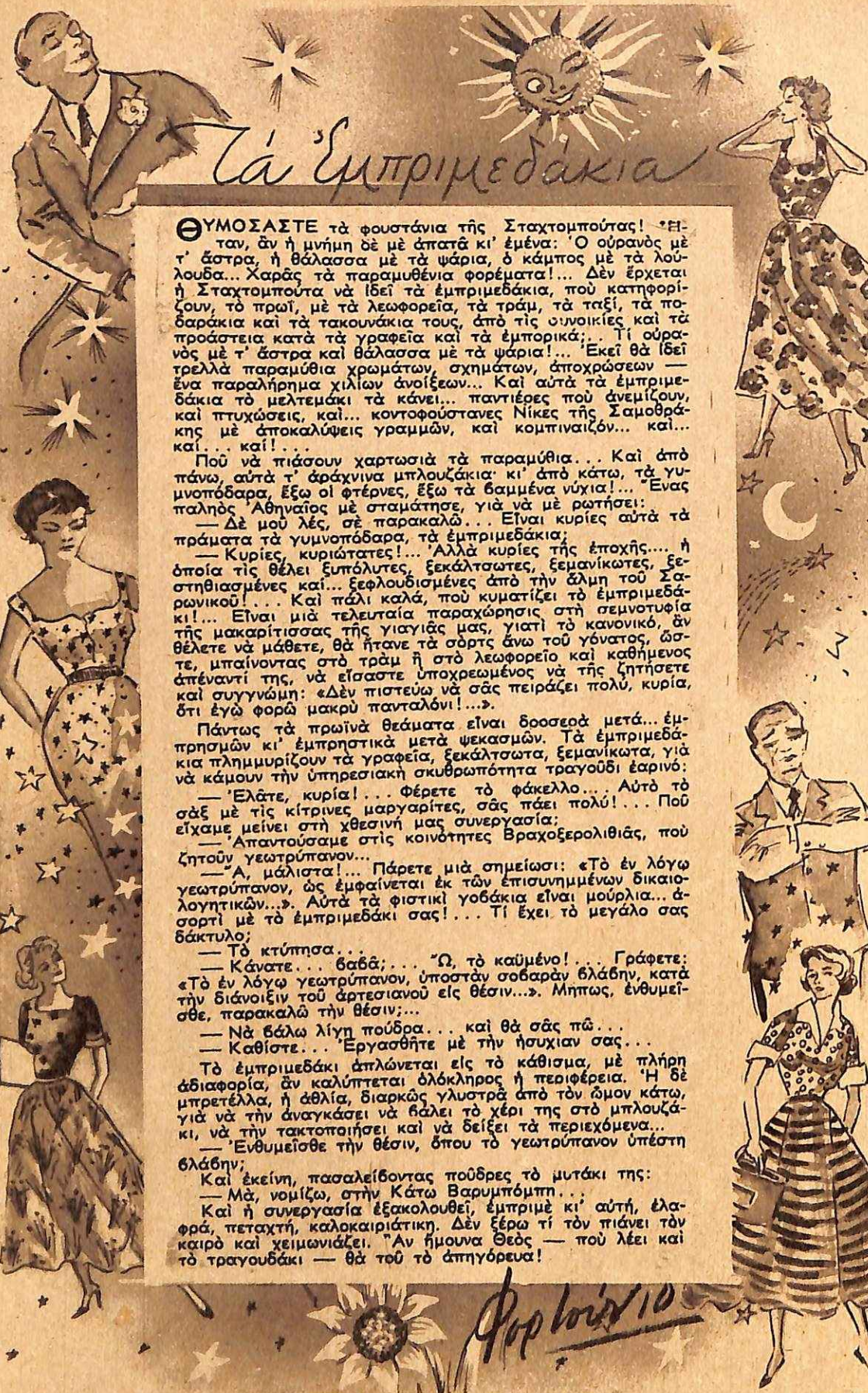

Οἰκογένεια

ΔΡΧ. 5000

3

Τὰ ἔμπριμεδάκια

ΘΥΜΟΣΑΣΤΕ τὰ φουστάνια τῆς Σταχτοπούτας! *Εἶ-
ταν, ἂν ἡ μνήμη δὲ μὲ ἀπατᾷ κ' ἔμένα: Ὁ οὐρανὸς μὲ
τ' ἄστρα, ἡ θάλασσα μὲ τὰ ψάρια, ὁ κάμπος μὲ τὰ λου-
λουδά... Χαράς τὰ παραμυθένια φορέματα!... Δὲν ἔρχεται
ἡ Σταχτοπούτα νὰ ἴδῃ τὰ ἔμπριμεδάκια, ποὺ κατηφορί-
ζουν, τὸ πρωῒ, μὲ τὰ λεωφορεῖα, τὰ τράμ, τὰ ταξί, τὰ πο-
δαράκια καὶ τὰ τακουνάκια τους, ἀπὸ τὶς οὐνοκίεες καὶ τὰ
προάστεια κατὰ τὰ γραφεῖα καὶ τὰ ἐμπορικά;... Τὴ οὐρά-
νους μὲ τ' ἄστρα καὶ θάλασσα μὲ τὰ ψάρια!... Ἐκεῖ θὰ ἴδῃ
τρελλὰ παραμυθία χρωμάτων, σχημάτων, ἀτοχρώσεων —
ἐνα παραλήρημα χιλίων ἀνοίξεων... Καὶ αὐτὰ τὰ ἔμπριμε-
δάκια τὸ μελτεμάκι τὰ κάνει... παντίερες ποὺ ἀνεμίζουν,
καὶ πτυχώσεις, καὶ... κοντοφούστανες Νίκες τῆς Σαμοθρά-
κης μὲ ἀποκαλύψεις γραμμῶν, καὶ κομπιναιζόν... καὶ...
καὶ... καὶ!...

Ποῦ νὰ πιάσουν χαρτωσιὰ τὰ παραμυθία... Καὶ ἀπὸ
πάνω, αὐτὰ τ' ἀράχιννα μπλουζάκια κ' ἀπὸ κάτω, τὰ γυ-
μνοπόδα, ἔξω οἱ φτέρνες, ἔξω τὰ θαμμένα νύχια!... Ἐνας
παλῆς Ἀθηναῖος μὲ σταμάτησε, γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃ:
— Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ... Εἶναι κυρίες αὐτὰ τὰ
πράματα τὰ γυμνοπόδα, τὰ ἔμπριμεδάκια;
— Κυρίες, κυριώτατες!... Ἀλλὰ κυρίες τῆς ἐποχῆς... ἡ
ὁποία τίς θέλει ἐυπόλυντες, ξεκάλτσωτες, ξεμανίκωτες, ξε-
στηθιασμένες καὶ... ξεφλουδισμένες ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν Σα-
ρωνικὴν... Καὶ πάλι καλὰ, ποὺ κυματίζει τὸ ἔμπριμεδά-
κι!... Εἶναι μιά τελευταία παραχώρησις στὴ σεμνοτυφία
τῆς μακαρίτισσας τῆς γαγιᾶς μας, γιὰ τὸ κανονικὸ, ἂν
θέλετε νὰ μάθετε, θὰ ἦταν τὸ σόρτς ἀνω τοῦ γόνατος, ὥσ-
τε, μπαίνοντας στὸ τράμ ἢ στὸ λεωφορεῖο καὶ καθήμενος
ἀπέναντί της, νὰ εἰσάσῃ ὑποχρεωμένους νὰ τῆς ζητήσετε
καὶ συγγνώμην: «Δὲν πιστεύω νὰ σὰς πειράξῃ πολὺ, κυρία,
ὅτι ἐγὼ φορῶ μακρὸ πανταλόνι!...».

Πάντως τὰ πρωῒνὰ θεάματα εἶναι δροσερὰ μετὰ... ἔμ-
πριμων κ' ἔμπριμων μετὰ ψεκασμῶν. Τὰ ἔμπριμεδά-
κια πλημμυρίζουν τὰ γραφεῖα, ξεκάλτσωτα, ξεμανίκωτα, γιὰ
νὰ κάμουν τὴν ὑπηρεσιακὴν σκυθρωπότητα τραγοῦδι ἑαρινό:
— Ἐλάτε, κυρία!... Φέρετε τὸ φάκελλο... Αὐτὸ τὸ
σὰς μὲ τίς κίτρινες μαργαρίτες, σὰς πᾶει πολὺ!... Ποῦ
εἶχαμε μείνει στὴ χθεσινὴ μας συνεργασία;
— Ἀπαντοῦσαμε στὶς κοινότητες Βραχοξερολιθίας, ποὺ
ζητοῦν γεωτρύπανον...
— Ἀ, μάλιστα!... Πάρετε μιά σημειώσι: «Τὸ ἐν λόγῳ
γεωτρύπανον, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐπισυνημμένων δικαιο-
λογητικῶν...». Αὐτὰ τὰ φιστικὶ γοβάκια εἶναι μούρλια... ἄ-
σσορτ μὲ τὸ ἔμπριμεδάκι σας!... Τί ἔχει τὸ μεγάλο σας
δάκτυλο;
— Τὸ κτύπησα...
— Κάνετε... δαδᾷ;... Ὡ, τὸ καὶμένο!... Γράφετε;
«Τὸ ἐν λόγῳ γεωτρύπανον, ὑποστάν σοβαρὰν θλάθην, κατὰ
τὴν διανοίξιν τοῦ ἀρτεσιανοῦ εἰς θέσιν...». Μήπως, ἐνθυμέ-
σθε, παρακαλῶ τὴν θέσιν...
— Νὰ βάλλω λίγη πούδρα... καὶ θὰ σὰς πᾶ...
— Καθίστε... Ἐργασθῆτε μὲ τὴν ἡσυχίαν σας...
Τὸ ἔμπριμεδάκι ἀπλώνεται εἰς τὸ κάθισμα, μὲ πλήρη
ἀδιαφορία, ἂν καλύπτεται ὁλόκληρος ἡ περιφέρεια. Ἡ δὲ
μπρετέλλα, ἡ ἀθλία, διαρκῶς γλιστρᾷ ἀπὸ τὸν ὦμον κάτω,
γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ βάλεῖ τὸ χέρι της στὸ μπλουζά-
κι, νὰ τὴν τακτοποιήσῃ καὶ νὰ δείξῃ τὰ περιεχόμενα...
— Ἐνθυμίστε τὴν θέσιν, ὅπου τὸ γεωτρύπανον ὑπέστη
θλάθην;
Καὶ ἐκεῖνη, πασαλείδοντας πούδρες τὸ μυτάκι της:
— Μὰ, νομίζω, στὴν Κάτω Βαρυμύομη...
Καὶ ἡ συνεργασία ἐξακολουθεῖ, ἔμπριμ κ' αὐτὴ, ἐλα-
φρά, πεταχτὴ, καλοκαιριὰτικη. Δὲν ξέρω τί τὸν πιάνει τὸν
καιρὸ καὶ χειμωνιάζει. Ἄν ἦμουνα Θεὸς — ποῦ λέει καὶ
τὸ τραγοῦδάκι — θὰ τοῦ τὸ ἀπηγόρευα!

Φορτωμένο

Τὰ Οἰκογενειακά μας

Οἱ φωτογράφοι τῆς «Οἰκογενεί-
ας» — ποὺ ἔχουν γυρίσει, μὲ
εἰδικὴ ἀποστολὴ ὁ καθένας, ὅλη
τὴν Ἑλλάδα — βάλθηκαν ν' ἀπο-
δείξουν, πὼς ἡ ὁμορφιά στὴ χώ-
ρα μας δὲ βρίσκεται μόνο στὸ
γαλανὸ οὐρανὸ καὶ τὰ κοσμοξα-
κουσμένα τοπία, ἀλλὰ καὶ στὶς
γυναῖκες τῆς, ποὺ μένουν πάντα
τὸ κύριο στολίδι τῆς. Στὸ πρω-
το τεῦχος, ὁ Σπ. Μελετήης μᾶς
παρουσίασε τὴν πανόρια ἐκεῖνη
Ἀραχωδίτισσα, ποὺ εἶχε στὸ
δῆμμα καὶ τὴν κορμοστασιά της
δὴ τὴν ἀγέρωχη λεβεντιά τῆς
Ροῦμλης. Εἶχαμε, ἔπειτα, χάρις
στὸ φακὸ τοῦ Κ. Μεγαλοσκονό-
μου, τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσουμε
τὴ χάρι καὶ τὴ γλύκα τῶν κορι-
τσιῶν τῆς Ὑδρας. Καὶ τώρα, ἔρ-
χεται ὁ Β. Μίγκος νὰ μᾶς θαυ-
μώσῃ μὲ τὴν κόρη τῆς Κρήτης.

Ὅσο καὶ νὰ τὴν κυττᾷς, δὲν τὴ
χορταίνεις τὴν Κρητικοπούλα
τῆς διπλῆς σελίδας. Καὶ νὰ
σκεφτεῖται κανεὶς, πὼς τὴν εἰκό-
να της τὴν πῆραμε στὴν τύχη,
μέσα ἀπὸ σαράντα φωτογραφίες,
ὅλες μὲ κοπελλιᾶς τῆς μεγαλοή-
σου. Στὴν τύχη, γιὰ τὴν ἡ ἐκλογὴ
ἦταν ἀδύνατη. Ἡ μιά ἦταν ὥραι-
ότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη... Καὶ θὰ ἔ-
χουμε συνέχεια μὲ τὴ Μακεδογι-
τίσσα, τὴν Ἑπειρώτισσα, τὴ Ρο-
δίτισσα, τὴ Θεσσαλὴ. Τὰ καλλι-
στεῖα τῆς «Οἰκογενείας» εἶναι
χωρὶς τέλος.

Ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτὸ, τὸ ἐπιτε-
λεῖο τῶν στενῶν συνεργατῶν
μας ἐνισχύεται μὲ τὸ Χρήστο Χαι-
ρόπουλο, ποὺ ἔγραψε εἰδικῶς γιὰ
τὴν «Οἰκογένεια» τὴ «Μελωδία
μέσα στὴ νύχτα», ἕνα ἐξαιρετικὸ
διήγημα, ποὺ θὰ τὸ δρῇτε εὐθὺς
μόλις ἀποφασίσετε νὰ γυρίσετε
τὴ σελίδα μὲ τὴν Κρητικοπούλα.
Γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς στὸ ἐλ-
ληνικὸ ἀναγνωστικὸ καινὸ δοσ λί-
γοι, ὁ Χαιρόπουλος εἶναι ἀπὸ τὰ
πιδό πλούσια καὶ πολὺπλευρα τα-
λέντα τοῦ τόπου μας. Ἡ συνεργ-
ασία του μὲ τὴν «Οἰκογένεια»
θὰ εἶναι τακτικὴ καὶ θ' ἀγκαλιά-
ζῃ ὅλα τὰ εἶδη ποὺ τὸν ἀνέδειξαν,
ἀπὸ τὸ διήγημα καὶ τὸν ἀισθημα-
τικὸ διάλογο ὡς τὸ μυθιστόρημα.

Οἱ ἐτύποις τῆς προπολεμικῆς
Ἀθήνας εἶναι τὸ θέμα ποὺ
διάλεξε ὁ Ἄλ. Σακελλάριος γιὰ
τὴν εἰκονογραφημένη ἑλληνικὴ κα-
μπάνια αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος. Θὰ
τίς ξαναδῆτε, στὶς δόξες τους, ὅ-
λες ἐκεῖνες τίς μορφές, ποὺ ἐ-
φαίδρυναν ἄλλοτε, μὲ τίς διασκε-
δαστικὰς λόξεις τους, τὴ ζωὴ μας.
Ἡ ἱστορία τους, γραμμένη μὲ
χιούμορ καὶ συγκίνησι, θὰ ξανα-
φέρῃ στὴ μνήμη σας τὴν ξένοια-
στη ἐποχὴ, ποὺ ἐπᾶει καὶ πίσω
δὲ γυνᾶ...».

ΣΤΙΣ ἀκτὲς τοῦ Σαρωνικοῦ,
δρῆκε ὁ Γιώργος Βακαλὸ τὸ
θέμα γιὰ τὸ ἐξώφυλλο αὐτοῦ τοῦ
τεύχους. Πιστεύουμε νὰ σὰς ἱκα-
νοποίησε.

Οἰκογένεια

Ἀθῆναι 5 Ἀυγούστου 1953

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΛΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τεύχος
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.53
ΑΡΙΘ. 35946

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

«τραγουδισμένη κοπελιά, λεβεντομένης μάνας»

Εἶναι τραγουδισμένη, μὲ τίς γλυκεῖες
δοξαριές τῆς λύρας, στὶς ἀναρίθμητες
κι' ἀφασστες ματινάδες, ποὺ εἶναι φτια-
σμένες ἀπὸ ἀχιτίδες φεγγαιοῦ, ὅταν παι-
γνιδίζει στὴν ἀσμένια κορυφὴ τοῦ Ψη-
λορείθου, ἀπὸ ἄρωμα τῶν λεμονοῦδων τῆς
Μεσαρᾶς, ἀπὸ ἔρωτα καὶ μέθη τσικου-
διάς — σ' αὐτὲς τίς ματινάδες, ποὺ πρέ-
πει νὰ τὴν ὕμνουν μὲ καινούργια πάντα
μοτίβα:

«Τὴ ματινάδα δυὸ φορές,
δὲν πρέπει νὰ τὴ λές,
Γιὰτὶ θαρροῦν οἱ κοπελλιᾶς,
πὼς ἄλλη δὲν κατέεις.

Εἶναι ἡ ζωντανὴ ἔκφρασις τοῦ πανώ-

ριου μεγαλόνησου, ἡ αὐριανὴ μάνα ἡρώ-
ων, ποὺ εἶχε πιάσει τὸ ντουφεκί, σὰν ἄν-
τρας, γιὰ τὴ λευτεριά, μὰ κ' ἄξια, μὲ τίς
θερμὲς καὶ γλυκύτατες ματιές της, νὰ
στήνῃ βρόχια τῆς ἀγάπης, γιὰ ν' ἀκούει
τὸ λεβέντη νὰ τῆς τραγουδεῖ:

«Μάθια μου, μάθια, μάθια μου,
τῶν ἐμαθῶν μου μάθια,
Τὰ μάθια μου δὲν εἶδαν,
σὰν τὰ δικά σου μάθια».

Εἶναι ἡ κόρη, δροσάτη κ' ἀγνή, σὰν τὸ
νερό, ποὺ πῆρε ἀπ' τὴν πηγὴ, στὴ στά-
μνα της. Θὰ τὴν ἀπαντήσῃς στὰ δοξα-
σμένα δουνά, στὰ μπαρουτοκαπνισμένα

χωριά, στὶς ὀλοπράσινες πλαγιές, στοὺς
πλουμισμένους κάμπους, νὰ περνᾷ γορ-
γὰ, περήφανη κ' ἀγέρωχη, δύσκολη, σὰν
τὰ μονοπάτια, ψηλά, στὶς μαδάρες καὶ
φειδωλὴ στὶς παραχωρήσεις της. Γι' αὐ-
τό, ἀνίωνα θὰ παραπονιέται ὁ τραγουδι-
στής:

«Ψώτισσα καὶ ψωματοῦρο,
ψωματοῦρο καὶ ψόθρα,
Τόσον καιρὸ ποῦ μ' ἀγαπᾷς,
δὲν εἶπες κ' ἔλα μέσα!...».

Κ' αὐτὴ θὰ τοῦ ἀποκριθεῖ μὲ τὸ αἰώ-
νιο αἶτημα τῶν ἀγνῶν καὶ τιμίων σχέ-
σεων:

Οἰκογένεια

ΕΚΔΟΤΗΣ: Γ. Π. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ • ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗΣ • ΠΡΟ-Ι-
ΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΕΥΑΓ. ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ, ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 16
ΤΗΛ. 35.221. ΚΑ-Ι-ΡΟΝ 16 RUE MOHAMED EZZ EL ARAB TEL.20.610 • ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 260.000. ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 5 8 "Η
Ε 3. • ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ: ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 39. ΠΡΟ-Ι ΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΟΔΟΣ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ 68 (Ν. ΣΜΥΡΝΗ).

Το Κρητικόπουλο αυτό, με την κλασική κατατομή και το φωτεινό χαμόγελο, εκπροσωπεί την αντίκριση όμορφιάς της Μεγαλονήσου. Είναι ο τρυφερός θλαστός, που θα γίνει με θαύριο ένα παλληκάρι, γερό και άραιο σαν τον Ψηλορείτη.

«Φάβα μου και ψωματαρού, φάβα και ψωμάτρη, Τόσον καιρό που μ' άγαπάς, δεν είπες να με πάρης».

Είναι η κρητικοπούλα, που θέλει τον τολμηρό και δυνατόν άντρα, που ξαίρει ν' ακούει τους κρουφούς χτύπους της καρδιάς της και ν' απαντήσει πρωτόρμητος και σβέλτος. Γι' αυτό θα τραγουδήσει με τη λύρα του:

«Η κοπελιά κι' η πέρδικα, είναι κακό κυνήγι, Θέλει στα γρήγορα φωτιά, μὴν πεταχτή και φύγη».

Είδεμη γίνεται θάσανο στο αγόρι που την ποθεί και θα της πει, στην παραπονετήν ματινάδα του, ότι τούφαγε την καρδιά με τις φροντίδες που του δημιούργησε, όπως οι γίδες τρώνε την «ταίτα» — τα θλαστάρια — των άσφαλαθών:

«Σάν την άσφαλαθότατα, όπου την τρώσι αϊγες, Έτσι με φάγας κι' εμέ, οι θίκες σου οι έργοις!».

★★

Κρητικοπούλες, ή μια όμορφότερη από την άλλη, σέρονουν το χορό, ενώ οι λυράρηδες κρούουν το γοργό και λεβέντικο Πεντοζάλι.

ΜΕΛΩΔΙΑ

ΧΡ.

ΤΟΥ

ΕΚΕΙ, μέσα στην ανάλαφρη ήρεμία της φεγγαροβραδιάς, ακουστήκε απαλώς ο ήχος του βιολιού. Κι' ή μελωδία ξεχύθηκε γύρω. Κάθε νότα, την παίρνανε οι άχτινες της σελήνης και τη μοιράζανε σ' όλη την εκτασι της νύχτας. Κι' έτσι, ξαφνικά, γεμίσαν όλα γοητεία. Γέμισαν έρωτα... Σκυψανε με συγκινημένη περιέργεια τα φύλλα της άκακίας απάνω από το όρθανόχο παραθύρο, που από μέσα του ξεχυνόταν ή αρμονία του άδρατου βιολιού. Αναταράχθηκαν από κάτω τα γίασεμιά και τα αϊγόκληματα. Κι' από τό αναταράγμα τους, γέμισε άρώματα ή νύχτα...

Πλανιόντουσαν οι νότες, αϊωρούμενες απάνω στο άδυλο διχτυωτό που σχημάτιζαν οι άχτινες του φεγγαριού. Καί, ξαφνικά, θρήκανε μια μπαλκονόπορτα ανοιχτή και τρυπώσανε μέσα σ' ένα δωμάτιο. Ένα δωμάτιο άρρωστού. Ένα μικρό ανοιχτόχρωμο χαλάκι, μπροστά στο κρεβάτι: ένα κομμένο μ' ένα βάλο γεμάτο κόκκινα τριαντάφυλλα: μια πολυθρόνα σε μια γωνιά, δυο καρέκλες, ένα τραπέζι με λίγα βιβλία. Κι' απάνω στο κρεβάτι, ένα νεανικό γυναικείο κορμί, λυμμένο από τον πυρετό κι' από την ομοιομορφία της μοναξιάς. Στα ψηλά μαξιλάρια, ακουμπισμένο ένα μελαγχρινό κεφάλι. Το δέμα του προσώπου κάταστρο, σαν από διάφανο μάρμαρο. Και μόνο δυο κατάνυρα μάτια τρυπούσανε, με πυρετική φλόγα, την αθάναστριν χλωμάδα του προσώπου...

Φιλτραρισμένες από τα άσημνια δίχτυα της φεγγαροβραδιάς, οι νότες του βιολιού ήρθαν ν' ακουμπήσαν άδρά, απάνω στο κρεβάτι με τη ροζ λεπτή κουβέρτα, και να καϊδέψουνε με έρωτα τα δίψασμένα αυτιά...

Τα φλογισμένα βλέφαρα άνοιγοκλείσανε νευρικά. Και το στόμα, με τα παράξενα σαρκώδη χείλια, μισάνοιξε, σά νάθελε να ρουφήξει κάποιο ζωόνο φίλτρο...

Κι' ή μελωδία συνεχίστηκε. Ξεθαρρεμένες οι δεύτερες νότες, γλυστρήσανε κι' αυτές από την μπαλκονόπορτα. Κι' ύστερα, κι' άλλες, κι' άλλες... Νοσταλγική οδύνη πλημμύρισε το δωμάτιο. Δεν ήταν οδύνη θανάτου. Ήταν ένας γλυκός πόνος, γεμάτος ήδονη και πάθος. Ένας πόνος, που άγκάλιασε σφιχτά τα κόκκινα τριαντάφυλλα του βάσου και τάνε να σκορπίσουνε καινούργια άρώματα...

Η ΑΛΙΚΗ άνασκήθηκε στο κρεβάτι της, σά νάθελε να ζυγώσει πτό πολύ την άνοιγμένη μπαλκονόπορτα, που άφηνε να περνάει το δνειρο. Σά νάθελε να πλησιάσει το φεγγάρι, τον ανάλαφρο ζέφυρο, και να τους ζητήσει να την πάνε κοντά στο μαγικό δοξάρι...

Μά, σιγά-σιγά, ή μελωδία έσβησε. Θάλεγε, πώς άφωμοιώθηκε με τις άχτινες του φεγγαριού, πώς πνίγηκε μέσ' στα αϊγόκληματα και στα γίασεμιά... Ξαφνικά, ή 'Αλίκη ένοιωσε κάτι σαν άσφυξία! Τό στήθος της λές και σφιχτήκε οδυνηρά, σ' έναν παροξυσμό, που ήτανε πτό δυνατό από τους πτό σκληρούς παροξυσμούς της άρρώστιας...

Στριγγίλισε ή φωνή της.
— 'Ιωάννα!

Βήματα άκουστήκανε, διαστικά, άπ' έξω, ή πόρτα άνοιξε, σπρωγμένη δυνατά, και μπήκε στο δωμάτιο πολύ άνησυχη ή νοσοκόμα. Ζύγωσε το κρεβάτι της άρρωστης, χάιδεψε τα ιδρωμένα της μαλλιά.

— Τι είναι;... Τι έπαθες;...
— Άνάσκει δυνατά ή 'Αλίκη. Με κόπτο. Γι' αρκετήν ώρα δε μπόρεσε να μιλήσει. Ή νοσοκόμα γέμισε ένα ποτήρι με νερό κι' έσταξε μέσα κάτι από ένα μπουκαλάκι.

— Πιές... της είπε μαλακά.
— Όμως, ή 'Αλίκη παραμέρισε τό ποτήρι. Ή άνάσα της τώρα ήτανε πτό ήρεμη.

— Άκουσε;... μουρούρισε.
— Τι ν' άκούσω; απόρησε ή νοσοκόμα. Ήτανε μια γερή, σφιχτοδεμένη κοπέλλα. Χωρίς άρρωστημένα δνειρα. Γεμάτη σωματική και ψυχική υγεία.

— Δεν άκουσε κάποιον πούπαζε βιολί;...
— Ή 'Ιωάννα χαμήλωσε τα μάτια, σά ντροπισμένη:

— Όχι... πού ν' άκούσω;... Έτσι, όπως καθόμουνε στην πολυθρόνα, στο χώλ, με έιχε πάρεϊ ό ύπνος...

— Ό ύπνος! Ξαφνικά, ή 'Αλίκη τη λυπήθηκε, αυτή τη σφιγμένη, ολοζώντανη κοπέλλα... Τι να την κάνη την υγεία της και τη ζωή της, όταν δεν είχε άκουσει άποψε αυτή την υπέροχη μελωδία μέσα στη νύχτα;... Κουρασμένη, έξάπλωσε πίσω, στα ψηλά μαξιλάρια της ή άρρωστη κι' έκλεισε τα μάτια.

— Έτσι, μπράβο... Κοιμήσου... είπε ή νοσοκόμα. Ξέρεις, είναι περασμένα μεσάνυχτα.

Και τη σκέπασε με τη ροζ κουβέρτα. Κουλουριάστηκε μ' ένα ρίγος, ή 'Αλίκη.
— Κρυώνεις... είπε ή 'Ιωάννα. Όσο να νάναι καλοκαίρι, τη νύχτα πέφτει υγρασία στην έξοχ...

Και πήγε να κλείσει τη μπαλκονόπορτα. Ή άρρωστη πετάχτηκε ξανάμηνι:
— Όχι, σέ παρακαλώ, μὴν κλείνης...

— Μ' άφού κρυώνεις;
— Δεν κρυώνω... Έτσι, άνατρίχιασα... Έπί τέλους, ρίξε μου άκόμα κάτι απάνω μου...

— Όμως, μὴν κλείνης...
— Ή νοσοκόμα της έρριξε μια δεύτερη κουβέρτα...

— Πώς είσαι τώρα; τη ρώτησε.
— Καλά... Καλά... Νυστάζω μόνο...

— Κοιμήσου, λοιπόν... Καληνύχτα...
Δε νύσταξε, όμως, ή άρρωστη. Ήθελε να μείνη μόνη της. Κι' όταν είδε την πόρτα να κλείνη πίσω από τη νοσοκόμα της, στήλωσε πάλι τ' αυτιά της, γιά να πιάσει και τον πτό ανάλαφρο ήχο της νύχτας, με την έλπίδα, πώς αυτός ό ήχος θάτανε νότα από τό έξαίσιο έκείνο βιολί...

Αργοκίνησε μάταια ή υπόλοιπη νύχτα. Ξεφτίσανε τ' άσημνια του φεγγαριού από της άνατολής τα πρώτα χρυσάφια. Μά, τίποτα πιά!... Ή μελωδία είχε γαθή, οι νότες της είχαν γίνει ένα με τη νύχτα και φεύγανε μαζί της μακριά...

Τσακισμένη από την άτυνία, με τα όλομαύρα μάτια της που καίγανε, ή 'Αλίκη είδε τη χαραυγή να σβήνη τη γοητεία του δνειρου...
ΔΥΟ χρόνια τώρα ζούσε ή 'Αλίκη σ' αυτό τό δωμάτιο, στην ίδια βίλλα, στο ίδιο εύγεινός προσάτιο της 'Αθίνας — εύγασία μπένος! Από τη μέρα πούχε χάσει τη μητέρα της, σαν κάτι νάχε σπάσει μέσα της. Γρήγορα είχε

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

νοιώσει, πώς ήταν άρρωστη βαρεία. Τό σαρράκι της ύπουλης άρρώστιας φώλησε μέσα της. Καί, μια μέρα, ή 'Αλίκη έκανε την πρώτη αιμόπτυση!

Τό περιστατικό αυτό έτυχε να συμπίσει με τό δεύτερο γάμο τού πατέρα της. Και έρριξε κάποια σκιά στη χαρά τού καινούργιου ζευγαριού. Ύστερα, όμως, τα πράγματα τακτοποιήθηκαν: Ή 'Αλίκη εξετάστηκε στις άχτινες κι' οι γιατροί διατάξανε κύρα, άνάπαυση, καλό φαί, καθαρό άέρα. Ό πατέρας της νοίκιασε άμέσως αυτό τό δμορφο σπίτι στο ένδεκαμένο μέρος κι' έκει εγκαταστάθηκε μόνιμα ή μικρή φυματική, μαζί με μια καλή νοσοκόμα και μια καλή μαγειρίσα. Κι' έκει έρχότανε κάθε δυο-τρεις μέρες να τη δει ή πατέρας της, να τη φιλήσει στοργικά, και βιαστικά, στο μέταπο, και να ξαναφύγη, δέχαιος ότι είχε κάνει τό καθήκον του...

Δυό χρόνια... Στο διάστημα αυτό, ένα άλλο περιστατικό ήρθε να άραιώσει τις έπιμέλειες τού πατέρα: Ένα καινούργιο παιδί από την καινούργια γυναίκα. Και ή 'Αλίκη έμεινε πτό πολύ μόνη. Είχε, ωστόσο, συνηθίσει την έγκατάλειψή της. Κι' έσας και να την άγαπούσε λίγο...

Τώρα, όμως, τη νάρκη τών περασμένων έτών έρχόταν να την άναταράξει αυτή ή μελωδία μέσα στη νύχτα. Έντονος, γεμάτος άπαιτήσεις, έμπνύσε ό πόθος της άρρωστης γιά τη ζωή. Τώρα, μια βαρεία άνησυχία την άγκάλιαζε ολοψυχα μαζί με μια λαχτάρα: Άχ! Πότε να ξαναέρθη ή νύχτα! Καί, μαζί με τη νύχτα, ή θεία έκείνη μελωδία...

ΚΑΙ ξανάρθανε και τα δυό! Από νωρίς, ή 'Αλίκη έκλεισε βιαστικά τους λογαριασμούς της με την πραγματικότητα, γιά να δαθεί ολοκληρωτικά στο δνειρο. Έφαγε και έξάπλωσε στο κρεβάτι της, με τη μπαλκονόπορτα άπέναντί της άνοιχτή.

Και περίμενε... Ξαφνικά, ή καλοκαιριάτικη νύχτα ρίγισε. Κι' ή γοητεία της, — άχτινες της σελήνης, άρώματα, γαλήνη — παραμέρισε ύποταχτικά, γιά να περάσει, Βασίλισσα τού νυχτερινού σύμπαντος, ή μελωδία!...

Με δυνατό καρδιοχτύπι, άνασκήθηκε στο κρεβάτι της ή άρρωστη. Σταμάτησε άκόμα και την άνάσα της, γιά να μη χάσει ούτε μια δοξαριά. Οι γλυκές νότες ξανάκυλησαν άπαλα, γεμάτες συγκρατημένο έρωτισμό. Γεμάτες πάθος, με σουρντίνα. Κύλησαν και ξεψύχισαν ήρεμα, όπως και ήρεμα είχαν άρchiσει...

Όρα πολλή έμεινε ύστερ' από την τελευταία δοξαριά ή 'Αλίκη, πνιγμένη στη γοητεία. Ή ζωή της ξεσκεπαζότανε κάτω από ένα καινούργιο φώς. Ένα φώς, που έδινε ζεστή ζωή, άπρόσμενες, άπθινες όμορφίες... Έτσι, πού την έβλεπε τη ζωή, ποτέ δεν την είχε ξαναδεί ή 'Αλίκη. Ένοιωθε να σπάζουν τα δεσμά της άρρώστιας και να θάλλουν μέσα της οι πόθοι τών έικοσι χρόνων της...

Πέρασε κι' αυτή ή νύχτα. Τό βιολί δεν ξανακούστηκε. Δε χρειαζόταν, όμως, και ν' άκούση άλλο. Οι νότες τού είχαν ζωντανέψει με καινούργια άποφασιστικότητα τό άρρωστημένο κορμί...

Στό μυαλό της 'Αλίκης, ένα σωρό δνειρα άναδεδύανε, ήδονικά. Τό χέρι, πού κρατούσε αυτό τό μαγικό δοξάρι, πρόβαλλε φίνο, όλόλευκο, με μακριά δάχτυλα. Ένα

χέρι όμορφο, ιδανικού καλλιτέχνη. Καί, πάνω από τό χέρι, τό πρόσωπο: Χλωμό, με μάτια που καθρεφτίζανε την έσωτερική φλόγα, πλαισιωμένο με μαλλιά όλομαύρα, πού πέφτανε άτακτα στο πλατύ μέτωπο. Ό βιολιστής ήτανε ψηλός, μελαγχολικός...

Ή 'Αλίκη ένοιωσε έπιτακτική έντονη, την άνάγκη να τον γνωρίσει! Νά τού μιλήσει, να φιλήσει μ' έρωτα τα μακριά του δάχτυλα, πού της είχανε χαρίσει τέτοια άγαλλίασι...

Περίμενε όλη μέρα. Μια ήδονική άδημονία την έκανε κάθε τόσο ν' άνατρίχιαζε. Ναι, άπόψε θα τον γνώριζε! Θα τού ζητούσε να την άγκαλίσει, να τη χαιδέψει, μ' αυτά τα μαγικά του δάχτυλα... Νύχτασε. Τό φεγγάρι πρόβαλε πίσω από τό θαυγάλαζο όγκο τού Ύμνητου. Έφαγε, όπως πάντα, όπως κάθε νύχτα, ή 'Αλίκη, και έξάπλωσε. Την καληνύχτησε ή νοσοκόμα της, και δγίκε από τό δωμάτιο. Καί τότε, σιγά σιγά, ή άρρωστη γλύστρησε έξω από τό κρεβάτι, έβγαλε τό χτικό της, φόρεσε τό ωραιότερο φουσάνι της, τα γοβάκια της. Βγίκε στη βεράντα. Μαγεμένη, ή νύχτα άκίνητο, λές και πρόσμενε και αυτή την αύράνια μελωδία... Άποφασιστικά ή άρρωστη δρασκέλισε τα χαμηλά κάγκελλα της βεράντας, και πήδησε στον κήπο. Πέρασε εύστα στη φορτωμένη βερικοκκία, στο πυράγκαθο, στη μικρή στέρνα. Τράβηξε την πόρτα, και δγίκε.

Πού πήγαινε; Δεν ήξερε. Έπρεπε να περίμενη. Ή μελωδία θα την άδηγούσε. Έκαστε, τρέμοντας, στο πεζούλι τού διπλανού κήπου. Τρέμοντας από συγκινημένη προσημονή. Ένοιωθε τον έαυτό της έτοιμο γιά την πτό ολοκληρωτική τρέλλα!... Ό άόρατος μουσικός της νύχτας ήταν ό άπόλυτος έξουσιαστής της. Αυτή θα τού δινότανε. Κι' έκείνος πιά, δε θάχε παρό να την πάρη...

ΚΑΙ νά, ή μελωδία απλώθηκε πάλι μέσα στη νύχτα! Γαλθανισμένη, ή 'Αλίκη πετάχτηκε. Καί άμέσως προσανατολίστηκε. Τά δήματα της, πιειθήνια, άκολούθησαν τον ήχο. Σταματήσανε μπροστά σ' ένα δώροφο σπίτικι. Άπλό. Σχεδόν φτωχικό. Ένας κισσός

άγκάλιαζε τον τοίχο του. Κι' ένα παράθυρο, στο ίσόγειο ήταν άνοιχτό, φωτισμένο. Από κεί γλιστρούσαν οι μελωδικές νότες. Με άδάσασχο καρδιοχτύπι, ή 'Αλίκη, έβθισε δίψασμένη τη ματιά της μέσα στο δωμάτιο.

Είδε ένα γεροντάκι κοντό, τυλιγμένο μέσα σ' ένα μακρύ άσπρο νυχτικό, πού άφηνε γυμνά τα καλαμμένα του ποδάρια, πού καταλήγανε σε δυό ψάθινες παντόφλες! Με φρίκη, τό βλέμμα της 'Αλίκης ανέθηκε προς τό πρόσωπο, στο κεφάλι: Ένα γκριζό μουστακάκι με άραιές τρίχες, μάγουλα άξύρια και έξασκα, μύτη μεγάλη, βλέμμα άστονο, πνιγμένο πίσω από χοντρούς φακούς, κεφάλι φαλακρό...

Με δυσκολία, ή 'Αλίκη, μπόρεσε να πνίξη μια φωνή άπελπισίας!... Τά πόδια της τα πέφρασε ό πανικός! Άρχισε να τρέχη, να τρέχη, μέσα στην ήρεμη βραδυά, πούχε ξαφνικά γεμίσει άσκημία, ενώ πίσω της την κυνηγούσαν άλύπητα οι φοβερές νότες, πούχανε γίνει κι' αυτές παράνομοι εφιάλτες...

Έφτασε μπροστά στην πόρτα τού κήπου της, την έσπρωξε και υπήλκε. Άνέθηκε τρέχοντας τα λίγα σκαλοπάτια και χτύπησε με τη γροθιά της την έξώπορτα.

— 'Ιωάννα... Άνοιξε...
Ή νοσοκόμα πρόβαλε άναστατωμένη.

— Θεέ μου! Πού ήσουν;...
Δεν της άποκρίθηκε ή 'Αλίκη. Διέσχισε με δήματα πού τρέμανε τό μικρό χώλ, άλαφιασμένη μπήκε στο δωμάτιό της, και έπεσε στο κρεβάτι με τη ροζ κουβέρτα.

Έτρεμε συγκορμη. Τά δοντία της χτυπούσανε. Τρομαγμένη, ή νοσοκόμα την έγδυσε, τη δόηθηκε να πλαγιάσει.
— Μά, πού ήσουν;... Τι έπαθες;...
Ή 'Αλίκη έρριξε μια ματιά στο άσημνιο χάος της νύχτας, πού ξαφνικά της είχε γίνει άφανταστό άποκρουστικό, μύρισε τα γίασεμιά και τα αϊγόκληματα, πού της φάνηκαν άσφυχτικά δηλητήρια, άκουσε τις τελευταίες νότες της μελωδίας, πού τρυπήσανε οδυνηρά τ' αυτιά της. Δείχνοντας την άνοιχτή μπαλκονόπορτα, στριγγίλισε, έξαλλη, στη νοσοκόμα της:

— Κλείσε! Κλείσε! Κλείσε!... ★★

Τό μαγικό βιολί ήρθε να ξυπνήσει άγνωστους πόθους,

μεσα στη δίψασμένη ψυχή της, Αλίκης.

ΑΝ τὰ στοιχέια μιᾶς ἡμερίδος τὰ τοποθετήσετε τὸ ἓνα δίπλα στὸ ἄλλο — ὅχι πλέον σὲ στήλες — θὰ δημιουργήσετε μιὰ γραμμὴ ἀρκετῶν χιλιομέτρων. Μιὰ συνθιγμένη ἡμερίδα σχήματος 58 X 86, ὅπως εἶναι οἱ περισσότερες ἀθηναϊκὲς ἡμερίδες, ἔχει 214 σειρὲς σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς 9 στήλες τῆς, ὅταν στοιχειοθετηθῇ μὲ στοιχέια τῶν 7 στιγμῶν. Κάθε στήλη ἔχει πλάτος 43 χιλιοστών. Ἐπομένως οἱ 214 ἀράδες μᾶς κάνουν 91 μέτρα. Ἐπειδὴ σὲ πολλὰς ἡμερίδες κάθε σελίδα ἔχει 9 στήλες, ἔχουμε μήκος 819 μέτρων. Συνεπῶς, ὅταν ἕνας ἀναγνώστης διαβάσῃ μιὰ ἑξασελιδὴ ἡμερίδα, εἶναι σὰ νὰ περπάτησαν τὰ... μάτια τοῦ 4.914 μέτρα, δηλαδὴ μιὰ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πλατεία Συντάγματος μέχρι τὸ Γαλάτσι, τὸ Ψυχικὸ ἢ τὸ Φαληρικὸ Ἰππόδρομο.

ΣΥΜΦΩΝΑ μὲ στατιστικὴ τοῦ ὑπουργείου Ἑμπορίου, κατὰ τὸ 1952 οἱ περισσότεροι γάμοι εἶναι τὸν Ἰανουάριον τοῦ ἔτους αὐτοῦ. Τὸ σύνολον ἀνῆλθε στὶς 2.782. Δεύτερος σὲ γάμους ἔρχεται ὁ Μάιος, γιὰ τὸν ὁποῖο λέγεται ὅτι δὲ γίνονται γάμοι. Ἀκολουθοῦν μὲ μικρότερον ἀριθμὸν οἱ ἄλλοι μῆνες: Ὀκτώβριος 2.019, Φεβρουάριος 1.842, Σεπτέμβριος 1.822, Ἰούλιος 1.754, Μάρτιος 1.550, Ἰούνιος 1.489, Αὐγουστὸς 1.443, Ἀπρίλιος 853... Μ' ἄλλα λόγια, σ' ἄλη τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ 1952 ἐσηματίσθησαν 18.014 ζεύγη. Νὰ ζήσουν...

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ζυθοποιία χρησιμοποιοῦ κατ' ἔτος 14 ἑκατομμύρια ὁκάδες κριθάρια γιὰ τὴν παρασκευὴ τῆς μπίρας. Ἀπὸ τὸ κριθάρι αὐτὸ ἐξάγονται 11 — 12 ἑκατομμύρια ὁκάδες μπίρα. Δηλαδὴ σὲ κάθε Ἑλληνα ἀναλογεῖ τὸ χρόνο μιὰ ὁκά καὶ τριακόσια δράμια πητού. Τὰ 700 αὐτὰ δράμια ἀντιπροσωπεύουν ἐννιάμισυ ποτήρια μπίρα, χωρίς, φυσικὰ... κολλάρο.

ΕΙΝΑΙ ἐκπληκτικὸ πόσο εἶναι διαδεδομένες διάφορες λαθασμένες γνώσεις, χωρίς νὰ φροντίζουμε νὰ ἐλέγχουμε τὴν ἀκρίβειά τους. Λόγου χάριν, λέμε συχνὰ ὅτι ἡ ἀπόστασις ἀπὸ ἓνα παράλιο σημεῖο σὲ ἄλλο εἶναι τόσο κόμμοι, ἐνῶ πρέπει νὰ λέμε ὅτι εἶναι τόσα μίλια. Πραγματικὰ, ὁ κόμμος εἶναι μόνος ταχύτητας καὶ ὅχι ἀποστάσεως. Ἐνα πλοῖο ἔχει ταχύτητα 10 ἢ 15 ἢ καὶ 20 κόμμοι τὴν ὥρα, ἀλλὰ διανύει μίαν ἀπόστασι 500 ἢ 1000 μιλίων καὶ ὅχι κόμμοι. Ἐνα νησί ἀπέχει τόσα μίλια καὶ ὅχι τόσους κόμμοις ἀπὸ ἓνα ἄλλο.

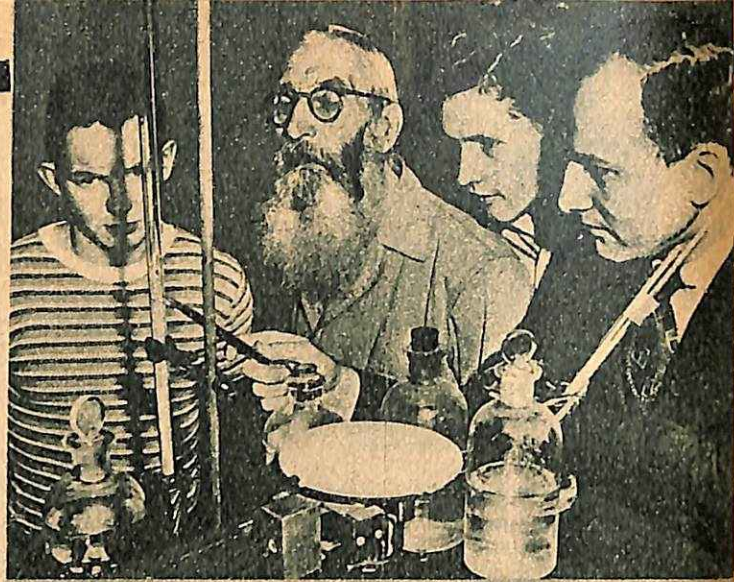
Νὰ τώρα καὶ μερικὲς ἄλλες λαθασμένες γνώσεις, ποὺ εἶναι πολὺ διαδεδομένες. Ὁ δρ. Γκιγιότιν δὲν εἶναι ὁ ἐφευρέτης τῆς γκιγιωτίνης (λαϊμητόμου). Ἀπλῶς συνέστησε τὸ μηχανήμα αὐτό, ποὺ ἐκρησμοποιεῖτο σὲ ἄλλες χώρες πρὶν ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι κ' ἔτσι ἡ λαϊμητόμος πῆρε τὸ ὄνομά του.

Ὁ ἑσπανικὸς κηρὸς, τὸ βουλοκέρι, δὲν περιέχει καθόλου κέρι. Στὸ Μεσαίωνα τὸ κέρι ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ συστατικὰ του. Σήμερα, ὁμως, τὸ βουλοκέρι κατασκευάζεται ἀπὸ ἄλλα ὕλικά καὶ δὲν ἔχει καθόλου κέρι.

Ἡ ζάχαρη ποὺ παράγεται ἀπὸ τὰ παντζάρια δὲν εἶναι καθόλου λιγώτερο γλυκεῖα ἀπὸ τὴ ζάχαρη ποὺ παράγεται ἀπὸ τὸ ζαχαροκάλυμο, ὅπως νομίζεται. Καὶ οἱ δύο ἔχουν τὴν ἴδια ἀκρίβως γλυκύτητα.

Οἱ σπόγγοι δὲν εἶναι θαλάσσια φυτὰ. Εἶναι σκελετοὶ θαλασσίου ζώου, ἀπὸ τὰ πρῶτα γονα.

Ἡ βροχὴ δὲν ἐπηρεάζει τὴν καλὴ λήψι τοῦ ραδιοφώνου. Ἡ λαθασμένη ἀντίληψις περὶ τοῦ ἐναντίου, ὀφείλεται προφανῶς στὸ ὅτι οἱ ἀστράτες ἐπηρεάζουν τὴν καλὴ λήψι καὶ στὸ ὅτι συχνότατα ἡ βροχὴ συνοδεύεται ἀπὸ ἀστράτες.

Ὁ Τζέιμς Νίκλεν, ὑδραυλικὸς τὸ ἐπάγγελμα, ὁ ὁποῖος, σὲ ἡλικία 79 ἐτῶν, σπουδάζει χημεία στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου, εἶναι ὁ γηραιότερος σπουδαστὴς τοῦ κόσμου. Ἡ πατριαρχικὴ γενεαλογία τοῦ τὸν εἶναι κάνει δημοφιλέστατο μεταξὺ τῶν συμφοιτητῶν του.

ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΚΛΕΦΤΟΚΟΤΑ

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ Ὁττο Μπρούγερ στὸ Γκρόνφελδ τῆς Βαυαρίας, ζυγνώντας ἓνα πρῶτ, ὄρηκε τὴν πόρτα τοῦ ὀρνιθώνα τοῦ ἀναποδογυρισμένη. Ἀνήσυχος καὶ φοβισμένος, ἔτρεξε εὐθὺς νὰ μετρήσῃ τὰ πουλερικά του. Μετράει τὶς κότες, σωστές. Μετράει τὶς χήνες, σωστές.

Τὶ διάβολο — σκέφθηκε ὁ χωρικός — εἶναι δυνατό νὰ γίνῃ διάρρηξις δίχως κλοπῇ; Καθὼς ἔξυνη ὅλος ἀπορία τὸ κεφάλι του, ἀντελήφθη ἓνα χαρτονάκι κορφωμένο στὴν ἐλπίδα τοῦ ὀρνιθώνα: «Τὰ πουλερικά σας — ἔγραφε — δὲν εἶναι ἀκόμα ἀρκετὰ παχειά. Θρέψτε τα καλύτερα. Θὰ ξαναπεράσω σὲ καμμιά ἐβδομάδα!». Ἀπὸ κείνο τὸ πρῶτ ὁ Βαυαρὸς χωρικός δὲν κοιμάται, γιὰ τὶς νύχτες περιμένει πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη, νὰ ὑποδεθῇ τὸν ἀπαιτητικὸ κλεφτοκότ μ' ἓνα... δίκαννο. Ἀντί, δηλαδὴ, γιὰ τὰ πουλερικά, ὁ Ὁττο Μπρούγερ ἔχασε τὸν ὕπνον του.

ΚΑΤΩ ΟΙ ΠΥΤΖΑΜΕΣ!

ΣΩΣΤΟ πόλεμο ἔσθρε ἓνα περιοδικὸ μῶδος στὸ Λονδίνο ἐναντίον τῆς νυχτερινῆς πυτζάμας. Δὲν ὑπάρχει, λέει, πὶο ἀντιαισθητικὸ καὶ πὶο ἀνθυγιεινὸ νυχτικὸ ἀπ' αὐτό. Ἐκτὸς ποὺ δὲν ἀφήνει τὸ σῶμα ν' ἀναπνεύσῃ καὶ ν' ἀναπαύσῃ ὅταν κοιμάται, ἔχει καὶ τὴν ἐπιμονὴ καὶ ἐνοχλητικὴ τάσι νὰ ἀνεβαίνει πρὸς τὸ...

λαϊμό, κρατώντας ἔτσι σὲ ἀνησυχία τὸ ὑποσυνειδητὸ τοῦ κοιμισμένου! Τὸ περιοδικὸ συμβολεύει νὰ γυρίσουμε στὶς φαρδιὲς περκαλένιες νυχτικιές.

Κάτω, λοιπόν, οἱ πυτζάμες καὶ... πάνω οἱ νυχτικιές!

ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ

Ο Γιόχαν Λέμπερχετ, φύλακας τῶν φυλακῶν τοῦ Λάιμπιτς, στὴν Αὐστρία, κατεδικάσθη σὲ

ΦΥΛΑΚΙΣΤΕΣ ΚΛΕΦΤΟΚΟΤΑ

φυλάκισι 5 μηνῶν, ἐπειδὴ ἐπέταξε τοὺς φυλακισμένους νὰ δαΐνουν τὶς νύχτες ἀπ' τὴ φυλακὴ καὶ νὰ πηγαίνουν γιὰ νὰ ξεσκάνουν στὰ καμπὰν τῆς πόλεως. Ἡ εὐαίσθησις τοῦ δεσμοφύλακα ἔγινε ἀντιληπτὴ μιὰ νύχτα, ὅταν ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν, κάνοντας μιὰ αἰφνιδιαστικὴ νυκτερινὴ ἐπιθεώρησι, ὄρηκε ὀρθάνοιχτα καὶ ἄδεια τὰ κελιά τῶν κρατουμένων καὶ τὸ φύλακα νὰ κοιμάται καὶ νὰ ροχαλίζει μακαρίως!

Τὶ διάβολο — σκέφθηκε ὁ χωρικός — εἶναι δυνατό νὰ γίνῃ διάρρηξις δίχως κλοπῇ; Καθὼς ἔξυνη ὅλος ἀπορία τὸ κεφάλι του, ἀντελήφθη ἓνα χαρτονάκι κορφωμένο στὴν ἐλπίδα τοῦ ὀρνιθώνα: «Τὰ πουλερικά σας — ἔγραφε — δὲν εἶναι ἀκόμα ἀρκετὰ παχειά. Θρέψτε τα καλύτερα. Θὰ ξαναπεράσω σὲ καμμιά ἐβδομάδα!». Ἀπὸ κείνο τὸ πρῶτ ὁ Βαυαρὸς χωρικός δὲν κοιμάται, γιὰ τὶς νύχτες περιμένει πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη, νὰ ὑποδεθῇ τὸν ἀπαιτητικὸ κλεφτοκότ μ' ἓνα... δίκαννο. Ἀντί, δηλαδὴ, γιὰ τὰ πουλερικά, ὁ Ὁττο Μπρούγερ ἔχασε τὸν ὕπνον του.

ΠΟΙΟΙ ΕΞΕΠΟΡΤΙΖΟΥΝ

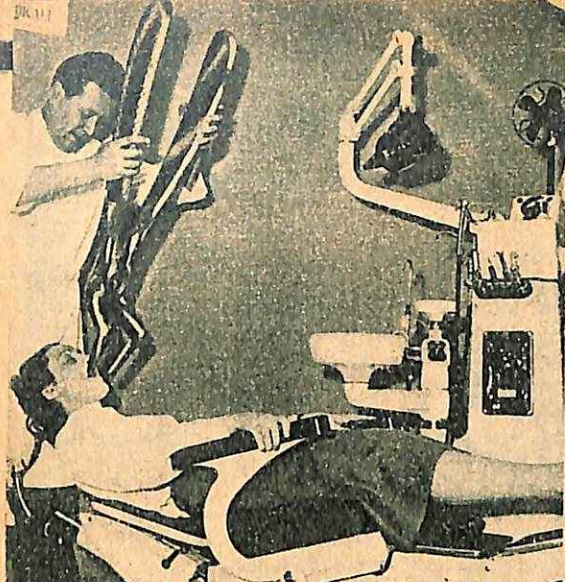
Ο Ντάν Αϊζενμπεργκ, προϊστάμενος στὴ Νέα Ὑόρκη εἰδικὸ ἀστυνομικὸ Γραφεῖον γιὰ τὴν ἀναζήτησι καὶ ἐξέυρεσι ἐξαφανισθέντων προσώπων, ἐδήλωσε, ὅτι, παρ' ὅλο ποὺ ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψις πὼς οἱ γυναῖκες ἐγκαταλείπουν πὶο εὐκόλα τὴ συζυγικὴν ἐξέλιξη, ἀπεβίβη ὅτι καὶ οἱ ἄνδρες δὲν ὑστεροῦν στὸ ἐξεπορτίσμι. Μάλιστα, ὅταν ἐξεπορτίσθουν οἱ τελευταῖοι, οἱ γυναῖκες τῶν σπεύδουν καὶ τοὺς ἀναζητοῦν, ἐνῶ οἱ σύζυγοι ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῶν γυναικῶν τους.

Ἀποδείξει, πὼς μέσα σὲ τέσσερα χρόνια, παρουσιάσθηκαν στὸν κ. Αϊζενμπεργκ, ζητώντας τοὺς ἄνδρες τῶν 70 χιλιάδες γυναῖκες, μόνο 15 ἄνδρες τοῦ ἀνέθεσαν νὰ ξαναβρῇ τὶς γυναῖκες τους. Ἡ διαφορά — συμπληρώνει ὁ κ. Αϊζενμπεργκ — δὲν ὀφείλεται μόνο στὸ πὼς οἱ σύζυγοι ἀδιαφοροῦν ἀν θὰ γυρίσουν ἢ ὅχι οἱ γυναῖκες τους, ἀλλὰ καὶ στὸ ὅτι οἱ γυναῖκες στὴ Ν. Ὑόρκη σπανιότερα ἐγκαταλείπουν τὴ συζυγικὴν ἐξέλιξη.

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΔΙΑ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ τῆς τηλεόρασεως δὲν ἐσηκώθηκαν οἱ ὀφθαλμοί, ἢ οἱ νευρολόγοι, ὅπως θὰ περίμενε κανεὶς, ἀλλὰ οἱ ὀρθοπαιδικοί. Ὁ πρόεδρος, μάλιστα, τοῦ Σωματείου Ἀμερικανῶν ὀρθοπαιδ-

Στὸ μεγάλο ὀδοντοιατρικὸ συνέδριον, ποὺ συνήλθε στὶς Βρυξέλλες, οἱ συνέδριοι ἀποφάσισαν νὰ διασκεδάσουν. Ἐνας γιάτρος μὲ μιὰ τεραστία τανάλια, κατὰλληλ ἴσως γιὰ ἐλέφαντες, προσπάθησε νὰ βγάλῃ τὸ δόντι μιᾶς συναδέλφου του.

ΚΑΡΔΙΑΚΟΙ ΚΑΙ ΑΛΟΓΑ

ΘΑ συνιστοῦσα σ' ὅσους ὑποφέρουν ἀπ' τὴν καρδιά τους, νὰ μὴ κατεβαίνουν στὸν Ἰππόδρομο, ἢ ἐὰν μπαίνουν, νὰ μὴ στοιχηματίζουν μεγάλᾳ ποσά. Γιὰ τὸν Ἰταλὸν φίλιππο οἱ ἔσθρων συγχρόνως συγκοπή, μέσα στὸν Ἰππόδρομον τοῦ Μιλάνου ἀπὸ σφοδρὴ συγκίνησι. Ὁ ἄλλος εἶχε ποντάρει σ' ἓνα ἄλογο ὡς ἀουσταίντερ, καὶ, ποὺ, ὅμως, ξαφνικὰ τὸ τσίμπησε μύϊγα καὶ ἐπέτρεσε τὸ φαβορί. Ὁ ἄλλος σίγουρος γιὰ τὴν νίκη, εἶχε ποντάρει ἓνα μεγάλο ποσὸ στὸ φαβορί, καὶ, φυσικὰ, ἔχασε. Ἀλλὰ ἐπειδὴ φαίνεται, ἦσαν κι' οἱ δύο καρδιακοί, πῆδαν τὴν ἴδια στιγμὴ, ἐπὶ τόπου! Ὁ ἓνας ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰ, κι' ὁ ἄλλος ἀπ' τὴν στενοχώρια. Ὁ Ἰππόδρομος τοῦ Μιλάνου ἀναστατώθηκε καὶ μόνο τῶν ἀλόγων δὲν ἴδρωσε τὸ αὐτί...

ποὺ ἐθεωρεῖτο καὶ, ποὺ, ὅμως, ξαφνικὰ τὸ τσίμπησε μύϊγα καὶ ἐπέτρεσε τὸ φαβορί. Ὁ ἄλλος σίγουρος γιὰ τὴν νίκη, εἶχε ποντάρει ἓνα μεγάλο ποσὸ στὸ φαβορί, καὶ, φυσικὰ, ἔχασε. Ἀλλὰ ἐπειδὴ φαίνεται, ἦσαν κι' οἱ δύο καρδιακοί, πῆδαν τὴν ἴδια στιγμὴ, ἐπὶ τόπου! Ὁ ἓνας ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰ, κι' ὁ ἄλλος ἀπ' τὴν στενοχώρια. Ὁ Ἰππόδρομος τοῦ Μιλάνου ἀναστατώθηκε καὶ μόνο τῶν ἀλόγων δὲν ἴδρωσε τὸ αὐτί...

Ο ΚΑΘΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΓΑΤΟΣ

ΕΝΑΣ γάτος μὲ καλὴ ἀνατροφή ἀγαπιέται ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους περισσότερο ἀπὸ ἓνα γάτο κακομαθημένο. Ἀλλὰ γιὰ νὰ διατηρηθῇ εὐγενὴς καὶ ἀξιαγάπητος, πρέπει νὰ τὸν συνηθίσουμε νὰ εἶναι τέτοιος. Ἰδοὺ ἡ συνταγὴ, σύμφωνα μὲ ἓνα Ἰταλικὸ περιοδικόν:

Ὁ γάτος πρέπει νὰ τρέφεται προσεκτικὰ καὶ σὲ ποσότητα κανονικὴ καὶ τὶς ἴδιες ὥρες. Ὅχι νὰ παρατῶν τὶς γιορτές καὶ τὶς ἄλλες μέρες νὰ μὲν νηστειοκοῦν. Πρέπει πάντα νὰ ἔχῃ καθαρό νερό γιὰ νὰ πίνῃ, καὶ τὸ μικρό του... ἀποχωρητήριο νὰ μὴ βαρύνεται νὰ τὸ ἀνανεώσουμε μὲ

καθαρὴ καὶ στεγνὴ ὕμνο. Πρέπει ἀκόμη νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας, ὅτι ὁ γάτος ἀπὸ τὰ κρέατα δὲν προτιμᾷ καθόλου τὸ ποντικίσιο. Περισσότερο τοῦ ἀρέσει τὸ πουλερικὸ καὶ τὸ μοσχάρι. Γιὰ νὰ ἀκονίσῃ τὰ νύχια του, ποὺ εἶναι γι' αὐτὸν μιὰ καθημερινὴ ἀναγκαία ἀσκησης, ὅπως γιὰ τὶς γυναῖκες τὸ μανικιούρ, χρειάζεται ἓνα σκληρὸ χαλάκι. Καὶ ἀκόμα (βλέπετε δὲν τελειώσαμε) ἓνα ἀνασπαιτικὸ στρωσίδι γιὰ ὕπνον, ζεστὸ τὸ χειμῶνα καὶ δροσερὸ τὸ καλοκαίρι...

Ἐτσι, δεβαιώνει ὁ Ἰταλὸς γατολόγος, ἓνας γάτος ἀποκτὰ χαρακτῆρα καὶ γίνεται καθὼς πρέπει!

ΖΑΠΛΟΥΤΟΣ ΕΠΑΙΤΗΣ

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ Χάρρυ Τσάπιν Σμιθ, παλιὸς φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ, βρέθηκε νεκρὸς στὴν ἀσφαλτο τοῦ Μπρούκλιν τῆς Ν. Ὑόρκης. Δίχως δόντια, κουρελίσχης κι' ἀξιοβρόχης, ζοῦσε ζητιανεύοντας καὶ σκαλίζοντας δοχεῖα σκουπιδιῶν, ἔμενε δὲ σὲ μιὰ τρώγλη καὶ κοιμόταν πάνω σὲ σιδερένιο κρεβάτι, δίχως στρώμα. Ἀφοῦ τὸν ἔβρισαν μ' ἔξοδα τοῦ Δήμου, στὸ νεκροταφεῖο τῶν ἀπάρων, ἔγινε γνωστὸ, πὼς ὁ Χάρρυ Τσάπιν Σμιθ εἶχε καταθέσει στὴν Τράπεζα τοῦ Μπρούκλιν, ποὺ ἀνέχονταν σὲ 400.000 δολλάρια (12 δισεκατομμύρια περὶπου δραχμές!). Ὁ πλουσιώτερος ζητιάνος τοῦ κόσμου πῆθανε δίχως διαθήκη, δὲν ἔχει κανένα γνωστὸ κληρονόμο καὶ σίγουρα θὰ ὑπάρξουν πολλοί, ποὺ θὰ παρουσιασθοῦν ὡς «ἀνεψιοί», γιὰ νὰ διεκδικήσουν τὴν περιουσία του.

σιδερένιο κρεβάτι, δίχως στρώμα. Ἀφοῦ τὸν ἔβρισαν μ' ἔξοδα τοῦ Δήμου, στὸ νεκροταφεῖο τῶν ἀπάρων, ἔγινε γνωστὸ, πὼς ὁ Χάρρυ Τσάπιν Σμιθ εἶχε καταθέσει στὴν Τράπεζα τοῦ Μπρούκλιν, ποὺ ἀνέχονταν σὲ 400.000 δολλάρια (12 δισεκατομμύρια περὶπου δραχμές!). Ὁ πλουσιώτερος ζητιάνος τοῦ κόσμου πῆθανε δίχως διαθήκη, δὲν ἔχει κανένα γνωστὸ κληρονόμο καὶ σίγουρα θὰ ὑπάρξουν πολλοί, ποὺ θὰ παρουσιασθοῦν ὡς «ἀνεψιοί», γιὰ νὰ διεκδικήσουν τὴν περιουσία του.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΤΟ

ΠΟΙΟΣ θὰ μπορούσε νὰ φορέσῃ καὶ νὰ σηκώσῃ στὸ στήθος του ἓνα παράξενο λουλούδι, ποὺ θλασταίνεται στὰ βάθη τῆς Σουμάτρας καὶ θεωρεῖται τὸ μεγαλύτερο τοῦ κόσμου; Πρόκειται γιὰ ἓνα παράσιτο φυτὸ, ποὺ τὸ πε-

ριέγραψε στοὺς «Τάιμς» τοῦ Λονδίνου ἓνας βοτανολόγος — ἐξερευνητής. Τὸ φυτὸ ζῇ καὶ ἀναπτύσσεται σὲ ἐσωτερικὸ τῶν κορμῶν τῶν δέντρων, σὰν ἱξός, καὶ προβάλλει στὴν ἐπιφάνεια μόνο ὅταν ἀνθίσῃ, μ' ἓνα τεράστιο ὀλοπόρεφο λουλούδι. Τὸ ἄνθος αὐτὸ ἔχει διάμετρο ἓνα μέτρο καὶ ζυγίζει τέσσερες ὁκάδες καὶ τὸ περιέργο εἶναι, πὼς, ὅταν δρέχῃ, μαζεύονται στὴ στεφάνη τοῦ νερὰ θάρους 7 ὁκάδες! Ἀλλὰ καὶ ἡ πρῶτὴ δροσιὰ ποὺ ἐπικαθεταὶ πάνω σ' αὐτὸ ζυγίζει ἄλλο τόσο!

Ἐτσι, δεβαιώνει ὁ Ἰταλὸς γατολόγος, ἓνας γάτος ἀποκτὰ χαρακτῆρα καὶ γίνεται καθὼς πρέπει!

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ!

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ τὰ χεῖλη, τὸ δέρμα, τὰ φρύδια, τὰ τσίνορα, τὰ μαλλιά, τὰ νύχια, καὶρός ἦταν νὰ ἐφευρεθῇ καὶ μιὰ βαφή γιὰ τὰ... δόντια.

Ἐνα ἐργαστάσιον καλλυντικῶν τῆς Νέας Ὑόρκης ἔθεσε σὲ κυκλοφορία μὲ τέτοια ἀλοιφὰ ἀπὸ λευκότατο σμάλτο, ποὺ οἱ κυρίες μποροῦν νὰ ἔχουν στὴν τσάντα τους, μαζὶ μὲ τὸ ροῦζ, τὴν πούδρα καὶ τ' ἄλλα σύνεργα τοῦ μακιγιάζ. Ἡ ἀλοιφή, ποὺ διατηρεῖται σὲ σωληνάριον, προσδίδει στὰ δόντια ὀλόλευκην στιλπνότητα καὶ, φυσικὰ, μεγάλῃ γοητεία σὲ γυναῖκες ὅλοιοι. Ἡδὲ πολλὰς Ἀμερικανίδες ἀρξίσαν νὰ περνοῦν δημοσίᾳ ἓνα... λουστρὸ στὰ δόντια τους μετὰ τὸ φαγητό. Ὑπάρχουν διάφοροι χρωματισμοὶ σμάλτου καὶ δὲν εἶναι λίγες οἱ ἐκκεντρικὲς νεο-ὁρκεῖες, ποὺ, ἀντὶ γιὰ ἓνα λευκὸ χαμόγελο, προτιμοῦν μιὰν ἀπόχρωσι σύμφωνα μὲ τὸ χρῶμα τῆς τσελεστήρας των!

ΤΟ ΑΣΘΕΝΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ δικαστήρια τῆς Ν. Ὑόρκης ἐξεδίκαζε τελευταῖα τὴν ἀγωγή διαζυγίου τῆς κ. Καὶ Σέλντον.

Κύριε Πρόεδρε, κατέθεσε ἡ ἐνάγουσα, ὁ ἄντρας μου θέλησε νὰ σπᾷσῃ μιὰ μεγάλη πιανέλα σὲ κεφάλι μου.

Σὰς ζήτησε κατόπιν συγγνώμην; ῥώτησε ὁ δικαστής.

Ὅχι. Τὸν πῆρε ὁ σταθμὸς πρῶτων βοθητῶν, πρὶν προλάβῃ νὰ μιλήσῃ.

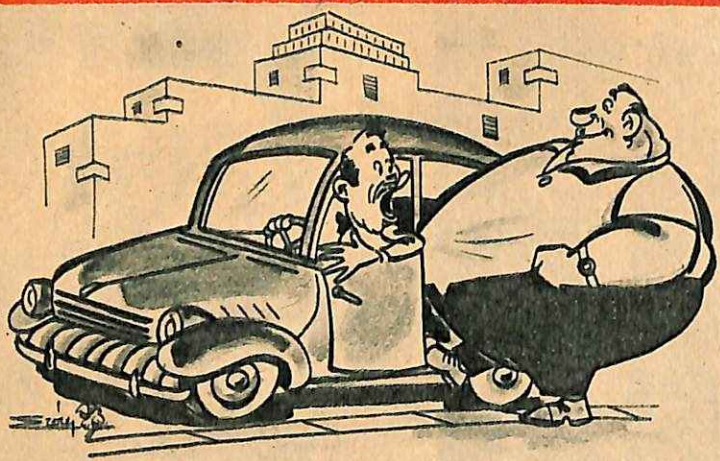
Ὁ πετεινὸς αὐτὸς τῆς Ἰάδας, μὲ τὸ καταπληκτικὸ διάδημα ἀπὸ ἀσπρά φτερά στὸ κεφάλι, ἐθαυμάσθη στὴν πτηνοτροφικὴ ἔκθεσι τοῦ Παρισιῦ.

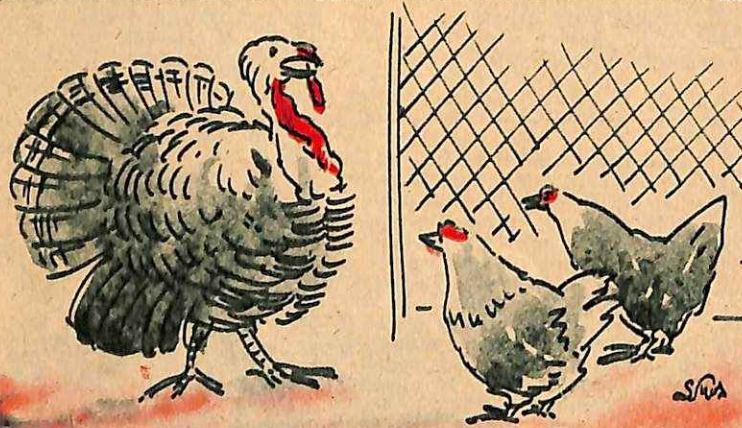
Στὴ γιορτὴ τοῦ τρύγου τῆς Βουργουνδίας, οἱ παραγωγοὶ συνθίζουν νὰ διαφημίζουν τὰ σταφύλια τους, φαρώνοντας τὰ τσαμπιά τους ὡς γενεαίδες.

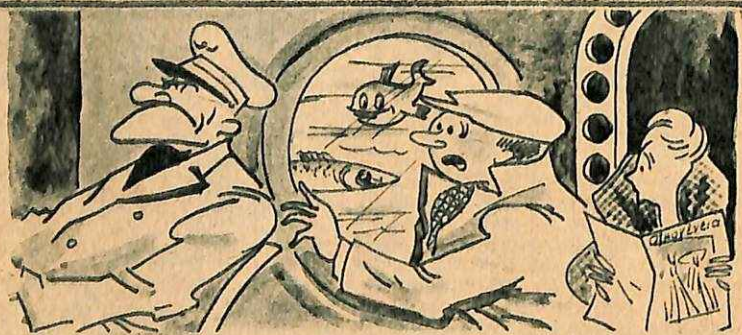
Ὁ σκύλος αὐτὸς διασκεδάζει τοὺς θαμῶνες ἐνὸς παρισίνου μπάρ, φαρώνοντας γυαλιά, κρατώντας μιὰ πίπα στὸ στόμα καὶ «διαβάζοντας».

Ο σωφείρ: Συγγνώμην, κύριος, αλλά το άμάξι δε σας παίρνει! Είναι γιά... τέσσερις.
(Το Σ. ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΥ)

Οι κότες: Έσείς που είσθε Γάλλος, μπορείτε να μάς πείτε τί θα πη κοκότα;
(Το Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

Δε σας φαίνεται, κύριε πιλότε, ότι πετάμε κάπως χαμηλά;

ΧΙΟΥΜΟΡ 1953 ΧΙΟΥΜΟΡ

Τό καζί είναι έτοιμο να δου-
λιάξω. Ο καπετάνιος λέει στους
ναύτες με φωνή που τρέμει από
τη συγκίνηση:

— Παιδε από σας ξέρει καμ-
μιά προσευχή;
— Εγώ, απαντάει ένας από
τους ναύτες.

— Τότε πέστεντε, παιδι μου,
γιατί είμαστε δέκα και δεν έ-
χουμε παρά έννια ωσιείδια.

Ο προϊστάμενος: "Ηρθετε πο-
λύ άργά σήμερα τό πρωί στό
γραφείο.

Ο υπάλληλος: Τό ξέρω, κύ-
ριε. Συγγνώμην. Αποκοιμήθη-
κα.

Ο προϊστάμενος: Πρός Θεού!

Κοιμόσαστε, λοιπόν, και στό
σπίτι σας;

— Είδες τί άνυπόφορος κόλαξ
είναι ο νεαρός Πέτερσον;
— Σοο ελπεί ότι είσαι άμορφη;
— Όχι, τό ελπεί γιά σένα!

— Έμαθες τό δράμα μου; Η
γυναίκα μου έφυγε με τόν κα-
λύτερο φίλο μου, πάει ένας μή-
νας τώρα. Άν ήξερες πόσο μου
λείπει ο φίλος μου!

— Τό τραγουδι σας μ' εξέπλη-
ξε, δεσποινίς.

— Άλήθεια; Σώδεκα χίλιες λί-
ρες γιά να μάθω να τραγουδω.
— Τότε θα έπρεπε να ήθελε τόν
άδελφό μου.

— Τραγουδάει κι' εκείνος;
— Όχι. Είναι δικηγόρος. Και
θα φροντίσει να πάρει τα λεφτά
σας πίσω...

— Άγάπη μου, λέγει ή ήθοποι-
ός τοο Χόλλυγουντ, ενώ μπαίνει
στό καινούργιο σπίτι της με τόν
καινούργιο άνδρα της. Αυτό τό
σπίτι μου φαίνεται πολύ γνωστό.
Είσαι δέσποινις, πώς δεν είχαμε
ξαναπαντρευθεί;

— Άστε λέγεσαι Τζών Τόμ-
πσον; ρωτά ο δάσκαλος τό μα-
θητή. Η μητέρα σου, όμως, λέ-
γεται Τζάουνς.

— Ναι, άπαντά ο Τζών. Έ-
κείνη, έλέπετε, ξαναπαντρεύθη-
κε, ενώ εγώ όχι.

Η μητέρα: Μοο φαίνεται ότι
ο κύριος τοο έπάνω πατόματος
δε θέλει ν' άκούη τό Γιαννάκη
μας να παίξη τό ταμπούρλο του.

Ο πατέρας: Σοο τό είπες;
Η μητέρα: "Όχι, άλλ' έβω-
σε στό Γιαννάκη ένα σουγιά και
τοο είπες να ψάξη να δρη τί έχει
μέσα τό ταμπούρλο.

Ο πελάτης: Αυτά τά παπού-
ταία θα μου κρατήσουν πολλόν
καιρό;

Ο εόφυης υπάλληλος: Τί λέ-
τε, κύριε; Πάρα πολλόν καιρό.
Σκεφθήτε, ότι κανείς ως τώρα
δεν ξαναήρθε στό μαγαζί μας,
για ν' αγοράση δεύτερο ζευγάρι.

ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ

στην Αθήνα

Περπατάω μέσ' στους δρόμους,
μέσ' στους δρόμους της 'Αθήνας...

Νά ο τάδε, νά ο δείνας,
νά κι' εκείνος ο κηφίνας,
πού άπορώ πώς την περνάει...
Νάτην κι' ή ντιζέξ ή Ρούλα,
πού, καθώς περνάει θαμμένη,
την ούρίτσα της κουνάει...
Νάτος μέσα στό λεφούσι
κι' ο παλιόγερος εκείνος
με τό σουβλερό τό μουσι.

Περπατάω μέσ' στους δρόμους,
μέσ' στους δρόμους της 'Αθήνας...

Νάτος ο χοντρός εκείνος
— πάντα έννά έχει ο μήνας —
νά κι' εκείνος ο λιγνός.
Νάτην κι' ή γυναίκα εκείνη,
πούχει τάμα, σημασία
να μη δίνη κανέας.
Νά κι' εκείνη ή στρουμπουλούλα
πού δλο σέρνει άπ' τό χέρι
δυο κλαιούμενα μικρά.
Νάτος κι' ο κουτσός ο γέρος
πούχασε τό ένα πόδι
στήν επίθεση τοο Σκρά.

Περπατάω μέσ' στους δρόμους,
μέσ' στους δρόμους της 'Αθήνας...

Νά κι' αυτός ο χασομέρης
πού χαζεύει γενικώς,
νά κι' αυτός ο χοντροβλακας
πούναι πάντα διάστικος.
Νά κι' ο Σόλων ο ωραίος,
νά κι' ο Λάκης ο μοιραίος,
νά κι' αυτός πού, από πικρα,
τ'χει ρίξει στόν αϊθέρα,
νά κι' ή θείά μου ή 'Ελισάβετ,
νάτην κι' ή συμπετέρα
πούχει βγει γιά κάτι ψώνια...
Νά κι' ο Γιώργος, νά κι' ο Κώστας,
νά κι' ή Τζέννη, νά κι' ή Σόνια,
πού θαρρείς, στό πέραςμά της,
μιά θλιμμένη Παναγία
τοο Μουρίλο ζωντανεύει...
Νά κι' αυτός πού τά σκορπάει,
νά κι' αυτός πού ζητιανεύει
— ίσως θύμα κάποιου πάθους
ίσως θύμα κάποιας πείνας —

Περπατάω μέσ' στους δρόμους,
μέσ' στους δρόμους της 'Αθήνας...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΕΡΩΤΗΜΑ, ΠΟΥ

"Αν βρεθίλε όμομόναχοι με την Μονρόε ;

ΘΕΤΕΙ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ
ΟΕΣΙ ΤΟΥΣ ΕΥΘΥ-
ΜΟΓΡΑΦΟΥΣ ΜΑΣ

Η ΙΔΕΑ δέν είναι πρωτότυπη.

Κάποτε θα την σκεφθήκατε
και σείς — όσοι τουλάχιστον ά-
νήκετε στο λεγόμενο Ισχυρό φύλον.
Η νοερή περιπέτεια εκτυλίσσεται
πάντα σ' ένα έρημο νησάκι τοο
Ειρηνικού. Τό πλοίο, με τό ό-
ποιο ταξιδεύετε, έχει, λέει, ναυα-
γήσει και από τους έπιβάτες
του δυο μονάχα γλύτωσαν: Έ-
σείς και μιά από τίς καταπλη-
κτικές εκείνες γόησσες της όθό-
νης, πού συντηράσσουν κατά
καιρούς, παγκοσμίως, τά άνδρι-
κά πάθη. Παλαιότερα, ή... τυχε-
ρή μπορούσε να είναι — άνάλογα
με τά γούστα σας — ή Τζήν
Χάρλοου ή ή Αίλιαν Χάρβεϋ...
Πιο πρόσφατα, είχαμε να διαλέ-
ξουμε μεταξύ της Ντόροθι Λα-
μούρ και της Τζήντζερ Ρότζερ...
Σήμερα, με την Λολομπριγκίτα,
την Άδα Γκάρντνερ, τη Ρίτα Χαί-
γουορθ, την Τζήν Τίρνεϋ, τη
Συλβάνα Μανγκάνο, τό όνειρο
γίνεται γοητευτικότερο... Και
άκόμη δέν άναφέραμε την Μα-
ριλύν Μονρόε. Η παράλειψις, δ-
μως, είναι σκόπιμη. Γιατί, την
μίσ Μονρόε, την προορίζουμε γιά
άλλους. Θα μάθετε, αμέσως, γιά
ποιούς. Έν τώ μεταξύ, θυμηθήτε
πώς την περιέγραφε στο πρώτο
μας τεύχος ο Άλ. Λιδωρίκης:
«Στήθη προκλητικά, έλεύθερα,
στον άνοιχτό άέρα, πλούσια ξανθά
μαλλιά πού χαϊδεύουν τίς αλα-
βάστρινες πλάτες, δηλ ή όρε-
κτική γραμμή της μέσης πού κα-
τεδαίνει με περισσή χάρι στους
υπέροχους γλουτούς...».

Άν, λοιπόν, τύχαινε να βρεθί-
τε μόνος μ' αυτό τό έκρηκτικό
πλάσμα στο έρημο είδυλιακό νη-
σί τοο Ειρηνικού — τί θά κά-
νατε;

Τό έρώτημα δέν τίθεται σε
σας, αλλά σε πέντε από τους έκ-
λεκτότερους συνεργάτες μας. Καί
ίδού οι άπαντήσεις:

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Τί θάκανα άν βρισκόμουν
μόνος μου με τη Μονρόε σ' ένα
άκατοικητο νησί; Τί να σας πώ...
Νομίζω, πώς δλο και κάτι θα
βρίσκα να κάνω!...

Ο ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Η αϊφνιδιαστική έρώτησίς
σας με βρίσκει κάπως άπροτοι-
μαστο ψυχολογικά. Πρίν, όμως,
σας δώσω την άπάντησι πού πε-
ριμένετε, θα σας συνιστούσα να
στείλετε αυτό τό τηλεγράφημα:
Μαριλύν. Χόλλυγουντ. Παρακαλού-
εν άπαντήσατε εις τό έρώτημα:
«Έάν βρισκόσαστε μόνονι ναυα-
γοί, σ' ένα έρημο νησί, με τόν κ.
Παπαδόκα, τί θα έκανατε;».

Από την άπάντησί της, θα έ-
ξαρτηθ ή δική μου στάσις.

Άν, όπως πιστεύω, είναι ενοι-
κή, τότε μένουν μερικές έπου-
σιώδεις λεπτομέρειες. Δηλαδή, να
διαλέξουμε τό πλοίο πού θα συν-
ταξιδεύουμε. Να φροντίσουμε να
ναυαγήσει. Να φροντίσουμε επί-
σης να πνιγούν δλο οι άλλοι έ-
πιβάτες και δλόκληρο τό πλήρω-
μα. Να φτάσουμε σώοι και άδα-
θείς οι δυο μας στο έρημονήσι
της έπαγγελίας. Κι' από κει και
πέρα, έλπίζω ότι αυτή ή περιό-
δη Μαριλύν Μονρόε, δέν θα εύ-

χόταν να είχε σωθεί και κανένας
άλλος...

Ο ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Άν μου επιτρέπατε, μάς ά-
παντά ο κ. Χ. Χαιρόπουλος θα
προτιμούσα να βρεθώ κάπου όχι
με τη Μαριλύν Μονρόε, αλλά με τη
Ρίτα Χαίγουορθ, να, άς πούμε
στο... κεντρικάτο νησί τοο να-
τίου Άτλαντικού Τριστάν ντά
Κούνια! Εκεί περνάει καράδι κά-
θε χρόνο. Στόν χρόνο αυτόν άπά-
νω, θα είχα όλες τίς εόκαιρίες να
υποκαταστήσω τόν Άλή Χάν, και
να γλυτώσω άπ' την Άθήνα, τά
περιοδικά της, και τίς αδιάκριτες
ερωτήσεις τους...

Ο Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

— Τί θα έκανα; Μά, μου φαί-
νεται, ότι δέν είναι πλήρης ή έρώ-
τησις. Θα μπορούσα να σας πώ τί
θα ήθελα να κάνω ή τί θα μπορού-
σα να κάνω. Άλλά γιά να σας τό

πώ κι' αυτό, θα έπρεπε προηγου-
μένως να έρωτήσετε την Μονρόε τί
θα μου... επέτρεπε να κάνω.

Ο Ρ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Τί θα έκανα άν βρισκόμουν
σ' ένα έρημο νησί ναυαγός με την
Μαριλύν Μονρόε; Άπλούστατα θα
έπαιρνα φόρα και... θα ξανάπε-
φτα στη θάλασσα γιά να πνιγώ.

ΠΩΣ ΤΟΥΣ ΒΛΕΠΟΥΝ

Δέν βλέπουν δλο οι γελοιογράφοι με τόν ίδιο τρόπο τους πολιτικούς μας. Προσέξτε τά πα-
ρακάτω σκίτσα τους και θα διακρίνετε διασκεδαστικές διαφορές γραμμής, ύφους, έκφράσεως,
πού, ίσως, θα σας επιτρέψουν να μαντέψετε και τίς πολιτικές προτιμήσεις κάθε γελοιογράφου.

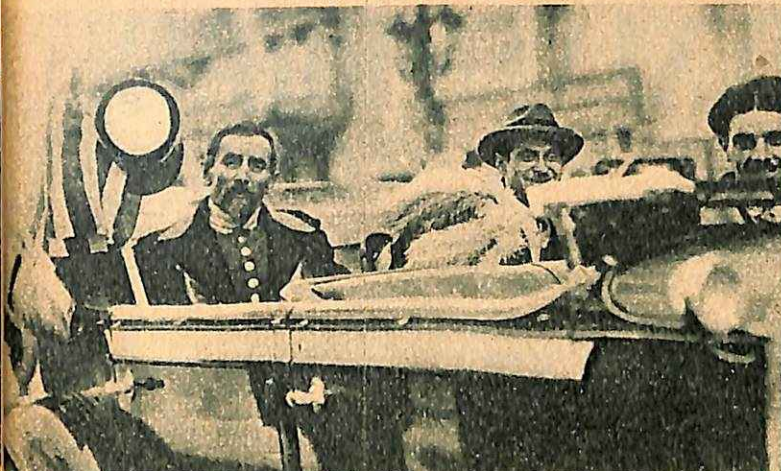
ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΕΦΑΙΔΡΥΝΑΝ ΤΗΝ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Ο ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΔΕΛΑΠΑΤΡΙΔΗΣ, ο κομψός και μεγαλοπρεπής 'Αρμάνδος, έχασε στην κατοχή την κομψότητα και τη μεγαλοπρέπεια του. Κάποιοι χριστιανοί τον λυπήθηκαν που υπέφερε στους δρόμους και καταφέρναν να τον κλείσουν στο Δημόσιο Ψυχιατρείο. Μετά την απελευθέρωση, ο 'Αρμάνδος έκανε μία τελευταία εμφάνιση στο Σύνταγμα. Δεν ήταν, όμως, πια κομψός με ήμισυλο και μονόκλ. Φορούσε κάτι ογκρτά μάλλινα στρατιωτικά κι' ένα σκούφο μάλλινο καφέ. Τα γκαρσόνια των κοσμικών κέντρων δεν του επέτρεψαν την είσοδο. Ο 'Αρμάνδος, απογοητευμένος και απελπισμένος, ξαναπήγε μόνος του στο Ψυχιατρείο και παρέκλεσε να τον ξανακλείσουν. Από τότε δεν ξαναφάνηκε.

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ Ο ΑΡΧΑΙΟΣ. Στην κατοχή έφαγε τα... θαλασσινά του κι' ύστερα, πειναλός και αξιολάτρευτος, έφυγε έβελοντης εργατής για τη Γερμανία. Τελεία φορά έθεάθη καμιά έκαστη χιλιόμετρα έξω από το Βερολίνο κι' ένα συνεργείο που έφτιαχνε δρόμους. Από τότε χάθηκαν τα ίχνη του. Κι' η γυναίκα του τον θεωρεί από καιρό νεκρό.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΣ, έκαμε την πρώτη του εμφάνιση στους αθηναϊκούς δρόμους, σαν αρχιστράτηγος όπερετικού κράτους. Η φωτογραφία είναι παρμένη από την προεκλογική περιόδεια του Γιάννη, όταν επρόκειτο να γίνει Πρόεδρος της Δημοκρατίας. Ο Γιάννης ο Θεός, που κατήγετο από την Πάτρα, είχε την ιδέα ότι θα κυβερνούσε μία μέρα την Ελλάδα. Οι «θαυμαστές» του ήταν πάμπολλοι και μεταξύ αυτών και μία γνωστή ήθοποιος του έλαφρου θεάτρου, με την οποία ήταν έρωτευμένος ο Γιάννης και έλεγε ότι «θα την κάμη προεδρίνα». Στη φωτογραφία φαίνεται ο Γιάννης ο Θεός με ένα «θαυμαστή» του μέσα σ' ένα ανοιχτό αυτοκίνητο. Ο Γιάννης ο Θεός φορεί τη χρυσοποίκιλτη γαλάζια στολή του.

Όταν οι τύποι της Αθήνας ήσαν τόσο λίγοι, που

μπορούσες να τους ξεχωρίσεις...

Ο ΒΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ, ο «δάσκαλος» είναι πολλά χρόνια τώρα, που βρίσκεται στον Παράδεισο. Στον Παράδεισο, για τον οποίο με τόσο άβολο ενθουσιασμό μιλούσε στους «αμαρτωλούς», οι όποιοι — αλίμονο! — δεν έννοούσαν να τον ακούσουν και εκληρονομήσουν την αιώνια ζωή. Κι' ο αγαθός Βδελόπουλος καλαζόταν καμιά φορά, για χάρι των «αμαρτωλών» που τον ανάγκαζαν να τους καθαριέται.

Ο ΗΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ, της θρυλικής «Επιμελείας», που χάρις στο άσπυδο του 'Ηλία τολμούσε καμιά φορά να λή πράματα, που κανένα άλλο έντυπο δε θα τολμούσε να τα πη. Η «Επιμελεία», άκόμα και σ' εποχές ασυμπτωτικής λογοκρισίας, ποτέ δεν έλογκρίθη. Κι' ήταν η μόνη «φημερίς» που πουλούσε ολόκληρο το «τιράζ» της. Γιατί αν δεν πουλιόταν και τα τελευταία φύλλα της, ο 'Ηλιος δεν τύπωνε καινούργια.

Ήταν οι «τύποι» της Αθήνας. Γιατί έτσι: «τύπους» συνηθίζαμε να τους λέμε τότε τους θαυμασίους εκείνους ανθρώπους, που περιέφεραν την ακίνδυνη τρέλλα τους στους αθηναϊκούς δρόμους. 'Απ' αυτούς, ο Βδελόπουλος, ο Δελαπατριδής, ο 'Ηλιος της «Επιμελείας», ο Γιάννης ο Θεός κι' ο Μιχάλης ο Αρχαίος, ήταν ίσως οι πιο αντιπροσωπευτικοί της παλιάς καλής προπολεμικής Αθήνας. Η εμφάνισή τους προκαλούσε πάντοτε έναν εύθυμο συναγερμό στον αθηναϊκό δρόμο κι' η πολυπληθής μαρίδα τους ακολουθούσε με αλλαγαμους αγαλλιάσεως. Ο καθένας τους είχε κι' ένα ειδικό ψώνιο: Δάσκαλος ο Βδελόπουλος εκήρυσσε «τον λόγον του θεού», συνήθως έξω από το ταχυδρομείο και απειλούσε, ότι θα εκδικηθί εις την άλλη ζωή αυτούς που τολμούσαν να διακόπουν τη διδασκαλία του με σφριχτές λεμονόκουπες.

— Και όταν εγώ θα είμαι εις τον Παράδεισον κι' εσύ, βρέ λούστο, θα βράζεις εις τα καζάνια της κολάσεως και θα μου λές: Διδάσκαλε, διδάσκαλε, βρέξον την άκρην του δακτύλου σου και δρόσιον τα φλεγόμενα χείλη μου, εγώ θα σου λέω: «Όχι, βρέ μπαγάσα, δε θα σε δροσίσω. Θυμάσαι τί μου έκανες έξω από το ταχυδρομείο; Τράβα τα τώρα για να μάθεις να φέρσαι!»

Μέγας πολιτικός ο 'Αρμάνδος Δελαπατριδής, αρχηγός του κόμματος των κυανοέυκων, με σκληρόν, γκέττα, και μονόκλ, περιέφερετο κάθε βράδυ στην πλατεία του Συντάγματος κι' έσωζε την Ελλάδα αντί μετριοτάτης άμοιδής. Μ' ένα — δυο κονιακάκια, ο μεγαλοπρεπής 'Αρμάνδος έδέχετο ν' αναπτύξη όλο το έθνοςωτήριο πρόγραμμά του. 'Αν απέφαισες να τον κεράσεις και τρίτο κονιακά, εξησφάλιζες άμέσως ένα ύπουργείο.

— Στην ύγειά σας!
— Στην ύγειά σου, αρχηγέ.

— Αύριο κατά τις δέκα περ'άστε από το πολιτικό μου γραφείο.
— Ποι είναι, αρχηγέ, το πολιτικό σας γραφείο;
— Στά Παλαιά 'Ανάκτορα.
— Θα περάσω.
— Και να έχετε και ζακέ.
— Ζακέ;
— Μάλιστα.

— Γιατί;
— Θα σας όρκισω ύπουργό της Γεωργίας.
— Ευχαριστώ.
— Παρακαλώ. Μπορώ να πιώ ακόμα ένα κονιακά;

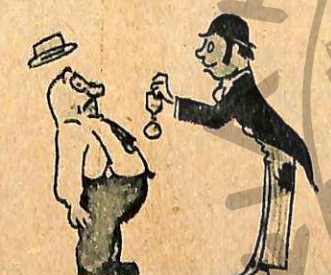
Ο Γιάννης ο Θεός, αφού έκανε την εμφάνισή του στην πρωτεύουσα ως θεός, έδέχθη άργότερα να γίνει πρόεδρος της Δημοκρατίας. Έκανε αυτή την παραχώρησι, αλλά δυστυχώς δεν τον ώφελισε. Παρ' όλον ότι η προεκλογική περιόδεια του θλάσφημου Γιάννη ήταν θριαμβευτική, στο φινάλε ξαναφώρεσε τη χρυσοποίκιλτη διαφημιστική στολή της «Μελίσσας» και ξανάκανε έτσι την εμφάνισή του στους δρόμους της Αθήνας. Και μία και δεν τον κανανε πρόεδρο της Δημοκρατίας ξαναγίνε θεός, προς μεγάλην χαράν της αθηναϊκής μαριδας.

Ο 'Ηλιος ήταν εκδότης. Έξέδιδε την «Επιμελείαν», φημερίδα πολιτικοσατρική, της οποίας το ένα φύλλο εξέδιδετο όταν εξηντλείτο το άλλο. Ο 'Ηλιος, που η προχωρημένη άρρώστεια του

Πάρκινσου τον έκανε να τρέμη όλος, στεκότανε συνήθως στο στήθος του 'Ηλεκτρικού και πουλούσε την «Επιμελεία» του:
— Πάρτε και έσεις, χαριτωμένη κυρία μου, την «Επιμελεία»! Κι' άμα έδλεπε κάνα χοντρό καλοντυμένο και παραλή κύριο του φώναζε:
— Κύριε καταχραστά... Κύριε καταχραστά... Πάρτε και σεις μια «Επιμελεία».

Ο Μιχάλης ο αρχαίος ήταν άλλο είδος ταραχής. Αυτός χειμόνα καλοκαιρι φορούσε μία χλαμύδα — είχε λύσει το πρόβλημα της ένδυμασίας μ' αυτό τον τρόπο — και πουλούσε θαλασσινά. Ο Μιχάλης ο αρχαίος, με τη χλαμύδα του και τα πέδιλά του είχε ξεχωριστή επιτυχία στους 'Αμερικανούς και γενικά στους ξένους τουρίστας. Γι' αυτό συνήθως, γύριζε έξω από το ξενοδοχείο της Μεγάλης Βρετανίας καθώς και στα διάφορα μπάρ του Συντάγματος.

Τώρα από όλους αυτούς τους

«τύπους» κανένας πιά δεν κυκλοφορεί στους αθηναϊκούς δρόμους. Άλλοι πεθάνανε — τους περισσότερους τους έφαγε η κατοχή — κι' άλλοι εξαφανίστηκαν μυστηριωδώς. Και καλά, θα μου πής, δεν υπάρχουνε πιά «τύποι» στην Αθήνα; Υπάρχουνε... Άλλά είναι τόσο πολλοί, που δεν μπορεί να τους ξεχωρίση κανείς.

ΑΛ. ΣΑΚ.

ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΣΟΦΩΤΕΡΟΙ

* Στις 'Ην. Πολιτείες γεννιέται ένα παιδί κάθε 12 δευτερόλεπτα.

* Ο μεγαλύτερος πίνσξ (δχι τοιχογραφία) του κόσμου είναι ο «Παράδεισος» του Τιντοβαν στη Βενετία. Έχει έκτασι 250 τετραγωνικών μέτρων και περιέχει 700 περίπου πρόρετο, που βρίσκεται στο Παλάτι των Δόγησων.

* Η Κεντρική Βιβλιοθήκη του Λονδίνου περιέχει 22.000.000 βιβλία.

* Οι μύς των έντόμων είναι μέσα στο σκελετό, αντίθετα με τον άνθρωπο, στον όποιον περιβάλλουν το σκελετό.

* Ποιό δίδυμο είναι πρωτότοκο; εκείνο που γεννιέται πρώτο ή δεύτερο; Ο αρχαίος έβραϊκός νόμος έλεγε το πρώτο, ο λατινικός νόμος έλεγε το δεύτερο με το επιχείρημα ότι αυτό έπρεπε να είχε συλληφθι πρώτο. Ο σύγχρονος νόμος αναγνωρίζει ως πρωτότοκο το πρώτο.

* Ο σπουργίτης έχει διπλάσιους σπονδύλους στο λαιμό του από όσους έχει η καμηλοπάρδαλις με τον τεράστιο λαιμό.

* Μία μεταξωτή γυναικεία κάλτσα περιέχει μετ'άξι, που το συνολικό μήκος του, σε νήμα, είναι 80 χιλιόμετρα.

* Τάσο λεπτός είναι οι ζυγαριές των διαμαντιών, ώστε και μία λευφερίδα ακόμη μπορεί να κλείνη την πλάστιγγα.

* Στην 'Ιταλία υπάρχουν περισσότερα από 3.000 εργοστάσια μακαρονοποιίας. 'Αν τα μακαρόνια που τρώνε οι 'Ιταλοί κάθε χρόνο έμπαιναν στη σειρά, το μήκος τους θα ήταν 4.000 φορές η περιφέρεια της Γης στον 'Ισημερινό.

* Η καρδιά του ανθρώπου κάνει 100.000 παλμούς την ημέρα.

* Η ακρίδα μπορεί να κάνει άλμα 70—150 φορές μεγαλύτερο από το ανόστημά της. Και μία κοινή μυίγα, που τα πόδια της έχουν μήκος 8 χιλιοστά, μπορεί να κάνει άλμα δύο μέτρων. Ένας αθλητής, για να κάνει ανάλογο άλμα, θα έπρεπε να πηδήση ένα κτίριο ύψους 200 μέτρων.

* 'Αν ένας έλέφας, ανάλογα με τον όγκο του, έτρωγε δύο ένας ποντικός, θα έπρεπε να τρώγη δέκα τόννους τροφή την ημέρα.

* Ένας ταχύς δακτυλογράφος καταναλώνει στις ίδιες ώρες πολύ μεγαλύτερη ενέργεια από ένα σκαφτιά.

* Με το μεγάλο τηλεσκόπιο του όρους Παλουμά, μπορείτε να διακρίνετε καθαρά τα μάτια μιας μυίγας από απόστασι τριών χιλιομέτρων.

* Πρόσφατες φωτογραφίες με ειδική κινηματογραφική μηχανή, απέδειξαν, ότι ένα ράγισμα σε γυαλί προχωρεί με ταχύτητα ενός μιλίου το δευτερόλεπτο.

* Ο χυμός πορτοκαλιού όχι μόνο δίνει ασβέστιο στον οργανισμό, αλλά και βοηθεί το σώμα ν' αποθηκεύη μεγαλύτερη ποσότητα ασβεστίου από τις άλλες τροφές.

* Ο καφές, πριν χρησιμοποιήθι για άφεψημα, χρησιμοποιείτο ως εάρμακο. Οι Ιθαγενείς της Βορείου Βραζιλίας τον χρησιμοποίησαν ακόμη ως καταπραυντικό των ματιών.

* Ο εκέφαλος καταγράφει όλα τα αισθήματα διαφόρων μελών του σώματος, αλλά δεν αισθάνεται τίποτε ο ίδιος. Δεν μπορείτε να αισθανθίτε μια χειρουργική επέμβασι στη φαιά ουσία σας.

* Μία οικόκυρά άπασχολείται στις δουλειές του σπιτιού τουλάχιστον 58 ώρες την εβδομάδα—δηλαδή 10 ώρες περισσότερες από έναν εργάτη.

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ (Ουάντα Φαράν)

Μυθιστόρημα
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΛΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

30Ν. Καί τής έδειξε τὸ τραπέζι τοῦ σερ-
βιρίσματος μετὰ τοὺς ροδῖτες. Ἡ γριὰ ἔκα-
με ὅ,τι προστάχθηκε, μετὰ τρεμμένα χέρια.
Ὁ Γιάσος ἀνασήκωσε τὴ Λιάνα:

— Νὰ σοὺ συστήσω, ἀγάπη μου — τῆς
εἶπε — τὴν παλιά μας οἰκονόμη, τὴν κυρὰ
Παπαντῆ, τὸ στοιχεῖο τοῦ Κονακίου. Εἶναι ὁ
πιὸ πιστὸς ἀνθρώπος, ποὺ ὁ πατέρας μου
κι' ἐγὼ ἀπαντήσαμε σ' αὐτὸ τὸν τόπο...
Θάπρεπε, μετὰ τόσα χρόνια, ποὺ μὰς ὑπὴρ-
ρετεί, νὰχε ἀποτραβηχτεῖ ν' ἀναπαυτεῖ κι'
αὐτή.

— Ὁ ἀναπαύσουμε τὸ κόκκαλό μας —
ἔκαμε ἡ γριὰ — ὅντας θὰ κοιμηθούμε τὸν
αἰῶνιο... Ὅσο ζοῦμε ὁ Κύριος λέει νὰ
δουλεύουμε.

Ἡ Λιάνα, ὁμως, δὲ γύριζε νὰ τὴν κοι-
τάξει:

— Δὲν μπορῶ... — ψιθύρισε μετὰ στυ-
μμένη φωνή — θὰ σοὺ πῶ ἔπειτα...

Ὁτόσο, βάζοντας δύναμη, γύρισε γιὰ
μιά στιγμή κατ' αὐτή, γιὰ νὰ λαχταρίσει
γιὰ δευτέρη φορά:

— Καλημέρα, κυρὰ Παπαντῆ — τῆς εἶπε
— κι' ὁ Γιάσος τὴν ἐνοίωσε παραλυμένη,
παγωμένη.

— Σοῦβαλα, μαθὲ, χτές, τὸ ροῖδι στὸ
κατῶφλι νὰν τὸ πάταγες ὅπως ἔμπαινες στὸ
σπίτι, γιὰ τὴν καλοτυχία... Μὰ δὲν τὸ πά-
τησες... Λάθεως, οὐτε τὸ εἶδες... Ἀς
ἔβγες, Χριστέ μου, σὲ καλὸ!... Μιά φορά
ἐγὼ θὰ σ' εὐκλήθω νὰ ριζώσεις, κυρὰ, στὸ
σπιτικό μας... Κι' οἱ Μοῖρες νὰ σοῦχουνε
γραμμένα μονάχα εὐτυχίες καὶ χαρές...
Γιὰ τὴν Μοῖρα του, κορούλα μου, κανένας
νὰ τὴν ξεφύγει δὲν μπορεῖ!

Ἡ Λιάνα λιγοψύχησε. Ξαναγέρνοντας
στὴν ἀγκαλιά τοῦ Γιάσου, ψιθύρισε:

— Πές της νὰ φύγει... Δὲν ἀντέχω
πιά!

Ὁ Γιάσος ἔκανε νόημα στὴ γριὰ νὰ τρα-
βηχτεῖ. Καί, μόλις ἔφυγε, ἀνασήκωσε τὴ
Λιάνα, μ' ἀναστατωμένο πρόσωπο καὶ τὸ
χέρι στὴν καρδιά της, γιὰ νὰ ρωτήσῃ μ'
ἀγωνία:

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου; Τί θὰ ποῦν αὐ-
τὰ ὅλα;

— Δὲ θέλω νὰ τὴν ξαναἰδῶ... Θὰ μὴ
κάμει αὐτὴ τὴ χάρι.

— Εἶναι πολὺ ἀσκήμη, κα-
ταλαβαίνω... Ἐχει ὁμως χρυ-
σὴ καρδιά!

— Δὲν εἶν' αὐτὸ! — φώνα-
ξε ἡ Λιάνα σὲ μεγάλη παρα-
γῇ — εἶναι κατὰ ἀπαισίον...
Ποῦπε νὰ σοὺ ἐξηγήσω... Ἐ-
πὶ πέντε χρόνια τώρα βλέπω,
κάθε τόσο, ἓνα ὄνειρο τρουε-
ρό... Αὐτὴ τὴ γριὰ, τὴν Πα-
παντῆ, τὴν ἴδια, ἢ μιά ποὺ τῆς
μοιάζει σὰν ἀδερφή... Εἰςαί, λέει,
σ' ἔρρω μέρος, μετὰ οὐρα-
νὸ σκοταδερὸ, μετὰ σύννεφα ξε-

φτισμένα καὶ μ' ἄνεμο δυνατό... Κι' αὐτὴ
δγαίνει, κουρελιάρα κι' ἀναμαλλιάρα, δγαί-
νει ἀπὸ μιά σπηλιά... κι' ἔρχεται καταπά-
νω μου... Καί με ζυγώνει, ἔτσι, ὅπως σή-
μερα ἡ Παπαντῆ... Καί με τὴν ἴδια φωνή
— αὐτὴ τὴ φωνή, ποὺ ξεσκίζει ἀκόμα τ'
αὐτιά μου, λέει αὐτὰ τὰ ἴδια λόγια: «Τὴ
Μοῖρα του, κορούλα μου, κανένας νὰ τὴν
ξεφύγει δὲν μπορεῖ!»... Νά, πιάσε τὸ χέρι
μου... ἀνατριχιάζω!...

Ὁ Γιάσος ἐνοίωσε τὰ δάχτυλά της πα-
γωμένα.

— Εἶν' ἓνα ὄνειρο τόσο ἐπιμένο... τόσο
δασανιστικό — τοῦ εἶπε — καὶ ποτὲ δὲ
φανταζόμουν πὼς θὰ τόβλεπα, ξυπνή, ζων-
τανεμένο, τὴν ἄλλη μέρα τοῦ γάμου μου!...
Δὲν ξαίρω τί θὰ πεῖ... Δὲν ξαίρω πὼς μπο-
ρεῖ νὰ ἐξηγηθεῖ... Μὰ τρέμω σύγκορη!...

Ὁ ΓΙΑΣΟΣ ἔβαλε τὰ δυνατά του νὰ τὴν
ἡσυχάσει, νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ της
τὴν παραχρῆσιν ποὺ εἶχε φέρεῖ αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ
καὶ παράξενο συνταίριασμα ὁνείρου καὶ
πραγματικότητας... Ὅμως μέσα τοῦ ἦταν
κι' ὁ ἴδιος παραγμένος, χωρὶς νὰ ξαίρει
γιατί. Τὶ φανέρωναν ὅλα τούτα; Πῶς μπο-
ροῦσε νὰ βλέπει σ' ὄνειρό της ἡ Λιάνα τὴν
γριὰ Παπαντῆ πρὶν τὴ γνωριμία;... Κι' αὐτὰ
τὰ λόγια, ποὺ ἦσαν τὰ ἴδια καὶ σ' ὄνειρό
της, ἀπαράλλαχτα, ὅπως τὰ εἶχε ἀκούσει,
ἐδῶ καὶ λίγες στιγμές;... Ὁτόσο, ἔκρου-
σε τὴν παραχρῆσιν, τραβήξῃ κοντὰ στὴ Λιά-
να τὸ τραπέζι τοῦ σερβιρίσματος μετὰ τοὺς
ροδῖτες:

— Ἐλα τώρα, παιδί μου — τῆς εἶπε σὲ
τόνον τρυφερό, ποὺ δὲν εἶχε ξαναχαιδέσει ὡς
τώρα τὸ κοχύλι τοῦ αὐτιοῦ της — μὴν κάνεις
ἔτσι... ἀπλὴ συμπτώση καὶ τίποτ' ἄλλο...
Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ χαλάς τὴν καρδιά
σου...

Τὴν κάθισε στὸ κρεβάτι. Κι' αὐτὸς πλάι
της ἄρχισε νὰ τὴν ταῖζει σὰ μικρὸ παιδί.
Τῆς ἔδινε τὶς φρυγανιὲς μετὰ βούτυρο καὶ
φράουλα καὶ τὶς ἔβαζε στὸ στόμα της, κρα-
τούσε ὑστερὰ τὸ φυτῆζαν μετὰ τὴ σοκολάτα
καὶ τῆς ἔδινε νὰ πιεῖ, τῆς καθάριζε τὰ δρο-
σερὰ φρούτα... Κι' ὅταν ἀπὸ τὸ φυτῆζαν
πέσανε δυὸ σταλαγματιὰς στὸν ἀσπένιο
δράκοντα τοῦ κιμονό της, σκούπισε μετὰ τὸ
μεταξωτὸ μαντήλι τοῦ το λεκεδάκι μετὰ χα-
διάρικο μάλωμα:

— Ἀταχτο παιδί!... Ἀπρόσεχτο!...

— Ἔτσι ἄρχισε νὰ ξεχνιέται ἡ κακία στι-
γμὴ, νὰ διαλύεται τὸ συγνεφάκι... Ὁ Γιά-
σος σηκώθηκε κάποια στιγμή:

— Σ' ἀφήνω νὰ ντυθεῖς — τῆς εἶπε — θὰ
κάνουμε μιά βόλτα στὸ περιβόλι... Βάλε
κάτι ἑλαφρό, ἀλλὰ μάλ्लινο... Ἐδῶ, τὴν ἄ-
νοιξη, ὡς τὸ μεσημέρι, κάνει ψυχρίτσα...
Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Σὲ περιμένω...

Κατέβηκε, ἀνίσχυος, νὰ κανονίσει τὸ ζή-
τημα μετὰ τὴν Παπαντῆ:

— Ἀκούσε — τῆς εἶπε — θὰ μοὺ κά-
νεις μιά χάρι... Μὴ φέρεῖς ἄλλη φορά τὸ
πρωῖνὸ σου ἀπάνω... Οὐτε νὰ μὰς σερβί-
ρεις τὸ μεσημέρι... Ὡς ποὺ νὰ ἴδω τί θὰ
κάνω, ἀφῆσε τ' αὐτὰ στὴ θεὰ Σμαράγδα...

Ἀναστένανε ἡ γριὰ, Σήκωσε τὰ πληγια-
σμένα της μᾶτια κατὰ πάνω του καὶ τὸν
κάρφωσε μετὰ τὴν ἀτοσάλεια αἰχμὴ τῆς μα-
τιάς της:

— Κατάλαβα — μουρμούρισε — ἦρθαν
τ' ἄγρια νὰ διώξουν τὰ ἡμέρα... Ἀμ' τὸ-
ξαίρα, γίόκα μ' καὶ σοὺ τὸ εἶπα...

Τοῦ θυμίζει μ' αὐτὴ τὴ φρασούλα, μιά
κουβέντα ποὺ εἶχανε, λίγους μῆνες πρὶν, ὅ-
ταν γίνονταν οἱ ἐτοιμασίες στὸ Κονάκι. Τὴν
εἶχε ρωτήσει τί λέγανε στὸ χωριὸ γιὰ τὸν
ἀρρεβῶνα του. Καὶ τοῦ εἶχε ἀποκριθεῖ ἔα-
στερα:

— Ὅλο τὸ χωριὸ ἤξαιρε πὼς τοὺς ἀθρώ-
πους τῆς πολιτείας τοὺς ἔλεγες καραγκιό-
ζηδες... Καὶ σὺ πῆγες καὶ πῆρες ἀπ' αὐ-

τοὺς γυναῖκες.

— Τὴν ἀγάπησα, Παπαντῆ... Τ' ἤθελες
νὰ κάνω;

— Ν' ἀγάπαγες μιά τσοῦπα ἀπ' τίς δι-
κές μας... Αὐτὸ λέει τὸ χωριό.

— Εἶναι κορίτσι μάλαμα... Θὰ τὸ δεῖς
καὶ σὺ καὶ ὅλοι.

— Μακάρι... Ὅμως ἐγὼ φοβάμαι πὼς
θὰ μὰς φέσει ἀνοῦ-κάτου... Δὲν ξαίρω

ἀφῆντες εἰσαί κι' ἑφταεῖς... Κι' ὁ,τι
φτιάχνεις, καλῶς καμωμένο... Ἐμένα τὸ μι-
κρό μου τὸ μυαλό μοὺ λέει, πὼς μιά καὶ δὲν
εἶναι ἀπὸ μὰς, οὐλα θὰν τ' ἀλλάξῃ ἐδῶ μέ-
σα... Νὰ μοὺ τὸ θυμηθεῖς!... Κι' ὁ πα-
πούλης σου κι' ὁ πατέρας σου (Θεὸς σ' ὁρα-
ρέσ' τον!) γιὰ τοῦτο πῆρανε γυναῖκες ἀπὸ
μὰς, γιατί δὲν τοὺς ἀρέσανε οἱ ἀλλογές...

Ὁ Γιάσος τὴν θυμότανε τώρα τοῦτὴν τὴν
κουβέντα. Ἐβαλε μετὰ στυγρὴν τὸ χέρι του
στὴν πλάτη τῆς γριὰς:

— Μὴν τὸ παίρνεις ἔτσι, Παπαντῆ — τῆς
εἶπε — μιά ἰδιότητα εἶναι... θὰ τὴ σε-
βαστοῦμε... Κι' ἔπειτα ἔχεις τόσες ἄλλες
δουλειὲς νὰ κάνεις... Εἶναι καιρὸς ν' ἀνα-
σάνεις καὶ σὺ... νὰ ἡσυχάσεις!...

Αὐτὰ τὰ λόγια μέσα της ἀντιλάλησαν
σὰν καταδίκη σὲ θάνατο. Καμμιὰ χάρα τοῦ
κόσμου δὲν εἶχε γνωρίσει στὴ ζωὴ, ἀπ' τὴν
ἀσκήμια της: οὐτε ἄντρα, οὐτε παιδί... Ἡ
μοναχὴ χάρα της, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ τὴν
περιμαζέψανε, μικρὴ, ὀρφανή, στὸ Κονάκι,
στάθηκε νὰ ὑπηρετεῖ, μετὰ τὴν τυφλή, τ' ἄ-
φεντικά, νὰ κρατᾷ τὰ κλειδιά, νὰ διαφεν-
τεύει τὰ κελάρια, νὰ ἀρμένει ἀπὸ τὴ με-
γάλη ἀγελάδα, τὴν Πιρπίρω, νὰ κατεβαί-
νει στὰ κατώγια, νὰ πιάει κρασί, ν' ἀνε-
βάσει μπουκάλια ἀπ' τὴν κάβα... Ὅλες
αὐτὲς οἱ δουλειὲς κι' ἓνα σωρὸ ἄλλες, τῆς
φαίνονταν σὰν τόσες ἐξουσίες, τῆς
δίνανε τὴν αἴσθησιν πὼς ἦ-
τανε κατὰ τὴν ἀσκήμια, τὴν ἐξα-
ρίστησιν πὼς κατὰ πρόσφερε,
πὼς δὲν εἶχε ἄδικο γεννηθεῖ
σ' αὐτὸ τὸν κόσμον. Καί, κάθε
πρωί, ποὺ ἀνέβαινε στὴν κά-
μαρα τὸν ἀφεντικὸν, νὰ τοὺς
παῖει τὸ πρωῖνὸ τους, νὰ τοὺς
πεί τὴν «καλημέρα» καὶ νὰ
κουβεντιάσει μαζί τους ἢ τὸ
μεσημέρι, ὅταν τοὺς σερβίριζε
καὶ στεκόταν, ὀρθή, σὲς προ-
ταγές τους καὶ τῆς μιλούσαν

καί, καμμιὰ φορά, γυρεύανε τὴ γνώμη της
καὶ τὴ συμβουλή της... Ἐ, τότε πιά ἦσαν στὴ
δόξα της, κοκκίνιζε ἀπὸ ἀλάλητη χαρὰ, γιὰ-
τί ἐνοίωθε πὼς ἦτανε κι' αὐτὴ ἀπ' τὴ φαμί-
λια... Μὰ τώρα τὴν ἀπόδιωχναν... Τῆς λέ-
γανε νὰ μὴν τοὺς βλέπει πιά οὐτε τὸ πρωί,
οὐτε τὸ μεσημέρι... Ν' ἀποτραβηχτεῖ... Καὶ
αὐριο — ποῖος ξαίρει! — θὰ τῆς παίρνω-
νε καὶ τὰ κλειδιά καὶ τὰ κελάρια καὶ τὰ
κατώγια: καὶ θὰ τῆς λέγανε νὰ ἡσυχάσει.
Μ' ἄλλα λόγια ν' ἀπομεινέει ἓνας ἴσκιος, ἓνα
φάντασμα τῶν περασμένων στὸ Κονάκι, νὰ
καρτερεῖ τὸ θάνατο:

— Ἀφοῦ ἐσύ τὸ θέλεις, γίόκα μ' — εἶπε,
ξέφυχα — ἄς γένει κι' αὐτό!...

Καὶ τὸ ἀτσάλι τῆς ματιάς της ἔσβυσε
μέσα σ' ἓνα δάκρυ, ποῦτρεξε ἀπὸ τὰ πλη-
γισμένα της τὰ βλέφαρα. Καί, ξαφνικά,
τὸ σκεδρωμένο κορμί της τραντάχθηκε ἀπὸ
τ' ἀνασπλητά... τραβήχτηκε, θέλοντας ἀ-
πὸ ντροπὴ νὰ κρυφτεῖ, κι' ἔκλειψε μέσα
στὴ σηκωμένη ποδιά της... Ὁ Γιάσος τὴν
ἀκολούθησε, προσπάθησε νὰ τὴν παρηγο-
ρήσῃ, κατάφερε νὰ τὴν ἡσυχάσει κάπως...
Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα, ὁμως, τὸ μῖσος γλύ-
στρησε στὴν ψυχὴ της — ἓνα μῖσος βουδὸ
κι' ἀγρυπνο, γιὰ τὴ νεοφερμένη...

Ἡ ΛΙΑΝΑ κατέβηκε μετὰ μιά σταχτιά στε-
νὴ φύστα, μ' ἄσπρη μεταξωτὴ μπλου-
ζα. Δὲν εἶχε βαφεῖ: δὲν εἶχε περάσει πα-
ρὰ λίγο ρούζ στὰ χεῖλη της. Κι' ἡ χλωμά-
δα, ποὺ ἦτανε χυμένη στὴ μορφὴ της, ἔδι-
νε στὸ δέρμα της κατὰ τὴν θαμπὴ γυα-
λάδα τοῦ μαργαριταριοῦ καὶ στὰ μᾶτια
της κάποια ἐκφραση πρὸς ἐντονη. Ὁ Γιάσος
ἔτρεξε κοντὰ της, τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλη-
σε καὶ τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, νὰ τῆς δείξῃ
τὰ καινούργια χτίσματα τοῦ Κονακίου, ποὺ
τῆς εἶχε μιλήσει καὶ πρὶν γι' αὐτά, στὸ
διάστημα τοῦ ἀρρεβῶνα τους, τῆς ἐπισκέ-
ψεις τοῦ στο «σκοταδόκαστρο»...

Τὴν πέρασε ἀπὸ τὴν πινακοθήκη, ὅπου
εἶχε κρεμάσει παλιές, ἐγγλέζικες χαλκο-
γραφίες, πολλὰς μετὰ χρώματα, ποὺ παρά-
σταναν σκηνὲς ἱππασίας καὶ κυνηγίου. Ἄλ-
λες εἰκόνες τοῦ λαδίου, μ' ἄλογα, ποὺ τρέ-
χανε, ἀγορασμένες στὴ Γερμανία, ἓνα πί-
νακο τοῦ Κουρμπέ, ποὺ παράστανε δάσος
μετὰ κυνηγούς καὶ σκύλους: εἰκόνες ἀπὸ τὴν
ἀγροτικὴν ζωὴ, μ' ὁμορφες θημανιὲς καὶ χα-
ριστοπούλες, ποὺ κοιμώτανε πάνω στὰ
χρυσὰ δεμάτια: δυὸ τομάρια λύκων, ποὺ
εἶχε σκοτώσει κι' ἓνα κεφάλι ἀλάφιου, πά-
νω ἀπὸ τὴν πόρτα: φωτογραφίες ἀπὸ τὸ ἱπ-
πευτικὸ σπολεῖο τοῦ Ἀνδρόδου, ποῦδειχαν
τὸν ἴδιο σὲ γυμνάσματα γυμνῆς ἱππευτι-
κῆς, μετὰ τὸν ρυταγωγέα καὶ τὸν καταζώστη
κι' ἄλλες πάλι τὸν ἑαυτοῦ τὸν νὰ πηδαίει
ἐμπόδια, μ' ἄλογα κομπᾶ, εἶτε μονάχος,
εἶτε μετὰ συμπαθῆς...

Σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς τέσσερους μεγάλους
τοίχους, εἶχε κρεμάσει δυὸ - τρεῖς εἰκόνες
τοῦ λαδίου μετὰ χιονισμένα βουνὰ καὶ φωτο-
γραφίες, ἀπὸ χιονοδρομίες, μετὰ σκί, τὸν
ἴδιο νὰ γλιστρεῖ σὲ μεγάλες κατηφορίες
ἢ σὲ πηδημάτα τοῦμαρ καὶ ἐπικίνδυνα. Καί
στὶς δυὸ γωνιὲς ἦσαν ὀρθὰ τὰ σκί του, μετὰ
τὰ πέλματα, ποὺ ἔξειχανε, σὰν φύλλα ἐξω-
τικοῦ φυτοῦ:

— Δὲν σε μᾶθω σκί — τῆς εἶπε — θὰ
γνωρίσεις μιά καινούργια ἀπόλαυση, ποὺ
δὲν τὴ φαντάζεσαι... Μαζὶ θ' ἀνεβαίνουμε
στὰ βουνὰ τὸ χειμῶνα... νάχουμε κάτω ἀπὸ
τὰ πόδια μας τὰ πανοράματα τῶν κάμ-
πων... ν' ἀνασπᾶνουμε τὸν ἀμόλετο ἀέρα
τῶν κορφῶν καὶ νὰ νοιώθουμε λεύτεροι σὰν
τοὺς αἰτούς!...

Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι. Γύρισε καὶ τὸν κοι-
τάξε μ' ἓνα χαμόγελο παράξενο, σὰν στυ-
μένο κι' ἀπρόσδιόριστο θλιμμένο. Πέρα-
σαν ἔπειτα στὴ σάλα τοῦ μπιλιάρδου.
Ἦταν ἀπείραχτο, καινούργιο, γυάλιζε τὸ
πλασιὸ του κι' οἱ μπιλλίες δόσαν, ἀκί-
νητες, στὸ ὁλόσωρο λιβάδι τῆς τεζαρισμέ-
νης πράσινης τσόχας, προσμένοντας τὶς
στεκὲς νὰ τοὺς δώσουν ζωὴ. Ὁ πίνακας μετὰ
τὰ σύρματα καὶ τὰ καρούλκια, ποὺ ση-
μειώνουν τὶς καραμπόλες, ἔστρεψε, κοντὰ
στὸν τοίχον, ἀνέγγιχτος, μετὰ φρέσκο ἀκόμα
τὸν δερνίκι κι' ἀπὸ πάνω ἓνα μεγάλο ρο-
λόι τοῦ τοίχου, μ' ἓνα προυκτῖνο ἐκκρεμές,
ποὺ πῆγαινε πέρα - δῶθε, εἰδείνε ἐννιά καὶ
τέταρτο...

Σὲ μιά γωνιά ἦταν ἓνα τραπέζι πράσι-
νο κι' αὐτὸ, τοῦ παιγνιδίου, μ' ἄδρακες καὶ
τράπουλες μεγάλες γιὰ μπζέκι. Καὶ στὴν
ἀντικρυνὴ γωνιά ἓνα μεγάλο τζάκι ἀπὸ

κιουτάχες, μ' ὅλα τὰ σύνεργα γιὰ τὴ
φωτιά:

— Οἱ ὥρες τοῦ χειμῶνα εἶναι ἀτέλειω-
τες ἐδῶ — τῆς εἶπε — τὸ κλίμα κάπως
δαρὺ καὶ πρέπει νὰ μαζεψώμαστε νωρίς...
Μὲ τὸ μπιλιάρδο καὶ τὸ χαρτὶ θὰ σκοτώ-
νουμε λίγον καιρὸ ἀπ' τὴ βραδυὰ μας, ὅ-
σοις θὰ περισσεύει ἀπὸ τὸ διάβασμα... Πῶς
σοὺ φαίνεται;... Ἐδῶ θὰ χρειαστεῖ νὰ βά-
λεις τὸ χεράκι σου, νὰ στολίσεις κάπως,
αὐτὴ τὴ σαλίτσα, ἀφοῦ θὰ μένουμε λιγάκι,
κατὰ τὸ γούστο σου...

Τὴν κοίταξε, μὰ δὲν ὑπόρεσε νὰ συλλάβῃ
τὸν ἐνδόμυχον ψιθύρον τῆς ψυχῆς της, ποὺ,
μαντεύοντας τὴ μελλοντικὴν ζωὴ της, στὸ
Κονάκι, ἔλεγε μετὰ παράνοιο: «Ἀπὸ τὴ μιά
ἐρημιά στὴν ἄλλη... Πέρασαν, ἔπειτα, ἀ-
πὸ μιά μικρότερη ἐσάλα τῶν ὀπλων, ὅπου
εἶχε τὰ ξίφη καὶ τὶς σπάθες, τὶς συμπατέ-
νιες προσώπιδες, τοὺς πέτσινοους θώρακες
καὶ τὰ γάντια τῆς ξιφα-
σκίας... Οἱ τοῖχοι σκε-
πασμένοι ἀπὸ φωτο-
γραφίες τῆς φοιτητικῆς
τοῦ ζωῆς, μετὰ εἰκόνες ἀ-
πὸ ἀσκήσεις καὶ μονο-
μαχίς: καί, σὲ μιά
πλευρᾷ, μέσα σὲ μεγά-
λη ντουλάπα μετὰ τζάμια,
ἦσαν τὰ ὅπλα τοῦ κυ-
νηγίου, καραμίνες ἐ-
παναληπτικῆς ἀμερικᾶ-
νικες, γερμανικὰ δίκαν-
να, κυνηγετικά μαχαί-
ρια, φυσεκλήκια, τσάν-
τες, μπότες, ὅλα τὰ σύ-
νεργα καλοβαλεμένα
καὶ καλοδιαλεμένα...

Ἡ Λιάνα ἐδῶ δρέθη-
κε σ' ἀτμόσφαιρα δυ-
σάρεστα γνώριμη... Ὁ-
λα τῆς θυμίζαν ἐδῶ τὸ
«σκοταδόκαστρο» καὶ
τὸν πατέρα της, ποὺ
τόσο εἶχε ποθήσει, ἀπὸ
τὰ μικρὰ τῆς χρόνια,
νὰ ξεφύγῃ... Ὁ Γιάσος
γύρισε καὶ τὴν κοίταξε
τρυφερά:

— Θὰ σε μᾶθω νὰ
κυνηγᾷς — τῆς εἶπε —
Εἶναι συγκλονιστικὸ
το γούτρο κυνηγί. Θὰ ἴ-
δεῖς...

— Εἶμαι σκοπεύ-
τρια! — ἔκαμε ἡ Λιά-
να, σ' ἄπιαστο τόνο βα-
ρυνεστημένος... Μὰ δὲν
ξαίρω γιατί ὁ μπαμ-
πᾶς με περιώρισε στὸ
πιστόλι... Κάνω τέσσε-
ρες ὅς πέντε διάνες
στὶς ἐξὲ σφαίρες...

— Μὲ τέτοια προ-
παίδευση θὰ γίνεις φο-
δερὴ — γέλασε ὁ Γιά-
σος — τ' ἀγριογού-
ρουνα κι' οἱ λύκοι θὰ
σε τρέμουν σὲ λίγο...

— Δὲν ἔχω τέτοιες
φιλοδοξίες — χαμόγε-
λασε κάπως μελαγχω-
λικὰ ἡ Λιάνα.

— Καὶ ὁμως ἀγάπη
μου, αὐτὸ θὰ γίνῃ σύ-
νομα... Τὸ ντουφέκι εἶ-
ναι πιὸ εὐκόλο ἀπὸ τὸ
πιστόλι... Μὲ λίγα μα-
θήματα θὰ γίνεις ἄσ-
σος...

Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέ-
ρι καὶ τὴν πέρασε στὴν
τελευταία κάμαρα:

— Τώρα θὰ σοὺ δεί-
ξω ἐδῶ κάποια πρά-
ματα, ποὺ καυχίμαι
γι' αὐτά... Δὲν ἀπαι-
τοῦσαν, γιὰ νὰ γίνουν,
μονάχα μιά κατάρτιση
καὶ μιά μέθοδο, ἀλλὰ
καὶ θέληση καὶ δουλειὰ
ὑπομονητικὴ καὶ κόπους
ὅχι λίγους. Ἀν' ἡ Ἐλ-
λάδα ἔκανε γιὰ ὅλη τὴν
ὑπαίθρο τῆς δ.τι ἔχω
φτιάξει ἐδῶ, μόνος...

μου, γιὰ τὸ Λυκοδέντρο... μπορεῖ σήμε-
ρα ἡ παραγωγή της, ἡ οἰκονομία καὶ ἡ τύχη
της νὰ ἦταν διαφορετικὴ!...

Καί, λέγοντας αὐτά, τὰ μεγάλα μάτια
τοῦ παίρνανε μιά λάμψη ξεχωριστὴ, ποὺ ἡ
Λιάνα δὲν τὴν εἶχε ξαναῖδε. Κοίταξε γύρω
της σὰν τρομαγμένη: Μεγάλες καλοφτια-
σμένες καὶ ἀραδιασμένες διτρίνες, μετὰ τζά-
μια, πιάνανε τὸ κάτω μέρος ἀπὸ τοὺς τέσ-
σερους τοίχους τῆς κάμαρας. Καὶ μέσα ἦταν
νε πουλιὰ καὶ μικρὰ ζῶα, κουνάδια, νυφί-
τσες, ἄσβοι: καὶ χαρτόνια μεγάλα μετὰ κα-
λημένα ξερά φυτὰ, λουλούδια, βλαστάρια...

«Εἶναι τὰ στολίδια τῆς μάννας
μου... Εἶναι ὅλα δικά σου!», τῆς
εἶπε ὁ Γιάσος.

καί λογής έντομα, ζουζούνια, σκουλήκια, μικρά, μεγάλα, ως και φίδια και σαύρες κι άλλα έρπετα...

— Έδώ είναι συγκεντρωμένη — της είπε σέ τόσο περήφανα — και καταταγμένη μεθοδικά όλη ή χλωρίδα και ή πανίδα, ό,τι τό ζωντανό υπάρχει, από τό φυτικό και τό ζωικό βασίλειο, στο Λυκοδέντρο, στα χωράφια και στα λιβάδια του, στο άλσος και στα δάση, ψηλά, που μάς κυκλώνουν. 'Η φύση της περιοχής μας δεν έχει μυστικά γιά μένα...

'Η Λιάνα πρόσθεξε περισσότερο τά πουλιά. 'Ήταν όλα μπαλσαμωμένα. Και τό καθένα είχε από κάτω ένα χαρτάκι μέ τ' όνομά του και λίγες σημειώσεις μέ τό χέρι. Τό μάτι της τραβήχτηκε από ένα μεγαλούτσικο, μέ καρμπουράκι μύτη. Διάβασε: «'Έρσας έλευνώρα (κοινώς θαράκι) ώφέλιμον, την άνοιξη καθαρίζει τόν τόπο από τά φίδια, τά έρπετα και τούς άουραίους». Γύρισε στο Γιάσο γιά νά τό πεί:

— Πόσο θάχεις κοπιήσει, γιά νά τά μαζέψεις όλ' αυτά!...

— Τάχω κυνηγήσει... Τάχω ρίξει μέ τό ντουφεκί... Τα έντομα τάχω πιάσει μέ την άποχή... Στα χαρτόνια είναι κολλημένα τ' αυγά τους, οι ωαίους τους, οι ζημίες που κάνουν...

Στό βάθος ήτανε τό γραφείο του· και στή γωνία μία θρίδα, μεταλλική κάσα. Την άνοιξε κι' ένα άπ' τά κλειδιά του, έβγαλε μία μεγάλη κασετίνα από σαντάλ, πλουμισμένη μέ συντέρι, την άνοιξε κι' αυτή και τράβηξε ένα γιορτανάκι, φαρδύ, μία σειρά μαργαριτάρια και μία σειρά μεγάλα τουρκουάζ:

— Είναι τά στολίδια της μάνας μου... Είναι όλα δικά σου!

'Η Λιάνα κοίταζε τώρα σά λαίμαργο παιδί, θαμπωμένο από τις πολλές λιχουδιές. Και τί δεν είχε αυτό τό μεγάλο κουτί, που καθώς τ' άνοιξε ο Γιάσος, εύώδιασε ό τόπος! 'Όλο θαρώ χρυσάφι, διαμάντι, ζουμπρούτι, κοράλλι κι' άλλα πετράδια ήτανε τούτα τά ψιλοδουλεμένα παλιά στολίδια, τά βραχιόλια, τά μακρυνά σκουλαρίκια, τά γιορτανάκια και τά μεγάλα μονόπετρα δοχτυλίδια... Καθώς σκύωνε μαζί και τά κοίταζαν ή Λιάνα πέρασε τό χέρι της στο λαιμό του. 'Εκείνος ανατριχίωσε γλυκά. Ουμμήθηκε την έντύπωση που του χανε κάνει, τή νύχτα, τά μπράτσα της, που χύθηκαν και περιέβαλαν τή γυμνή του πλάτη, άπαλά σαν δυο λαιμοί κύκνου, πάνω στην έρωτική παραφορά του... Παράτησε στην κασετίνα τό γιορτανάκι μέ τά μαργαριτάρια και τά τουρκουάζ, την άγκάλιασε σφιχτά και τή φίλησε στο στόμα:

— Άγάπη μου!... Πάμε τώρα νά ίδεις τό περιβόλι... 'Όταν γυρίσουμε θά πάρεις την κασετίνα στην τουαλέτα σου... Θά ίδεις τί και τί σου πάει και μέ ποιά φουστάνι, γιά νά τά φορείς... Θά τό κάμεις μέ την ήσυχία σου...

— Έβαλε την κασετίνα στή μεταλλική κάσα, κλείδωσε, πήρε από τό χέρι τή Λιάνα και δγήκαν γιά τό περιβόλι. Από ένα πορτάκι, στο πίσω μέρος του Κονακιού, πέρασαν στή μεγάλη πλακόστρωτη και μαντρωμένη αυλή. Στο βάθος ήτανε μία πελώρια καγκελωτή πόρτα, στεφανωμένη μέ ρόζ μπουκετιέρες — ή πόρτα του περιβολιού. Αυτή ποτέ δεν έκλεινε, γιατί φόβος δεν ήτανε νά μπει κανένας ξένος. Γιά νά τό κάμει θάπρεπε νά περάσει άπ' τό Κονάκι...

ΘΑΛΠΩΡΗ γλυκειά ήτανε χυμένη, σά χάδι στον άέρα, που φάνηκε τής Λιάνας πώς μύριζε γάλα σκυιάς. 'Ο Γιάσος πέρασε τό μπράτσο του κάτω άπ' τό δικό της, νά τή γυρίσει στο περιβόλι, που ήτανε σ' όλη την άνοιξιάτικη δόξα του: — Τό κάθε τί έδώ μέσα — της είπε — είναι φυτεμένο σ' όνομά σου... Μονάχα τά καμποφόρα έχει φυτέψει ό πατέρας μου σ' όνομά μου... Τό κάθε λουλουδάκι, ό κάθε θάμνος, ή κάθε τριανταφυλλάκι μου μιλούσε γιά σένα, όλον αυτόν τόν καιρόν του άρεθώνα μέσα, που καρτερούσα νά ρθει, λουλούδι μέσα στα λουλούδια, νά τά σκεπασεις μέ την όμορφιά σου...

Τόν κοίταξε μέ την έκφραση ενός άφω-νου «ευχαριστώ»... Τό περιβόλι, σχεδιασμένο σέ μία ιδέα ρυθμισμένης άταξίας, σ' άπομίμηση τής φύσης, κατά τό σύστημα του Ρουσσώ, ήτανε μικρή ζούγκλα, μέ πολύ λίγα παρότερα και πολλές τούφες από θάμνα και πυκνές άναρριχώμενες τριανταφυλλίες στους τοίχους, που τις είχε φέρει από την 'Αθήνα, σέ κάποιο μπόι: άναστημένες μέσα σέ μεγάλες γλάστρες, γιά νά ξεπεταχτούν γλήγορα...

'Η Λιάνα σκετόκανε τώρα, μαγεμένη, μπροστά στους πορφυρούς καταράχτες των «σκάριετ» μέ τ' άπειρα ρόδα τους, που σά νάβαναν φωτιά στους τοίχους του περιβολιού· σ'τά μεγάλα πράσινα κύματα των πολυγωνίων, που τινάζαν τούς χιονότους άφρούς τους, άνακατεμένους μέ τίς ρόζ «μπουκετιέρες» σ'τά βρύα των αγκοκλημάτων, που λίγαναν την δόσση μέ την εύωδία τής άνοθοφώρας τους... 'Ο Γιάσος την πέρασε από τά μονοπάτια, τά έπίπτες φιδωτά και βασανισμένα, όπου οι «μπουκετιέρες» άγκάλιαζαν τις «συντόνιες» και τά «διδούρνα», την έφερε, ύστερα, από τό φαρδύτερο

σε, τούτη την έρημιά, που πρόβλεπε πώς θά ζούσε: 'Ο Γιάσος ένοιωσε πώς του κρυβότανε:

— Άκου, άγάπη μου — της είπε μέ ύ-φοος πολύ σοβαρό, πλάνοτάς της, τρυφερά, το χέρι — έσύ μ' έκανες ευτυχισμένο. Μέ-νει όμως τώρα νά σέ κάνω κι' εγώ... Και δεν τό «λέπω πολύ εύκολο»... 'Η Λιάνα, κεντρισμένη από την τελευταία φράση, άνακάθισε μ' ένα ζωηρό κίνημα:

— Γιατί; Ρώτησε· και τά μάτια της ά-στράψαν.

— Θά σου μιλήσω μέ την ελίκρινεία που χρωστάμε στο πρόσωπο, που διαλέξαμε γιά παντοτεινό σύντροφο τής ζωής μας... Από τό δεύτερο μήνα του άρεθώνα μας ένοιωσα πώς υπάρχει στήν ψυχή σου μία περιοχή, που ένοιωσε νά κρατήσει άπόλυτα δική σου... μία περιοχή περιτειχισμένη ά-διαπέραστα, ένα κάστρο, που κρατάς σφι-χτά τά κλειδιά του...

— Κάθε άνθρωπος — έκαμε ή Λιάνα, μετά μικρή σιωπή — έχει, νομίζω, μέσα του, ένα τέτοιο κάστρο...

— Όχι άνθρωπος που αγαπάει! — είπε ό Γιάσος, μέ ζεστή φωνή. Αυτός που αγαπάει γκρεμίζει τά τείχη... 'Εγώ, άγαπη-μένη μου, δεν έχω πια τίποτα δικό μου...

— Ό,τι υπάρχει μέσα μου είναι άπόλυτα δικό σου... 'Ο κάθε τύπος τής καρδιάς μου· και τό τελευταίο μου κύτταρο και ό παρα-μικρότερος λογισμός... Μέ τό στήθος σου άνασαιών, μέ την πνοή σου ζώ... Και θέ-λω τό ίδιο κι' από σένα... Τι-ποτά δεν πρέπει νάχεις πια δικό σου... Κι' ό πιο κρυφός σου στοχασμός πρέπει νά γίνει δικός μου...

Τόν κοίταξε σ'τά μάτια, χαμογελώντας. Κι' άποκρί-θηκε μέ μία λέξη:

— Εγώ σ'αγαπώ!

'Ο Γιάσος τινάχτηκε στήν πολυθρόνα του:

— Ά, όχι!... — διαμαρ-τυρήθηκε — γελιάσαι, χρυσό μου παιδί!... Αυτό που γυ-ρεύω δεν είναι γιά μένα, εί-ναι γιά σένα... γιά την ευ-τυχία σου!... Κι' αυτός είναι ό μοναχός τρόπος νά ευ-τυχίσεις πραγματικά... Άν έ-γώ είμαι άπέραντα ευτυχι-σμένος, είναι γιάτί τόδωσα όλα, χωρίς έπιφύλαξη... χω-ρίς νά κρατήσω τίποτα. Άν κάνεις και συ τό ίδιο, θά νοιώσεις άληθινά την πληρό-τητα τής ευτυχίας... 'Η αγά-πη, κατάλαβε με, ή άγάπη,

χωρίς όρους και χωρίς όρια, είναι τό μο-ναχό άπομεινάρι θρησκείας, που έχουμε μέ-σα μας, από τόν καιρό που έσθυσε ή πα-λιά πίστη σ'τά στήθια των ανθρώπων... Εί-ναι ό μοναχός τρόπος νά σπάσουμε την ά-σφυκτική φυλακή του έγώ μας, νά χυθούμε έξω από τόν έαυτό μας και νά γίνουμε έ-να μέ την όμορφιά του κόσμου και τής ζωής...

— Πές μου, λατρεία μου, μέ νοιώθεις;...

Κούνησε τό κεφάλι της καταφατικά, μά δεν τόν έπεισε. Άναστέναξε, συγκρατημέ-να και τής είπε μέ κάποια θλίψη:

— 'Ισως είναι νωρίς ακόμα... 'Ισως πρέ-πει νά περιμένω...

'Η Λιάνα τόν λυπήθηκε. Του χάιδεψε τό μαλλιά, τόν ρώτησε τρυφερά:

— Μά, γιατί νάσαι τόσο άνήσυχος;...

Και, κοκκινίζοντας και χαμηλώνοντας τά μάτια, πρόσθεσε μέ μισή φωνή:

— Χτές τή νύχτα δεν πήρες τά κλειδιά; Δέ μ' έκανες δική σου;... Τι άλλο θέλεις;...

— Νά μου πεις άπερίφραστα, ελίκρινά, πώς νοιώθεις τόν έαυτό σου σήμερα!

Δέν άποκρίθηκε. Σώπαινε, μέ κάτω τά μάτια. Πώς νά του έξηγήσει μία κατάσταση, που, καλά-καλά κι' ή ίδια δεν είχε συλ-λάβει; 'Ο,τι ένοιωσε ήτανε τόσο μοιρασμέ-νο, σά σάρκα, σά θηλυκό, δοκίμαζε τό γλυ-κύ μούδιασμα του πρώτου φυσικού κατευ-νασμού, που δίνει ή ίκανοποίηση του ένστί-χτου, μέσα στή ραυμαλέα και θερμή άγκα-λιά ενός άντρα, που την περιέβαλε μέ τή φλόγα μεγάλου πάθους.

Τό παρθενικό κορμί της είχε άπομεινεί,

σε, τούτη την έρημιά, που πρόβλεπε πώς θά ζούσε: 'Ο Γιάσος ένοιωσε πώς του κρυβότανε:

— Άκου, άγάπη μου — της είπε μέ ύ-φοος πολύ σοβαρό, πλάνοτάς της, τρυφερά, το χέρι — έσύ μ' έκανες ευτυχισμένο. Μέ-νει όμως τώρα νά σέ κάνω κι' εγώ... Και δεν τό «λέπω πολύ εύκολο»...

'Η Λιάνα, κεντρισμένη από την τελευταία φράση, άνακάθισε μ' ένα ζωηρό κίνημα:

— Γιατί; Ρώτησε· και τά μάτια της ά-στράψαν.

— Θά σου μιλήσω μέ την ελίκρινεία που χρωστάμε στο πρόσωπο, που διαλέξαμε γιά παντοτεινό σύντροφο τής ζωής μας... Από τό δεύτερο μήνα του άρεθώνα μας ένοιωσα πώς υπάρχει στήν ψυχή σου μία περιοχή, που ένοιωσε νά κρατήσει άπόλυτα δική σου... μία περιοχή περιτειχισμένη ά-διαπέραστα, ένα κάστρο, που κρατάς σφι-χτά τά κλειδιά του...

— Κάθε άνθρωπος — έκαμε ή Λιάνα, μετά μικρή σιωπή — έχει, νομίζω, μέσα του, ένα τέτοιο κάστρο...

— Όχι άνθρωπος που αγαπάει! — είπε ό Γιάσος, μέ ζεστή φωνή. Αυτός που αγαπάει γκρεμίζει τά τείχη... 'Εγώ, άγαπη-μένη μου, δεν έχω πια τίποτα δικό μου...

— Ό,τι υπάρχει μέσα μου είναι άπόλυτα δικό σου... 'Ο κάθε τύπος τής καρδιάς μου· και τό τελευταίο μου κύτταρο και ό παρα-μικρότερος λογισμός... Μέ τό στήθος σου άνασαιών, μέ την πνοή σου ζώ... Και θέ-λω τό ίδιο κι' από σένα... Τι-ποτά δεν πρέπει νάχεις πια δικό σου... Κι' ό πιο κρυφός σου στοχασμός πρέπει νά γίνει δικός μου...

Τόν κοίταξε σ'τά μάτια, χαμογελώντας. Κι' άποκρί-θηκε μέ μία λέξη:

— Εγώ σ'αγαπώ!

'Ο Γιάσος τινάχτηκε στήν πολυθρόνα του:

— Ά, όχι!... — διαμαρ-τυρήθηκε — γελιάσαι, χρυσό μου παιδί!... Αυτό που γυ-ρεύω δεν είναι γιά μένα, εί-ναι γιά σένα... γιά την ευ-τυχία σου!... Κι' αυτός είναι ό μοναχός τρόπος νά ευ-τυχίσεις πραγματικά... Άν έ-γώ είμαι άπέραντα ευτυχι-σμένος, είναι γιάτί τόδωσα όλα, χωρίς έπιφύλαξη... χω-ρίς νά κρατήσω τίποτα. Άν κάνεις και συ τό ίδιο, θά νοιώσεις άληθινά την πληρό-τητα τής ευτυχίας... 'Η αγά-πη, κατάλαβε με, ή άγάπη,

χωρίς όρους και χωρίς όρια, είναι τό μο-ναχό άπομεινάρι θρησκείας, που έχουμε μέ-σα μας, από τόν καιρό που έσθυσε ή πα-λιά πίστη σ'τά στήθια των ανθρώπων... Εί-ναι ό μοναχός τρόπος νά σπάσουμε την ά-σφυκτική φυλακή του έγώ μας, νά χυθούμε έξω από τόν έαυτό μας και νά γίνουμε έ-να μέ την όμορφιά του κόσμου και τής ζωής...

— Πές μου, λατρεία μου, μέ νοιώθεις;...

Κούνησε τό κεφάλι της καταφατικά, μά δεν τόν έπεισε. Άναστέναξε, συγκρατημέ-να και τής είπε μέ κάποια θλίψη:

— 'Ισως είναι νωρίς ακόμα... 'Ισως πρέ-πει νά περιμένω...

'Η Λιάνα τόν λυπήθηκε. Του χάιδεψε τό μαλλιά, τόν ρώτησε τρυφερά:

— Μά, γιατί νάσαι τόσο άνήσυχος;...

Και, κοκκινίζοντας και χαμηλώνοντας τά μάτια, πρόσθεσε μέ μισή φωνή:

— Χτές τή νύχτα δεν πήρες τά κλειδιά; Δέ μ' έκανες δική σου;... Τι άλλο θέλεις;...

— Νά μου πεις άπερίφραστα, ελίκρινά, πώς νοιώθεις τόν έαυτό σου σήμερα!

Δέν άποκρίθηκε. Σώπαινε, μέ κάτω τά μάτια. Πώς νά του έξηγήσει μία κατάσταση, που, καλά-καλά κι' ή ίδια δεν είχε συλ-λάβει; 'Ο,τι ένοιωσε ήτανε τόσο μοιρασμέ-νο, σά σάρκα, σά θηλυκό, δοκίμαζε τό γλυ-κύ μούδιασμα του πρώτου φυσικού κατευ-νασμού, που δίνει ή ίκανοποίηση του ένστί-χτου, μέσα στή ραυμαλέα και θερμή άγκα-λιά ενός άντρα, που την περιέβαλε μέ τή φλόγα μεγάλου πάθους.

Τό παρθενικό κορμί της είχε άπομεινεί,

κάποιες στιγμές, σάν κεραυνωμένο από τό ποσό τής ήδονής που κυρβε ή πληρώση του φυσικού προορισμού... Μέ τί λόγια νά του περιέγραφε αυτή την κατάσταση;... Κι' από τό άλλο μέρος πώς νά του έξηγήσει, ό,τι, μ' όλη αυτή την ίκανοποίηση, άπόμεινε ά-κείριος, μέσα στην ψυχή της, αυτός ό πό-θος του άόριστου, του άπροσδιόριστου και του άπέραντου, που βασάνιζε την ψυχή της, από τόν καιρό που ήτανε παιδούλα, στο καρτσιώτικο σκοταδόκαστρο; Πώς νά του δόση νά καταλάβει, πώς ό πόθος τής φυγής, που χρόνια δάκερα ήτανε τό κύριο μοτίβο τής ψυχής της, είχε σκληρή διάθεση σ' αυ-τό τό γάμο, που μοιαζε μ' άλλαγή φυλα-κής;... Αυτός ό πόθος είχε πλάσει κόσμους φανταστικούς, μέ χρώματα παραμυθένια, που δεν είχανε καμιά σχέση μέ τή γαλήνη τής φυσικής ζωής μέσα σ' ένα άγρόχτη-μα... Κι' αυτά όλα, ωστόσο, δεν τάνοιωθε έστωτερά ήτανε μέσα της μπερδεμένα και δυσκολεδιάλυτα...

'Ο Γιάσος πρόσθεσε μέ κάποια άγω-νία:

— Δέν άπαντάς!... Τί σκέπτεσαι;...

Σήκωσε τό κεφάλι, τόν κοίταξε σ'τά μά-τια μέ μιάν άπόχρωση λήθης:

— Γιατί θέλεις νά προσδιορίσεις τόσο πολύ τά πράγματα;... Ποτέ δέ σέ είδα τό-σο όμιλητικό... όσο χτές και σήμερα!...

Στό διάστημα του άρεθώνα μας έλεγες τόσο λίγα, που ήθελα τις λίγες λέξεις σου νά τις βάζω σέ κορνίζα... Μά τώρα θέλω νά σου κλείσω τό στόμα...

Και, βάζοντας τό πρόσωπό του ανάμεσα σ' τις παλάμες της, πήρε τά χείλη του σέ φιλή μέ διάρκεια. Τό ένστικτό της τήν έ-σπρωξε νά ρήθ σ' τις πράξεις τής σαρκικής έπαφής που την έφερναν πολύ κοντά του...

Ακούστηκαν θήματα πάνω σ'τά χαλικά-κια, στο βάθος του διαδρόμου. 'Η Λιάνα τινάχτηκε από την άγκαλιά του, άλαφια-σμένη. Μά, σέ λίγες στιγμές, γαλήνευ-ε. Από μία πράσινη τούφα θάμνων πρόβαλε γελαστή, μ' ένα δίσκο, ή θειά Σμαράγδα:

— Ά, έδώ μου είναι τρυπωμένα τά πι-τσουνακιά μου! τούς φώναζε.

'Η Λιάνα γέλασε, μά ήταν ανατριχια-σμένη ακόμα:

— Κατάλαβε — της είπε ό Γιάσος, πασχίζοντας νά γελήσει κι' αυτός — νο-μίζεις πώς έρχεται ή Παπανητή!...

— Ένοιω- σου και τό κανόνισα τό ζήτημα!... Τής ξυνοφάνηκε στήν αρχή, τής καμένης... Μά τό πήρε άπόφαση... Δεν πιστεύω νά μένη ακόμα μέσα σου ή πρώτη έντύπωση... Συμ-πτώσεις περίεργες, άνεξήγητες... Δεν άξι-ζει τόν κόπο νά δόσης περισσότερη σημα-σία άπ' όση έχουν.

'Η θειά Σμαράγδα άπίθωσε τό δίσκο στο μαρμαρένιο τραπέζι:

— Σας έφερε, παιδιά μου, δυο κουπες ζουμί μέ μπόλικο λεμονάκι... Είναι από τό μοναχαράκι που σφάξανε τό πρωί...

— Ευχαριστούμε θειά — είπε ό Γιά-σος. — Θά σάς παρακαλέσω ν' άνεβήτε στήν κάμαρά μας ν' άνοιξετε τό άπάνω συρτάρι τής σιροنيέρας μου... θά ίδετε ένα κουτί δεμένο μέ κορδέλλα... κάνετε αυτόν τόν κόπο νά μου τό φέρετε κάτω... α!... Μά συγχωρείτε... δεν είν' έτσι!...

'Η Σμαράγδα γέλασε:

— Σπουδαίος κόπος!...

Φίλησε τή Λιάνα τρυφερά στο κούτελο και τράβηξε νά φέρη τό κουτί:

— Ός που νά βρώ ένα πρόσωπο εύχά-ριστο — είπε ό Γιάσος — παρακάλεσα τή θειά σου νά μάς σερβίρη...

— Κι' αυτό τό κουτί μέ την κορδέλλα;...

— Σου ύποσχέθηκα χτές — είπε ό Γιά-σος, χαμογελώντας — πώς θά κάμουμε σήμερα τά ένθυμα, που έχω από τις γυ-ναικείες γνωριμίες μου...

— Γιατί; — ρώτησε σέ τόσο άπιαστης ελπιώνεις ή Λιάνα — άφού ήταν όλες τόσο άγνές!...

— Μήπως δεν τό πιστεύεις;...

— Πιστεύω τυφλά σ' όσα μου λές... 'Όσο περίεργα κι' άν είναι!...

— Σ' εύχαριστώ...

Την άγκάλιασε ζεστά και τή φίλησε δυ-νατά και σ'τά δυο της μάγουλα. 'Η θειά Σμαράγδα έφερε τό κουτί. Και ρώτησε:

— Πού θά σερβίρω τό μεσημέρι;... 'Εδώ θά φάτε;

— Όχι, θειά — πρόλαβε ή Λιάνα — στήν κάμαρά μας... Είναι πολύ αυτό, νά πη-γαίνεις και νάρχεσαι τό περιβόλι...

— Τότε καλά!... 'Όταν έτοιμάσω, θά σάς φωνάξω!...

'Ο Γιάσος έβυσε την κορδέλλα κι' άνοι-ξε τό κουτί: 'Ένας κόσμος νεκρός άναστή-θηκε μέ μιάς, μέσα σ' ένα κύμα λεπτές μυ-ρωδιές, άνακατεμένες: Φωτογραφίες κορι-τσιών από διάφορες περιοχές τής Γερμα-νίας, ξανθά τά περισσότερα, δροσερά κι' άφράτα, Βερολινέζες και Μπαβαρέζες κι' Άνωβεριανές, σέ πάδες ρομαντικές... Και γράμματα που διατηρούσαν ακόμη τ' άρω-μά τους και ξερά λουλούδια και τ' άπα-ραιτήτα έντελδαίς. Τα περνούσε όλα, ένα-ένα, στή Λιάνα, σαν νά ήταν ό Γιάσος καμιά δεσποινίδα, πολύ εύσυνειδητη, που δεν ήθελε νά κρύψη από τόν άντρα της τί-ποτα κι' από τ' άθάνα, έστω, περασμένα της...

Έξηγούσε στή Λιάνα, μέ λίγα λόγια, τό ιστορικό τής κάθε γνωριμίας. Κι' εκεί-νη περιεργάζεταν, άκεφα, την κάθε μορ-φή, γιά νά πη στο τέλος:

— Αυτές είναι όλες πιο όμορφες από μένα!...

Βέβαιη πώς θ' άκουγε την άπάντηση:

— Καμιά στον κόσμο δέ σέ θφάνει, άγάπη μου!...

— Και μέ κανένα κορίτσι άπ' αυτά — τόν ρώτησε — δεν ήρθε ποτέ σέ καμιά στενότερη σχέση;

— Με κανένα!... 'Εχω μέσα μου μία δύ-ναμη — δεβαίωσε μέ περηφάνεια — που δέ λυγιά εύκολα... 'Η θέλησή μου είναι: σάν κοιτούσι από άσάλλι, που δέ μπο-ρούν νά τό σπάσουνε τά δοντάκια μιάς κοπέλλας... Μία νύχτα στο Σέμεριγκ εί- μήθηκα πλάι, σχεδόν άγκαλιά, μ' αυτήν έ-δώ, την 'Ελσα... Δεν την άγγίξα... Δεν θ' άρχιζα έτσι, ποτέ, μία περιπέτεια... Θά τ'όχεις νοιώσει, πιστεύω, πώς δέ μ' άρέσει τίποτα τό έπιτόλαιο και τό έήμερο... 'Ε-χω σταθερή κλίση πρós τό βαθύ, τό μόνι-μο, τό αιώνιο... Είμαι τύπος έσκεμμένος...

— Βέβαιη πώς θ' άκουγε την άπάντηση:

— Καμιά στον κόσμο δέ σέ θφάνει, άγάπη μου!...

— Και μέ κανένα κορίτσι άπ' αυτά — τόν ρώτησε — δεν ήρθε ποτέ σέ καμιά στενότερη σχέση;

— Με κανένα!... 'Εχω μέσα μου μία δύ-ναμη — δεβαίωσε μέ περηφάνεια — που δέ λυγιά εύκολα... 'Η θέλησή μου είναι: σάν κοιτούσι από άσάλλι, που δέ μπο-ρούν νά τό σπάσουνε τά δοντάκια μιάς κοπέλλας... Μία νύχτα στο Σέμεριγκ εί- μήθηκα πλάι, σχεδόν άγκαλιά, μ' αυτήν έ-δώ, την 'Ελσα... Δεν την άγγίξα... Δεν θ' άρχιζα έτσι, ποτέ, μία περιπέτεια... Θά τ'όχεις νοιώσει, πιστεύω, πώς δέ μ' άρέσει τίποτα τό έπιτόλαιο και τό έήμερο... 'Ε-χω σταθερή κλίση πρós τό βαθύ, τό μόνι-μο, τό αιώνιο... Είμαι τύπος έσκεμμένος...

— Βέβαιη πώς θ' άκουγε την άπάντηση:

— Καμιά στον κόσμο δέ σέ θφάνει, άγάπη μου!...

— Και μέ κανένα κορίτσι άπ' αυτά — τόν ρώτησε — δεν ήρθε ποτέ σέ καμιά στενότερη σχέση;

— Με κανένα!... 'Εχω μέσα μου μία δύ-ναμη — δεβαίωσε μέ περηφάνεια — που δέ λυγιά εύκολα... 'Η θέλησή μου είναι: σάν κοιτούσι από άσάλλι, που δέ μπο-ρούν νά τό σπάσουνε τά δοντάκια μιάς κοπέλλας... Μία νύχτα στο Σέμεριγκ εί- μήθηκα πλάι, σχεδόν άγκαλιά, μ' αυτήν έ-δώ, την 'Ελσα... Δεν την άγγίξα... Δεν θ' άρχιζα έτσι, ποτέ, μία περιπέτεια... Θά τ'όχεις νοιώσει, πιστεύω, πώς δέ μ' άρέσει τίποτα τό έπιτόλαιο και τό έήμερο... 'Ε-χω σταθερή κλίση πρós τό βαθύ, τό μόνι-μο, τό αιώνιο... Είμαι τύπος έσκεμμένος...

— Βέβαιη πώς θ' άκουγε την άπάντηση:

— Καμιά στον κόσμο δέ σέ θφάνει, άγάπη μου!...

— Και μέ κανένα κορίτσι άπ' αυτά — τόν ρώτησε — δεν ήρθε ποτέ σέ καμιά στενότερη σχέση;

— Με κανένα!... 'Εχω μέσα μου μία δύ-ναμη — δεβαίωσε μέ περηφάνεια — που δέ λυγιά εύκολα... 'Η θέλησή μου είναι: σάν κοιτούσι από άσάλλι, που δέ μπο-ρούν νά τό σπάσουνε τά δοντάκια μιάς κοπέλλας... Μία νύχτα στο Σέμεριγκ εί- μήθηκα πλάι, σχεδόν άγκαλιά, μ' αυτήν έ-δώ, την 'Ελσα... Δεν την άγγίξα... Δεν θ' άρχιζα έτσι, ποτέ, μία περιπέτεια... Θά τ'όχεις νοιώσει, πιστεύω, πώς δέ μ' άρέσει τίποτα τό έπιτόλαιο και τό έήμερο... 'Ε-χω σταθερή κλίση πρós τό βαθύ, τό μόνι-μο, τό αιώνιο... Είμαι τύπος έσκεμμένος...

— Βέβαιη πώς θ' άκουγε την άπάντηση:

— Καμιά στον κόσμο δέ σέ θφάνει, άγάπη μου!...

— Και μέ κανένα κορίτσι άπ' αυτά — τόν ρώτησε — δεν ήρθε ποτέ σέ καμιά στενότερη σχέση;

— Με κανένα!... 'Εχω μέσα μου μία δύ-ναμη — δεβαίωσε μέ περηφάνεια — που δέ λυγιά εύκολα... 'Η θέλησή μου είναι: σάν κοιτούσι από άσάλλι, που δέ μπο-ρούν νά τό σπάσουνε τά δοντάκια μιάς κοπέλλας... Μία νύχτα στο Σέμεριγκ εί- μήθηκα πλάι, σχεδόν άγκαλιά, μ' αυτήν έ-δώ, την 'Ελσα... Δεν την άγγίξα... Δεν θ' άρχιζα έτσι, ποτέ, μία περιπέτεια... Θά τ'όχεις νοιώσει, πιστεύω, πώς δέ μ' άρέσει τίποτα τό έπιτόλαιο και τό έήμερο... 'Ε-χω σταθερή κλίση πρós τό βαθύ, τό μόνι-μο, τό αιώνιο... Είμαι τύπος έσκεμμένος...

— Βέβαιη πώς θ' άκουγε την άπάντηση:

— Καμιά στον κόσμο δέ σέ θφάνει, άγάπη μου!...

— Και μέ κανένα κορίτσι άπ' αυτά — τόν ρώτησε — δεν ήρθε ποτέ σέ καμιά στενότερη σχέση;

— Με κανένα!... 'Εχω μέσα μου μία δύ-ναμη — δεβαίωσε μέ περηφάνεια — που δέ λυγιά εύκολα... 'Η θέλησή μου είναι: σάν κοιτούσι από άσάλλι, που δέ μπο-ρούν νά τό σπάσουνε τά δοντάκια μιάς κοπέλλας... Μία νύχτα στο Σέμεριγκ εί- μήθηκα πλάι, σχεδόν άγκαλιά, μ' αυτήν έ-δώ, την 'Ελσα... Δεν την άγγίξα... Δεν θ' άρχιζα έτσι, ποτέ, μία περιπέτεια... Θά τ'όχεις νοιώσει, πιστεύω, πώς δέ μ' άρέσει τίποτα τό έπιτόλαιο και τό έήμερο... 'Ε-χω σταθερή κλίση πρós τό βαθύ, τό μόνι-μο, τό αιώνιο... Είμαι τύπος έσκεμμένος...

— Βέβαιη πώς θ' άκουγε την άπάντηση:

— Καμιά στον κόσμο δέ σέ θφάνει, άγάπη μου!...

— Και μέ κανένα κορίτσι άπ' αυτά — τόν ρώτησε — δεν ήρθε ποτέ σέ καμιά στενότερη σχέση;

— Με κανένα!... 'Εχω μέσα μου μία δύ-ναμη — δεβαίωσε μέ περηφάνεια — που δέ λυγιά εύκολα... 'Η θέλησή μου είναι: σάν κοιτούσι από άσάλλι, που δέ μπο-ρούν νά τό σπάσουνε τά δοντάκια μιάς κοπέλλας... Μία νύχτα στο Σέμεριγκ εί- μήθηκα πλάι, σχεδόν άγκαλιά, μ' αυτήν έ-δώ, την 'Ελσα... Δεν την άγγίξα... Δεν θ' άρχιζα έτσι, ποτέ, μία περιπέτεια... Θά τ'όχεις νοιώσει, πιστεύω, πώς δέ μ' άρέσει τίποτα τό έπιτόλαιο και τό έήμερο... 'Ε-χω σταθερή κλίση πρós τό βαθύ, τό μόνι-μο, τό αιώνιο... Είμαι τύπος έσκεμμένος...

— Βέβαιη πώς θ' άκουγε την άπάντηση:

— Καμιά στον κόσμο δέ σέ θφάνει, άγάπη μου!...

— Και μέ κανένα κορίτσι άπ' αυτά — τόν

ΠΕΡΙΤΤΟ ΝΑ ΤΟΥ ΤΟ ΠΗ

Μιά μέρα ο Μάικ φωνάζει τον γείτονά του, τον Κλάρκ, και τον παρακαλεί να τον βοηθήσει να μπάσει ένα αλγογόνο μέσα στο σπίτι του. Ο Κλάρκ τον βοηθάει. Μόλις μπαίνουν το αλγογόνο στο σαλόνι, ο Μάικ λέει στον Κλάρκ:

— Μπορείς τώρα να με βοηθήσεις να το ανεβάσουμε επάνω;

— Εύχαριστώ, του απαντάει ο Κλάρκ.

Ο ένας τραβώντας και ο άλλος σπρώχνοντας, ανεβάζουν το αλγογόνο στο επάνω πάτωμα.

— Τα καταφέραμε, λέει ο Μάικ λαχανιάσμενος.

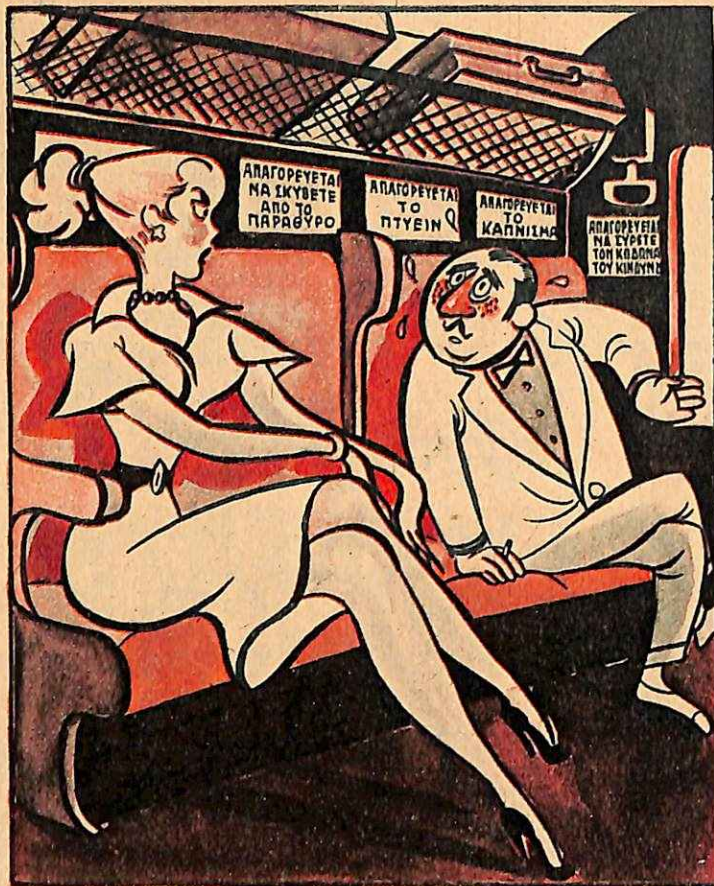
Παίρνει το αλγογόνο από το χαλινάρι και το τραβάει στο δωμάτιο του μπάνιου.

— Κλάρκ, δόσμου ακόμα ένα χέρι να το δάσουμε μέσα στην μπανιέρα!

— Άλλα λαχανιάσματα, άλλα σπρώξιμα. 'Επί τέλους καταφέρνουν να μπάσουν το αλγογόνο μέσα στην μπανιέρα.

— Δεν μου λες τώρα, Μάικ, γιατί το φέραμε επάνω το αλγογόνο και γιατί το δάσαμε στην μπανιέρα; ρωτάει ο Κλάρκ.

— Θα σου εξηγήσω, απαντάει ο Μάικ. Ο γαμπρός μου νομίζει πως τα ξέρει όλα. Όταν αρχίζω να του λέω κάτι, με διακόπτει με τη στερεότυπη φράση: «Περιττό να συνεχίσω, το ξέρω». Λοιπόν όταν έρθη το βράδυ και δη το αλγογόνο θα φωνάζει: «Χριστός και Παναγία, ένα αλγογόνο μέσα στην μπανιέρα!» Εγώ όμως θα τον διακόψω και θα του πω: «Περιττό να συνεχίσω, το ξέρω!»

— Κάνω, δεσποινίς, ταξίδι αναψυχής και βλέπω παντού «άπαγορεύεται». Άπαγορεύεται να καπνίζω, άπαγορεύεται να φτύνω, άπαγορεύεται να σκύβω έξω από το παράθυρο. Τώρα μου άπαγορεύετε και σεις να σας ένοχλώ. Μα τότε τί σόι ταξίδι αναψυχής είναι αυτό;

Ο Κ. ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΣ
ΣΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ

Ο κ. Σταυρόλεξος ανέκαλυψε ότι του χρειάζεται ένα εξάρτημα της εμφάνισής του. Και μπαίνει σ' ένα κατάστημα ανδρικών ειδών.

— Τί θέλετε; τον ρωτά ένας πρόθυμος υπάλληλος.

— Το «υπεράνω παντός ανθρώπου», απαντά σοδαρώτατα.

— Δε σας έννοώ, παρατηρεί ο καταληφθείς εξ' απρόοπτου υπάλληλος.

— Εκείνο που εκάθε αξιοπρεπής κύριος οφείλει να έχει.

— Μιλάτε σά σταυρόλεξο.

— Δόξα σοι ο Θεός που με κατάλαβες. Λοιπόν, θέλω εκείνο που εδίο τους ανήκοντας εις ώριμμένας οργανωμένες κατηγορίας, έχει ειδικόν σχήμα και μορφήν.

Τί με κυττάς μ' αυτό το ύφος της εσχάτης απογνώσεως; Μήπως νομίζεις, πως έχω καιρό για χάσιμο; Η μήπως πρέπει να πάω σε άλλο κατάστημα, για να με περιποιηθούν;

Επεμβαίνει, όμως, ο καταστηματάρχης:

— Τί συμβαίνει, κύριε;

— Είσοθε ο καταστηματάρχης; Σας συλλυπόμαι για τους υπαλλήλους σας. Ζητώ ένα είδος που έχετε στο κατάστημά σας και ο νέος από δω δεν έννοει να μου το δώση.

— Τί πράγμα ζητήσατε;

— Εκείνο που εις τους πυροσβέστας, εν ώρα δράσεως, είναι μετ'άλλινον.

— Στόμιον τρόμπας, μήπως; Δεν έχουμε πυροσβεστικά είδη.

— Όχι, κύριε καταστηματάρχα. Όλοι φοράμε τέτοιο, αλλά στους πυροσβέστας είναι μετ'άλλινον, καθώς και στους στρατιώτες, εν ώρα μάχης.

— Ο κύριος όμιλε σταυρολεξοειδώς, εξηγεί ο υπάλληλος.

— Όμιλώ όπως μ' άρεσει. Και ζητώ κάτι, που συχνά. όταν το φορούν γυναίκες, μας κάνει και ξεκαρδίζομαστε στα γέλια. Δεν καταλαβαίνετε τί θέλω; Και διατηρείτε κατάστημα εν μέσω δδδ Σταδίου; Κατέλλο θέλω, κύριοι! Καπέλλο!

— Α! "Ετσι πείτε! Να σας δώσουμε.

— Όχι, να μη μου δώσετε. Θα πάω σ' άλλο κατάστημα, που θα μ' εξυπηρετήσουν καλύτερα. Διότι εσείς έχετε καπέλλα, αλλά δεν έχετε κεφάλι. Κι' έπειτα παραπονείστε για την κρίσι του έμπορίου!

Και ο κ. Σταυρόλεξος απέρχεται αξιοπρεπώς, για να βασανίση άλλο μαγαζί.

Ο ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

Η ΠΙΠΙΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΤΗ
ΣΕ «ΤΑΡΑΤΣΕΝ» ΦΑΓΟΠΟΤΙ

ΝΟΤΗΣ: Μπα! Πιπίνα, σε καλό σου! Πάλι έπιασες τη γκρίνια;

ΠΙΠΙΝΑ: Νευριάζω μ' ό,τι βλέπω και με πιάνουν τα μπουρίνια.

ΝΟΤΗΣ: Μά, θαρρώ, βλέπεις κυρίους και κυρίες και κοπέλλες.

ΠΙΠΙΝΑ: Κάνεις λάθος — και τί λάθος! Βλέπω μοναχά μασσάδες που ένδεχεται ν' ανήκουν σε κυράδες κι' αφεντάδες, αλλά έχουν αφανίσει τους δικούς μου τους ντολμάδες.

ΝΟΤΗΣ: Μπα! χαρά στίς στενοχώριες που σφίχτά σ' έχουν (ζωσμένα).

Τρών αυτοί απ' τα δικά σου, φάε συ από τα ξένα. "Ετσι γίνεται στα πάρτυ — να! το λόγο μου σου δίνω. Όλοι φέρνουν από κάτι, άλλος τούτο, άλλος κείνο και οι μόν καταδροχθίζουν δσα έφεραν οι άλλοι.

ΠΙΠΙΝΑ: Τότε εγώ πρέπει να φάω τη γυναίκα του Μιχάλη, ή της Πόπης του μνηστήρα, ή την κόρη του Λευτέρη, γιατί τίποτ' άλλο, Νότη, δυστυχώς, δεν έχουν φέρει, σάν αναίσθητοι που είναι και ξεδιάντροποι κι' οι τρείς.

ΝΟΤΗΣ: Πάψε πιά να ρουβουνίζης! Κάνεις σάν ώτομοτρίς! Κι' αιώνιως υπερβάλλεις, αν και σου τ' όμολογώ πως την κόρη του Λευτέρη θα την έτρωγα κι' εγώ!

Ο ΩΤΑΚΟΥΣΤΗΣ

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΑ

Ο καθηγητής: Παληοτεμπέλη! Δε ντρέπεσαι τίά; "Εχεις τρία χρόνια στην ίδια τάξη.

Ο μαθητής: Κι' εσείς, κύριε, έχετε δέκα πέντε.

*
— Όσο θα είμαι, γλυκειά μου, μακριά σου θα είμαι πολύ δυστυχισμένος.

— Αν μπορούσα να ήμουν θεία για γι' αυτό... θα ήμουν πολύ εύτυχισμένη.

*
— Η γυναίκα μου όνειρεύτηκε τη νύχτα ότι παντρεύτηκε έναν έκατομμυριοχό.

— Είσαι τυχερός. Η δικιά μου όνειρεύεται το ίδιο όλη την ημέρα.

*
— Η γυναίκα μου μαθαίνει πιάνο κι' ο γιός μου μαθαίνει βιολί.

— Κι' εσύ;

— Μαθαίνω να υποφέρω εν σιωπή.

*
Νίκος: "Όσο παντρεύεσαι το Νίκο; Κι' εγώ νόμισα πως ήταν μόνον ένα φλερτάκι.

— Έλλη: "Ετσι νόμιζε κι' ο Νίκος.

*
— Ξέρετε, είσοθε όμορφη κοπέλλα.

— Ω! Θα το λέγατε κι' αν άκόμα δεν το πιστεύατε!

— Είμαστε πάτσι, λοιπόν. Γιατί θα το πιστεύατε κι' αν δεν το έλεγα.

*
Ο έργνης: Λένε ότι οι μελαχροινές έχουν καλύτερο χαρακτήρα από τις ξανθές.

Ο έγγαμος: Η γυναίκα μου όπηξε και τα δύο και δεν παρατήρησα καμμία διαφορά.

*
— Πώς σας ήρθε έτσι ξαφνικά να μάθετε γαλλικά;

— Υιοθετήσαμε το έρέφος μιας δυστυχισμένης Γαλλίδας και θέλουμε να καταλαβαίνουμε τι θα λέγη όταν άρχιση να όμιλη.

— Μήπως στο καράβι σας ύπηρετεί ένας δύτες, που τον λένε Μήτσο;

ΕΝΑΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΠΟΛΛΟΥΣ

Οι περιστάσεις, φυσικά, με ευνόησαν ως ένα σημείο, άρχισε ο Καθηγητής, δγάζοντας τα γυαλιά του, άλλ' όχι και ως το τέλος. Γιατί, τότε, θα μπορούσα να είχα διαπράξει ένα τέλειο έγκλημα, πρόσθεσε, σφουγγίζοντας τα γυαλιά με το μαντήλι του.

Ο δεσμοφύλακας έπνιξε ένα χασμουρητό. Αυτοί οι γραμματισμένοι είναι όλοι ίδιοι... Κάθε φορά που διαπράττουν ένα έγκλημα έχουν την ιδέα, ότι διέπραξαν το τέλειο έγκλημα, με τη μόνη διαφορά, ότι το τέλειο αυτό έγκλημα είναι πάντα το πρώτο που ανακαλύπτεται.

— Όπως καταλαβαίνετε, εξακολούθησε ο καθηγητής, φορώντας ήσυχια — ήσυχια τα γυαλιά του, η σύλληψή μου όφειλεται στην κακή μου τύχη. Θα πρέπει να το παραδεχθώ.

— Φυσικά, συμφώνησε ο δεσμοφύλακας κάπως νυσταγμένος.

— Υπήρξε άτυχος σε όλα, αναστέναξε ο Καθηγητής. Ήμουν άτυχος στην έκλογή επαγγέλματος, άτυχος στην έκλογή συζύγου, άτυχος σε κάθε τι. Και ειδικότερα άτυχος στη δίκη! Οι ένορκοι, είμαι βέβαιος, ήταν διατεθειμένοι ευνόικα απέναντί μου, ως τη στιγμή που άγόρευσε ο εισαγγελέας και τους έπεισε, ότι είμαι ένοχος. Και το πιο φοβερό, αυτό που με κάνει να άγανακτώ, είναι που ίσχυρίσθηκε ότι διέπραξα το έγκλημα ψύχραιμα και προμελετημένα, προσπαθώντας, μάλιστα, να δημιουργήσω έντυπώσεις από το γεγονός, ότι είμαι άνθρωπος μορφωμένος. Προσωπικά, δε βλέπω τί το τρομερό υπάρχει στην υπόθεσή. Και άλλοι άνθρωποι σκότωσαν τις γυναίκες τους και για πολύ πιο άσημαντες αιτίες. Έγώ, τουλάχιστον, είχα κάθε λόγο να τη βγάλω από τη μέση. Άλλω, ότι το έγκλημα ήταν προμελετημένο, αυτό είνε καθαρό φέμα. Το γεγονός πάντως είναι, ότι την σκότωση και δεν μπορώ να πω ότι μετανιώω γι' αυτό. Γιατί αν υπήρξε ποτέ γυναίκα που έπρεπε να πεθάνει αυτή ήταν η δική μου. Λένε, ότι η πένα είναι πιο δυνατή από το ξίφος. Άλλά η γλώσσα της γυναίκας βάζει μου ήταν πιο κοφτερή από κάθε ξίφος που έχρησιμοποιήσε ποτέ ο άνθρωπος.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΪΚΕΛ ΧΑΡΒΕ-Υ.

— Ο καθηγητής συνέχισε:

— Αυτός ο μεγαλόστομος δάκας, ο εισαγγελέας, πρέπει, φυσικά, να είναι γεροντοπαλλήκαρος. Γιατί, άλλως, δε θα μπορούσε να κάνει τέτοιες ανόητες παρατηρήσεις σχετικά με το ζήτημα του γάμου. Σας λέω, ότι αυτά όλα που τραβούσα ήταν αρκετά για να στείλουν έναν άνθρωπο στο φρενοκομείο. Από την αγωγή του Θεού ως τη νύχτα, μου έτρωγε τ' αυτιά, μου ξέσκιζε τα νεύρα. Μόνο εγώ ξέρω τί τραβούσα! Και μία ήμερα, που η ύπομνή μου εξαντλήθηκε, την έχτυπησα. Και μόνον όταν καθάρισε η καταχνιά εμπρός από τα μάτια μου, κατάλαβα, ότι την έχτυπησα με το σφυρί που κρατούσα. Προσπαθούσα ν' ανοίξω ένα κιβώτιο με διδλία, που μόνος μου είχα να στείλει, όταν αυτή με δέικοψε. Πιστεύετε με, η πρόθεσή μου ήταν να χρησιμοποιήσω το σφυρί για το κιβώτιο και όχι για να της σπάσω το κρανίο. Ποιός, όμως, μπορεί ποτέ να ξεφύγει τη μοίρα του;

— Δεν αισθάνθηκα καμιά τύψη, καθώς την είδα να κοιτάει αιδώφωρτη. Ούτε όκτο. Μόνο άνακούφισι. Για πρώτη φορά έπειτα από τόσα χρόνια η γλώσσα της ήταν άκίνητη. Φυσικά δε ήταν να κυριευτώ από πανικό για το έγκλημα που είχα διαπράξει, άλλ' αντίθετα, ποτέ δεν ήμουν πιο ήρεμος στη ζωή μου, όσο τη στιγμή εκείνη. Είχαμε μετακομίσει πρόσφατα σ' εκείνο το σπίτι. Οι προηγούμενοι ένοικοι είχαν αφήσει στο υπόγειο ένα τσουβάλι άσβεστη. Είμαι καθηγητής της άνατομίας και φυσιολογίας και ξέρω ότι ο άσβεστης έχει την ιδιότητα να διαλύει τη σάρκα. Χρειάστηκε δουλειά λίγων λεπτών για να την μεταφέρω στο υπόγειο, να σκάψω ένα λάκκο, καί...

— Άφήστε τις λεπτομέρειες, δέικοψε ο δεσμοφύλακας.

— Όπως θέλετε, είπε ο Καθηγητής. Δεν μπορώ, όμως, αλήθεια, να καταλάβω γιατί οι άνθρωποι δυσχερατούνται ν' ακούσουν αυτά τα πράγματα. Άλλ' δε εξακολούθησε: Το πρώτο μόνο που άπομνε από τη Σόφι, τη γυναίκα μου, ήταν ο σκελετός της.

Ο εισαγγελέας και οι ένορκοι δεν μπόρεσαν να καταλάβουν γιατί δεν τον έβγαζε στο υπόγειο. Άλλ' αυτό είναι ένας πρόχειρος και έρασιτεχνικός τρόπος για να άποκρύψει κανείς το σώμα του έγκληματος. Το σχέδιό μου...

— Μά μου φαίνεται, κώς είπατε, ότι το έγκλημα δεν ήταν προμελετημένο, παρετήρησε ο δεσμοφύλακας.

— Φυσικά δεν ήταν, άπάντησε ο Καθηγητής με άπάθεια. Το σχέδιο για το οποίο σας μιλώ σχηματίστηκε στο μυαλό μου καθώς στεκόμουν πάνω από το νεκρό σώμα της με το σφυρί στο χέρι, εύθους μόλις καθάρισε η καταχνιά εμπρός από τα μάτια μου. Προσπάθησα να τα εξηγήσω όλα αυτά στο δικαστήριο, άλλα κανένας δε θέλησε να με πιστέψει... Οι ήλιθιοι, οι τυφλοί, οι άμόρφωτοι!

— Τα υπόλοιπα θα τα έχετε διαβάσει άσφαλώς, στις έφημερίδες. Έβαλα το σκελετό σε μία βαλίτσα και τράβηξα, όπως συνήθιζα κάθε πρωί, για το Κολλέγιο, όπου ήμουν τακτικός καθηγητής, αφού προηγουμένως τηλεφώνησα σε πολλά νοσοκομεία και άστυνομικά τμήματα για να μάθω δθεν για την τύχη της γυναίκας μου, η οποία τους έλεγα είχε φύγει από το σπίτι την περασμένη νύχτα και από τότε δεν είχε δώσει σημείο ζωής.

— Πήρατε μαζί σας το σκελετό της στο Κολλέγιο; ψιθύρισε ο δεσμοφύλακας.

— Μά φυσικά, εξήγησε ο Καθηγητής. Δεν καταλαβαίνετε, ότι αυτό ήταν το κυριότερο μέρος του σχεδίου μου; Το Κολλέγιο έχει ένα μεγάλο εργαστήριο άνατομίας, όπου υπάρχουν εκατοντάδες σκελετοί. Καταλαβαίνετε τώρα το σχέδιό μου;

Ο δεσμοφύλακας κούνησε το κεφάλι του.

— Υπήρχαν εκατοντάδες σκελετοί εκεί, ξανάπε ο Καθηγητής ήσυχια, για τους σπουδαστές του Κολλεγίου. Έκατοντάδες σκελετοί, άλλοι έρθιοι, άλλοι σε γυάλινες διτρίνες, άλλοι σε κιβώτια. Καλύτερο μέρος μπορούσα να διαλέξω για να κρύψω ένα σκελετό; Ποιός θα πρόσχε ένα σκελετό παραπάνω άνάμεσα σε τόσους άλλους;

— Έμεινα έπιτήρδες άργά εκείνο το βράδυ στο Κολλέγιο, προσσιζόμενος, ότι έχω να τελειώσω κάποια επείγουσα εργασία. Όταν σκοτείνιασε πήγα κρυφά στο εργαστήριο της άνατομίας και άφησα το εδωρό μου στο Κολλέγιο. Είχε έρθει ακριβώς εκείνο το πρωί ένα μεγάλο κιβώτιο με σκελετούς, και οι σπουδασταί είχαν πάρει πέντε ή έξι και τους έβαν άπλώσει πάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι. Η Σόφι πήρε θέσι άνάμεσα τους.

— Εκείνη τη νύχτα είδα ένα διασκεδαστικό όνειρο. Άναιρευήκα, ότι ο φίλος μου Καθηγητής Χάμπερ, που διδάσκει στο Κολλέγιο Φυσιολογία έκανε μία διάλεξη στους σπουδαστάς και, χρησιμοποιώντας το σκελετό της Σόφι, προσπαθούσε να εξηγήσει μερικά σημεία της διαλέξεώς του. Και ξαφνικά, στη μέση της διαλέξεως, η Σόφι σηκώθηκε άπάνω κι άρχισε να άντιλέγη στο Χάμπερ.

— Ξύπνησα γελώντας άκόμα, πήρα το μπρέκφαστ μου και ξεκίνησα για το Κολλέγιο, όπως συνήθως. Το πρωί επέρασε άρκετά εύχάριστα. Το μεσημέρι με συνέλαβαν... Βλέπετε μου είχε διαφύγει μία λεπτομέρεια: Οι σκελετοί που περιείχε το κιβώτιο άνήκαν σε άνθρωποι-δεις πθήκους!

Ο Καθηγητής άναστέναξε μελαγχολικά:

— Και έτσι, τώρα, κατέληξε, περιμένω να ξημερώσει για να έρθω ο δήμεος να με πάρη... ★★

Το θαυμάσιο γόνατο πρόβαλε από το βατελένιο πενιούρα. Ο Μπέκας έσκυψε...

ΕΓΚΛΗΜΑ σλό ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Άθηναϊκό Άστυνομικό Μυθιστόρημα του ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΥ

2ΟΝ. Ο άστυνόμος κάτω πήγε να πη. Με το ήσυχο ύφος του, ο εισαγγελέας επενέβη.

— Καλά, κυρία μου. Είσθε έλεύθερη. Έχετε την καλωσύνη να μην άπομακρυνθήτε από την Άθήνα, για λίγο καιρό.

Η μαντάμ Ζουλιέτ έφυγε το ίδιο σκληρή και άνέκφραστη όπως είχε έρθει.

Ο άστυνόμος Μπέκας είχε κοκκινίσει.

— Να σας πώ... άρχισε.

— Θες να μου πής, είπε με το ίδιο πραιο χαμόγελο ο εισαγγελέας, ότι αυτή η παγερή τίγρις, θα σκότωνε εύχαρίστως τον κύριό της;

— Ναί. Κι' έσας και μένα μαζί.

— Δεν τον σκότωσε, όμως, αυτή. Δείχνει πάρα πολύ το μίσος της. Άν ήταν ένοχη, κάποια προσ-

πάθεια θα έκανε να κρύψει τα αισθήματά της. Πάντως, έχε την υπ' όψι σου. Οι άνδρες σου άς την παρακολουθήσουν για λίγες ήμερες.

Ο άστυνόμος σηκώθηκε. Βέβαια, κανένα δεν έκτιμούσε όσο τον εισαγγελέα. Άλλά και κανένας δεν τον έρεθιζε όσο ο Μαυρίδης.

— Έγώ θα πάω να δώ αυτή τη Φλωρά.

— Ναί.

Ο Μαυρίδης χαμογέλασε με το αίώνιο

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο πλούσιος και κοσμικός ζωγράφος Καρνέζης δρίσκεται νεκρός μέσα στο κομψό του διαμέρισμα στο Κολωνακί, με πολυτοπημένο το πρόσωπο. Το φονικό όργανο είναι ένα μικρό μπρούντζινο άγαλμα του Έρμη. Ποιός είναι ο βολοφόνος; Ο άστυνόμος Μπέκας, βιοκιητής του Γ' Παραρτήματος Άσφαλείας, εξετάζει τη μικρή Άννα, καμαριέρα του ζωγράφου, και άνακαλύπτει ότι ο χρηματιστής Φλωράς, φίλος του ζωγράφου, τον έπίσκεψθηκε τη νύχτα έξαλλος και ότι ο Καρνέζης ήταν έραστής της κ. Φλωρά. Ο εισαγγελέας, που θάβει, εξετάζει με τον Μπέκα τη μαντάμ Ζουλιέτ, μία μυστηριώδη Γαλλίδα, οίκονόμο του ζωγράφου.

καλοκάγαθα ειρωνικό ύφος του.

— Μην ξεχάσεις να πιάσης τον άντρα της, πρόσθεσε.

Ο Μπέκας έχωσε με μία άποτομη κίνηση το καπέλλο βαθιά ως τ' αυτιά του.

— Δε θα ξεχάσω, γρύλλισε.

— Χαιρετισμούς στην κυρία, του φώναξε ο εισαγγελέας από την πόρτα. Να μου φιλήσης τη μικρή.

Ο Μπέκας έκλεισε την πόρτα νευριασμένος πίσω του. Ο εισαγγελέας Μαυρίδης πήρε κι' αυτός το καπέλλο του.

Οι άστυφύλακες τον χαιρέτησαν. Χαμογέλασε. Αυτός ο άστυνόμος Μπέκας ήταν άνθρωπος ντόμπος, τίμιος, αιδώορητος και λιγάκι πρωτόγονος. Ο εισαγγελέας τον συμπαθούσε.

— Πολύτιμος άνθρωπος, σκέφτηκε.
— Ο άστυφύλακας είχε ανοίξει την πόρτα του αυτόκινήτου.
— Στο γραφείο, είπε ο εισαγγελέας στο σωφέρ.

Η ΩΡΑΙΑ ΚΥΡΙΑ ΦΛΩΡΑ

Ο άστυνόμες Μπέκας πήγε κατ' ευθείαν στο σπίτι του Φλωρά, πίσω απ' τ' Α-νάκτορα. Δε βρήκε εκεί παρά μόνο την ώραία κ. Φλωρά, που τον δέχτηκε με μεγάλη δυσφορία στο ιδιαίτερο σαλονάκι της. Την είχαν ξυπνήσει το επίμονο κουδούνισμά του στην πόρτα και η επιτακτική αξίωσής του να τη δει όπωσδήποτε, και δεν είχε προλάβει ακόμη να κάνει την πρωινή του-αλέττα της. Άλλα και έτσι άτημέλητη, ήταν δροσερή και έλκυστική.

Μέσα σ' όλα αυτά τα πολυτελή χαλιά, τα ακριβά έπιπλα, τις νταντέλλες και τα κομφοτεχνήματα, που στόλιζαν το πλούσιο διαμέρισμα, το χοντρό κόκκινο πρόσωπο του Μπέκα ήταν μιά παραφωνία.

Με ύφος άπροσδιόριστο, ο άστυνομικός έδωλεπε την κομψή γυναίκα, που πηγαινοερχόταν θυμωμένη μπροστά του.

— Δεν μπορώ να καταλάβω τον τρόπο σας, έλεγε η κ. Φλωρά. Έπρεπε να με ξυπνήσετε για να ζητήσετε τον άντρα μου; Μπορούσατε να τον βρήτε αργότερα στο γραφείο κι' όχι να μου άνασταξάτετε το σπίτι, δημερώματα.

— Άσυναίσθητα, ο άστυνομικός έρριξε μιά ματιά στο ρολόι του. Ήταν κι' ένας έν-νεα περασμένες. Ήραία ξεμερώματα! συλλογίστηκε.

— Ρώτησε:
— Τι ώρα έφυγε ο άντρας σας από το σπίτι;

— Γιατί;
— Σας ρώτησα τί ώρα έφυγε ο άντρας σας από το σπίτι.

— Η ώραία γυναίκα κάθισε σ' ε μιά μικρή κομψή πολυθρόνα. Με την κίνησή της αυτή, το νταντελένιο πενιούρα της άνοιξε κι' άφησε να φανή ένα άψωγο πόδι, πολύ ψηλότερα από το γόνατο.

— Το πρωί, άποκρίθηκε.

— Είστε σίγουρη;

— Τι θα πη άν είμαι σίγουρη; Βεβαίως, είμαι.

— Κυρία, προσέξετε.

— Μου κάνετε άνάκρισι;

— Σας ρωτώ.

— Η Ζαννέτ Φλωρά πήρε ένα τσιγάρο από ένα μικρό χαμηλό έπιπλο, που βρισκόταν δίπλα της.

— Ήταν ακόμη θυμωμένη, αλλά ένας μικρός φόβος περνούσε τώρα από τα άμορφο-μάτια της.

— Εφερε το τσιγάρο στο στόμα. Ο άστυνομικός Μπέκας της έδωσε φωτιά με το μικρό φτηνό άναπτήρα του.

— Τι ώρα;

— Τη νύχτα. Θα ήταν τρείς, τρείς και κάτι.

— Ξέρετε που πήγαινε;

— Τον κτύπαξε άνήσυχη.

— Όχι... Η μάλλον ξέρω. Μά γιατί δ-λα αυτά.

— Το θαυμάσιο γόνατο πρόβαλλε από το νταντελένιο πενιούρα. Ο άστυνομικός Μπέκας, όπως ήταν καθισμένος άπέναντί της, με μιά άργη κίνησι πήρε το ύψασμα και σκέπασε τη γυμνή σάρκα.

— Γιατί; έλεπε μιλώντας άργα και τονίζοντας μιά μιά τις λέξεις του. Γιατί, την περασμένη νύχτα, μετ' α-ξ-υ-τρίση μισή και πεντέμισι, κά-ποιος σκότωσε το ζωγράφο Κ α ρ ν έ ζ η.

— Όλο το αίμα έφυγε ξαφνικά από το πρόσωπο της κομψής γυναίκας. Τό χέρι που κρατούσε το τσιγάρο άρχισε να τρέμει. Οι λέξεις είχαν φθάσει στα χείλη της, αλλά έδωσαν πνιγμένες.

— Σκοτώσανε το Νάσο Καρνέζη;

— Ναι. Μ' ένα φρικτό τρόπο, που έκα-νε όλο το πρόσωπό του μιά πληγή. Λοιπόν; Ξέρετε να μου πητε που είχε σκοπό νά πάη ο άντρας σας, όταν ξεκίνησε τη νύ-χτα απ' εδω;

— Κάθε δύναμις άντιστάσεως είχε έγκατα-λείψει τη Ζαννέτ Φλωρά.

— Ναι, ψιθύρισε.

— Που;

— Στο Καρνέζη.

— Γιατί; Τί δουλειά είχε τέτοια ώρα και με τέτοιο καιρό στο σπίτι του ζωγράφου;

— Ήθελε κάτι να συζητήσουν.

— Τι;

— Το τσιγάρο είχε τελειώσει και της έκα-ψε ξαφνα τα δάχτυλα. Τό άφησε με μιάν άπότομη κίνησι, να πέσει στο χαλί. Ήρε-μα, ο Μπέκας έσκυψε και τό μαζεψε.

— Τι θα συζητούσαν; Ξαναρώτησε σθή-νοντάς το προσεχτικά στο κυστόάλλιο τα-σάκι με τα έπίχρυσα στολισματα.

— Ένα ζήτημα καθαρώς προσωπικό.

— Που είχε σχέση με σας;

— Ναι.

— Η φωνή της είχε βγή πάλι έσωχισμένα. Τά μάτια της, που τό διέστειλε ο κρυφός φόβος, κυτούσαν με άπληνη έκφρασι πέρα από τόν άστυνομικό, σά να παρακολουθού-σαν τη φρικτή σκηνή, όπως τη ζωάνευε η φαντασία της.

— Ο διοικητής του Γ' Παραρτήματος 'Α-σφαλείας είχε νοιώσει από την πρώτη στιγ-μή άντιπάθεια για τη λουσάτη αυτή γυ-ναίκα, που ζούσε παρασιτικά μόνο για την όμορφή της και που είχε γίνει η άφορμή να πεθάνει ένας άντρας — ο φίλος της — και να καταστραφεί ένας άλλος, ο σύζυγός της.

— Βλέποντάς την, ώστόσο, σ' αυτή την κα-τάστασι, ο Μπέκας τη λυπήθηκε.

— Κυρία, έλεπε — και τό βλέμμα του ήταν πιδ μαλακό — προτιμότερο για ε-μείς, είναι να μού μιλήσετε άνοιχτά. Τι ά-κριβώς θα συζητούσε ο άντρας σας με τόν Καρνέζη;

— Σας είπα: Για μένα θα συζητούσαν...

— Και η Ζαννέτ Φλωρά διηγήθηκε στον ά-στυνομικό τα γεγονότα που είχαν διαδρα-ματιστή την περασμένη νύχτα, πριν φύγη ο άντρας της έξαλλος για το σπίτι του Καρνέζη...

ΕΙΧΑΝ γυρίσει από την ταβέρνα κι' α-ύ-τη ήταν λίγο μεθυσμένη. Καθώς ο Καρ-νέζης τη βοηθούσε να βγή από το αυτόκι-νητο, η Ζαννέτ, κατεβαίνοντας, είχε σφιχτή για λίγο δίπλα του. Στόν άποχαρισισμό του κράτησε το χέρι και τό τράβηξε άπá-νω της, κοντά στο στήθος της.

— Αργότερα, στο δωμάτιό της, την ώρα που γδυνόταν, ο Φλωράς της έλεπε ξαφνα:

— Ίσως νομίζεις, πώς δε βλέπω. Άλλά βλέπω περισσότερα απ' όσα υποθέτεις.

— Ήταν ξαναμμένη από τό πιστό. Είχε βγάλει τη μιά κάλτσα της και πλησίασε το Φλωρά άνεμίζοντάς την. Φορούσε μόνο τό ένα παπούμι της.

— Μπα. Και τί βλέπεις;

— Πολλά.

— Ότι μ' άρέσει ο Νάσος;

— Κι' αυτό.

— Ότι έχει ώραία μάτια;

— Ζαννέτ!...

— Ότι τα ώραία του μάτια γίνονται ώ-ραιότερα όταν με κυττάζει;

— Είσαι μεθυσμένη.

— Η Ζαννέτ πέταξε θυμωμένη την κάλτσα της.

— Όστε είμαι μεθυσμένη, ε;

— Ήταν.

— Κι' άν σου λέγα εγώ, η μεθυσμένη, ότι σε θαρέθηκε, ότι θαρέθηκε τα λεφτά σου και τ'άσπρα σου μαλλιά; Ότι ο Καρ-νέζης μ' άρέσει, ότι μπορούσα να είμαι κι' έρωμένη του;

— Είσαι μεθυσμένη κι' άνόητη.

— Άνόητη. Όχι. Δεν είμαι άνόητη. 'Α-νόητη θα ήμουν άν θυσίαζα τα νιάτα μου δίπλα σου. Άλλά δεν είμαι.

— Έδωλε τώρα τη δεύτερη κάλτσα της.

— Ο Καρνέζης. Ο άγαπητός, ο πιστός φίλος σου Καρνέζης!...

— Πέταξε την κομπινιζόν της για να φο-ρέσει τη μεταξωτή νυχτίκα. Στάθηκε για λίγο μπροστά του γυμνή.

— Ο Καρνέζης! "Ε, λοιπόν, ο Καρνέ-ζης σου βρίσκει, ότι τό σώμα μου, γυμνό, είναι τό πιδ όμορφο σώμα απ' όσα έχει δη.

— Γέλασε. Ο Φλωράς είχε σηκωθεί άγριο.

— Πάω!...

— Γιατί;

— Άπότομα προχώρησε καταπάνω της και τό χέρι του σηκώθηκε. Τό χτύπημα ήταν δυνατό.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ

Η Ζαννέτ κλονίστηκε, έπεσε στο κρεβ-βάτι. Ξαναነόχηκε, όμως, άμέσως όρθή. — Κτήνος, φώναξε με λύσσα, κτήνος! Μάθε το, λοιπόν, ο Καρνέζης είναι έραστής μου. Από καιρό...

Ο άντρας της είχε γίνει κάτωχρος. Της έπιασε τό χέρι, την έσπρωξε με δύναμι και πήγε στο τηλέφωνο...

Η φωνή της κόμπιασε.

— Έξω η βροχή είχε σταματήσει. Ο άθη-ναϊκός ήλιος ήρθε να φωτίσει τις βαρείες κουρτίνες. Σιωπή άπλώθηκε στο πλούσιο δωμάτιο, που τό γέμιζε τό άρωμα της νέ-ας γυναίκας. Η Ζαννέτ Φλωρά ξανάδλεπε με τό νου της τη σκηνή της περασμένης νύχτας.

Ο άστυνομικός μίλησε:

— Λοιπόν; Πήγε στο τηλέφωνο ο άν-τρας σας. Τι ώρα ήταν;

— Περασμένες τρείς.

— Που είναι τό τηλέφωνο;

— Στο χώλ.

— Εσείς μέινετε εδω;

— Ναι.

— Μπορούσατε ν' άκούτε τί έλεγε;

— Ναι. Πήρε τόν Καρνέζη. Μιλούσε νευ-ριασμένα και δυνατά. Δεν άκουσα όλα τα λόγια του, αλλά άκουσα τό περισσότερο. Είπε ότι ήταν άνάγκη να τόν δη. Άπόλυ-τη άνάγκη. Άμέσως.

Ο άστυνομικός Μπέκας σηκώθηκε. Προ-χώρησε ως τό παράθυρο και παραμέρισε τις μεταξωτές κουρτίνες. Η μέρα είχε προ-χωρήσει και τώρα, με τό σταματήμα της βροχής, οι δρόμοι ήταν γεμάτοι κίνησι...

Γύρισε πρὸς τη Ζαννέτ Φλωρά. Η ώραία γυναίκα έμενε πάντοτε άκίνητη στή θέσι της. Στο φως της μέρας τό χλωμό της πρόσωπο φάνταζε παράξενα όμορφο.

Γυναίκες! σκέφτηκε ο Μπέκας και τό χοντρό κόκκινο πρόσωπο του συνωφρώθηκε. Γυναίκες άνόητες, άκόρταγες, άδειες.

— Αρχίζε πάλι ένας θυμός να φουντώνη μέ-σα του. Ένας άντρας νεκρός, ένας άλλος άντρας κατεστραμμένος. Γιατί; Γιατί η κυ-ρία αυτή, που τό είχε όλα, ήθελε να προσ-θέσει και μιάν ακόμα άπόλαυσι στή ζωή της. Γυναίκες!...

Σκέφτηκε, ο Μπέκας, τη δική του γυναι-κα, που περνούσε τη μέρα της άνάμεσα στην κουζίνα της και στα παιδιά της. Τη γυναίκα του, που περίμενε πώς και πώς την αύξηση των τριακοσίων χιλιάδων δραχ-μών, που είχε υποσχεθή ο ύπουργός των Οικονομικών. Ξαναρώτησε:

— Είχε πάρει τίποτε μαζί του ο άν-τρας σας; Κανένα όπλο, έννοώ.

— Ό, όχι.

— Έχει πιστόλι;

— Έχει.

— Έδω στο σπίτι;

— Ναι.

Τού έδειξε που. Ο Μπέκας πήρε στα γόνατα το μικρό όπλο. Ένα γυαλιστερό ρε-βόλβερ Σμιθ των 32. Άνοιξε το μύλο και άδειασε τις σφαίρες στή χούφτα του. Δεν έλειπε καμιά.

— Ξέρετε τί θα έλεγε στόν Καρνέζη;

— Όχι. Η μάλλον ναι. Νομίζω πώς μπορώ να ξέρω.

— Τι;

— Θα του πρότεινε ή να ξαφανιστή ά-πό την Αθήνα ή να μετ' α-παντρευτή. Θα μού-δινε εκείνος διαζύγιο, άρκει ο Νάσος να με έπαιρνε άμέσως. Κάτι τέτοιο τούλάχιστο κατάλαβα απ' όσα άκουσα.

— Όχι. Ο Μπέκας γύρισε πάλι στή θέσι του. Κάθισε άπέναντι στη γυναίκα που τόν κυ-τούσε με τα ώραία της μάτια, γύρω από τα όποια ένας μαύρος κύκλος είχε άρχισει να σχηματίζεται. Ένοιωθε, τώρα, ο άστυ-νομικός κάτι περισσότερο από άντιπάθεια, ένοιωθε μίσος γι' αυτήν την αδιάντροπη κούκλα.

— Ήταν άθώα. Σύμφωνα με τους τύπους, τους κανονισμούς, τους νόμους, ήταν άθώα. Άθώα! Μισάνοιζε τα χείλη του, σά να ή-θελε να φύσει. Η Ζαννέτ τόν κυτούσε τρομαγμένη. Άθώα! Μά άν ύπάρχε ένας ένοχος στο έγκλημα της περασμένης νύ-χτας, ο ένοχος ήταν αυτή, μόνον αυτή.

— Αισθάνθηκε τόν πειρασμό να φανή σκλη-ρός μαζί της. Την κτύπαξε ίσια στα μάτια.

— Ξέρετε τώρα, έλεπε, πώς ο ά-ν-

ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Τρας σας σκότωσε τη νύχτα τόν Καρνέζη. Τόν σκότωσε άγρια, άσχημα, όχι όπως στα μυθιστορήματα ή τις ταινίες του κινηματογράφου. Τού έκανε λυώμα τό κεφάλι μ' ένα σίδερο. Κι' όλα αυτά για σας. Μόνο για σας.

Είθε τη γυναίκα να σηκώνη με φρίκη τό πρόσωπο. Είχε γίνει άσπρη, σάν πεθαμέ-νη. Τα μεγάλα μάτια της έμειναν σπλην-μένα, με μιά τρελή έκφρασι. Άλλά τα τρομαγμένα αυτά μάτια δεν κυτούσαν αυ-τόν. Έδωλεπαν πιδ πέρα. Στην πόρτα.

Ο Μπέκας γύρισε. Στο κατώφλι του δωματίου, χλωμός, αέζυριστος, με τό για-κά του παλτού του σηκωμένο, ο χρηματι-στής Φλωράς στεκόταν άκίνητος.

Ο ΕΝΟΧΟΣ

Οι άπογευματινές έφημερίδες είχαν δια-θέσει τις πρώτες σελίδες τους στο έγ-κλημα της οδού Σκουφά, που άναστάτωσε την Αθήνα. Τίτλοι πολύσημοι πληροφο-ρούσαν τους άναγνώστες, πώς ο γνωστός ζωγράφος του καλού κόσμου Καρνέζης εί-χε δολοφονηθή από τό φι-λο του χρηματιστή Φλω-ρά και άνήγγελλαν τη σύλληψι του τελευταίου από τό διοικητή του Γ' Παραρτήματος 'Ασφαλεί-ας άστυνόμεο Μπέκα. Φω-τογραφίες του θύματος, του δράστη και της ό-μορφης γυναίκας του — με μαγικό στην πλάη ή με τις τελευταίες παριζιάνι-κες κρεασιόν στο φαληρι-κό ήπποδρόμο — είκono-γραφούσαν τό συνταρα-κτικό θέμα. Τό σχετικό ρεπορτάζ μιλούσε για τό έρωτικό δράμα, ιστορού-σε τη νυχτερινή επίσκε-ψι του χρηματιστή στο διαμέρισμα της οδού Σκουφά και περιέγραφε με κάθε λεπτομέρεια την τραγική είκόνα που πα-ρουσίαζε ο σκοτωμένος ζωγράφος, με τό πολτο-ποιημένο κεφάλι.

Στου Γιαννάκη, στου 'Ορφανίδη, στου Ζάναρ-ς τό άποκλειστικό θέμα των συζητήσεων ήταν τό άγριο έρωτικό δράμα της οδού Σκουφά. Και τα πρόσωπα ήταν πολύ γνω-στά. Τό κοσμικό κουτσομπολιό είχε βρή άθρον και γαργαλιστική τροφή.

Για την άστυνομία και την άνάκρισι, ή ύπόθεσις παρουσιαζόταν έξαιρετικά άπλη.

Η σύζυγος άπατά, ο σύζυγος πληροφο-ρείται την άπάτη, θάνατι νύχτα στο σπίτι του έραστή και τόν σκοτώνει.

Τό μόνο σημείο, που δεν είχε ακόμη έν-τελώς διευκρινισθή, ήταν άν ύπάρχε προ-μελέτη ή όχι. Ο άνακριτής πίστευε, όχι.

Εξήγησε την άποψι του:

— Ο Φλωράς θάνατι στο σπίτι της ο-δού Σκουφά. Η καριέρα του άνοιγει. Τους άφήνει μόνους στο γραφείο. Ο Φλω-ράς κατηγορεί τόν άπιστο φίλο. Δεν έχει σκοπό να τόν σκοτώσει. Δεν ξέρει ίσως ο ίδιος γιατί πήγε. Στη συζητήσι, που όλο-ένα δέχνεται, ο Φλωράς παρασύρεται άρ-πάξει τό χάλκινο άγαλμα του 'Ερμη και χτυπά στο κεφάλι τό ζωγράφο. Αυτός πέ-φτει. Με παρακολουθείτε;

Τόν παρακολουθούσαν. Άλλωστε, τό πράγμα ήταν φανερό.

— Τρομαγμένος από την ίδια του την πράξι, άγριομένος από τό πάθος και τη ζήλια του, σχεδόν τρελλάς από τό αίμα που βλέπει, ίσως λίγο μεθυσμένος από τό κρασί που ήπιαν, ο Φλωράς χτυπά, χτυ-πά, χτυπά... Όσοπο πολύποισι τό πρό-σωπο του μιστού άντιπάλου. Πολύ άπλά όλα αυτά. Τι είπατε;

— Τίποτε.

ΟΧΙ, ο άστυνομικός Μπέκας δεν είχε πη τίποτε. Η τούλάχιστον δεν είχε άρ-θρώσει δυνατά αυτό που σκεπτόταν.

Ναι, ήταν πολύ, πάρα πολύ άπλά τα πράγματα. Άλλ' αυτή άκριβώς ή άπλό-της τόν άνησυχούσε. Υπήρχε κάτι μέσα της, δεν ήξερε ούτε ο ίδιος τί, που τού έ-λεγε, ότι όλη αυτή ή άπλη ιστορία δεν ή-ταν ίσως και τόσο άπλη. Τι, όμως; Πώς να τό προσδιορίση; Ίσως ή άντιπάθειά του γι' αυτή την κούκλα πολυτελείας, τη Ζαννέτ, να τού δημιουργούσε αυτή την ψυ-χολογία. Ίσως τό τίμιο πρόσωπο του Φλωρά, καθώς τόν είχε δη να στέκεται ώ-χρός και αέζυριστος, στην πόρτα του δω-ματίου. Ίσως ή έκπληξις του χρηματιστή, όταν ο Μπέκας τού μίλησε για τη δολοφο-νία του Καρνέζη. Μιά έκπληξις πάρα πο-λύ άνόηρη. Μπορούσε νάναι τόσο ύπο-κριτής ο Φλωράς;

— Τι λέτε; Ξαναρώτησε ο άνακριτής.

— Όχι. Δεν έλεγε τίποτε. Τα πάντα ένο-χοποιούσαν το Φλωρά, όλα έδειχναν, πώς αυτός ήταν ο δολοφόνος. Αυτός είχε λό-γους να σκοτώση τό ζωγράφο, αυτός τόν είχε έπισκεφθή μέσα στη νύχτα. Δεν μπο-ρούσε να είναι άλλος. Δεν ύπ ή ρ χ ε ά λ λ ο ς.

Θάθελε πολύ να τόν βοηθήση ο Μπέκας;

Ναι, ήταν πολύ, πάρα πολύ άπλά τα πράγματα. Άλλ' αυτή άκριβώς ή άπλό-της τόν άνησυχούσε. Υπήρχε κάτι μέσα της, δεν ήξερε ούτε ο ίδιος τί, που τού έ-λεγε, ότι όλη αυτή ή άπλη ιστορία δεν ή-ταν ίσως και τόσο άπλη. Τι, όμως; Πώς να τό προσδιορίση; Ίσως ή άντιπάθειά του γι' αυτή την κούκλα πολυτελείας, τη Ζαννέτ, να τού δημιουργούσε αυτή την ψυ-χολογία. Ίσως τό τίμιο πρόσωπο του Φλωρά, καθώς τόν είχε δη να στέκεται ώ-χρός και αέζυριστος, στην πόρτα του δω-ματίου. Ίσως ή έκπληξις του χρηματιστή, όταν ο Μπέκας τού μίλησε για τη δολοφο-νία του Καρνέζη. Μιά έκπληξις πάρα πο-λύ άνόηρη. Μπορούσε νάναι τόσο ύπο-κριτής ο Φλωράς;

— Τι λέτε; Ξαναρώτησε ο άνακριτής.

— Όχι. Δεν έλεγε τίποτε. Τα πάντα ένο-χοποιούσαν το Φλωρά, όλα έδειχναν, πώς αυτός ήταν ο δολοφόνος. Αυτός είχε λό-γους να σκοτώση τό ζωγράφο, αυτός τόν είχε έπισκεφθή μέσα στη νύχτα. Δεν μπο-ρούσε να είναι άλλος. Δεν ύπ ή ρ χ ε ά λ λ ο ς.

Θάθελε πολύ να τόν βοηθήση ο Μπέκας;

Ναι, ήταν πολύ, πάρα πολύ άπλά τα πράγματα. Άλλ' αυτή άκριβώς ή άπλό-της τόν άνησυχούσε. Υπήρχε κάτι μέσα της, δεν ήξερε ούτε ο ίδιος τί, που τού έ-λεγε, ότι όλη αυτή ή άπλη ιστορία δεν ή-ταν ίσως και τόσο άπλη. Τι, όμως; Πώς να τό προσδιορίση; Ίσως ή άντιπάθειά του γι' αυτή την κούκλα πολυτελείας, τη Ζαννέτ, να τού δημιουργούσε αυτή την ψυ-χολογία. Ίσως τό τίμιο πρόσωπο του Φλωρά, καθώς τόν είχε δη να στέκεται ώ-χρός και αέζυριστος, στην πόρτα του δω-ματίου. Ίσως ή έκπληξις του χρηματιστή, όταν ο Μπέκας τού μίλησε για τη δολοφο-νία του Καρνέζη. Μιά έκπληξις πάρα πο-λύ άνόηρη. Μπορούσε νάναι τόσο ύπο-κριτής ο Φλωράς;

— Τι λέτε; Ξαναρώτησε ο άνακριτής.

— Όχι. Δεν έλεγε τίποτε. Τα πάντα ένο-χοποιούσαν το Φλωρά, όλα έδειχναν, πώς αυτός ήταν ο δολοφόνος. Αυτός είχε λό-γους να σκοτώση τό ζωγράφο, αυτός τόν είχε έπισκεφθή μέσα στη νύχτα. Δεν μπο-ρούσε να είναι άλλος. Δεν ύπ ή ρ χ ε ά λ λ ο ς.

Θάθελε πολύ να τόν βοηθήση ο Μπέκας;

Ναι, ήταν πολύ, πάρα πολύ άπλά τα πράγματα. Άλλ' αυτή άκριβώς ή άπλό-της τόν άνησυχούσε. Υπήρχε κάτι μέσα της, δεν ήξερε ούτε ο ίδιος τί, που τού έ-λεγε, ότι όλη αυτή ή άπλη ιστορία δεν ή-ταν ίσως και τόσο άπλη. Τι, όμως; Πώς να τό προσδιορίση; Ίσως ή άντιπάθειά του γι' αυτή την κούκλα πολυτελείας, τη Ζαννέτ, να τού δημιουργούσε αυτή την ψυ-χολογία. Ίσως τό τίμιο πρόσωπο του Φλωρά, καθώς τόν είχε δη να στέκεται ώ-χρός και αέζυριστος, στην πόρτα του δω-ματίου. Ίσως ή έκπληξις του χρηματιστή, όταν ο Μπέκας τού μίλησε για τη δολοφο-νία του Καρνέζη. Μιά έκπληξις πάρα πο-λύ άνόηρη. Μπορούσε νάναι τόσο ύπο-κριτής ο Φλωράς;

— Τι λέτε; Ξαναρώτησε ο άνακριτής.

— Όχι. Δεν έλεγε τίποτε. Τα πάντα ένο-χοποιούσαν το Φλωρά, όλα έδειχναν, πώς αυτός ήταν ο δολοφόνος. Αυτός είχε λό-γους να σκοτώση τό ζωγράφο, αυτός τόν είχε έπισκεφθή μέσα στη νύχτα. Δεν μπο-ρούσε να είναι άλλος. Δεν ύπ ή ρ χ ε ά λ λ ο ς.

Θάθελε πολύ να τόν βοηθήση ο Μπέκας;

Ναι, ήταν πολύ, πάρα πολύ άπλά τα πράγματα. Άλλ' αυτή άκριβώς ή άπλό-της τόν άνησυχούσε. Υπήρχε κάτι μέσα της, δεν ήξερε ούτε ο ίδιος τί, που τού έ-λεγε, ότι όλη αυτή ή άπλη ιστορία δεν ή-ταν ίσως και τόσο άπλη. Τι, όμως; Πώς να τό προσδιορίση; Ίσως ή άντιπάθειά του γι' αυτή την κούκλα πολυτελείας, τη Ζαννέτ, να τού δημιουργούσε αυτή την ψυ-χολογία. Ίσως τό τίμιο πρόσωπο του Φλωρά, καθώς τόν είχε δη να στέκεται ώ-χρός και αέζυριστος, στην πόρτα του δω-ματίου. Ίσως ή έκπληξις του χρηματιστή, όταν ο Μπέκας τού μίλησε για τη δολοφο-νία του Καρνέζη. Μιά έκπληξις πάρα πο-λύ άνόηρη. Μπορούσε νάναι τόσο ύπο-κριτής ο Φλωράς;

— Τι λέτε; Ξαναρώτησε ο άνακριτής.

— Όχι. Δεν έλεγε τίποτε. Τα πάντα ένο-χοποιούσαν το Φλωρά, όλα έδειχναν, πώς αυτός ήταν ο δολοφόνος. Αυτός είχε λό-γους να σκοτώση τό ζωγράφο, αυτός τόν είχε έπισκεφθή μέσα στη νύχτα. Δεν μπο-ρούσε να είναι άλλος. Δεν ύπ ή ρ χ ε ά λ λ ο ς.

Θάθελε πολύ να τόν βοηθήση ο Μπέκας;

Ναι, ήταν πολύ, πάρα πολύ άπλά τα πράγματα. Άλλ' αυτή άκριβώς ή άπλό-της τόν άνησυχούσε. Υπήρχε κάτι μέσα της, δεν ήξερε ούτε ο ίδιος τί, που τού έ-λεγε, ότι όλη αυτή ή άπλη ιστορία δεν ή-ταν ίσως και τόσο άπλη. Τι, όμως; Πώς να τό προσδιορίση; Ίσως ή άντιπάθειά του γι' αυτή την κούκλα πολυτελείας, τη Ζαννέτ, να τού δημιουργούσε αυτή την ψυ-χολογία. Ίσως τό τίμιο πρόσωπο του Φλωρά, καθώς τόν είχε δη να στέκεται ώ-χρός και αέζυριστος, στην πόρτα του δω-ματίου. Ίσως ή έκπληξις του χρηματιστή, όταν ο Μπέκας τού μίλησε για τη δολοφο-νία του Καρνέζη. Μιά έκπληξις πάρα πο-λύ άνόηρη. Μπορούσε νάναι τόσο ύπο-κριτής ο Φλωράς;

— Τι λέτε; Ξαναρώτησε ο άνακριτής.

— Όχι. Δεν έλεγε τίποτε. Τα πάντα ένο-χοποιούσαν το Φλωρά, όλα έδειχναν, πώς αυτός ήταν ο δολοφόνος. Αυτός είχε λό-γους να σκοτώση τό ζωγράφο, αυτός τόν είχε έπισκεφθή μέσα στη νύχτα. Δεν μπο-ρούσε να είναι άλλος. Δεν ύπ ή ρ χ ε ά λ λ ο ς.

Θάθελε πολύ να τόν βοηθήση ο Μπέκας;

Ναι, ήταν πολύ, πάρα πολύ άπλά τα πράγματα. Άλλ' αυτή άκριβώς ή άπλό-της τόν άνησυχούσε. Υπήρχε κάτι μέσα της, δεν ήξερε ούτε ο ίδιος τί, που τού έ-λεγε, ότι όλη αυτή ή άπλη ιστορία δεν ή-ταν ίσως και τόσο άπλη. Τι, όμως; Πώς να

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

τρίαντα χρονών. Φορούσε βραδυνό κοστούμι, θαυμάσια ραμμένο. Τό ποικιλία του είχε μιά δαπνίλη λευκότητα. Τα μαύρα του μαλλιά, ελαφρά κυματιστά, στόλιζαν ένα μελαγχρόνιο, ώραίο πρόσωπο.

Κάτι, όμως, στην άσπρη εμφάνισή του, ένοχλούσε. Ήταν, ίσως, υπερβολικά κομψός, γιά να μπορείς νά τον πής καλοντυμένο. Καί στο δημοφιλές πρόσωπό του, πού τή μελαγχρόνιά του τήν τόνιζαν πιά πολύ δυο σειρές κατάλευκα δόντια, έπαιζε ένα χαμόγελο, πού δέ φανέρωνε καλωσύνη.

Κάτω από τό κοστούμι του διαγράφονταν οι γεροί μύς ενός νέου καί γυμνασμένου σώματος. Τό ανάστημά του ήταν μέτριο, οι θαυμάσιες, όμως, αναλογίες των γραμμών του τόν έκαναν νά φαίνεται ψηλότερος απ' ό,τι ήταν.

Ο μπάρμαν, μέ τήν οικειότητα πού δείχνουν οι άνθρωποι τού επαγγέλματος, τόν σούσε τακτικούς πελάτες, όταν μάλιστα αυτοί συνηθίζουν νά δανειζούνται καμιά φορά από τό μπαρ τό πουρμπουάρ πού θά δώσουν στο θυρωρό, είπε:

— Κατακούτελα, έ;
— Ό άλλος ξανασήκωσε τούς ώμους.
— Καί ή άλλη, Τζόννυ;
— Ό νέος έπαιξε μιά γουλιά ούτσου μέσα στο στόμα του.

— Ποιά απ' όλες;
— Ποιά άλλη από τήν ώραία κυρία Φλωρά, μέ τίς κούρες καί τά εκατομμύρια, πού αυτών τόν καιρό έχει, ή καμμενούλα, τούση ανάγκη από παρηγοριά.

Ο Τζόννυ κάτι πήγε νά απαντήσει, μά ό μπάρμαν είχε απομακρυνθί πρὸς τήν άλλη άκρη τού μπαρ. Ένας νέος πελάτης είχε σκαρφάλλωσει εκεί σ' ένα από τά ψηλά σκαμνιά.

Η Γαλλίδα χορεύτρια έρχόταν τώρα από τά παρασκηνία. Ήταν ντυμένη. Πλησίασε χαμογελώντας τόν Τζόννυ. Είχε στο περπάτημά της τό άνερό εκείνο λίκνισμα, πού ξεχωρίζει τίς καλές χορεύτριες.

Ο Τζόννυ πήρε τό χέρι της χωρίς νά κατέβη από τό σκαμνί τού μπαρ. Τό φίλησε κάπου πάνω από τόν καρπό, κυττάζοντας τή γυναίκα στα μάτια μέ τό γελαστό, λίγο θρασυ βλέμμα του.

— Διπλό μαρτινί, είπε εκείνη γαλλικά, σκαρφαλώνοντας δίπλα του.

Τό πρόσωπό της, καί από κοντά, φαινόταν τό ίδιο ώραίο καί έλκυστικό. Λίγες, όμως, μικρές ρυτίδες γύρω στα μάτια, κάτι κάτω απ' τό πηγούνι καί πίσω απ' τ' αυτιά, δείχναν, πώς από κάμποσο καιρό είχε περάσει τήν πρώτη νεότητα. Τα μάτια της ήταν μεγάλα καί έκφραστικά μά κουρασμένα. Η όμορφιά της έκανε ακόμη έντυπωσι, μά πρόδινε τούς κόπους πού απαιτούσε γιά νά διατηρήθι καί τίς τακτικές επισκέψεις στα ινστιτούτα καλλονής.

Κάθως μιλούσε στό νέον άνδρα, τά μάτια της τόν κυττάζαν γεμάτα τρυφερότητα. Αυτός διατηρούσε πάντοτε τό χαμόγελό του, τό λίγο θρασυ καί λίγο δαρμεστημένο.

— Θά φάμε στη θάλασσα, Τζόννυ; ρώτησε ή γυναίκα.

— Αν θέλεις...

Ο Τζόννυ μιλούσε τά γαλλικά μέ θαυμάσια προφορά.

— Στη Βουλιαγμένη; είπε ή γυναίκα προσφέροντας τ' όνομα μέ τρόπο χαριτωμένα άστείο.

— Είναι μακριά.

— Μ' άρέσει τόσο! είπε εκείνη χαδιάρικα.

Ο Τζόννυ σήκωσε τούς ώμους, σά νάλεγε: «Τό ίδιο μου κάνει».

Παράγγειλαν ακόμα ένα ποτό. Ο μπάρμαν πλησίασε, αφήνοντας στην άλλη άκρη τού μπαρ τό νέο πελάτη, μέ τόν όποιο μιλούσε.

Γεμίζοντας τά ποτήρια, έσκυψε πρὸς τό μέρος τού Τζόννυ.

— Αυτός έκεί κάτω, τούπε χαμηλόφωνα, μέ ρωτούσε γιά σένα.

Ο Τζόννυ σούφρωσε λίγο τά φρύδια.

— Ποιός;

Ο μπάρμαν έδειξε τόν άλλον μέ μιά κίνηση τού κεφαλιού.

— Ό τύπος στην άκρη τού μπαρ.

— Τόν ξέρεις;

— Πρώτη φορά έρχεται έδω.

Ο Τζόννυ έριξε μιά γρήγορη ματιά πρὸς τόν άνθρωπο. Πρώτη φορά τόν έβλεπε κι' αυτός. Ήταν ένας γεροδεμένος, ψηλός νέος, μέ ήλιοκαμένο πρόσωπο καί καθαρά γκριζά μάτια.

— Καί τί σέ ρώτησε;

— Αν έσύ είσαι ό Τζόννυ Παυλίδης.

Ο Τζόννυ γέλασε.

— Πρέπει νά μίν είναι 'Αθηναίος γιά νά μή μέ ξέρη.

Τό γέλιο του, ώστόσο, ήταν ψεύτικο. Ξανακύτταξε τόν άγνωστο. Δεν έμοιαζε γιά άστυνομικός. Τό ντύσιμό του, πολύ απλό, φανέρωνε γούστο διακριτικό. Ο Τζόννυ Παυλίδης ήξερε απ' αυτά. Τό κόψιμο τού κοστούμιού θυμίζει ξένο ράφτι.

— Τί λέτε; ρώτησε ή Γαλλίδα, πού δεν καταλάβαινε τά ελληνικά;

— Ο Βασίλης—είπε ό Τζόννυ, δείχνοντας τόν μπάρμαν—μέ ρωτάει γιάτί σέ κρατώ έδω, μέσα στον κόσμο, ενώ θά μπορούσα νά σ' έχω κάπου, μόνι.

Εκείνη γέλασε παιχνιδιάρικα.

— Όλοι οι μπάρμαν τού κόσμου είναι σοφοί, είπε.

— Τότε πάμε.

Σηκώθηκαν. Ο Παυλίδης έβαλε τό χέρι στην τσέπη, αλλά ή χορεύτρια έκλεισε τό μάτι στον μπάρμαν.

— Δικά μου.

Τήν δοήθηκε νά ρίξη κάτι στις πλάτες της καί δγήκαν από τό «Καλαμάζου».

Ο άγνωστος τού μπαρ πλήρωσε κι' εκείνος καί δγήκε πίσω τους.

Μιά τραγουδίστρια τής Χίλης έλεγε τώρα στην πίστα τά τραγούδια τής μακρινής χώρας της.

Τά πολυχρώμα φωτά έλαμπαν στην είσοδο τού ακριβού νυκτερινού καμπαρέ...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡ

Ο ΝΕΟΣ μέ τά γκριζά μάτια κύτταξε τό αυτοκίνητο πού άπομακρυνόταν. Έκανε

Η ΧΕΙΡ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ

ΑΝΑΤΙΡΡΗΤΩΣ, ό πιά παράξενος σύλλογος στον κόσμο είναι ή «Λέσχη τών Ψευτών», πού έδρεύει στο Μπαρλίκτον των 'Ηνωμένων Πολιτειών καί αριθμεί σήμερα 40.000 μέλη. Μιά έφημερίδα, πού βγαίνει στην 'Αλαμπάμα, δημοσίευσε κάποτε μέ υπερφάνεια τή δήλωσι, ότι ή 'Αλαμπάμα είναι τάχα ή μόνη πολιτεία, πού δεν αντιπροσωπεύεται στη «Λέσχη τών Ψευτών».

Ο διευθυντής τής έφημερίδας εξέλεγε άμέσως μέλος τής Λέσχης. Γιά νά γίνης μέλος τού συλλόγου, άρκεί νά στείλεις 20 σέντς, μαζί μ' ένα «εξιόλογον» ψέμα. Η Λέσχη όργανώνει κάθε χρόνο διαγωνισμό μέ έπαθλα. Νά τό ψέμα πού πήρε τό πρώτο βραβείο πέρυσι:

«Έχουμε πελώρια κουνούπια στο Μίτσιγκαν καί τό μεγαλύτερο από αυτά κατέφαγε τό περασμένο καλοκαίρι δ-λες τίς κότες μας. Τώρα, όμως, τό κουνούπι αυτό ψόφησε. Προσπάθησε νά καταβροχθίσθι τό μουλάρι μας. Τό ζώο, όμως, τό κλώτσησε μέ τά πίσω πόδια καί τού έσπασε τή ρακοκακκιά!».

Ένα άλλο ψέμα πού βραβεύτηκε πτόν έτήσιο διαγωνισμό ήταν τό ακόλουθο: «Στό Νόρφολκ τής Νεβράσκας, ένα καρπούζι φύτρωσε δίπλα στο δημόσιο δρόμο. Μεγάλωσε τόσο πολύ, ώστε απέκλεισε τό δρόμο καί σταμάτησε τήν κυκλοφορία. Ο καλλιεργητής πού ήθελε νά διατηρήσθι τό καρπούζι του, άνοιξε μιά σήραγγα μέν' απ' αυτό, γιά νά επιτρέψθι τήν κυκλοφορία. Άλλά, ο χυμός τού καρπούζιού ήταν τόσο άφθονος, ώστε πλημμύρισε ή σήραγγα καί τ' αυτοκίνητα περνούσαν απ' αυτήν μέ πορθισμό. Ο καλλιεργητής δεν μπορούσε φυσικά νά πουλήσθι τό καρπούζι του, άλλά έβγαζε πολλά χρήματα εισπράττοντας 25 σέντς από κάθε αυτοκίνητο γιά τό πορθισμό».

στην άρχή μιά κίνηση, σά νάθελε νά πάρη ένα άλλο άμάξι καί νά τούς άκολουθήσθι.

Άλλαξε, όμως, γνώμη καί, χώνοντας τά χέρια στις τσέπες, τράβηξε πρὸς τήν αντίθετη διεύθυνσι.

Η άθηναϊκή νύχτα ήταν εύχαιστη, γλυκειά, αν καί είχε άρχισεί νά πέφτθι μιά μικρή βροσιά.

Ο νέος κύτταξε τό ρολόι τού χεριού του. Δύο.

Πήρε τήν όδὸ Φιλελλήνων. Στο Σύνταγμα έλαμπαν τά φωτά τού «Κίγκ Τζώρτζ». Άνέθηκε στην Πανεπιστημίου. Μέσα στου Γιαννάκη μερικοί τελευταίοι θαμώνες έπαιρναν τόν καφέ τους. Προχώρησε. Σά νά ένοιωθε τώρα τήν άνοιξιάντικη βροσιά πιά έντονα.

Οι διαβάτες είχαν άραιώσει στον κεντρικό άθηναϊκό δρόμο. Ένας πανύψηλος 'Αμερικανός στρατιώτης ήρθε καταπάνω του, παραπατώντας. Παραμέρισε γρήγορα, αφήνοντας τον νά περάσθι. Η μυρωδιά από τό οινόπνευμα έφτασε ως τή μυτί του.

Στό μπαλκόνι τής έφημερίδας «Πρωινή» έλαμπε ή φωτεινή έπιγραφή: 'Ο νέος έφτασε στην πόρτα μέ τό μεγάλο γλόμπο καί μήτρε.

Ένας μικρός μισοκοιμισμένος κλητήρας καθόταν δίπλα σ' ένα τραπέζι μέ τηλέφωνο, κοντά στην πόρτα. Σήκωσε τό κεφάλι, κύτταξε άδιάφορα τό νυκτερινό έπισκέπτη καί ξαναδυβίστηκε στη νύστα του.

Τά γραφεία τής μεγάλης έφημερίδας ήταν σχεδόν άδεια. Η ώρα ήταν περασμένη καί οι συντάκτες γραφείοι, καθώς καί οι ρεπόρτερς είχαν φύγει. Πέρασε σέ μιά μεγάλη αίθουσα. Είθε τόν άσυρματιστή μέ τά ακουστικά σ' τ' αυτιά καί τούς δυο νυκτερινούς μεταφραστές. Χαιρέτισε μέ τό κεφάλι καί προχώρησε στο βάθος, όπου, στο τζάμι τής πόρτας, υπήρχε ή έπιγραφή: «Διευθυντής Συντάξεως».

Χτύπησε. Μιά ζεστή φωνή άπάντησε: — Έμπρός!...

ΠΙΣΩ από ένα μεγάλο τραπέζι, φορτωμένο άτακτα μ' ένα πλήθος χαρτιά, ένας μεγαλόσωμος ξανθός άντρας, χωρίς σακκάκι, διάβαζε ένα φρεσκοτυπωμένο δοκίμιο.

Απέναντι ένας άλλος έμενε άκίνητος, χωρίς νά κάνει τίποτα, ξαπλωμένος στο βάθος μιάς πλατείας αναπαιτικής πολυθρόνας.

Ο ξανθός άντρας σήκωσε γιά μιά στιγμή τό κεφάλι. Είθε τόν έπισκέπτη κι' ένα φιλικό χαμόγελο φωτίσε τό πρόσωπό του.

— Καλώς τον, είπε.

Εδειξε μέ μιά κίνηση τού κεφαλιού τήν άλλη πολυθρόνα, δίπλα του, καί μουρμούρισε, δαγκλώνοντας μιά σθησμένη πίπα.

— Κάτσε.

Ο νέος κάθισε. Τέντωσε τά πόδια του τ-σια μπροστά του καί πήρε από τό πακέτο πού βρισκόταν δίπλα του, πάνω στο τραπέζι τού άρχισυντάκτη, ένα τσιγάρο.

Αυτός κάτι διόρθωνε μ' ένα χρωματιστό μολύβι πάνω στο δοκίμιο. Τά εϋθυνα γαλάνα του μάτια έλαμπαν γεμάτα έξυπνάδα πίσω από ένα ζευγάρι γυαλιά μέ χοντρό σκελετό.

— Ένα λεπτό, είπε, χωρίς νά σηκώσθι τό κεφάλι από τά χαρτιά του. Ένα λεπτό. Άλήθεια, γνωρίζετε;

Οι δυο άντρες κυττάχτηκαν. Έγνεψαν πώς «όχι» καί χαμογέλασαν ό ένας στον άλλον.

Ο άρχισυντάκτης Μακρής σηκώθηκε. Όρθιος, έδειχνε περισσότερο τό άνοιχτόν-μυτο υπόι του. Χτύπησε ένα κουδούνι. Έδωσε στο μικρό κλητήρα τά χαρτιά γιά τό τυπογραφείο καί άνωθε τή σθησμένη πίπα του μ' ένα χοντρό στρατιωτικό τενεκεδένιο άναπτήρα.

— Ό κ. Δέλλιος, είπε, δείχνοντας τόν ξαπλωμένο άνθρωπο, ενώ τά μάτια του έάκολουθούσαν νά γελούν εϋθυνα. Σπουδαίος πολιτικός νους, πού ή μεγαλοφυΐα του, δυστυχώς, δεν έχει ακόμη έκτιμηθθι δεόντως από τίς μάζες, καί γιά τήν ώρα δράστης των ιστορικών επιφυλλίδων πού δημοσιεύει ή έφημερίδα μας. Φίλος καλός, πάντως.

Υστερα, δείχνοντας τό νέο τού μπαρ: — Φλωράς. Δημήτρης Φλωράς, είπε. Παριζιάνικη φιλία τών καλών ήμερών.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟΥ Γ. Α. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ Σ' ΕΓΓΕΥΜΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στά γραφεία τής εταιρείας πού εργάζεται ό Παντελής. Ώρα 10 πρωί. Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ χτυπάει διακριτικά τήν πόρτα τού γραφείου τού προϊστάμενου του κυρίου ΦΙΛΙΠΠΑ).

Παντελής (Κτυπά: τάρ, τάρ, τάρ). Κος Φίλιππας: Έμπρός!

Παντελής (μπαίνοντας): Μά συγχωρήτε, κύριε προϊστάμενε.

Κος Φίλιππας: Σάς συγχωρώ: αλλά συγχωρώνας σάς πληροφορώ, ότι είσθε ό τρίτος, πού έρχεται νά μέ ένοχλήσθι γιά αύξηση καί γιά νά μή τά πολυλογούμε, θά μέ υποχρεώσετε αν μου κάμετε τή χάρη νά στρίβετε.

Παντελής: Δεν πρόκειται περί αυτού, κύριε προϊστάμενε: άπλώς ήθελα νά σάς παρακαλώ...

Κος Φίλιππας: Κατάλαβα... Νά σάς δώσω προκαταβολή. Λοιπόν, σάς είδωποιώ, ότι δεν πρόκειται νά σάς δώσω: γι' αυτό μπορείτε νά μου κάνετε τή χάρη νά ξαναστρίβετε...

Παντελής: Ούτε περί αυτού πρόκειται, κύριε προϊστάμενε...

Κος Φίλιππας: Τότε σάς άκούω... Όρίστε!

Παντελής: Η γυναίκα μου...

Κος Φίλιππας: Τί έκανε ή γυναίκα σας;

Παντελής: Ήθελε νά σάς παρακαλέσθι νά μάς κάμετε τήν τιμή τό βράδυ νά φάμε στο σπίτι μαζί.

Κος Φίλιππας: Πολύ ευγενής είναι ή κυρία... Άλλά...

Παντελής: Αν άρνηθίτε, κύριε προϊστάμενε, θά λυπηθί πάρα πολύ.

Κος Φίλιππας: Προκειμένου νά λυπηθί ή κυρία είμαι υποχρεωμένος νά δεχτώ, κύριε Καλόβολε...

Παντελής: Σάς εύχαριστώ πολύ, κύριε προϊστάμενε.

Κος Φίλιππας: Δέχομαι, αλλά υπό τόν όρον, ότι δέ θά έτοιμάσθι τίποτα τό λιγότερο. Λίγες γαρίδες, ένα ψάρι μαγιονέζα, κάνα μπόν φιλέ, λίγο κοτόπουλο, μία σπασακαρόπιττα, λίγο τυρί, κάνα φρούτο κ' ένα παγωτό είναι άρκετά...

Παντελής (από μέσα του): Μπα, κακός περίδρομος! (δυνατά): Έννοια σας. Δεν είχε ύπ' όψι της νά έτοιμάσθι τίποτα πάρα πάνω, κύριε προϊστάμενε.

Κος Φίλιππας: Έν τοιαύτη περιπτώσει είμαστε σύμφωνοι, κύριε Καλόβολε. Τό βράδυ στίς έννέα θά είμαι σπίτι σας.

Παντελής: Μεγάλη μας τιμή, κύριε προϊστάμενε.

Κος Φίλιππας: Καί όπως είπαμε...

Λίγες γαρίδες... Παντελής: Ένα ψάρι μαγιονέζα...

Κος Φίλιππας: Κάνα μπόν φιλέ...

Παντελής: Λίγο κοτόπουλο...

Κος Φίλιππας: Μιά σπασακαρόπιττα...

Παντελής: Λίγο τυρί...

Κος Φίλιππας: Κάνα φρούτο.

Παντελής: Κ' ένα παγωτό είναι άρκετά.

Κος Φίλιππας: Τίποτα παραπάνω.

Παντελής (μέ υπόκλιση): Μάλιστα...

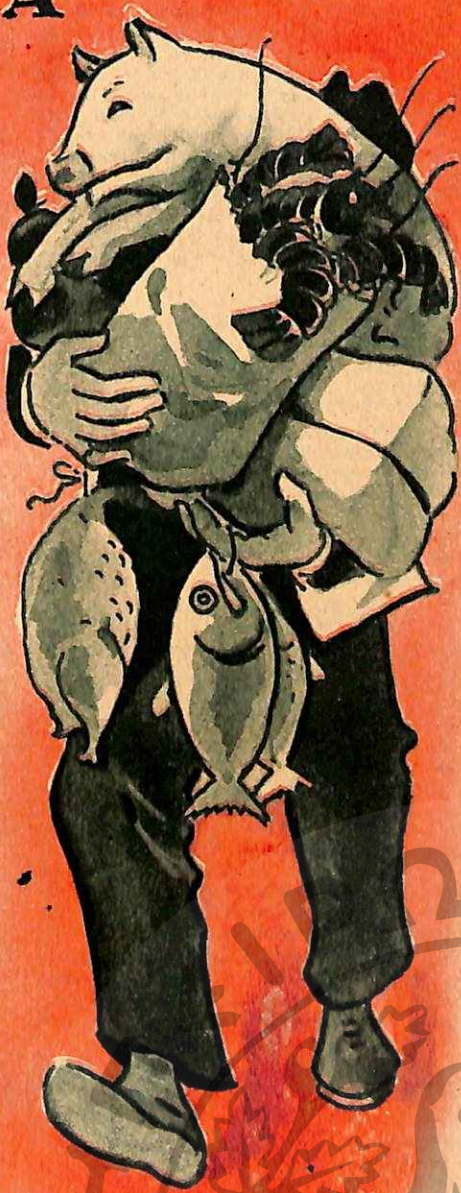
ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στό σπίτι τού Παντελή. Ώρα 3 μετά τό μεσημέρι. Η κυρία ΦΩΦΗ ξεφορτώνει τόν ΠΑΝΤΕΛΗ. Ο ΜΠΕΜΠΗΣ χτυπά τά χέρια του ένθουσιασμένος).

Μπέμπος: Πώ, πώ, πλάματα! Παντελής: Πολλά, έ;

Φώφη: Τί σ' έπιασε, χριστιανέ μου, καί κουβάληδες δλη τήν αγορά; Βαφτίσια έχουμε;

Μπέμπος (τραγουδιστά): Έχουμε βαφτίσια! Έχουμε βαφτίσια!

σθθ θά τόν ταΐσουμε γιά νά μου δώσθι αύξηση.

Φώφη: Άς γελάσω... Χά! Χά! Χά! Μπέμπος (ξεκαρδίζεται στα γέλια): ΧΙ! ΧΙ! ΧΙ!

Φώφη: Καί τό παιδί ακόμα γελάει εις βάρος σου.

Παντελής: Έτσι γέλαγε κ' ή γυναίκα τού Λεωνίδα, αλλά μέ τό πρώτο τραπέζι, πού τού κάνανε, ό Λεωνίδας τήν πήρε τήν αύξηση.

Φώφη: Έστω. Άς πούμε πώς έχεις δίκιο. Τόσα πράματα τί τάβελες;

Παντελής: Ό ίδιος τά παράγγειλε...

Φώφη: Ό κύριος Φίλιππας;

Παντελής: Μάλιστα...

Φώφη: Άμ πές μου πώς είναι γαϊδούρι... Μπέμπος (μιμείται τό γαϊδούρι).

Παντελής: Τί γκαρίζεις, βρέ;

Φώφη (ανοίγοντας τά ψώνια): Τσ! Τσ! Τσ! Θά τά φά δλ' αυτά τά πράματα;

Παντελής: Έτσι φαίνεται.

Φώφη: Άμ δέ μου λές πώς τρώει σά γουρουνί!!!

Μπέμπος (μιμείται τό γουρουνί).

Παντελής (στό Μπέμπος): Τί ζω είσαι σύ μαρέ; (στη Φώφη) Καί έχε ύπ' όψι: σου δτι ήτανε δική σου ιδέα νά τόν καλέσουμε.

Φώφη: Μά υποχρεώσε.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Ώρα 9 παρά 5' στο σπίτι τού Παντελή).

Παντελής (φανάει πρὸς τήν κουζίνα): Φώφη! Φώφη!

Φώφη (από τήν κουζίνα): Λέγε.

Παντελής: Έννέα παρά πέντε κι' ό μαγάδης δεν τάστειλε τά φρούτα...

Φώφη: Μήπως θέλεις ν' αφήσω τή μαγιονέζα νά τρέχω στο μανάφι;

Παντελής: Πάω μόνος μου...

(Μόλις βγθ από τό σπίτι ό Παντελής άκούγεται τό κουδούνι. Η κυρία ΦΩΦΗ τρέχει καί άνοίγει).

Φώφη: Περάστε... Μεγάλη μας τιμή.

Κος Φίλιππας: Τί λέτε, κυρία μου;

Έμένα είναι μεγάλη τιμή, πού μ' έκαλέσατε...

Φώφη: Μά τί λέτε; Μόνό θά σάς παρακαλέσω νά μάς συγχωρήσετε... Είσαστε, ξερετε, χωρίς ύπηρεσία αυτές τίς μέρες καί ό Παντελής βγήκε κάτι νά πάρη δυο λεπτά... Δέ θά μέ παρεξηγήσετε, νά σάς άφήσω μόνό σας;

Κος Φίλιππας: Παρακαλώ. Τή δουλειά σας!

Φώφη: Θά σάς κρατήσθι συντροφιά ό Μπέμπος...

(Ο ΜΠΕΜΠΗΣ πιά πέρα καμαρώνει σοδάρως καί περιεργάζεται τόν κύριο ΦΙΛΙΠΠΑ, από τήν κορυφή ως τά πόδια).

Φώφη (δγαίνοντας): Έλα, χρυσό μου, νά μιλήσθις μέ τόν κύριο.

Κος Φίλιππας (στό Μπέμπος): Λοιπόν; Τί κάνεις;

Μπέμπος: ...

Κος Φίλιππας: Θέλεις νά γίνουμε φίλοι;

Μπέμπος (κουνάει τήν κεφαλή του θέλοντας νά πθ' εναι).

Κος Φίλιππας (άπλώνει τό χέρι): Κόλλα το, λοιπόν.

Μπέμπος (παίρνει φόρα, φτύνει τήν παλάμη του καί τήν κολλάει μέ στράκα στο χέρι τού κυρίου Φίλιππα).

Κος Φίλιππας: Μπράβο! Μά ξερείς έμένα;

Μπέμπος: Σέ ζέλω.

Κος Φίλιππας: Ποιός είμαι;

Μπέμπος: Τό γαϊδούλι πού έλεγε ή μαμά...

Κος Φίλιππας: Μπα; Έτσι έλεγε ή μαμά; Καί τί άλλο έλεγε;

Μπέμπος: Ότι τλώς σά γουλούνι καί δέ μου ήλε παπούτσια ό μπαμπάς.

Οι δύο μνηστέρες

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ
ΝΤΟΡΙΣ ΝΤΕΚΕΡΦΗΔ

Η ΛΙΛΥ άκουσε το τηλέφωνο να χτυπά κι έπειτα τη μητέρα της που πήγε να σηκώσει το ακουστικό.

— Λίλυ, έλα, εσένα ζητούν, της φώναξε η μητέρα της.

— Ασφαλώς ήταν ο Πάικ Μπένετ. Γιατί αν ήταν άλλος, η μητέρα της θα της έλεγε το όνομά του.

Χωρίς διασύννη, για να μη δείξη, πώς την ενδιέφερε ιδιαίτερα το τηλέφωνο, η Λίλυ πέρασε στην τραπεζαρία. Η μητέρα της καθόταν σε μία πολυθρόνα με μία εφημερίδα στο χέρι. Η Λίλυ όμως ήξερε πώς δεν διάβαζε.

— Έμπρός! είπε παίρνοντας το ακουστικό. — Εσύ είσαι, Πάικ;

— Ναι, έγω. — Άκου, Λίλυ: απόψε οι Χάκιγκς δίνουν ένα μεγάλο πάρτυ. Έρχεσαι να πάμε; — Δυστυχώς, δεν μπορώ, Πάικ. Έχω κλείσει τη δραβιά μου.

— Θύμωσες μήπως, επειδή σου το είπα την τελευταία στιγμή;

— Όχι, καθόλου. Είμαι απλώς καλεσμένη.

— Πρέπει να έρθης, Λίλυ. Θα περάσουμε πολύ ώρα.

— Δε γίνεται, Πάικ.

— Δε μου λες; Είναι η μητέρα σου στο δωμάτιο;

— Ναι.

— Το κατάλαβα απ' τον τόνο της φωνής σου... Και με ποιόν θα δγής, αν επιτρέπεται η έρώτησής; Μ' εκείνον τόν σαχλό, το γιό του τραπεζίτη;

— Ναι μ' αυτόν, απάντησε απότομα η Λίλυ.

— Πω πά, θυμός. Συγγνώμη που σου τον πρόσβαλα.

— Πάικ, με συγχωρείς αλλά θα κλείσω το τηλέφωνο. Πρέπει να ντυθώ.

— Όπως θέλεις, Λίλυ. Καλή διασκέδασι...

Χωρίς να κυττάξη προς το μέρος της μητέρας της, η Λίλυ τράβηξε για την κάμαρά της. Κάθισε μπροστά στην τουαλέττα της, κι άρχισε να χτενίζεται αφηρημένα.

Κάτι της έλεγε πως σήμερα θα έδινε τις τελικές εξετάσεις της στους γονείς του Κέννεθ που την είχαν προσκαλέσει να φάη σπίτι τους. Παρ' όλο που δεν της το είχε πη ποτέ καθαρά, η Λίλυ καταλάβαινε πως ο Κέννεθ ήθελε να την παντρευτεί. Όπως είχε επίσης καταλάβει, πως ο Κέννεθ δε θα παντρευόταν ποτέ μία κοπέλλα χωρίς τη συγκατάθεσι των γονέων του.

Ο Κέννεθ ήταν μία πρώτης τάξεως «τύχη». Ο πατέρας του ήταν ένας από τους μεγαλύτερους τραπεζίτες κι είχαν ένα ωραίοτατο και πολυτελέστατο σπίτι. Ο Κέννεθ της φερόταν με μεγάλη τρυφερότητα. Δε χωρούσε καμιά αμφιβολία, πως την αγαπούσε πραγματικά και πως θα έκανε το κάθε τι για να την κάνει ευτυχισμένη.

Ενώ ο Πάικ... Απορούσε και η ίδια τί του εύρισκε. Ήταν απότομος και παράφορος και της έκανε συνεχώς σκληρές ζηλοτυπίες. Η μητέρα της της είχε πη άπειρες φορές, πως η γυναίκα που θα παντρευόταν τον Πάικ θα κατέληγε στο φρενοκομείο. Κάποτε ωστόσο, είχε προσθέσει:

— Το χειρότερο είναι, πως στο τέλος θα σε καταφέρη. Τους ξέρω έγω αυτούς τους Πάικ Μπένετ. Είναι όλοι τους ίδιοι.

— Πώς τους ξέρεις;

— Τους ξέρω, γιατί... παντρεύτηκα έναν τέτοιο. Τον πατέρα σου.

Και χωρίς να τη περισσότερα, η μητέρα είχε βγί από το δωμάτιο.

Η Λίλυ είχε μείνει συλλογισμένη. Ήξερε τί είχε περάσει η μητέρα της, όσο ζούσε ο πατέρας της. Θυμάταν τους συνεχείς καυγάδες τους, τα κλάματα της μητέρας της, τις στενοχώριες της. Θυμάταν την ημέρα που η μητέρα της είχε αποφασίσει να εργασθί σ' ένα κατάστημα για ν' άντεπεξέλθη στα έξοδα του σπιτιού.

Παρ' όλα αυτά, όμως, ο Πάικ της προενοούσε ένα συναίσθημα, που δεν τ' άνοιγε με κανένα άλλον άνδρα. Ένα συναίσθημα που και η ίδια δεν μπορούσε να το εξηγήση.

Εσφονικά, η Λίλυ πήρε μίαν απόφασι. Πήγε στο διπλανό δωμάτιο και γονάτισε μπροστά στη μητέρα της, που καθόταν πάντα στην πολυθρόνα της.

— Θέλω να σε ρωτήσω κάτι, της είπε. Και

θέλω να μου απαντήσεις με ειλικρίνεια. Όπως θ' απαντούσες σε μία φίλη σου.

— Σο το υπόσχομαι, Λίλυ.

— Σκέπτομαι, μαμά... πώς αν πάρω τον Πάικ θα είμαι πολύ ευτυχισμένη. Για λίγο ίσως καιρό... Αργότερα πιθανόν ν' αρχίσουν οι καυγάδες και τα κλάματα και ίσως θα πρέπει να εργασθώ, όπως εργάσθηκες και σύ...

Ενώ με τον Κέννεθ... η ζωή θα είναι ήσυχη, χωρίς έννοιες.

Η μητέρα της την κύτταξε συλλογισμένη.

— Έχω την εντύπωσι, μαμά, είπε η Λίλυ, πως κι' εσύ ένοιωθες για τον μπαμπά, δτι νοιώθω κι' εγώ για τον Πάικ. Δεν είναι έτσι;

— Ναι, Λίλυ.

— Αυτό που ήθελα να σε ρωτήσω, μαμά, είναι αν η ευτυχία, που ένοιωσες τον πρώτο καιρό, βγίζε τα δάκρυα και τη στενοχώρια που πέρασες αργότερα. Αν έρρόκειτο να ξαναρχίσης τη ζωή σου από την αρχή, θα έδινες πάλι την προτίμησί σου σ' έναν Πάικ Μπένετ;

Η μητέρα της εξακολουθούσε να την κυττάζει στοχαστικά. Τέλος, είπε:

— Αφού με ρωτάς, Λίλυ, θα σου απαντήσω. Στην αρχή ήμουν ευτυχισμένη πάρα πολύ ευτυχισμένη, όλα ήταν όμορφα, εξαιρετικά όμορφα. Αυτό όμως κράτησε πολύ λίγο. Τα δάκρυα και οι στενοχώριες που έπακολούθησαν δεν είχαν τέλος...

— Όχι, Λίλυ, όχι. Νομίζω, πως αν ήταν να ξαναρχίσω τη ζωή μου δε θα έπαιρνα την ίδια απόφασι.

Η ΒΡΑΔΥΑ ήταν όμορφη και ζεστή. Η Λίλυ ήξερε, δτι είχε κάνει πολύ καλή εντύπωσι στους γονείς του Κέννεθ.

Κατά τις 11 σηκώθηκε να φύγη και ο Κέννεθ την πήγε με το αυτοκίνητό του στο σπίτι της. Όταν έφτασαν, ο Κέννεθ της έπιασε το χέρι.

— Λίλυ, της είπε σοβαρά, Λίλυ, το ξέρεις πόσο σ' αγαπώ. Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Η Λίλυ ένοιωσε ξαφνικά μίαν απόλυτη γαλήνη μέσα της. Όλο το δράβυ ήταν φοβερά ταραγμένη, τώρα, όμως ήταν έντελως ήρεμη. Είχε πάρει την απόφασί της.

— Λυπάμαι, Κέννεθ, του είπε σιγά. Η πρότασίς σου με κολακεύει. Σε συμπαθώ εξαιρετικά αλλά... δε σ' αγαπώ, Κέννεθ.

Πέντε λεπτά αργότερα, άνοιξε η πόρτα του σπιτιού της κι' έμπαινε μέσα με δόξα αποφασιστικό, έτοιμη να αντιμετωπίση τη μητέρα της. Στην κουζίνα είδε φώς. Πέταξε το παλτό της σε μία πολυθρόνα, και διευθύνθηκε κατά κεί.

— Έμεινε, όμως, εμβρόντητη. Στην κουζίνα καθόταν άμεριμνος και χαμογελαστός ο Πάικ.

— Πάικ, έσύ έδώ; Πού είναι η μαμά;

— Πήγε στον κινηματογράφο, αποκρίθηκε έκείνος χαμογελώντας. Μου τηλεφώνησε να έρθω και...

— Σο το τηλεφώνησε να έρθης; Πάικ, δεν καταλαβαίνω.

— Μου άφισε κι' αυτό το γράμμα για σένα.

Ο Πάικ της έδωσε ένα κλειστό φάκελλο.

Με χέρια που έτρεμαν η Λίλυ τον άνοιξε. «Λίλυ», της έγραφε η μητέρα της, «αυτό που σου είπα δεν είναι ψέμα. Δεν θα έπαιρνα την ίδια απόφασι για δεύτερη φορά. Για πρώτη όμως φορά θα την έπαιρνα. Και ξέρω πως μού μοιάζεις πολύ...»

Όταν μού ζήτησες τη γνώμη μου, ήμουν δεβασί, πως δτιδήποτε και να σου απαντούσα έσο θα προτιμούσες τον Πάικ, αν τόν αγαπάς πραγματικά. Και ξέρω πως τόν αγαπάς. Παντρεύσου τον λοιπόν, παιδί μου, και προσπάθησε να γίνης πιδι ευτυχισμένη από μένα.

Η Λίλυ σήκωσε τα βουρκωμένα μάτια της και κύτταξε τον Πάικ. Το βλέμμα τους διασταυρώθηκε κι' Λίλυ ένοιωσε ξανά εκείνο τόν άνεξήγητο συναίσθημα, σά να λιποθυμούσε.

— Τί λές, Λίλυ, πάμε στους Χάκιγκς; την ρώτησε. Το πάρτυ θα κρατήσει ως τόν πρωί.

— Πάμε, του είπε η Λίλυ χαλινωμένη.

Στα χείλη του, καθώς σηκώθηκε και την αγάλισσε, έπαιξε τόν αιώνια ερωτικό χαμόγελό του. Το βλέμμα του, όμως, είχε μίαν έκφρασι τρυφερότητας, που η Λίλυ ήξερε, πως δε θα την εύρισκε ποτέ σά μία καλή κανενός άλλου άνδρός στον κόσμο.

★★

3ον

ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΜΕΣΟΚΟΠΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΥΛΟΥΣΑΝ ΤΩΡΑ ΔΑΚΡΥΑ, ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ, ΩΜΩΣ, ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΣΑΝ. ΣΗΚΩΣΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΝΑ ΜΕ ΧΑΙΡΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΝΑ ΠΑΙΞΗ ΜΕ ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΑ ΤΗΣ, ΑΠΟ ΜΑΚΡΥΑ, ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ. ΝΑΙ! ΕΙΧΕ ΦΩΝΑΞΕΙ ΕΤΗ ΔΡΗΚΑ! ΑΛΛΑ ΚΙ' ΕΓΩ, ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ, ΣΤΟ ΑΓΑΘΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ, ΜΟΥ ΦΑΝΗΚΕ ΠΩΣ ΕΒΡΙΣΚΑ, ΠΩΣ ΕΠΙΑΝΑ ΤΗΝ ΑΚΡΗ ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΗ ΚΛΩΣΤΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ. ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΡΕΙΑ ΣΥΝΕΦΑ ΜΙΑΣ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗΣ ΜΕΡΑΣ ΝΟΜΙΣΑ, ΠΩΣ ΕΙΔΑ ΝΑ ΠΡΟΒΑΙΝΗ Ο ΗΛΙΟΣ, ΖΕΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΟΦΩΤΕΙΝΟΣ.

Εσφίξα τρυφερά τόν κεφαλάκι τού παιδιού μου κοντά στο δικό μου και τού ψιθύρισα:

— Για σένα!... Μονάχα για σένα! Ο Θεός, που δλέπει από ψηλά, δς με κρίνη...

Υστερα, γύρισα και τράβηξα αποφασιστικά προς την πόρτα...

ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΡΧΗ

ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ εκείνο τού τραινού είχα αφήσει όριστικά την Έλλην Τζώρτζεσον και σά σκαλοπάτια τού βαγονιού παρουσίασα, κατάχλωμη, τρομαγμένη αλλά και αποφασισμένη, την Πάτρις Άσταιρ.

Η μεσόκοπη κυρία, με τὰ καστανά μάτια, και ο ηλικιωμένος κύριος που τη συνόδευε είχαν κιόλας πλησιάσει. Μου χαμογελούσαν και οι δυο καλόκαρδα, αν και τόν βλέμμα τους τόν θόλωναν τὰ δάκρυα.

Είστε η κυρία Πάτρις Άσταιρ, έτσι δεν είναι;

Δεν ήταν καθόλου έτσι. Και όμως, παρ' όλο που δεν άνοιξα τόν στόμα να πώ λέξι, η σιωπή, η χλωμάδα και η συγκίνησίς μου μίλησαν, αντί για μένα, και είπαν τόν πρώτο μεγάλο ψέμα: «Ναι. Εγώ είμαι η Πάτρις Άσταιρ!».

Η κυρία με τὰ καστανά μάτια, αὐθόρμητα, πήρε τόν κεφαλή μου σιωπηλά μέσα σά δυό της τὰ χέρια. Η κίνησίς της αὐτή έμοιαζε σάν τρυφερός χαιρετισμός και σάν εύλογία μαζί.

Υστερα μού έδωσε απαλά στό στόμα ένα φιλή που με έκαμε ν' ανατριχιάσω ολόκληρη. Ένοιωσα, δτι στό πρόσωπό μου, τη στιγμή εκείνη, φιλούσε τόν γιού της. Ότι φιλούσε ολόκληρη τη ζωή τού γιού εκείνου που, αφού τόν μεγάλωσε και τόν έκαμε άντρα, τόν είχε χάσει ξάφνου για πάντα και προσπαθούσε τώρα να τόν ξαναβρή στό δικό μου τόν πρόσωπο. Στό πρόσωπο της γυναίκας που Έκεινος είχε αγαπήσει, που την είχε παντρευθί και που μαζί της, είχε αποκτήσει ένα δικό του παιδί. Ω, πόσα ψέματα! πόσα ψέματα!

Και όμως, την άφησα να πιστέψη σε όλα αυτά τὰ ψέματα. Την άφησα να φιλήση και τόν μαυρό μου σάν έγγονάκι της. Άφησα και τόν ηλικιωμένο κύριο που την συνόδευε να με φιλήσει στό μέτωπο και να μου πη με συγκίνησι:

— Έγώ, κόρη μου, είμαι ο πατέρας τού Χιού...

Και άμέσως, σά για να δώση διέξοδο στή συγκίνησί του, πρόσθεσε:

— Πάω να φροντίσω να δάλουν τὰ πράγματά σου στό αμάξι...

Σε λίγο, μπήκαμε όλοι στό αυτοκίνητό τους. Και τότε, η νέα μητέρα μου, που στό μεταξύ δε μού είχε πη άλλη λέξι, έκτός από την πρώτη έρώτησι «αν είμαι η κυρία Πάτρις Άσταιρ», μ' άγκάλιασε άλλη μία φορά και μού ψιθύρισε στό αυτί:

— Τώρα πηγαίνεις στό σπίτι σου, κόρη μου. Στό δικό σου τόν σπίτι.

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

Μυθιστόρημα τού ΟΥΪΛΙΑΜ ΑΪΡΙΣ

Εικονογράφησις Κ.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η νεαρή Έλλην Τζώρτζεσον, έγκυος οκτώ μηνών, έγκαταλείπεται απάνθρωπα από τόν έραστή της στή Νέα Υόρκη. Γυρίζοντας απελπισμένη στην πατρίδα της, τόν Άγιο Θωμά, γνωρίζεται στό τράινο με τόν Χιού και την Πάτρις Άσταιρ, που παντρεύτηκαν στην Εύρώπη και, τώρα, πηγαίνουν να εγκατασταθούν στό Κώλφηλντ, κοντά στους πλούσιους γονείς τού Χιού. Τό δράβυ, καθώς έτοιμάζονται για ύπνο, η Πάτρις, που πρόκειται και αὐτή ν' αποκτήσει παιδί, δίνει στην Έλλην να φορέση την πολύτιμη βέρα της, ώσπου η ίδια πλύνη τὰ χέρια της, και της έξομολογείται τη συγκίνησι που δοκιμάζει, καθώς πρόκειται να γνωρίση για πρώτη φορά τούς γονείς τού συζύγου της, που δεν έχουν δη ποτέ ούτε τη φωτογραφία της. Τη στιγμή που τελειώνουν την τουαλέττα τους, τόν τράινο έκτροχιάζεται. Ο Χιού και η Πάτρις σκοτώνονται. Η Έλλην, μέσα σά συντριμμία τού βαγονιού, γεννάει ένα άγοράκι — ζωντανό — και μεταφέρεται σε μία άριστοκρατική κλινική ως κυρία Πάτρις Άσταιρ. Αν και τη βασανίζουν τώψεις, εν τούτοις, για χάρη τού άπροστατεύτου παιδιού της, δεν αποκαλύπτει την αλήθεια. Ξεκινά μαζί με τόν μαυρό για τόν Κώλφηλντ. Στό σιδηροδρομικό σταθμό, την υποδέχονται μία μεσόκοπη κυρία και ένας ηλικιωμένος κύριος.

— Καλώς ώρισες Πάτρις, μού είπε ήρεμα.

«Δυστυχώς, δεν μπορώ νάρω μαζί σου, Πάικ», είπε η Λίλυ. «Έχω κλείσει τη δραβιά μου».

Τὰ λόγια εκείνα μου φάνηκε, πὼς με υιοθετούσαν ὀριστικά.

Οἱ νέοι γονεῖς μου εἶχαν γιὰ ὅλα φροντίσει. Στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ ἀρχοντικού σπιτιοῦ τους, ὁλόκληρο διαμέρισμα ἦταν ἑτοιμὸν νὰ με δεχθῇ. Ἡ κυρία Ἀσταίρ με ὠδήγησε στὴ θαυμάσια κρεβατοκάμαρά μου. Πρὶν μ' ἀφήσει, μοῦ εἶπε: — Μπορεῖς ν' ἀλλάξεις, ἀγάπη μου, νὰ ἐτοιμαστῇς με τὴν ἡσυχία σου καὶ νὰ κατέβης νὰ φαῖς.

Ἐβαλα τὸ ὠραῖο μαῦρο φόρεμα, με τὸ ὁπποῖο γυακαδάκι, ποὺ με περιμένε ὀπλωμένο πάνω στὸ κρεβάτι.

Στὸ μεταξύ, κύτταξα ὅλα ἐκείνα τὰ ὠραῖα ἐπιπλά γύρω μου, τὰ ἀκριβὰ ὑφάσματα, τὰ πολυτίμα χαλιά, τοὺς τοίχους, τὸ ψηλὸ ἀρχοντικό ταβάνι. Θυμῶμαι τὸ χαρούμενο πρόσωπο καὶ τὰ προφητικά λόγια τῆς ἀληθινῆς Πάτρης Ἀσταίρ καὶ ἔλεγα μέσα μου:

— Ὑπάρχει, λοιπὸν, τώρα μία στέγη ἀπὸ πάνω σου, Ἐλλεν Τζούρτζεσον! Μία στέγη ποὺ ὑπόσχεται ἕνα εὐτυχισμένο καὶ ἀνεφελὸ μέλλον στὸ ἀγοράκι σου. Δέξου τὴν ἀνέμω, χωρὶς νὰ αἰσθάνεσαι τύψεις. Μήπως δὲν προσφέρει τὴν παρηγοριά σ' αὐτοὺς ποὺ σὲ μάζεψαν ἐδῶ μέσα; Μήπως δὲ θὰ ἦταν δυστυχισμένοι ἂν δὲν εἶχαν ἐσένα καὶ τὸ παιδί σου κοντὰ τους αὐτὴ τὴ στιγμή; Τί κι ἂν ὅλα αὐτὰ εἶναι ψέματα; Μήπως δὲν εἶναι ἀληθινὴ ἡ εὐτυχία ποὺ ἐσύ τους προσφέρεις;

ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΕΠΙΡΕΠΕ ΤΟΝ ΞΕΡΩ

ΣΤΟ μεταξύ, πόσο εὐχάριστα ἐρχόταν ὡς τὰ αὐτιά μου ὁ θόρυβος τῆς προετοιμασίας τοῦ γεύματος, ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα! Βήματα διακριτικά, πορσελάνες καὶ κρύσταλλα ποὺ τσογγυρίζαν καὶ ἀφηναν ἐν ἥχῳ γλυκῷ, σάν προσκλητήριο. Νὰ καὶ ἡ ζωερὴ φωνὴ τῆς μαύρης οἰκονόμου τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ἔλεγε:

— Σὲ πέντε λεπτά τὸ φαγητὸ εἶναι ἑτοιμὸν, κυρία Ἀσταίρ!

Καὶ νὰ ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Ἀσταίρ ποὺ ἔκανε μιὰ χαρούμενη παρατήρησι στὴν οἰκονόμο:

— Σοῦτ'!... Νὰ μιλάς σιγότερα, Σοῦζι!... Μὴν ξεχνάς, πὼς τώρα ἔχουμε μωρὸ στὸ σπῆτι!

Σὲ λίγο, ἀκούστηκαν βήματα ν' ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα. Ἦταν ἡ «θεερά» μου.

— Τὸ τραπέζι εἶν' ἑτοιμὸν, Πάτρις. Ὅταν θέλεις, μποροῦμε νὰ φαῖς.

— Τί νὰ τὸν κάμω αὐτόν; ρώτησα, δεικνύοντας τὸ γιό μου μέσα στὴν κούνα. Τοῦ ἔδωσα καὶ ἔφαγε στίς πέντε. Θέλετε νὰ τὸν πάρω μαζί μου ἢ νὰ τὸν ἀφήσω ἐδῶ;

— Ὁ, πάρε' τον μαζί σου, χρυσή μου, γιὰ πρώτη μέρα! με παρακάλεσε. Θὰ ἤθελε τόσο πολὺ νὰ τὸν δῇ καὶ ὁ Μπίλ.

Ὁ Μπίλ; Ποῖος Μπίλ; Ἦθελα νὰ ρωτήσω, ἀλλὰ κρατήθηκα γιὰτὶ κατάλαβα πὼς αὐτὸν τὸν Μπίλ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ξέρει ἡ ἀληθινὴ Πάτρις Ἀσταίρ! Ἡ καρδιά μου ἄρχισε πάλι νὰ χτυπᾷ γεμάτη ἀπὸ νέες τρομάρες. Μήπως, ἄραγε, αὐτὸς ὁ Μπίλ ἦξερε τὴν ἀληθινὴ Πάτρις Ἀσταίρ; Μήπως τὴν εἶχε ἀνταμώσει ἐκεῖ, στὴν Εὐρώπῃ; Μήπως σὲ λίγο θὰ τέλειωνε, σχεδὸν πρὶν ἀρχίσῃ, τὸ ἀλλόκοτο παιχνίδι τῆς παράξενης καὶ τραγικῆς μοίρας μου;

Κατέβηκα καὶ μπήκα στὴν τραπεζαρία με τὸ μωρό μου στὴν ἀγκαλιά. Ἦταν ἐκεῖ ὁ κ. Ἀσταίρ — αὐτὸς ποὺ ἔπρεπε νὰ μάθω νὰ τὸν λέω «πατέρα» — καὶ ἕνα νέον πρόσωπο με γυρισμένη τὴ ράχη του πρὸς τὸ μωρό μου.

«Σίγουρα, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Μπίλ!» συλλογίστηκα πανικόβλητη.

Δὲν εἶχε καθίσει κανεὶς ἀκόμα στὸ τραπέζι. Τὰ βήματα μου ἔκαναν τὸν ἀγνώστο νὰ στρέψῃ ἀπὸτομα.

Δόξα σοι, ὁ Θεός! Καμμιὰ ἐκπληξὶς δὲ φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ ψηλοῦ μελαχροίνου νέου, ὅταν γύρισε καὶ με εἶδε. Ἐνοῶσα ἀμέσως τὴν εὐγνωμοσύνη γι' αὐτὸ μέσα στὴν καρδιά μου, πρὸς τοῦ χαμογέλασα ὅσο μπορούσα πρὸς τὸν πατέρα.

— Πάτρις! εἶπε ἡ «θεερά» μου. Δὲς μου καὶ μέσα λίγὸ τὸ ἀγοράκι μας! Ἀχ! Μὰ κυττάζετε τί νόστιμος μπέμπης ποὺ εἶναι!

Καί, ἀφοῦ πῆρε τὸ μωρό μου στὴν ἀγ-

καλιά της, μοῦ ἔδειξε με μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ, τὸ νεαρό κύριο καὶ μοῦ εἶπε: — Αὐτὸν ἐδῶ τὸν ξέρεις, βέβαια. Εἶναι ὁ Μπίλ.

Καὶ τί δὲ θὰ εἶδνα γιὰ νὰ τὸν ἤξερα! Ὁμως, τοῦ κάκου. Αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν τὸ εἶχα ἀκούσει οὔτε μιὰ φορὰ ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ εἶχα γίνῃ Πάτρις Ἀσταίρ.

Στὸ μεταξύ, ὁ νέος προχώρησε καὶ ἐγὼ τοῦ πρόσφερα τὸ χέρι μου ἀδέξια καὶ δεξιά. Ἐκείνος, ὥστόσο, τὸ πῆρε καὶ τὸ ἐσφίξε με ἐγκαρδιότητα:

— Καλῶς ὠρίσεις, Πάτρις! μοῦ εἶπε ἤρεμα.

Ἡ κυρία Ἀσταίρ φώναξε:

— Κάθισε, Πάτρις, ἐδῶ. Αὐτὴ θὰ εἶναι πιά ἡ θέσις σου.

Ὁ «θεερός» μου καθίσε στὸ κεφάλι τοῦ τραπέζι καὶ μοῦ εἶπε:

— Εἴμαστε πολὺ εὐτυχεῖς, Πάτρις, ποὺ σ' ἔχουμε μαζί μας!

Ὅποιος καὶ νὰ ἦταν ἐκεῖνος ὁ ἀγνώστος Μπίλ, πῆγε καὶ κάθισε ἀντίκρου μου. Τὴν ἴδια στιγμή μπήκε ἡ Σοῦζι. Μὰς εἶδε τοὺς τέσσερις καθισμένους ἀδελφούς στὸ τραπέζι καὶ ἀμέσως τῆς ἤρθαν δάκρυα στὰ μάτια:

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογήῃ! εἶπε. Τώρα φαίνεται σὰ νὰ μὴ λείπη κανεὶς ἀπὸ τὸ τραπέζι σας...

Κατάλαβε πὼς ἔκανε γκάφα καὶ ἔκοψε ἀμέσως τὴ φράσι της. Ἡ «θεερά» μου ἔσκυψε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι στὸ πιάτο της ἀλλὰ ἀμέσως τὸ ξανασήκωσε με χαμόγελο. Ἦταν ἀναμφισβήτητα γυναίκα με μεγάλον κουράγιο.

Τὸ οἰκονομικό αὐτὸ πρῶτον δειπνοκῆψε ἤρεμα καὶ ἀπλά! Ἦταν ὅλα τόσο φυσικά ποῦ, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, θὰ εἶχαν ξεχασθῇ καὶ δὲ θὰ εἶχε πιά τὴν παραμικρὴ ἐγνοία γιὰ τίποτε, ἂν δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ ἀγνώστος Μπίλ, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ ἐμπνέει μιὰ ἀόριστη ἀνυσυχία.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ σὲ ἐνώλησε αὐτὸ τὸ ἄσπρο γυακαδάκι ποὺ φρόντισα νὰ βάλουν ἀπὸ τὸ φρέμα σου, Πάτρις, μοῦ ἔλεγε ἡ κ. Ἀσταίρ. Νόμισα, πὼς ἦταν ἀπαραίτητο νὰ κόψω λιγάκι αὐτὸ τὸ υπερβολικὸ μαῦρο σὲ μιὰ κοπέλλα τόσο νέα ὥπως ἐσύ.

— Σὰς εὐχαριστῶ! τῆς ἀποκρίθηκα με εὐγνωμοσύνη. Εἶναι τόσο ὁμορφα ὅλα ὅσο μοῦ εἰσέλασαν! Τόσο ὁμορφα καὶ τόσο πολλά! Καθὼς ἄρχισα νὰ τὰ βγάλω ἀπὸ τὶς ντουλάπες καὶ ἀπὸ τὰ πακέτα, δὲν πρόλαβα νὰ θαυμάσω οὔτε τὰ μισά!

— Τὸ μόνο ποῦ με δυσκόλεψε, ἦταν τὰ μέτρα σου, Πάτρις. Εὐτυχῶς ποὺ ἡ νοσοκόμα σου με βοήθησε καὶ μοῦ τὰ ἔστειλε ὅλα ἐν τάξει!

— Ἀ, ὥστε γι' αὐτὸ λοιπὸν ἦρθε μιὰ μέρα στὸ κρεβάτι μου καὶ με μετροῦσε με τὴν προσοχή! εἶπα ἐγώ, θαυμάζοντας. Τὴ ρώτησα γιὰτὶ με μετράει, ἀλλὰ κείνη δὲ βέλησε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ...

Λιγότερο ἀπὸ τὸν τρεῖς ὁμοτράπεζούς μου μίλουσε ὁ ἀγνώστος Μπίλ. Ἀργότερα ὥστόσο, ὅταν ἡ Σοῦζι ἔφερε τὸν καφέ, ἐκείνος ἀνέλαβε νὰ μοῦ ἐτοιμάσῃ ἕνα φλυτζάνι:

— Πῶς παίρνεις τὸν καφέ σου, Πάτρις; Ἐλαφρὸ ἢ βαρὺ;

— Ὁ, δὲν ἔχει σημασία!

— Ὅχι, θὰ μοῦ τὸ πῆς γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ. Ὑστερα, θὰ ξέρω καὶ δὲ θὰ σὲ ἐνοχλήσω ποτε πιά με τὴν ἴδια ἐρώτησι.

— Τότε τὸν προτιμῶ βαρὺ.

— Μπράβο. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο...

Μὰ ποῖος ἦταν, λοιπὸν, ποῖος ἦταν; Ὡς τὴ στιγμή, δὲ μοῦ εἶχε δοθῇ οὔτε μιὰ φορὰ ἡ ευκαιρία νὰ τὸ μαντέψω ἀπὸ κάποια κουβέντα, ἀπὸ κάποια λέξι, ἀπὸ τίποτε. Τὸ μόνο ποὺ κατάλαβα ἦταν, πὼς εἶχα μπροστά μου, ἕνα ἄντρα καλοφτιαγμένο καὶ συμπαθητικὸ, ὡς τριάντα χρονῶν. Ἐνα σοβαρό, ἀλλὰ καὶ ὀλιγόλογον ἄνθρωπο ποῦ, καθὼς σήκωνα τὸ κεφάλι μου, τὸν ἐπαινα σχεδὸν πάντα νὰ με κυττάξῃ καὶ νὰ με μελετᾷ με μιὰ αἰνιγματικὴ ἐκφρασι.

Ἐφ' ὅσον, ὁ Μπίλ γύρισε πρὸς τὸν κύριο Ἀσταίρ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πατέρα, μοῦ δίνεις τὰ τσιγάρα σου. Ἐ, τώρα πιά εἶχα μάθει ποῖον εἶχα

ἀπέναντί μου. Ἦταν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Χίου Ἀσταίρ, τοῦ σκοτωμένου «συζύγου» μου.

ΛΗΘΗ

ΚΑΙ οἱ μέρες, ἔπειτα οἱ ἑβδομάδες, κύλησαν. Εἶναι ἀλήθεια ἐκπληκτικὸ πόσο γρήγορα ἄρχισα νὰ προσαρμόζωμαι στὴ νέα μου ζωὴ, νὰ συνηθίζω τὴν καινούργια μου προσωπικότητα. Ὅλα, σχεδὸν, με βοηθοῦσαν σ' αὐτὸ, με διευκόλυναν νὰ ἀφομοιώσω τὸ μεγάλο, τὸ ἀπίθανον ψέμα, ποὺ εἶχαν συνθέσει γιὰ μένα, γιὰ τὴν ὑπαρξί καὶ τὸ μέλλον μου, τὰ γεγονότα, τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο βράδυ, τὸ μοιραῖο τραῖνο.

Μὲ περιέβαλλε ἡ καλωσύνη, ἡ στοργή, ἡ τρυφερότητα. Γνώριζα μιὰν ἀνεσι, μιὰ γαλήνη ποὺ δὲν εἶχα ἄλλῃ φορὰ νοιώσει στὴ ζωὴ μου. Ἐβλεπα τὴν κάθε ἐπιθυμία μου νὰ πραγματοποιεῖται χωρὶς κἂν νὰ τὴν πῶ, νὰ τὴν ἐκφράσω, πρὶν καλὰ καλὰ τὴν αἰσθάνω ἐγὼ ἡ ἴδια. Ὅλα γύρω μου μοῦ γίνονταν ἀγαπᾶτα. Ἀθελά μου, ἄρχισα νὰ βλέπω καὶ νὰ αἰσθάνωμαι τὸ νοικοκύρη τοῦ σπιτιοῦ σάν πατέρα καὶ τὴν χρυσὴ σύντροφό μου σὰ μάνα μου ἀληθινή. Καὶ τὸν Μπίλ... Αὐτόν, ὥμως, τὸν ἔβλεπα λιγότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τὸν ἀπασχολοῦσαν πολὺ οἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ πατέρα του, ποὺ αὐτὸς εἶχε τώρα τὴ διεύθυνσίν τους, καὶ ἐξ ἄλλου, θὰ εἶχε καὶ τὶς δικές του συντροφίες, ποὺ δὲν μπορούσε, βέβαια, νὰ τὶς ἐγκαταλείνῃ γιὰ τὸ χατήρι μου. Ἐδειχνε γιὰ μένα φροντίδα καὶ στοργή, ἦταν, ὥμως, πάντα λιγώλογος καὶ τὸ βλέμμα του ἐπαίρνε συχνά μιαν ἐκφρασι τόσο συλλογισμένη καὶ ἀνεξιχνίαστη...

Τὴν πρώτη ἐκείνη περίοδον τῆς ζωῆς μου στὸ Κώλφληντ, δὲν ἔβγαينا σχεδὸν διόλου ἀπὸ τὸ σπῆτι. Ὅλες οἱ ὥρες τῆς ἡμέρας μου ἦσαν ἀφιερωμένες στὸ παιδί μου. Ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν καλός, μαζί του περνοῦσα τὰ πρωῒνα καὶ τὰ ἀπογεύματα στὸν ἐξάισιο κῆπο. Μοῦ κρατοῦσαν συντροφιά οἱ δύο τους, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τοῦ Χίου Ἀσταίρ, ποὺ λάτρευαν τὸ «ἐγγονάκι» τους.

Μὲ ἀφηνάει νὰ ζῶ ὅπως θέλω, χωρὶς συμβουλές ἢ ὑποδείξεις. Κατάλαβα, πὼς ἐκεῖνο ποῦ πρὸ παντὸς ἐπιθυμοῦσαν ἦταν νὰ ἐξαχσῶ τὸ γρηγορώτερον τὴν τραγωδία μου. Χωρὶς, φυσικά, νὰ μποροῦν νὰ ὑποπτευθοῦν ποῖα ἦταν ἡ πραγματικὴ μου τραγωδία, ποῦ, ὥστόσο, σιγὰ σιγὰ, τὴν ξεχνούσα. Μὲ κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε θυθίζομαι καὶ περισσότερο σὲ μιὰ εὐδαιμονία πρωτογνωρίστη. Ὁσπου ἕνα γεγονὸς, ἕνα ἐπείσοδο φαινομενικὰ ἀσήμαντο ἦρθε ἀπὸτομα νὰ με ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴ μακαριότητα μου.

ΠΑΡΙΣΙ ἢ ΛΟΝΔΙΝΟ;

ἮΤΑΝ ἕνα εὐχάριστο ἀνοιξιάτικο δειλινὸ. Ὁ Μπίλ εἶχε γυρίσει νωρὶς τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Καθόμασαν οἱ τέσσερις μας στὴν ἀνταρτία, πάντα ἀπὸ τὸν κῆπο. Τὸ μωρὸ κοιμόταν στὴν κρεβατοκάμαρά μου:

— Ἀλήθεια, Πάτρις, δὲ μάς εἶπες πὼς εἶναι τώρα τὸ Παρίσι, εἶπε ἔξαφνα ἡ «θεερά» μου.

Μὲ κύτταξε με βλέμμα ἀγαθὸ, ἐντελὸς ἀπονήρευτο.

Τὰ ἔχασα γιὰ μιὰ στιγμή. «Ἐπειτα μωρουρίσια:

— Εἶναι πολὺ ὠραῖο.

— Τὸ ξέρω πὼς εἶναι ὠραῖο, εἶπε ἐκεῖνη. Ἐκεῖ ἔχω περάσει τὸ μῆνα τοῦ μελίστου. Θὰ ἤθελα, ὥμως, νὰ ξέρω πὼς εἶναι τώρα. Πρέπει νὰ ἐχῇ ἀλλάξει...

Καὶ με ξανακύτταξε με βλέμμα ἐρωτηματικό.

— Μὰ πὼς θέλεις νὰ ξέρῃ ἂν ἔλλαξε ἀπὸ τότε τὸ Παρίσι; ἐπενέθη ὁ πατέρας Ἀσταίρ. Ἐοῦ πῆγες ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ τριανταδύο χρονῖα!

— Δὲ ζήτησα καμμιὰ στατιστικὴ ἐκθεσι, εἶπε ἡ μητέρα. Ἡ Πάτρις καταλάβαινεν πολὺ καλὰ τὴ ἐννοιά με τὴν ἐρώτησί μου.

— Μὰ... καὶ βέβαια! εἶπα, σκύβοντας περισσότερο στὰ μωρουδιότικα καλτσάκια ποὺ ἔπλεκα. Τὸ Παρίσι γίνεται ὅλο καὶ ὠραιότερο.

— Ἐκεῖ παντρεύτηκα με τὸ γιό μου, ἔτσι δὲν εἶναι; ξαναῶτισε ἐκεῖνη.

Ἐβλεπα καὶ πῆγα νὰ τραυλίσω κάτι ποῦ

θὰ μπορούσε νὰ εἶναι καὶ ἡ καταστροφὴ μου, ὅταν με πρόλαβε ὁ «θεερός» μου.

— Παντρεύτηκαν στὸ Λονδίνο, εἶπε. Δὲ θυμάσαι τὸ γράμμα ποῦ μάς ἔστειλαν ἀπὸ κεῖ; Ἐγὼ τὸ θυμῶμαι σάν τώρα. Ἀπὸ πάνω ἔγραφε: «Λονδίνο, τὰδε τοῦ μηνὸς. Ἀγαπημένοι μου. Ἡ Πάτρις καὶ ἐγὼ παντρεύτηκαμε χθὲς κλπ.»

Δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι! ἐπέμεινε ἡ γυναικί μου. Ἐγὼ τὸ γράμμα ἐπᾶνω καὶ μπορῶ νὰ σὰς τὸ δείξω. Ὁ φάκελλος ἔχει γαλλικὸ γράμματόσημο. Ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ φέρω τὸ γράμμα, ἀφοῦ ἐδῶ ἔχουμε τὴν Πάτρις, ποὺ μπορεῖ μάς βγάλῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀπορία.

Μοῦ φάνηκε, ὅτι, ἔξαφνα, ἀνοιγόταν ἕνα χάος κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου ἐκεῖ ποῦ, πρὶν ἀπὸ λίγο, αἰσθανόμουν τόσο ἀσφαλισμένη καὶ ἡσυχῇ. Ὁ Μπίλ, ἀπὸ ἀπέναντι, εἶχε σηκώσει τὸ σοβαρὸν βλέμμα του καὶ με κυττάζε. Τρία ζευγάρια μάτια καὶ τρία ζευγάρια αὐτιά κρέμονταν ἀπὸ τὸ στόμα μου. Μὲ κύτταξαν με ἀγαθὴ περιέργεια, τώρα.

Ἀλλὰ πὼς θὰ με κυττούσαν σὲ λίγο, ἂν ἔδιναν μιὰ λαβερμένη ἀπάντησι; Μοῦ ἦρθε ῖριος με τὴν ἰδέα, ὅτι, σὲ μιὰ στιγμή, θὰ μπορούσα νὰ γκρεμίζωμαι μέσα στὸ βάρβαρο. Ἐτσι, πάντα στὴν ἀπόγνωσί μου, ζήτησα βόθρεια ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ νὰ πῶ ἕνα ψέμα:

— Παντρεύτηκαμε στὸ Λονδίνο, εἶπα χαμηλόφωνα. Φύγαμε, ὥμως, ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ τὸ μῆνα τοῦ μελίστου, ὅπως ἐσεῖς. Φαντάζομαι, λοιπόν, ὅτι ὁ Χίου θὰ ἄρχισε νὰ γράφῃ τὸ γράμμα του στὸ Λονδίνο, ὅτι δὲν πρόφτασε νὰ τὸ τελειώσῃ ἐκεῖ καὶ ὅτι τὸ ταχυδρομῆσε ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Τὰ βλέπεις; φώναξε ἱκανοποιημένη ἡ «θεερά» μου στὸ σύζυγό της:

— Βλέπω ὅτι καὶ οἱ δύο μας εἶχαμε δίκιο! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Νομίζω ὥστόσο, πὼς δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ ἀρχίσῃς αὐτὴ τὴ συζήτησι καὶ νὰ...

Ἦθελε νὰ πῇ: «Καὶ νὰ στενοχωρήσῃς τὴν Πάτρις, θυμίζοντας τῆς τὴν χαμένη εὐτυχία της».

Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπα καὶ σηκώθηκα. Ἀκουσα τὸ μωρὸ νὰ κλαίει.

Τὸ μωρὸ δὲν ἔκλαιγε καθόλου, ἀλλὰ ἐγώ, ἐγὼ ἤθελα νὰ μείνω μόνη.

Καθὼς ἔφευγα, ἐνοίωσα τὸ στοχαστικὸ βλέμμα τοῦ Μπίλ νὰ με παρακολουθεῖ.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, στὸ τραπέζι, ἦμουν, χωρὶς νὰ τὸ βέλω, σιωπηλῇ. Κι' ἔπειτα, στὸ κρεβάτι μου, ἔκανα ὥρες νὰ κοιμηθῶ. Ἐπρέπει νὰ εἶμαι προσεκτικὴ! συλλογίζομαι. Διαφορετικὰ δὲ θ' ἀποφύγω τὴν καταστροφή.

Γρήγορα, ὥμως, μοῦ ἔμελλε νὰ διαπιστώσω, ὅτι σὲ κάθε βῆμα μου ἦταν ἀναπότρεπτο νὰ συναντῶ παγίδες...

Η ΟΜΙΧΛΗ

Ὁ ΑΠΡΙΛΙΟΣ στὸ Κώλφληντ, ὅπως σὲ ὅλες τὶς κεντρικὲς πολιτείες, εἶναι μῆνας ἄστατος, με ἀπροσδόκητες καιρικὲς μεταλλάξεις. Ἐτσι, γιὰ δύο τρεῖς ἡμέρες, ἔπεσε ἔξαφνα βαρεὶα ὀμίχλη, ποὺ μάς ὑποχρέωσε νὰ ξανακλειστομε στὸ σπῆτι, σὰ νὰ ἦταν χειμῶνας...

Τὸ ἀπογεῦμα ἐκεῖνο — ἦταν Κυριακὴ — εἶχαμε καθίσει ὅλοι στὸ λιβικ ρούμι, μπροστὰ στὸ μεγάλο ἀναμμένο τζάκι. Ἐγώ, γιὰ μιὰ στιγμή, δρέθηκα τὸ παράθυρο. Κύτταξα ἐξῶ τὴ σκοτεινὴ, θολὴ μέρα. Τὸν τελευταῖον καιρὸ — συλλογίζομαι — ὁ Μπίλ βρισκόταν πολὺ συχνότερα στὸ σπῆτι.

— Παληόκαιρος! ἀκουσα τὸν πατέρα Ἀσταίρ νὰ μωρουρίζῃ πίσω μου.

— Ναί, εἶπα ἀπορημένα. Ἐγὼ νὰ ἰδῶ τόσο πυκνὴ ὀμίχλη τὴν ἀνοιξί, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσα μικρὴ στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο.

Στὸ τζάκι καθρεφτιζόταν τὸ τζάκι καὶ

τὰ πρόσωπα ποὺ καθόνταν ὀλόγυρα. Καθὼς εἶδα ἐκεῖ τὸ κεφάλι τῆς μαμάς νὰ σηκώνεται ἀπὸτομα πρὸς τὸ μέρος μου, ἐνοίωσα πάλι, πὼς εἶχα κάνει κάποιο στραβοπάτημα.

— Στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, χρυσή μου; ρώτησε ἐκεῖνη με φανερὴ ἀπορία: Μὰ... νόμιζα, πὼς μεγάλωσες στὴ... Ὁ Χίου μάς εἶχε γράφει ὅτι κατ'ἀρχὴν ἀπὸ τῆς... Ὑψίστε Θεέ! Ἄν ἔλεγε τουλάχιστον ἀπὸ ποῦ ἔπρεπε νὰ κατ'ἀρχὴν, κατ'ἀρχὴν οὔσα νὰ βρῶ γιὰ ν' ἀπαντήσω καὶ νὰ διορθώσω τὴν γκάφα μου. Ἀλλὰ, δὲν τὸ εἶπε καί, ἀντίθετα, ἐξακολουθῆσε τὶς φοβερὲς ἐρωτήσεις της:

— Ἐκεῖ δὲ γεννήθηκες, ἀγάπη μου; Μὰ ποῦ; Ποῦ; Μοῦ ἦρθε σάν τρέλλα ἀλλὰ κρατήθηκα. Παρακάλεσα ἄλλῃ μιὰ φορὰ τὸ Θεὸ νὰ βρεθῇ στὸ πλευρὸν μου καί, δίχως νὰ γυρίσω, ἔρριξα τὸν κύβο καὶ εἶπα: Ὅχι...

Τὴν ἴδια στιγμή, μέσα στὸ τζάκι, εἶδα τὸ κεφάλι τοῦ Μπίλ νὰ σηκώνεται, νὰ κυττάξῃ κατὰ τὸ μέρος τῆς σκάλας καὶ νὰ λῇ:

— Πάτρις!... Μοῦ φαίνεται, πὼς τὸ

— Πάει, τὸν χάσαμε ἀπὸ πελάτη τὸν κύριο Θεόφραστο. Γράφηκε στὴν Ἱερατικὴ Σχολή.

(τοῦ Π. ΠΑΥΛΙΔΗ)

μωρὸ κλαίει.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησα. Ἀνεβαίνω ἀμέσως!

Καὶ με ἕνα αἶσθημα εὐγνωμοσύνης γιὰ τὸ μωρὸ μου ποὺ εἶχε κλάψει πάνω στὴν ὥρα ἀνέβηκα τρέχοντας πρὸς τὸ δωμάτιό μου.

Ὁμως τὸ ἀγοράκι μου κοιμόταν βαθεῖα καὶ ἀμέριμνα. «Λὲς νὰ τοῦ φάνηκε τὸ Μπίλ, πὼς ἔκλαψε τὸ μωρὸ;» συλλογίστηκα. «Λὲς νὰ τοῦ φάνηκε, ἢ μήπως ὁ Μπίλ ἄρχισε νὰ ὑποπτεῖται τὴν ἀλήθειά;»

Ἐξάφνα θυμήθηκα, πὼς ἐγὼ ἡ ἴδια, τὴν ἄλλη φορὰ, ὅταν με ρωτοῦσαν γιὰ τὸ Παρίσι, εἶχα ἐπικαλεσθῇ μέσα στὴν ἀμηχανία μου τὴ δικαιολογία αὐτή, ὅτι τὰχα τὸ μωρὸ μου κλαίει — γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο. Τώρα τὴν ἐπανελάμβανε ὁ Μπίλ. Ἄραγε, με τί πρόθεσι;

Ὁ, τί λαθούριδος! Τί λαθούριδος, Θεέ μου!...

ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΗ ΜΟΙΡΑ

Ὁ ΚΑΙΡΟΣ πέρασε πάλι. Ἡ ἀγάπη τοῦ τοῦ Χάρολντ καὶ τῆς Ἐλνὸρ Ἀσταίρ, τοῦ «πατέρα» καὶ τῆς «μητέρας» ὅπως τὸν ἔλεγα, γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ μωρὸ ὅλο καὶ μεγάλωνε. Εἶχαμε γίνῃ ἡ ἀποκλειστικὴ χαρὰ ἡ μοναδικὴ φροντίδα τῆς ζωῆς τους. Ἦταν φανερό, πὼς αὐτοὶ οἱ δύο ἀπείδων τὴν ταραχὴ μου κάθε φορὰ ποὺ

γινόταν λόγος γιὰ τὸ παρελθὸν στὸ ψυχικὸ τραῦμα ποῦ μοῦ εἶχε προσεγγίσει ὁ θάνατος τοῦ «ἀντρός» μου — τοῦ παιδιοῦ των. Τί, ὥμως, σκεφτόταν ὁ Μπίλ Ἀσταίρ, αὐτὸ ποῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ μαντέψω. Ἦταν πάντα καλὸς καὶ εὐγενικός μαζί μου. Τίποτε περισσότερο. Γιὰτὶ, ὥμως, τὸ ἡσυχὸν βλέμμα του με κύτταζε ὥρες—ὥρες μ' ἐκείνη τὴν παράξενη, τὴν αἰνιγματικὴ ἐκφρασι; Προσπαθοῦσα νὰ ἐνθαρρύνω τὸν ἑαυτοῦ μου. «Ἡ φαντασία σου — ἔλεγα μέσα μου — σὲ κάνει νὰ βλέπῃς ἀνύπαρκτα πράγματα. Ἄν ὁ Μπίλ ὑποφιαζόταν τὸ παραμικρὸ, κατ'ἀρχὴν θὰ ἔλεγε, κατ'ἀρχὴν θὰ ἔκανε». Ἦμουν, ὥμως, τώρα προσεκτικὴ, πολὺ προσεκτικὴ.

Τύψεις γιὰ τὴν ἀπάτη τῆς μοίρας εἰς βάρος αὐτῶν τῶν θαυμασίων ἀνθρώπων, στὴν ὁποία εἶχα σιωπηρὰ συγκατανεῦσει, εἶχα ἀκόμα. Πρέπει, ὥμως, νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἶχα ξεριζώσει ἐντελῶς ἀπὸ τὸ νοῦ μου κάθε πρόθεσι νὰ ἀποκαλύψω τὴν ἀλήθεια. Καὶ μόνῃ ἡ σκέψις, ὅτι ἦταν δυνατό νὰ χάσω αὐτὴ τὴ θαλπωρὴ καὶ τὴν σιγουριά καὶ νὰ ξαναδρεθῶ ἀπρὸς τὴν ἀλήθεια, καὶ με τὸ παιδί μου, μέσα στὴ μιζέρια καὶ τὴν ἀδελαιότητα, μοῦ προκαλοῦσε φρίκη. Πόσο ἀκριβὰ, ὥμως, με τί μαρτυρία καὶ ἀγωνίες μοῦ ἦταν γραφτὸ καὶ νὰ πληρώσω τὴν ἀδυναμία αὐτή!...

Μιὰ δολοφονία ἀνοιξιάτικη μέρα, τὸ Μάιο, βαφτιστικὴ τὸ παιδί μου στὸ μαρ τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, τὴν πρὶν ἀριστοκρατικὴ ἐκκλησίαν τοῦ Κώλφληντ. Ἐεῖ μῆνες εἶχαν κλείσει, ἀπὸ τὴ νύχτα τῆς καταστροφῆς. Στὴν οἰκονομία Ἀσταίρ ἦταν παλὰ συνήθεια νὰ βαφτίζουν μωρὰ τὰ παιδιά.

— Τί δνομα θέλεις νὰ δώσουμε στὸ παιδί, Πάτρις; με εἶχε ρωτήσῃ μπροστὰ στὸν ἄνδρα τῆς ἡγιαγίας.

— Ὅποιο βέλετε σεῖς, ἀποκρίθηκα με φωνὴν τὸ ἔτρεμε.

— Ἄν δὲν εἶχες ἀντίρρηση, εἶπε ἐκεῖνη δειλὰ, μπορούμε νὰ τοῦ δώσουμε τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου παιδιοῦ ποὺ χάσαμε, τοῦ πατέρα του... Μποροῦμε νὰ τὸ δώσουμε Χίου.

— Μποροῦμε... μποροῦμε.

Τὴ στιγμή, ἐκεῖνη, δὲν ξέρω πὼς, μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ τὸ ὄνομα Μάικελ, τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα μου. Νὰ ζητοῦμαι, ἄραγε, νὰ προστεθῇ καὶ αὐτὸ στὸ ἄλλο ὄνομα; Πτωχὴ μου πατέρα! Προσπάθησα νὰ θυμηθῶ τὸ γλυκὸ πρόσωπό σου, τὴν ἀνοιχτοκόρδη ἐκείνη μορφή τοῦ ἐργατοῦ τοῦ λιμανιοῦ, ποὺ ὁ χάρος μοῦ τὴν εἶχε στερήσει ἀπὸ τὰ πρῶτα παιδικὰ μου χρόνια. Πόσο θὰ τῆς ἔλεγε ὁ δόλιος ν' ἀποκτήσῃ ἐγγονάκι με τὸ ὄνομα τοῦ...

Δὲν εἶπα ὥστόσο τίποτε. Κι' ἔτσι, στὸ παιδί μου δόθηκε μόνον τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιχου ἐκεῖνου ξένου, τοῦ Χίου Ἀσταίρ, ποὺ τὸν εἶχα παντρευτὴ νεκρὸ...

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴ βαφτίσια, ποὺ εἶχαν γίνῃ χωρὶς νὰ καλέσουμε κανένα, ὁ Χάρολντ Ἀσταίρ, ὁ «παππὸς» μου, εἶπε:

— Δὲ νομίζεις, Πάτρις, πὼς ἔχεις ξεχάσει, ὅτι εἶσαι νέα καὶ ὁμορφὴ κοπέλλα; Τὸν κύτταξα σαστισμένη. Ἐκείνος μοῦ χαμογέλασε με ἀγαθότητα.

— Χρυσὸ μου κορίτσι, εἶπε ἔπειτα πολὺ καλὰ πόσο βαθεῖα καὶ ἀγαπᾶται τὸ φέρον με ὅλοι μέσα στὴν ψυχὴ τὸ πένθος γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου μας Χίου. Μὲ κανένα τρόπο, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲ θὰ θέλαμε νὰ σοῦ ἐπιβάλουμε τίς δικές μας ἀντιλήψεις. Οἱ νέοι, ὥμως, καὶ οἱ ζωντανοὶ ἀνήκουν στὴ ζωὴ, Πάτρις...

— Μ

δαια, ή μεγαλύτερη χαρά θά είναι να σ' έ-
χουμε διαρκώς μαζί μας. Δεν μπορούμε,
ωστόσο, να θυσιάσουμε τα νειάτα σου στην
προσωπική μας ευχαρίστησι. Διστάσαμε
πολύ, ή "Ελντορ κι' εγώ, πριν παρούμε την
αίτησιν να σου μιλήσουμε, αλλά...

Κομπιασε.
Τι χρυσό άνθρωποι πού ήταν!
—Και κάτι άλλο, είτε εκείνη. Δεν εί-
ναι λογικό ν' αρνησαι στον έαυτο σου
πράγματα, πού πρέπει ν' αποτελούν με-
γάλη απόλαυσι για σένα. Ξέρουμε, πώς έ-
χεις σπάνιο μουσικό ταλέντο. Γιατί, λοι-
πόν, να μένεις κλειστό το πιάνο του Χίου;
—Οχι, είπα κοφτά. Πιάνο δε θά έ-
ναπαίξω ποτέ πιά!

—Αβελά μου είχα μιλήσει έτσι. Τί άλλο,
δμως, μπορούσα να κάνω, αφού ούτε σπά-
νιο μουσικό ταλέντο έχω ούτε τα δάχτυλα
μου έχουν άγγίξει ποτέ τα πληκτρα πιάνου
Χαμηλώσαν και οι δυο το κεφάλι. "Ε-
νοίωσα ένα σφίξιμο στην καρδιά.

—Με συγχωρείτε... με συγχωρείτε... εί-
πα. Δεν ήθελα να μιλήσω έτσι, αλλά...

—Σε καταλαβαίνουμε, Πάτρις, με καθ-
ήσυχα εκείνος. Έσύ πρέπει να μάς συγ-
χωρήσεις...

—Οχι, όχι, τον δέχομαι. "Εχετε δι-
κη. "Εκτός... "Εκτός από το πιάνο, είμαι
προθυμη να κάνω ό,τι άλλο θέλετε.

—Το μόνο πού θέλω είναι να δής
άπό την απομνημόσυ σου. "Εχουμε πολλούς
γνωστούς και φίλους, Πάτρις, πού έπιθυ-
μούν να σε γνωρίσουν. "Αλλά κι' εμείς θέ-
λουμε να ίδω ή κόσμο πώσο δμορφή νύ-
φη έχουμε και τί λεβέντης είναι ή εγγονή
μας. Μη μάς κατηγορήσεις για ματαιοδο-
ξία.

Γέλασε.
—Είστε οι καλύτεροι άνθρωποι του κό-
σμου! Και οι φίλοι σας πρέπει να είναι
σαν εσάς. "Ανυπομονώ να τους γνωρίσω.
Κι' έτσι δόθηκε στο σπίτι των "Ασταιο
ή πρώτη δεξίωσις πρὸς τιμήν μου.

Τὸ «ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ»

ΤΑ μεγάλα δωμάτια, στο πρώτο πάτωμα,
είχαν γεμίσει κόσμο. Συμπαιχτικοί
νέοι και κομψές ώρες κοπέλλες, ευγενικοί
κύριοι και γλυκομίλητες κυρίες, ό,τι καλύ-
τερο έχει να παρουσιάσει ή κοινωνία του
Κώληφλντ, ήταν εκεί. Κι' εγώ αποτελούσα
τό επίκεντρο του ενδιαφέροντος.

Στην αρχή, όλοι ήταν λίγο μουδιασμέ-
νοι. Μόλις, όμως, ή οικοδεσπότης πρόβαλε
περήφανος στο κεφαλόσκαλο, με τον μικρό
Χίου στην άγκαλιά και όλοι ξεσπασαν σε
χειροκροτήματα, ή ατμόσφαιρα άλλαξε, έ-
γινε έγκάρδια, θερμή, εύθυμη. "Ηταν αδυ-
νατο, όποια έγνοια και αν είχα, να μη νοι-
ώσω κι' εγώ τις όρες εκείνες περφόανεια,
να μη αισθανθώ αληθινά ευτυχισμένη. Με
χαρά άρχισα ν' άκούω τα κομπλιμέντα των
καλεσμένων μας. "Απαντούσα γελαστά, δε-
βαιώνοντας τους καλούς αυτούς ανθρώ-
πους, ό,τι στο έβρις θα μ' έβλεπαν συχνά.
Σε μία στιγμή, ή Μπίλ ήρθε κοντά
μου:

—Πώς σου φαίνεται ή ρόλος της μεγά-
λης μαμάς, πού αρχίζεις να παίζεις άπόψε;
—Έσένα, πώς σου φαίνεται ή ρόλος
του μεγάλου θεού;

—Εγώ φοβόμαι, ό,τι γεννήθηκα θεός
και μάλιστα, γέρος! μου άποκρίθηκε με
χαμόγελο.

—Τό παράξενο είναι, πώς όλα τα κο-
ριτσόπουλα τριγυρίζουν έσένα, του είπα,
ένω υπάρχουν τόσοι άλλοι καταλλήλαιοι ά-
πόψε πολύ όμιλητικώτεροι, πολύ προθυμέ-
τεροι για κομπλιμέντα και πολύ ενεώτεροι
άπό σένα!

—Νομίζεις; με ρώτησε.

—Μην προσπαθώ, του είπα. Δεν
μπορεί να μην πρόσεξε, πώς σε πολιορ-
κούν όλα τα κοριτσόπουλα;

—Οχι, μου είπε ή Μπίλ σοβαρά. Δεν
προσποιούμαι καθόλου. "Απλώς δεν τό πρό-
σεξα.

Και τα βλέμματά μας, για μία στιγμή,
συναντήθηκαν. Πάντα γελαστή, είπα:

—Νά, εκείνη ή ώρα καταλλήλαιοι με τα
χρυσά μαλλιά, παραδείγματος χάριν. "Ε-
χει τόσο άπλετισθή άπό τί συμπεριφορά
σου, πού πεί τίς τώρα να εκφράσει τό πα-
ρόντο της στο πιάνο.

—"Η Νάνσυ Χάνσον; Παίζει καλούτσι-
κα. "Αν, όμως, σε πειράζει τό πιάνο, μπο-
ρώ να τής τό πώ.

—Οχι, όχι, σε παρακαλώ, του είπα.
Δεν έχει σημασία αν εγώ δεν παίζω πιά.
Θά μου κάνει ευχαρίστησι να την άκούσω.

Και, αφήνοντας τον Μπίλ, πήγα και
στάθηκα πλάι στην ξανθή κοπέλλα πού
φαινόταν αλήθεια να παίζει με πολύ αίσθη-
μα και με αξιόλογη τεχνική.

"Υστερα άπό λίγο, ή Νάνσυ σταμάτη-
σε, μου χαμογέλασε και μου είπε:

—Τώρα θά παίζω ένα κομμάτι για σάς.

Και άρχισε να παίζει, αλλά, πράγμα
παράδοξο, μόλις προχώρησε λίγο στην
εκτέλεσι, ή κόσμος, πού ως εκείνη
τη στιγμή θορυβούσε, σώπασε ξαφνικά
και φαινόταν ν' άκούη τη μουσική, κυττά-
ζοντας πρὸς τό μέρος μας.

Είδα τότε μία άλλη κοπέλλα να έρχεται
άπό την άλλη άκρη του σαλονιού και ν'
άκουμπά τα δυο της χέρια πάνω στους
ώμους της Νάνσυ, σά να ήθελε να τής κά-
νη κάποιο νόημα, σά να ήθελε να την κα-
ταστήσει προσεκτική για κάτι πού εγώ δεν
τό καταλάβαινα. Τό δέβαιο είναι, πώς έ-
ξαφνα, ή πιανίστα σταμάτησε να παίζει.

—Ω! γιατί διακόψατε; ρώτησα, και
άκουσα τη φωνή μου να ήχη όλοκάθαρη
μέσα στη γενική σιγαλιά. Ποιό κομμάτι
ήταν αυτό;... Μου φαίνεται σά να τό ά-

Σκύψε λιγάκι να σε δώ,
σκύψε λιγάκι κατά δώ!
Τά μάτια σου είναι λυπημένα...

Μπορεί και νάκλαψες, μπορεί
νάχες μίαν είδησι κακή
είτε για σένα είτε για μένα.

Σου είπα, πώς θέλω να μου λές
ό,τι σου λέν για μένα... Κλαίς;
Μικρό μου, άδικα υποφέρεις,

άφου οι καρδιές μας έχουν μία
όμοια και μόνη επιθυμία,
κι' άφου σε ξέρω και με ξέρεις!...

Σκύψε λιγάκι κατά δώ,
σκύψε τά μάτια σου να δώ
και τον καύμό σου να μαντέψω.

Κι' αν σε ζορίζουνε, Καλή,
πέτσους, πώς δεν ζητά πολύ
νάρθη μία νύχτα να σε κλέψω...

κούω για πρώτη φορά στη ζωή μου...

—Είναι τό... τό «Νανούρισμα» του Σο-
πέν, άποκρίθηκε τό κορίτσι με όλοφάνερη
άπορία και άμηχανία. Με συγχωρείτε...

Και, άφου σηκώθηκε, άπομακρύνθηκε ή
δέξια άπό τό πιάνο, σαν ένοχη.

"Ηταν όλοφάνερο, πώς ή διάλογος έ-
κείνος είχε κάτι τό πολύ παράξενο για τους
άκροατές μας, πού με κυττάζαν όλοι για
μία στιγμή, με ευγενική αλλά έντονη πε-
ριέργεια. Κατάλαβα, τότε, πώς θα είχα πέ-
σει έξάπαντος σε κάποια τρομερή γκάφα...

Τό μόνο πράμα πού δρῆκα πρόχειρο να
κάμω για να αντιδράσω ήταν να σηκώσω
τό ποτήρι με τό πόντις, πού τό είχα άκούμ-
ησει πάνω στο πιάνο, και να κυττάζω ή-
λόγουρά μου, όσο μπορούσα πιο ψυχραι-
μα. Μου φάνηκε τότε πώς όλοι ξανάρχισαν
την κουβέντα τους άδιάφοροι ή ό,τι, τούλά-
χιστον παρίσταναν τους άδιάφορους. "Η
πεθερά μου φαινόταν πολύ άπασχολημένη
σε κάποια συζήτηση, στην άκρη του σαλο-
νιού. "Η νέα πού είχε κάνει την είσοδό της
στην πιανίστα γελούσε επίσης με κά-
ποιο νέο. "Ενας κομψευόμενος, ή Γκάυ

"Εννις, προσπαθούσε ν' ανάμνη καλά τό
πούρο του και φαινόταν έντελώς άπορο-
φημένος σ' αυτή τη δουλειά. Δυό δεσπο-
νίδες πού είχαν δάξει στη μέση τον Μπίλ,
τού μιλούσαν πολύ εύθυμα και πολύ ζωη-
ρά. "Αλλά ή Μπίλ... ή Μπίλ δε φαινό-
ταν καθόλου να τις προσέχει, παρ' όλο πού
χαμογελούσε με ευγένεια σε κάθε τους λέ-
ξι. Κάτω άπό τα φρύδια του είδα τό βλέμ-
μα του να είναι καρφωμένο επάνω μου.
Δεν πρόλαβα να καταλάβω αν με έρευνού-
νε με κέينو τό βλέμμα ή αν άπλώς με
κυττάζε, γιατί εγώ κατέβασα άμέσως τά
δικά μου μάτια.

"Ομως, και όταν κατέβασα τό δικά μου
μάτια, είχα την έντύπωσι πώς ή Μπίλ δεν
είχε κάνει τό ίδιο, αλλά ό,τι εξακολουθού-
σε να με κυττάζει, να με κυττάζει...

"Όταν έφυγαν και οι τελευταίοι μας κα-
λεσμένοι, πρόσφερα τό μπράτσο μου στη
μπέρα για ν' ανεβούμε μαζί την ώραία
σκάλα. "Ομως, ή κυρία "Ασταιρ, άφου μου
χαμογέλασε με τό πιδ τρυφερό της χα-
μόγελο, πέρασε τό δικό της χέρι στη μέ-
ση μου και καθώς ανεβαίναμε, μου είπε:

—Χρυσή μου κόρη! Τί σπουδαία πού
ήσουν άπόψε... Πόση γενναιοήτιτα έδειξες
μπροστά σ' αυτό τό έντελώς άπρόοπτο έ-
πεισόδιο με τό πιάνο! Φέρθηκε αληθινά
ύπεροχα, Πάτρις! "Όταν σε άκούσα να
λές στη μέε Χάνσον, πώς δεν ήξερες τί
κομμάτι έπαιζε, μου ήρθε να τρέξω να σε
φιλήσω. Ποτέ μου δε θα ξεχάσω αυτό τό
ήσυχο και καρτερικό βλέμμα σου. "Ομως,
δεν πρέπει να συνερίζεσαι αυτή τη μικρή
επιπόλαη. Είμαι δέβαιη, πώς νόμιζε, ό,τι
θα σ' ευχαριστούσε ν' άκούσης αυτό τό
κομμάτι.

Δεν είπα ούτε μία λέξι και ή «μητέρα»
έξακολούθησε:

—Τό «Νανούρισμα» του Σοπέν! Τί ά-
ναμνήσεις!... "Από τις πρώτες νότες τό
κομματιού, όλόκληρο τό σαλόνι γέμισε ά-
πό την παρουσία του φτωχού μου παιδιού.
Νόμισα, πώς τον έβλεπα να κάβεται εκεί
και να παίζει, με τό ήσυχο δελουδένιο του-
σέ του, την αγαπημένη του μουσική... Πό-
σο τό αγαπούσε αυτό τό κομμάτι!... Ποτέ
δεν καθόταν στο πιάνο, δίχως ν' άρχισή
και να τελειώση με αυτό... "Όλοι οι φίλοι
μας στο Κώληφλντ, όταν άκούγαν στο
πιάνο τό «Νανούρισμα», ήξεραν πώς κάπου
έκει κοντά θα δρισκόταν ή αγαπημένης
μου Χίου...

Κατάλαβα, πώς έπρεπε πιά να μιλήσω
κι' εγώ. Και είπα:

—Ω, ναί!... Τό «Νανούρισμα» του
Σοπέν... Τό αγαπημένο του κομμάτι...

Και τά μάτια μου γέμισαν δάκρυα. "Α-
ληθινά δάκρυα...

Μπήκε τό καλοκαίρι, χωρίς να σημειω-
θή άλλο έπεισόδιο όπως τής όμιχλης ή του
πιάνου. "Η ζωή μου ήταν τώρα πολύ κοι-
νωνικώτερη. Είχα άποκτήσει γνωριμίες,
με καλούσαν συχνά σε φιλικά σπίντια, ή
Μπίλ με συνόδευε κάπου κάπου στο θέα-
τρο ή τον κινηματογράφο.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Τ' Απομνημονεύματα της ΝΤΑΜΑΣ ΚΟΥΠΑ

"Υστερα άπό μία γερή χασούρα στην πόκα
ή Ντάμα κούπα μου άπεκάλυψε ότι ή Διάβο-
λος έδωσε μία τράπουλα στους πρωτόπλα-
στους. "Η Εβα κέρδισε την πρώτη παρτίδα κι'
έφαγε τό μύλο! Ση συνέχεια των απομνημο-
νευμάτων της, μου έξηγησε τον ιστορικό ρόλο
πού «παίζουν» τά χαρτιά στη ζωή του ανθρώ-
που και μου υπέσχεθη ότι θα μου διηγήθη για
τη συμβόλη της τράπουλας στην ανάπτυξη
του πολιτισμού.

ΚΕΦ. ΙΙΙ

"Όταν ήμουν φοιτητής είχα κάμει μία σφ-
φή παρατήρησι: "Όσοι συμφοιτητά μου ή-
σαν άσπίδες στα χαρτιά, στα μαθήματα ήσαν
ντουδάρια. Την παρατήρησι αυτή την είχα συ-
νοψίσει στον έξης κανόνα. "Η επίδοσις ενός
ανθρώπου σε μία τέχνη ή σε μία επιστήμη εί-
ναι άντιστρόφως ανάλογη πρὸς την επίδο-
σί του στα χαρτιά. "Ο καθηγητής μου όταν
άκουσε τον κανόνα μου, παρ' όλον ότι είχε
ξευυχτίσει παίζοντας «μπακαρά», μου έδωσε
άριστο.

"Από τότε δε συνήνησα περιστατικό στη
ζωή μου, πού να με κάμν ν' αλλάξω γνώμη πά-
νω στο θέμα αυτό. Και τώρα έρχεται μία
Ντάμα κούπα και ισχυρίζεται ότι τα χαρ-
τιά έχουν βοηθήσει τον άνθρωπο να προοδεύ-
ση στις τέχνες και στις επιστήμες!...

—"Αγαπητή μου Ντάμα κούπα, τής είπα,
με συγχωρείς αλλά στο σημείο αυτό θα μου
επιτρέψεις να διαφωνήσω μαζί σου.

—Θά σου αποδείξω ότι έχεις άδικο, μου
άπάντησε.

—Είμαι περίεργος ν' άκούσω με ποιό τρό-
πο θα μου τό άποδείξεις.

—"Απλούστατα, με τις ποικιλίες της πό-
κας.

—Με τις ποικιλίες της πόκας;
—Μάλιστα. Οι ποικιλίες, πού μοιράζετε
στην πόκα, όπως ξέρεις, είναι τό «Μαμούθ»,
ή «πολυκατοικία», τό «χαρακίρι», ή «μπό-
μπα» και άλλες...

—Λοιπόν;
—Τό καθένα άπ' αυτά έδωσε άφορμή και
σε μία άνακάλυψι πού παίζει ρόλο στην Ι-
στορία του ανθρώπου. "Ας πάρουμε τό πρώ-
το.

—Ετό «Μαμούθ»;

—Μάλιστα... Είναι μία διασκεδαστική κι'
ένδιαφέρουσα ιστορία... "Ενας άρχαιολόγος
ψάχνοντας να βρή άρχαία τουβλά είχε χαθή σε
μία ζούγκλα της κεντρικής "Ασίας. Για όδη-
γούς είχε πάρει μαζί του μερικούς Ιθαγενείς.
Την ημέρα την περνούσαν σκαρφαλώνοντας
στα δέντρα του παρθένου δάσους, για να
γλυτώσουν άπό τά θήρια, πού τους κυνηγού-
σαν να τους φάνε. Τη νύχτα ή άρχαιολόγος
μάζεψε στη σκηνή του τους Ιθαγενείς και για
έξοκράσι τώριχνε μαζί τους στην πόκα. Για
μάγκες χρησιμοποιούσαν τά κόκκαλα διαφό-
ρων ζώων, πού μάζευαν την ημέρα στη ζούγ-
κλα πρὸς τό σκοπό αυτό. "Ενα βράδυ ή άρ-
χαιολόγος, για να σπάση τη γκίνια πού είχε,
άντι να μοιράση πόκα όρθόδαξη, μοίρασε τό
κόλπο, πού λέτε «Μαμούθ»: Του κόλλησε ένα

καρρέ του Ρήγα κι' έσάρωσε τις κάδες των
άλλων. Στην Κάδα ενός άπό τους Ιθαγενείς ή-
ταν κι' ένα άντικείμενο, πού ή άρχαιολόγος
τό νόμιζε στην αρχή για σκεπάρνι της προϊ-
στορικής όχοχης. Τής λίθινης, όπως τη λέτε.
"Όταν όμως πρόσεξε καλλίτερα, είδε ότι δεν
ήταν σκεπάρνι αλλά δόντι προϊστορικού ζώ-
ου. Τό προϊστορικό αυτό ζώον ή άρχαιολόγος
είε άνάμνησιν του κόλπου, πού κέρδισε, τό ώ-
νόμασε «Μαμούθ».

Κατά κάποιο παρόμοιο τρόπο, συνέχισε
ή Ντάμα κούπα, τά χαρτιά έπαίξαν τό ρόλο
τους και στην πρόοδο της οικοδομικής τέ-
χνης.

—Τής Οικοδομικής;

—Μάλιστα. Την εποχή πού τά σπίντια δεν
ανεβαίνουν πάνω άπό ένα, τό πολύ δύο πατώ-
ματα, ένας άρχιτέκτων, όταν σ' ένα καρρέ
μοίρασε κάποιος τά φύλλα και τά έστρωσε σε
πέντε όριζόντιες σειρές, ένεπνεύσθη και έχά-
ραξε τό σχέδιο της πρώτης πολυκατοικίας.
"Αλλοτε ένας γιατρός παίζοντας «χαρακίρι»
έβαλε τις βάσεις της χειρουργικής και έκα-
νε την πρώτη έγχείρησι σκληροειδίτιδος.

—Και ή «μπόμπα»; τόλμησα να ρωτήσω.

—Βλέποντας τ' άποτελέσματα της «μπό-
μπα» άπάνω στο τραπέζι της πόκας ένας
χημικός σκέφθηκε να ένισχύη τά πολεμικά
όπλα μ' ένα όπλο παρόμοιο άποτελεσματικό-
τητας. Τό άνακάλυψε, και αυτό σιγά-σι-
γά έξελεχθη στη σημερινή άτομική βόμβα. "Αν
δεν ήντο ή «μπόμπα» της πόκας, μου έτό-
νισεν ή Ντάμα κούπα, να είσαι δέβαιος, ότι
άκόμα θα πολεμούσατε με καριοφιλία.

Ευχαρίστησα τη Ντάμα κούπα και στο
πρώτο της ολόκληρο τό γένος των τραπου-
λόχαρτων, για τις πολύτιμες υπηρεσίες πού
έχει προσφέρει στην ανθρωπότητα και άρχισα
να σκέπτομαι πόσο διαφορετικός θα ήταν ή
κόσμος αν δεν ήντοχταν τά χαρτιά. Τά θαλασ-
σοδάνεια, οι προκαταβολές, οι τοκογλύφοι, ή
άπλη τράκα και ή έπίσημη, δηλαδή εκείνη πού
γίνεται με γραμμάτιο ή συναλλαγματική και
όλ' αυτά τά ώραία πράγματα, πού χαρίζουν
ποικιλία στη ζωή θα ήσαν άγνωστα.

—Δεν είναι μόνον αυτά, μου είπεν ή Ντά-
μα κούπα, πού ήξερε να διαδάξη τις σκέψεις
μου.

—Είναι κι' άλλο;
—"Αν δεν ήντοχταν τά χαρτιά θα ήσαν άλ-
λη κι' ή ιστορία του κόσμου. Π. χ. αν δεν
καθυστερούσε να τελειώση μία παρτίδα επι-
κέτος» πούπαίζεν ή Γκρουσσά με τον έπιτελάρ-
χη του, ή βοήθεια πού περίμενε ή Μέγας Ναπο-
λέων θάφτανε έγκαιρως και θάταν αυτός πά-
λι ή νικητής.

—Δεν μπορούσε ή στρατηγική μεγαλο-
φυα ενός Μεγάλου Ναπολέοντος να προβλέ-
ψη τό ένδεχόμενον αυτό; ρώτησα.

—Καμμία στρατηγική μεγαλοφυα, όσοδη-
ποτε κι' αν είναι μεγάλη, δεν μπορεί να προ-
βλέψη τό πότε θα τελειώση μία παρτίδα
χαρτιά.

—Όχνης την καλωσύνη να με πληροφορή-
σης, ρώτησα τη Ντάμα κούπα, τί λογής ή-
ταν οι πρώτες μάγκες, οι πρώτες «έφισσες»
δηλαδή, πού χρησιμοποιήσε ή ανθρωπος;
—Θά στο μάθω κι' αυτό, είπεν ή Ντά-
μα κούπα. Λοιπόν, αγαπητέ μου, οι πρώτες
μάγκες, πού χρησιμοποιήσεν ή ανθρωπος ήσαν
οι φακές.

—Οι φακές; χαμογέλασα.

—Σου φαίνεται άστείο κι' όμως άναφέρε-
ται στην Παλαιά Διαθήκη.

—Πώς;

—Δεν έχεις διαβάσει για τά πρωτοτόκια
πού ήρθε ή "Ιακώβ άπό τον "Ησαύ άντι πι-
νακίου φακής;

—Μά αυτή ή φακή ήταν δρασμένη.

—Λάθος! "Ενα πιάτο φακές άδραστές έ-
βαλαν μπροστά τους, τις μοίρασαν κι' έπαί-
ξαν μ' αυτές την περιουσία τους μέχρι πού ή
"Ιακώβ άφισε τον "Ησαύ ταπί. "Αλλο τώρα
αν τά ιερά διδάλα δεν θέλουν ν' άναφέρουν τά
χαρτιά και μιλάνε περί «πινακίου φακής»...

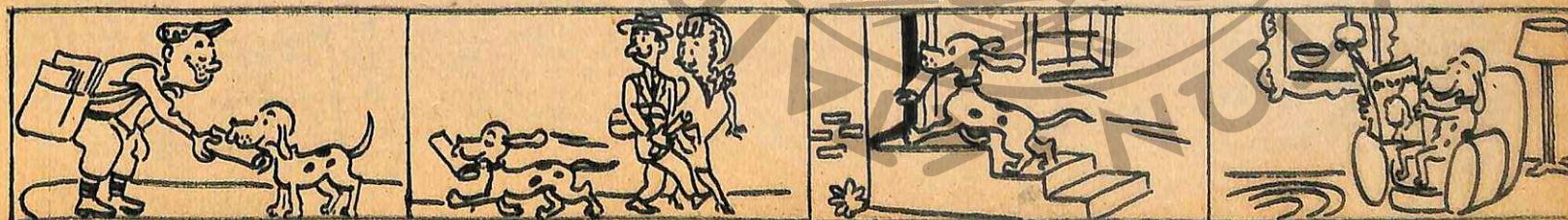
—Μπορώ να κάνω άλλη μία έρώτησι;
—Ευχαρίστας.

—Γιατί λέμε «όποιος χάνει στα χαρτιά
κερδίζει στην αγάπη»;

—Θά σου τό έξηγήσω κι' αυτό αλλά... στο
έπόμενο κεφάλαιο, μου είπε ή Ντάμα κούπα.

Γ. Ας.

Ο ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Η ΣΥΛΛΗΨΗ του ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ, ΤΟΥ Σ. ΠΑΤΑΤΖΗ

Εικονογράφησης Μ. ΑΡΓΥΡΑΚΗ

— «Οχι, μαρέ! φώναξε δυνατά ο Καραπίπερος διορθώνοντας τη σκέψη του. Τό τελευταίο, περί χήρας, δεν είναι δυνατόν να το έκαστομίσθ δ κ. διοικητής!

Κι' άμέσως χτύπησε τη γραθιά του στο γραφείο και έδρυχήθη :

— Φοντάρας! Κατοσπρόκας!

Ήτανε θυμωμένος με τον έσυτό του, που παραδόθηκε στην άνειροπόλση, ενώ ο δολοφόνος άπειλούσε την περιφέρειάν του. Κατά άπαράδρατη όμως, ύπηρεσιακή συνήθεια, οι πάσης φύσεως θυμοί του Καραπίπερου, έπεφταν πάντοτε στο κεφάλι των άνδρών του.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Κοντοχωρίου, ένωμοτάρχης Ιωάννης Καραπίπερος, έμεινε κάμποση ώρα σκυμμένος πάνω άπ' την τηλεγραφική διαταγή που του είχε στείλει εκείνη την ήμέρα ή υποδιοικήσις: «Δολοφόνος Κατοπούδρας — Έλεγε ή σεβαστή ύποδιοικήσις — έδεσθή περιφέρειάν μας. Προδήςτε συντόνους άναζητήσεις άναφέροντες άποτέλεσμα ένεργειών σας. Χαρακτηριστικά καταχρήσμενου: Άνάστημα μέτριον, 40—50 ετών. Φέρει συνήθως ρεπούμπλικαν χρώματος καφέ».

— Μμμάλιστα, μουμούρισε έτσι σά να τον έπιασε κιόλας το δολοφόνο. Έδεσε τά χέρια πίσω άπ' τις πλάτες, σαν τον Μεγάλο Ναπολέοντα και άρχισε να φέρνη θαυνουστάτες βόλτες, καταστρώνοντας το σχέδιο της άναζητήσεως και συλλήψεως του δολοφόνου.

Ενώ, όμως, στην άρχή το σχέδιο, που κατάστρωνε πήγαινε πολύ καλά και δρισκόταν έντός των ύπηρεσιακών πλαισίων, στο τέλος κατάληγε πάντοτε στη χήρα Άλέξαινα, την μοιραϊάν και άπόρθητο, που τον έφερε σε διαρκή σύγκρουσι με την πιστή έκτέλεσι του καθήκοντός του.

— Άχ! κακούργα, άναστένανε ο Καραπίπερος, τινάζοντας το κεφάλι του για να τή διώξη άπ' τη σκέψη του.

Κι' άρχισε πάλι άπ' την άρχή το σχέδιο...

Άν είχε την τύχη να συλλάβη το στυγερό δολοφόνο, σώθηκε! Ο καινούργιος διοικητής της ύποδιοικήσεως, ο ύπομείραρχος Παπαβασιλόπουλος, που, όπως λένε, είναι πολύ «στριμμένος», θά τον έπαιρνε άμέσως με καλό μάτι και θά τούκανε σπουδαία «πρότασι». Με βαθύτατη ύπηρεσιακή συγκίνηση, άναλογίζεται ο Καραπίπερος την ήμέρα που ο κ. διοικητής θ' ανέβαινε στο Κοντοχώρι για να ένεργήση την πρώτη του έπιθεώρηση:

«Ω! θά άναφωνήση ο κ. διοικητής. Όστε σύ, λοιπόν, εισαι ο περίφημος Καραπίπερος, που έπιασες το στυγερό δολοφόνο;» «Μάλιστα», θά άπαντήση ο Καραπίπερος μετριοφρόνως και εις στάσιον προσοχής.

«Εύγε! Είς το πρόσωπόν σου, ή ύπηρεσία θλέπει έναν ήρωα του καθήκοντος και θά σε άναμείψη έν καιρώ δεινώς. Έπί του παρόντος, σου εύχομαι και εις άνώτερα, καλήν σταδιοδρομίαν και βίον άνθόσπαρτον μετά της χήρας Άλέξαινας...»

Όταν βγήκαν έξω άπ' το χωριό, διέταξε τούς άνδρες του να σταματήσουν. Έπρεπε τώρα να σκεφθί και να λάβη άποφάσεις. «Προδήςτε συντόνους άναζητήσεις», σου λέει ή σεβαστή ύποδιοικήσις. Σύμφωνοι. Προς τού, όμως, να ψάξης; Προς τού ρέμα, προς τού δάσος, ή προς τόν κάμπο; Κι' άν ο δολοφόνος εισβάλη στο Κοντοχώρι έκ των νώντων, δηλαδή, άπ' τού Σουρπί;

Άξάφνα, άκούστηκε πίσω άπό ένα φράχτη μι ά τσαχαλιά. Ο άγροφύλαξ Μπιτσικόκος, άναπήδισε.

— Η δολοφόνος είναι αυτός, ή λαγός, ψιθύρισε έτσι σά να έκανε κείνη τη στιγμή ένα βαθύτατο άστυνομικό συλλογισμό.

Και πριν προφθάση να τόν άναχαίτιση κανείς, ύψωσε άστραπιαώς και τούς δύο κοκκόρους του δίκανου και έρριξε κατά τού φράχτη.

— Άμάν, ρε παιδιά! άκούστηκε μι ά κραυγή, και, ταυτόχρονα, ξεπετάχτηκε, με τά χέρια ψηλά, ο γραμματέας της Κοινότητος Κοντοχωρίου Άριστέιδης Πιτσιπιός.

του φούσκανε και έβγαλα τού συμπερασμα, πως έχει άπάνω του πιστόλι. Είπα, λοιπόν: «Άς μη στερήσω άπ' τόν άστυνόμο μας τη χαρά να συλλάβη έναν ύποπτο, που όπλοφορεί». Και τόν άφησα.

— Αυτός είναι! μουμούρισε με ύπηρεσιακήν συγκίνησην ο Καραπίπερος. Και τραβώντας άπ' τά τώρα τού πιστόλι, διέταξε τούς άνδρες του να προχωρήσουν κατά τού χωριό.

Μόλις φτάσανε στα πρώτα σπίτια, ο Μπιτσικόκος άνέθηκε σε μι ά πέτρα και έκανε άνίχνευσι ν τού έδάφους.

— Έγώ, θά πάω άπό δω για να τού κάνω κυκλωτική κίνησι, έδήλωσε με ύφος στρατιωτικό, ενώ ταυτόχρονα άπλινξε τού δίκανό του με καινούργια φουσέκια.

Οι έλλοι, σκυρπίστηκαν στα σοκάκια τού χωριού κι' άρχισαν να ψάχνουν σά λαγωνικά. Όλο τού χωριό — συμπεριλαμβανομένης και της χήρας Άλέξαινας — κρατούσε με άγωνία την άναπνοή του.

Πέρασε έτσι κάμποση ώρα, δίχως να πέση ακόμα πυροβολισμός. Ο Καραπίπερος έδρωσε και κοντανάσινε — πιό πολύ άπό την άγωνία και λιγώτερο άπό τού τρέξιμο. Ο δολοφόνος, όμως, δεν φαινότανε πουθενά. Είχε άρχίσει πιά να άπελπίζεται όταν, έαφνικά, νάσου ο στυγερός δολοφόνος

Συνέχεια στη σελίδα 60

— Κουνθήτε, λοιπόν, ζωντόβολα!

Και όταν οι δύο χωροφύλακες παρουσιάσθηκαν περιδείξι υπήν πόρτα του γραφείου, τούς έπτε, τραγικά:

— Όπλα, μπαλάσκες και έτοιμοι προς άναχώρησιν. Να κληθί εις ένίχυσιν και ή Άγροτική Άσφάλεια.

Άγροτική Άσφάλεια τού Κοντοχωρίου ήτανε ο άγροφύλαξ Βασίλειος Γκέκας ή Μπιτσικόκος, ο όποιος, πράγματι, κατέφθασε έντός όλίγου, φέρων χιαστί περ τά διακόσια κυνηγετικά φουσέκια. Μετά την δέουσαν έπιθεώρησιν, ο Καραπίπερος μτήκε επί κεφαλής της συνδυασμένης του δυνάμεως και, διά λόγους γενικούς, ήτοι διά να έμπεδώση τού αίσθημα άσφαλείας κατοίκων και παραθεριστών, διέσχισε ύπερηφάνως την πλατεία τού χωριού, για λόγους δέ ειδικούς, ήτοι για να τόν ιδή ή χήρα Άλέξαινα, πέρασε και κοντά άπό την έκκλησία, όπου δρισκόταν τού σπίτι της.

Η σκληρή χήρα, είχε πράγματι βγή στο παράθυρο. Ο Καραπίπερος περπατώντας καμαρωτά σά να ώδηγούσε στρατιωτικόν άπόσπασμα θανάτου, της έρριξε μι άσπαρτατική ματιά, που έσήμαινε: «Χαίρε! Τό καθήκον με καλεί εις μιαν μέχρι θανάτου άναμέτρησιν με τού δολοφόνου!...»

— Τί συμβαίνει; τόν ρώτησε ο Καραπίπερος.

Εκείνος δεν μπορούσε να μιλήση άπ' την τρομάρα, που πήρε και κάθισε σε μι ά πέτρα για να συνέλθη λίγο.

— Παρά λίγο να με κάνετε κόσκινο, μαρε παιδιά, ψιθύρισε ύστερα. Εύτυχώς, που βρέθηκε μπροστά μου κείνο τού βραχάκι.

Και άμέσως γυρίζοντας κατά τόν άστυνόμο, πρόσθεσε:

— Στο χωριό δρίσκεται αυτή τη στιγμή ένας ύποπτος με καφέ ρεπούμπλικα.

— Πώς; φώναξε ο Καραπίπερος, φέρνοντας ένστικτωδώς τού χέρι στο πιστόλι του.

— Είπα να τόν συλλάβω, συνέχισε ο Πιτσιπιός, που, έν άπουσία της άστυνομικής δυνάμεως, θεωρούσε τόν έαυτό του ως άστυνομική άρχή. Ύστερα, όμως, παρατήρησα, ότι ή πίσω τσέπη

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΦΟΡΩΝΤΑΣ τού ένδυμα τού Ρωμαιο ή τού Όσβαλντ, τη λεπτή έσθήτα της Ίουλιέττας ή της Ηλέκτρας, έβησαν για λίγες στιγμές, έμπρός στην έξεταστική έπιτροπή, οι μαθητές των Δραματικών Σχολών, τού δνείρο της φωτισμένης ράμπας. Τ' άποτέλεσματα έχουν βγή πιά. Οι νικητές έτοιμάζονται να άποδυθού σε ένα νέον άγώνα: Να κατακτήσουν τη Σκηνή!

Με έκδηλη χαρά και ένθουσιασμό άντικρύζουν τού καλλιτεχνικό τους στάδιο οι έφετενοι διπλωματούχοι μαθηταί της Σχολής τού Έθνικού Θεάτρου: Έλλη Βοζικιάδου, Μαρία Βούλγαρη, Χρ. Μπουμπούκης και Θεανώ Ίωαννίδου.

ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΤΑ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ

Στην αίθουσα δοκιμών της σχολής τού Έθνικού Θεάτρου! Μία σκηνή άπό τού «Όνειρον Θερνής Νυκτός», με τούς Δ. Παπαμιχαήλ, Γ. Παχήν, Μ. Μοσχολιού, Α. Πολυτίμου, Π. Τσιώνη, Α. Νικολαΐδου, Α. Άρσένη, Β. Μεριδιώτου.

Έφέτος, στις προαγωγικές έξετάσεις, ή Σχολή της Κρατικής μας Σκηνής παρουσίασε ένα πλήρες μιμόδραμα κατά διδασκαλίαν της κ. Έλ. Τσουκαλά: Μία έκφραστική σκηνή κατά την ώρα τού μαθήματος Ρυθμικής Όρχήσεως.

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ Σχολή, όπου φοίτησαν σκληρά τρία δόκλκτρα χρόνια, ήταν μονάχα ή άρχή—μισή άρχή. Διπλωματούχοι τώρα πιά οι χθεσινοί μαθητές, με αυτό, τού τόσο άπαραιτήτο, χαρτί στο χέρι, άπενίσουν άνήσυχα τού δρόμο που ξανοίγεται έμπρός τους, με τού μεγάλο έρώτημα: Θα γίνουν ήθοποιοί;

Γιατί αυτό είναι όλο τού πρόβλημα και γύρω άπό αυτό γίνονται πάντα όλες οι συζητήσεις για την πραγματική άξία που έχουν οι Δραματικές Σχολές.

Τά παιδιά αυτά διαβέθουν, δέβαια, τά άπαραίτητα προσόντα. Είναι θεατρικώς μορφωμένα. Καλλιεργήθηκε τού ταλέντο τους και, τού κυριώτερο, κατέχουν τού «διπλωμα» που τούς παρέχει τού τυπικό δικαίωμα να βγούνη στο θέατρο. Άλλά άν είναι ίκανοί για τού σκληρό κι' ώραίο επάγγελμα τού ήθοποιού, άν θά μπορούσαν πραγματικά να σταδιοδρομήσουν, αυτό μονάχα ή σκηνή θά τού άποκαλύψη.

Μόνο έπάνω στο «σανίδι», όπως λένε, θά κυρωθί και θά άποκτήση θετική άξία τού διπλώμα τους. Αυτή είναι και ή μεγάλη ιδιαιτυπία της τέχνης τού Θεάτρου. Γι' αυτό και τού έρώτημα—τú έρώτημα που μένει πάντα άναπάντητο— είναι τού ίδιου για όλες τις Δραματικές Σχολές τού κόσμου:

— Τού διπλώμα μπορεί να έγγυηθί για την καριέρα ενός ήθοποιού; Μπορεί ή έπίδοσις του στη σχολή ν' άποτελέση σωστό κριτήριο για τού μέλλον;

Η Σάρα Μπερνάρ, όμως, άπέτυχε στις έξετάσεις της Κομεντί Φρανσαίζ και οι άριστοί της ίδιας σχολής συχνά μέιναν στο περιβόριο. Ο δικός μας, ο Βεάκης, όπως άναφέρει ο Ιστορικός κ. Σιδέρης, σαν πρωταφίτησε στα 1901 στη σχολή τού Έθνικού Θεάτρου, είχε τόσο άπογοητεύσει τούς καθηγητάς του, που τόν προέτρεψαν να εγκαταλείψη τις σπουδές.

Κι' όμως κανείς πάλι δεν ύπάρχει, που να μην παραδέχεται, ότι οι σπουδές είν' άπαραίτητες. Πλουτίζουν τού ταλέντο, καλλιεργούν την εύαισθησία, μορφώνουν καλλιτεχνικά, πολλαπλασιάζουν τή δύναμη την άρχική τού καλλιτέχνη.

Αυτός είναι ο λόγος της ύπαρξεως και λειτουργίας των Δραματικών Σχολών σε όλα τά μέρη τού κόσμου. Και στην Έλλάδα, άπό τριάντα τώρα χρόνια που λειτουργούν οι Δραματικές Σχολές, βγαίνουν στο επάγγελμα μόνον μορφωμένοι νέοι, που άνανέωσαν τις ύποκριτικές δυνάμεις τού θεάτρου μας και άνέδασαν την καλλιτεχνική στάθμη των παραστάσεων.

ΠΕΛΟΣ ΚΑΤΣΕΛΗΣ

Οι Δραματικές Σχολές προετοιμάζουν και άστέρες της όθόνης. Η μαθήτρια Άλίκη Βουγιουκλάκη στο φίλμ «Ποντικάκι».

Ένα άπό τά έλπιδοφόρα νέα ταλέντα της Δραματικής Σχολής τού Έθνικού Θεάτρου είναι ή μαθήτρια Άγάπη Τζαννετή.

ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΤΑ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ

Διπλωματικές εξετάσεις στην 3η τάξη της Σχολής του Έθνικού Θεάτρου με τον «Ηλίθιο» του Ντοστογιέφσκυ. Λαμβάνουν μέρος οι Θεανώ Ίωαννίδου, Έλλη Βοζικιάδου, Χρ. Μπουμπούκης και Κ. Ρηγόπουλος, που έλαβαν ήδη δίπλωμα.

Στο μάθημα της υποκριτικής οι μαθηταί διδάσκονται τη σύλληψη και έκφραση έντονων συναισθημάτων. Μία χαρακτηριστική έκφραση με έκτελεστάς τους Κοκκάκη, Πολυτίμου, Παχτήν και Μεριδιώτου.

Μία φάση του μαθήματος οπλομαχητικής με τις μαθήτριες Λιακοπούλου, Τσουμπρακάκου, Ρουσσέα, Καπούνη, Βοζικιάδου, Ίωαννίδου και τους μαθητάς Χωπτήρη και Π. Λοχαίτην.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Το ημερολόγιο της ανθρωπότητας

ΕΝΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΥΜΠΥΚΝΩΝΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ "Άρθουρ Κάμπτον, Βραβείο Νόμπελ της Φυσικής, περίφημος έρευνήτης των κοσμικών ακτίνων, είχε την πρωτότυπη ιδέα να συμπυκνώσει ένα εκατομμύριο φορές την κλίμακα του χρόνου και να παρουσιάσει το ακόλουθο «Ημερολόγιο της Ανθρωπότητας»:

Πέρι 1000 π.Χ.: Ο πρώτος άνθρωπος έμαθε να χρησιμοποιεί κλαδιά και πέτρες ως εργαλεία και όπλα.

Την περασμένη 6600 μ.α.δ.: Κάποιοι επένευσαν την τέχνη να δίνουν διάφορα σχήματα στις πέτρες για να αντιπροσωπεύουν τις ανάγκες του.

Προχθές: Ο άνθρωπος έρχομαι να αποπνεύσει τον αέρα ως συμβολική γραφή.

Χθές, το μεσημέρι: Έπνευσαν το αλφάβητο.

Χθές, το απόγευμα: Οι Έλληνες ανέπτυξαν την τέχνη και την επιστήμη τους.

Τα περασμένα μεσάνυχτα: Ο Χριστιανισμός επεκράτησε.

8.15 σήμερα το πρωί: Ο Γαλιλαίος έμελετσε την πτώση των σωμάτων.

10 π.μ.: Κατεσκευάσθη η πρώτη μηχανή με άτμο.

11 π.μ.: Διετυπώθησαν οι νόμοι του ηλεκτρομαγνητισμού.

11.30 π.μ.: Από τη διατύπωση των νόμων αυτών προήλθαν ο τηλεγράφος, η ηλεκτρική ενέργεια κλπ.

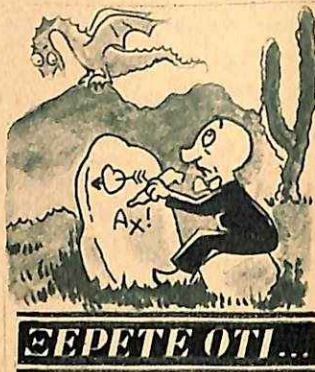
11.40 π.μ.: Ανεκαλύφθησαν οι ακτίνες Χ.

Πριν από 15 λεπτά: Έγινε ακούστη η χρήση του αυτοκινήτου.

Πριν από 5 λεπτά: Άρχισε η αεροπορική ταχυδρομική συγκοινωνία.

Πριν από 1 λεπτό: Το ραδιόφωνο επεκράτησε στις λαϊκές τάξεις.

Τώρα (μεσημέρι): Αρχίζει η ατομική εποχή της ανθρωπότητας.

...Ο πρώτος μαθηματικός, που χρησιμοποίησε αλγεβρικά σύμβολα, για να υποδείξει τις πράξεις επί των αριθμών, ήταν ο Έλλην Διοφάντης (150 - 250 μ.Χ. περίπου). Ο σοφός αυτός ασχολήθηκε με εξισώσεις δεύτερου βαθμού, με εξισώσεις συναρτήσεων μέχρι τετάρτου βαθμού και άλλα περίπλοκα προβλήματα αλγεβρας, που και σήμερα θεωρούνται ότι ανήκουν στα ανώτερα μαθηματικά.

...Το ξηρό εύλο απορροφά με τόση δύναμη το νερό, ώστε πριν εφευρεθεί η πυρίτις, το χρησιμοποιούσαν για να σπάζουν τους θράχους στα λατομεία. Πραγματικά, οι αρχαίοι Αιγύπτιοι έσφηνωναν στις ρωγμές των θράχων κομμάτια στεγνού εύλου, και τα πότιζαν κατόπιν. Το εύλο απορροφούσε το νερό, φούσκωνε και έσπαζε το θράγμα. Έτσι, οι Αιγύπτιοι κατόρθωναν να εξάγουν από τα λατομεία τους πελώριους μονόλιθους, που χρησιμοποιούσαν για τους δελταίους και τα άλλα μνημεία των.

...Ένα τέλει ημερολόγιο είναι τόσο ακατόρθωτο όσο και ο τετραγωνισμός του κύκλου. Γιατί, η διάρκεια της ημέρας και η διάρκεια του έτους, δεν έχουν κανένα κοινό μέτρο, και το τελευταίο δεν περιλαμβάνει ούτε 365 ημέρες ούτε 366, αλλά 365,2422 ημέρες, 5 ώρες, 48 λεπτά, 45 δευτερόλεπτα και 975 χιλιοστά του δευτερολέπτου και μετράλλεται κατά 0,53 του δευτερολέπτου κάθε 100 έτη.

ΜΙΚΡΗ ΣΥΓΚΛΟΠΑΙΔΙΑ

Οι Άράχνες

ΟΙ ΑΡΑΧΝΕΣ αλλάζουν το δέρμα τους έννα φορές στη διάρκεια της ζωής τους.

Η άρσενική άραχνη είναι πιο αδύναμη από τη θηλυκή. Τα μέλη της είναι μικρότερα από τα μέλη της θηλυκής, η οποία είναι καλή μητέρα, αλλά συχνά σκοτώνει και τρώγει την άρσενική.

Οι άραχνες είναι από τα ταχύτερα ζώα. Σε σύγκριση με το μέγεθός τους, η ταχύτητά τους είναι καταπληκτική. Μία άραχνη μπορεί να διανύσει σε ένα δευτερόλεπτο απόσταση 100 φορές μεγαλύτερη από το μέγεθός της. Ένα αυτόκινητο, που θα έ-

τρεχε με την ίδια ταχύτητα, θα έπρεπε να κάνει 4.800 χιλιόμετρα την ώρα.

Μερικές άραχνες πετούν ολόκληρα χιλιόμετρα στον αέρα. Το κατορθώνουν αυτό το επιτεύχονουν, αφήνοντας ελεύθερο (δηλαδή χωρίς να στηρίζεται σε σταθερή βάση) ένα ιστό πολύ μακρύ, από τον οποίον γαντζώνονται. Ο άνεμος παρασύρει τον ιστό και έτσι οι άραχνες πετούν.

Στην Οκλαχόμα των Ηνωμένων Πολιτειών, υπάρχει ένα είδος άραχνης τόσο μεγάλης και άγριας, που πιάνει και τρώγει ψαράκια.

Χαρές και ναύμοι των ανδρών ανδρών

Η ΑΡΕΤΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ

ΜΕ Λένε 'Αρετή. Κι' είμαι ψυχοκόρη σ' ένα καλό σπίτι. Δηλαδή, τι 'Αρετή και τι ψυχοκόρη; Δούλα είμαι.

Νάναι καλά οι άνθρωποι. Ο κύριος είναι συνταξιούχος δικαστικός. Η κυρία είναι γυναίκα του. Η άλλη κυρία είναι κόρη τους. Ο άλλος κύριος είναι άνδρας της κόρης. Δουλεύω πολύ. Δουλεύω και για τον συνταξιούχο κύριο και για τη μεγάλη κυρία και για τη μικρή κυρία, που εργάζεται σε μία Τράπεζα, και για τον άνδρα της τον άξιωματικό. Ξέχασα. Δουλεύω και για τον Κωστάκη, το γιό της μικρής κυρίας, μαθητή. Πρό παντός, για τον Κωστάκη δουλεύω. Το πουλάκι μου!...

Είμαι 25 χρόνων. Μαζί με τα καλοκαίρια. Από άντρες δεν είχα καθόλου ιδέα. Στο σπίτι που βρίσκομαι έχω 13 χρόνια. Ο μεγάλος κύριος δεν είναι άντρας. Είναι δικαστικός. Ο μικρός κύριος είναι άξιωματικός. Μία στη Φλώρινα, μία στα Γιάννενα, μία στη Λάρισα. Μουσαφίρης έρχεται στο σπίτι. Ξέχασα τον Κωστάκη. Αγαπάει πολύ τις καραμέλλες, αμολαίει από κι' είναι με τον Όλυμπιακό. Τι συμπεράσμα να θάλαξη απ' αυτά για τους άντρες; Άκουγα να λένε:

Οι άντρες! Φοβερά πλάσματα. Κατεργαρίοι. Κιτάνε πως θα σε κοροϊδέψουν κι' έπειτα κόβουνε λάσπη. Έτσι την έπαθε κι' η Μαρίκα. Δύο χρόνια νταλαβερίζονταν με το Μανώλη, και «Μανώλη μου, Μανωλάκη μου» και «Μαρίκα μου, Μαρικάκι μου» κι' έπειτα μην τον είδατε. Τη μουρλή!

Έτσι την έπαθε κι' η Κατερίνα. Μόνο που γι' αυτήν η μεγάλη κυρία λέει, ότι ήτο όλιγον ζωής... Τώρα είναι και τυχερά αυτά, δε λέω. Πρέπει, όμως, ναχες και το νού σου. Τα μάτια σου δεκατέσσερα. Και με τα δεκατέσσερα να κυττάζεις χάρμα στο χάρμα. Ποτέ τους άνδρες στα μάτια. Και να περιμένεις να φανή ένα καλό παιδί, να σε ζητήσει από την κυρά σου και να σε πάρει.

Χρόνια και χρόνια περίμενα ένα καλό παιδί. Άρφησε να φανή, το παλαιοπαίδο. Αυτό έγινε την περασμένη βδομάδα.

Ήτανε Σάββατο. Καταλαβαίνεις τώρα. Γενική καθαριότητα του σπιτιού, σιδερώματα, πλυσίματα, τα ψώνια της Κυριακής, το φαί του Σαββάτου κι' άλλα πολλά. Ήμουν στα χάλια μου.

—'Αρετή, έκανες το παρκέτο; μου είπε η μεγάλη κυρία.

—Κουράστηκα πολύ, κυρία, της απάντησα. Κι' έγινε κόκκινη σαν παπαρούνα. Γιατί, τι, τα θέλεις. Η κυρία μου είναι παράξενη και μουρμούρα, αλλά καλή. Και τον καλόν άνθρωπο είναι αμαρτία να τον πηγαίνεις κόντρα.

—Άσε τότε το παρκέτο για την άλλη εβδομάδα. Μόνο που αύριο το απόγευμα, είπε ο κύριός σου, θάρρη ο Γιώργης, ένα καλό παιδί, να σε ζητήσει...

Μη χειρότερα!... Αύριο βαρχότανε να με ζητήσει ο Γιώργης!... Το καλό παιδί!... Ο Γιώργης μου, ο Γιωργάκης μου!... Ποιος Γιώργης; Ίδεια δεν είχα. Αυτός βαρχότανε να με ζητήσει, να με κάνει γυναίκα του, κι' εγώ, η απρόκοφτη, είχα αφήσει το παρκέτο, κι' αυτά τα χάλια!... Μη χειρότερα!...

Άφησα πρώτα την κυρά μου να φύγει κι' έπεσα με τα μούτρα στη δουλειά. Για τότε έκανα το πάτωμα καθρέφτη, ούτε το κατάλαβα.

Έπειτα πήγα στο δωμάτιό μου, φόρεσα το καλό μου το φόρεμα, στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη, το σήκωσα λίγο, το κατέβασα λίγο, είδα πως το είχα φορέσει άνοποδα, το έδωλα λοιπόν και το ξαναφόρεσα από την καλή. Έπειτα έδεσα μία πράσινη κορδέλα στα μαλλιά μου, λίγο λοξά, λίγο πίσω, λίγο μπρός, μέχρι που την ξέφτισα στο πλάι, κι' έπεσα στο κρεβάτι μου κι' έκλαψα, έκλαψα πολύ, Γιώργη μου, καλό μου παιδί Γιώργη!...

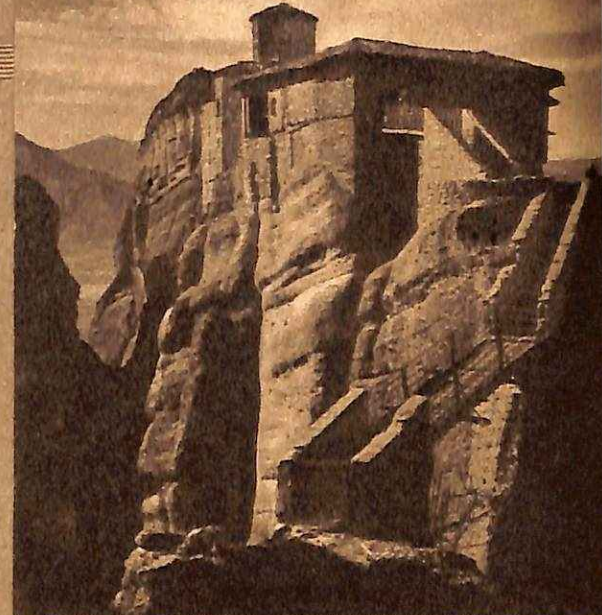
Την άλλη μέρα ήρθε. Θυμάμαι μόνο, ότι κατέβασα τα μάτια και τούδωσα το χέρι μου. Και την παράλλη μέρα ήρθε. Και η κυρία μου χάρισε έξτρα έξοδο για να πάμε στον κινηματογράφο.

Στην αρχή με είπε «δεσποίνις». Έμένα!... Έπειτα με είπε «Αρετή». Σε λίγο «Αρετούλα». Στον κινηματογράφο ξεσκόνησε την καρέκλα με το μαντίλι του για να καθίσω. Έγώ! Κι' όταν τελείωσε το έργο και θγαίναμε, στάθηκε για να περάσω πρώτη. Έγώ! Κι' έπειτα σου λένε, πως δεν είναι καλοί οι άντρες.

Είναι γκαρσόνι ο Γιώργης μου σ' ένα καλό ζαχαροπλαστείο. Και μου είπε, ότι δεν έχει άλλον στον κόσμο εκτός από μένα. Ούτε κι' εγώ. Βοήθα μας, Θεέ μου...

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σε ύψη που τ' αγγίζουν μόνο οι άετοι, ή χριστιανική πίστις κατωρθώσε να στηση μνημεία, που σήμερα μένουν σύμβολα έρημα κι' άπελπισμένα ενός φλογεροῦ ιδεαλισμοῦ.

Μετέωρα

ΣΤΗΝ καρδιά της Ελλάδος, εκεί που τελειώνει προς βορράν ο θεσσαλικός κάμπος, έξαφνα, και χωρίς τίποτε να τον έχη προετοιμάσει για το θέαμα, ο ταξιδιώτης βλέπει να ορθώνεται μπροστά του, με φόντο τη γαλανή απόχρωσι των μακρινών άκρη βουνών, μία τρομακτική παράταξις γιγαντιαίων βράχων. Είναι ένα από τα εκπληκτικώτερα θέαματα, που μπορεί ν' αντικρύσει κανείς, στον κόσμο. Η φύσις, κουρασμένη, λές από την έπιπεδη, τη μονότονη έπιφάνεια της θεσσαλικής πεδιάδος, έπιασε στα δυνατό της χείρα δγκους από πέτρα και έπλασε το στρατό αυτό των τιτανικών συμβόλων. Στις κορφές των θεόρατων βράχων, με τις έντελές καθέτες πλευρές, ο ταξιδιώτης διακρίνει παμπάλαια χτίσματα, μεσαιωνικά: Είναι τα Μετέωρα, τα κρεμαστά μοναστήρια της Ελλάδος. Τά έσθησε εκεί, πριν έξι αιώνας, ή φλογερή πίστις των ορθοδόξων καλογέρων. Και είναι πηγή διαρκούς άπορίας για τον επισκέπτη, πως οι πρώτοι οικοδόμοι κατόρθωσαν να φθάσουν στα απόρρητα αυτά ύψη.

Είχαν γνωρίσει μεγάλη φήμη και ακμή τα Μετέωρα, τον παλιόν καιρό. Περισσότερο από δυο χιλιάδες αναχωρηταί και άσκηταί ζούσαν στα μοναστήρια τους και στις κόγχες, τις σκαλισμένες — πράγμα άπίστευτο — στη λεία έπιφάνεια του βράχου, σε ύψος

σαράντα και πενήντα μέτρων. Σήμερα, ή μοναστική πολιτεία είναι σχεδόν νεκρή. Την εκκληρίσαν ή Κατοχή και έπειτα ό συμμοριτοπόλεμος. Οι άνεκτίμητοι θησαυροί της, τα πολύτιμα ιερά σκεύη, οι χειρόγραφοί κώδικες λεηλατήθηκαν από τους Γερμανούς. Τα μοναστήρια της, έρημαμένα, άφροντίστα, καταρρέουν σιγά σιγά και έρείπωνονται. Η κοινότης της Μονής της Μεταμορφώσεως, άποτελείται σήμερα από τρεις μόνο καλογέρους. Τα μοναστήρια της Άγ. Τριάδος και του Στεφάνου έχουν από 2 άναχωρητάς και ή Μονή Βαρλαάμ μόνο 1. Και δυό καλογέρηδες έχουν άπομεινεί στη Μονή Άρσάνου, το μόνο γυναικείο μοναστήρι των Μετεώρων. Στη Μονή Ά. Νικολάου, τα κόκκαλα του τελευταίου καλογέρου της, άσπρίζουν σ' ένα κελλί και τα μόνα πλάσματα που την κατοικούν είναι τα γεράκια, που χρησιμοποιούν την ετοιμόρροπη σκεπή της έκκλησίας ως παραπετήριό για τις επιδρομές τους στην πεδιάδα. Έτσι ψυχορραγούν μέσα στην εγκατάλειψη τα Μετέωρα.

Και ή άνελεπτή έπιθεσις του χρόνου και των στοιχείων της φύσεως συνεχίζεται ανεμπόδιστα. Οι έρχόμενες γενεές άδικα θ' άναζητούν τα τελευταία λείψανα του έκπληκτικού αυτού κατορθώματος του ανθρώπου, που το κατέστησε δυνατό ή πύρινη πίστις στο Θεό.

ΕΙΧΡΩΜΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

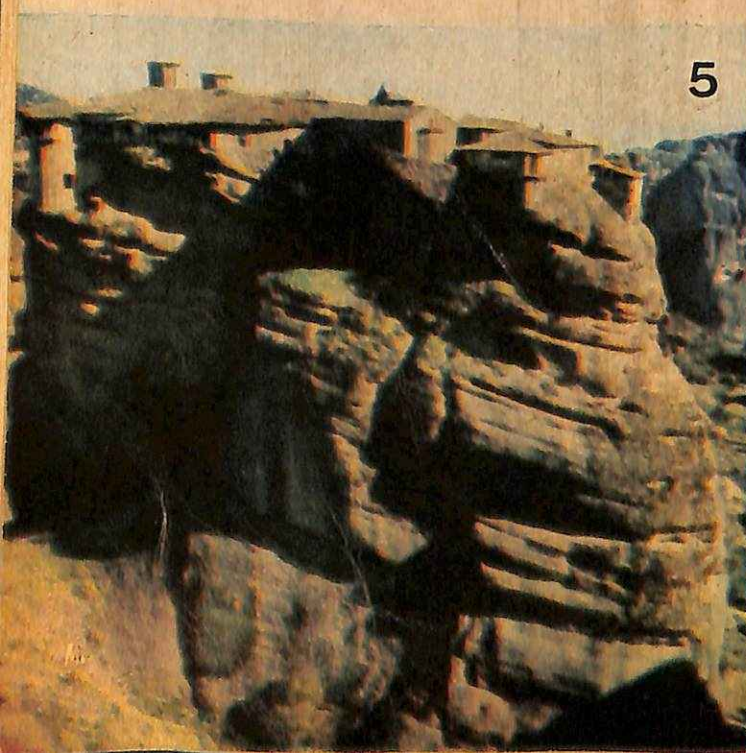
3

4

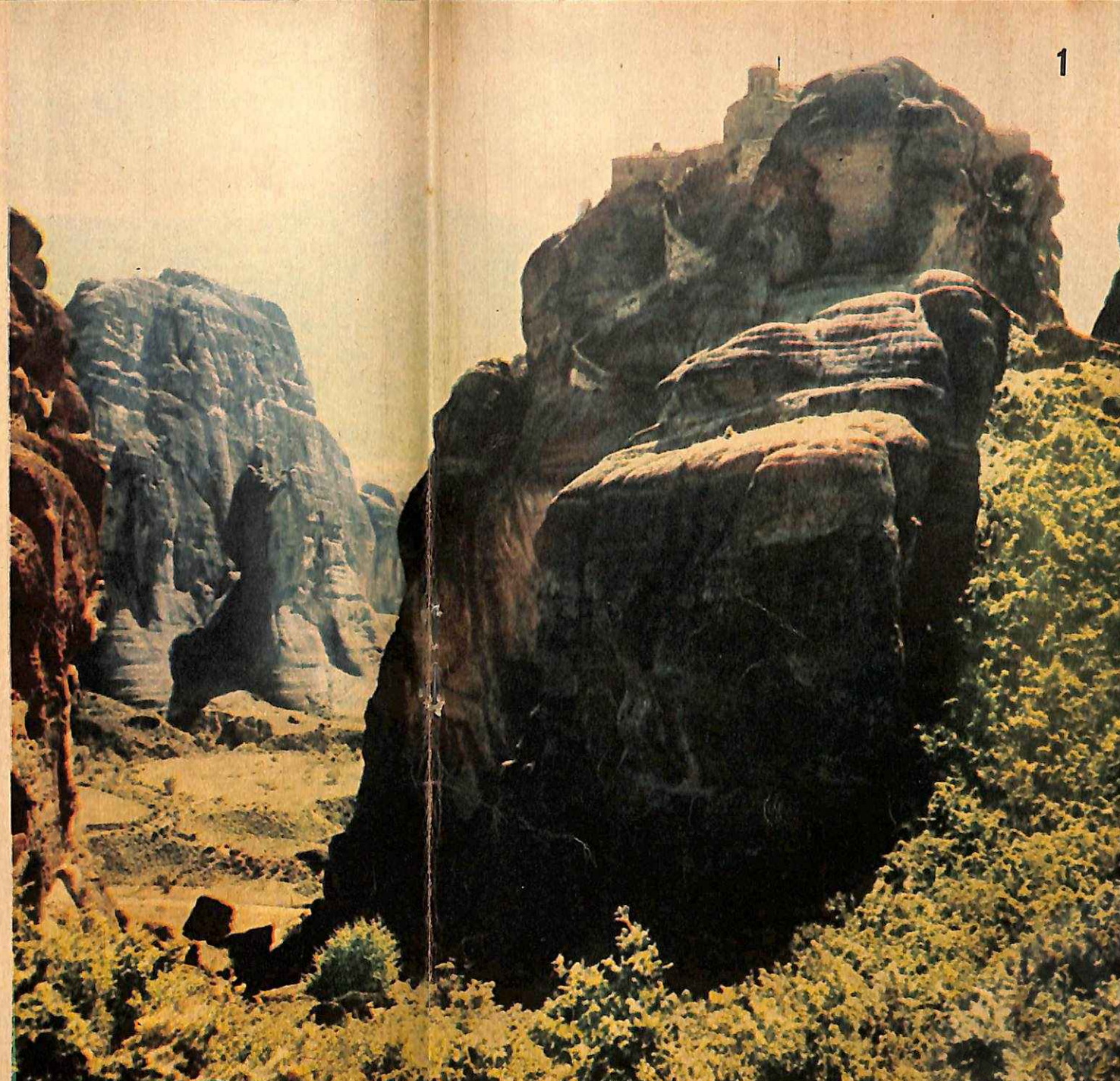

5

ΜΕΤΕΩΡΑ

1

6

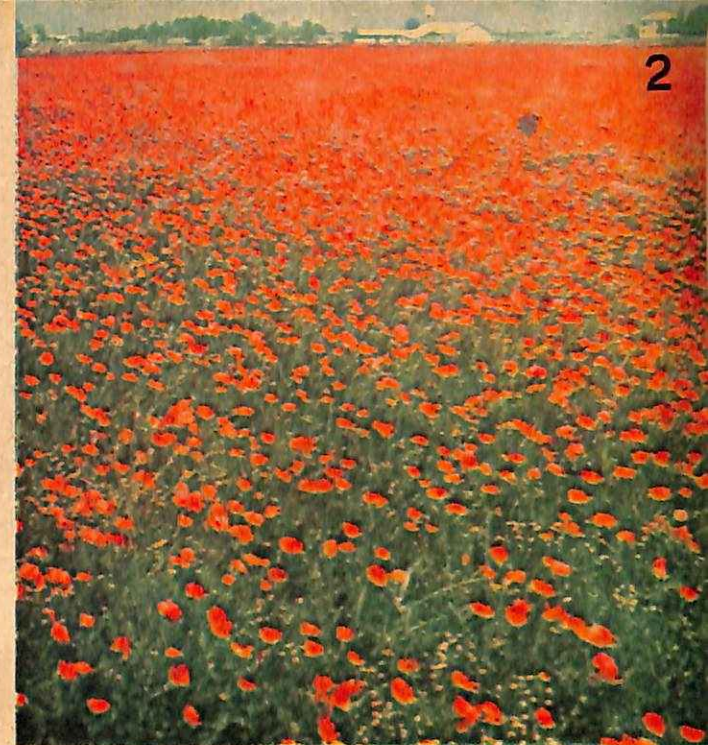
7

8

2

1 Στην κορυφή του τιτανικού βράχου, διακρίνεται η Μονή Βαρλαάμ, που ιδρύθηκε στα 1517 και ήταν, άλλοτε, η πλουσιώτερη της Ιεράς πολιτείας των Μετεώρων.

2 Για να φτάσει ο ταξιδιώτης στην Καλαμπάκα και τα Μετέωρα, πρέπει να διασχίσει τη θεσσαλική πεδιάδα. 'Ο λουλουδισμένος κάμπος συνθέτει, σε ώριμες εποχές, μια εικόνα άπιστευτης χρωματικής όμορφιάς.

3 Σε ύψη απρόσιτα, άναμσης ούρανο και γης, φαντάζουν, μετέωρα αληθινά, τα λείψανα μοναστηριών, που έχουν ερημωθεί από καιρό και, σιγά-σιγά, καταρρέουν σε έρεϊπια.

4 Τα παλιά χρόνια, οι επισκέπται ανέβαιναν στα μοναστήρια μέσα σε δίχτυ. Τώρα, μονοπάτια σκαλισμένα στο βράχο οδηγούν στις κυριώτερες μονές. Μεταξύ των δύο βράχων, διακρίνεται αιωρούμενο ένα από τ' άχρηστα πιά δίχτυα.

5 Μια άλλη άποψη της Μονής Βαρλαάμ. "Ένας μονάχας καλόγηρος σιγοσβήνει τώρα εκεί, με συντροφιά τα γεράκια.

6 Τα πρόβατα που δόσκουν στους πρόποδες των βράχων, δίνουν έναν ειδυλλιακό τόνο στο επίβλητο τοπίο. Δεξιά, στην κορυφή: 'Η Μονή της Μεταμορφώσεως.

7 Τα θλιβερά χαλάσματα της Μονής του 'Αγίου Νικολάου, που υπήρξε και αυτή, άλλοτε, μιά απ' τις πλουσιώτερες σε κειμήλια ιερά και αναντικατάστατα.

8 Τα Μετέωρα, όπως τ' αντικρύζει ο ταξιδιώτης, φθάνοντας από τα Τρίκαλα στην Καλαμπάκα.

40

Η τριτάτη διαθήκη

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΙ κοντά στο τζάκι, κουβεντιάσαμε. Δεν ξέρω πώς, κάποια στιγμή, η συζήτηση ήρθε στις περιέργες διαθήκες.

—Ναί, είπε ο συμβολαιογράφος Γουέγκσταφ, έχω υπ' όψει μου κάτι πολύ παράδοξο διαθήκες, που έτυχε να κατατεθούν στο συμβολαιογραφείο μου. Ένας πλούσιος γέρος, παραδείγματος χάριν, άφησε στην έγγραφη του όλη του την περιουσία, υπό τον όρο, ότι αυτή δεν θα έκανε ποτέ της περμανάντ, δεν θα έβαφε τα χείλη της, δεν θα έβαζε πουντρά, δεν θα πήγαινε σε χορούς και κινηματογράφους, δεν θα φορούσε κοντές φούστες και κοσμήματα, δε θα έκανε διαδήματα, που θα ήταν αντίθετο με τη Βίβλο. Άλλοι όριζαν στη διαθήκη τους, ότι ο κληρονόμος τους δεν έπρεπε να πίνει, να οδηγεί μοτοσυκλέτα, να κολυμπά κλπ.ε. Μία γρήα κυρία, έγραψε στη διαθήκη της, ότι ο άνεψιός της και η άνεψιά της έπρεπε να ξοδεύουν ένα σημαντικό μέρος του εισοδήματός, που τους άφηνε, στον Ιπποδρομίο, προσθέτοντας, ότι τους εύχεται να έχουν καλύτερη τύχη απ' αυτήν.

—Πρωτότυπη ιδέα, είπε ο Λάτιμερ, κάνοντας νόημα στον υπηρέτη του να φέρει κι' άλλο ούτι. Πέστε μας, κύριε Γουέγκσταφ, είναι αλήθεια, ότι έγραψαν διαθήκες πάνω σε καρεκλόποδα;

—Και σε καρεκλόποδα και σε άλλα άπιθνα πράγματα, αποκρίθηκε ο συμβολαιογράφος. Ξέρω, ότι έχουν προσαχθεί στο δικαστήριο για επικύρωση διαθήκες γραμμένες πάνω σε τσόφλια αυγών, ράχες διδύλων, έπιπλα κλπ.

—Περίεργο!

—Ναί. Ένας πελάτης μου, μάλιστα, προσέφερε ο Γουέγκσταφ, έβαλε και του έγραψαν τη διαθήκη του πάνω στην πλάτη του με τατουάζ.

—Μα αυτό είναι άπιστευτο! είπε ο Λάτιμερ.

—Πιο άπιστευτη ακόμα είναι η περίπτωση, που θα σας αναφέρω, είπε ο Κάρστερ, που ως εκείνη τη στιγμή δεν είχε μιλή-

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΟΥΪΛ ΣΚΩΤ

σει καθόλου. Άσφαλώς δε θα σας έχη τύχει ποτέ τέτοια διαθήκη, κύριε Γουέγκσταφ.

—Γιά, ν' ακούσουμε, είπε ο συμβολαιογράφος.

—Φυσικά, δε θ' αναφέρω όνόματα, αλλά σας λέω, ότι ο διαθέτης ήταν μακρινός συγγενής μου. Προσθέτω, επίσης, ότι δεν ήμουν από τους κληρονόμους, πράγμα, έξ' άλλου, καθόλου δυσάρεστο, όπως θα δήτε.

—Τόσο παράξενη ήταν η διαθήκη; ρώτησε ο Λάτιμερ.

συγγενείς του εύχονταν τον θάνατό του για να τον κληρονομήσουν. Αύτη, λοιπόν, η σκέψις, που είχε καρφωθεί στο μυαλό του σαν έμμοινη ιδέα, τον ώθησε να συντάξη την εξωφρενικότερη διαθήκη του κόσμου.

«Οι κληρονόμοι ήταν πέντε. Τους έφηνε, λοιπόν, από εκατό χιλιάδες λίρες υπό τον όρο, ότι θα γνωστοποιούσαν δημοσία τα ακόλουθα:

»Ο μεγαλύτερος άνεψιός του,

Διπλόπεννιές

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΑ

Με δίχως λόγο κι' αφορμή με κάνεις πέρα και μου ζηγιάσει ζοριλήκι και φοδέρα.

Να σε κρατήσω δεν μπορώ, μ' αν δεν αλλάξεις το ντορό, θα την χτυπήσης την κεφάλια σου μία μέρα.

Πάντα πληρώνονται τα λάθη τα μεγάλα και θα χτυπήσης κάποια μέρα την κεφάλια. Όσο μακριά μου κι' αν θρεθής, τα λόγια αυτά θα θυμηθής, όταν την πρώτη σου θα παίρνης κουτρούβαλα.

Θα τη χτυπήσης την κεφάλια σου μία μέρα, όπως και όλοι όσοι παίρνουνε αέρι και της ζωής καμιά φορά της κάνουν τον παλληκαρά και της ύψωνουνε κουρσάρικα παντιέσα.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΛΒΟΖΟΣ
(Μπουζουκοδισκουόζος)

—Ναί, αποκρίθηκε ο Κάρστερ. Ο συγγενής μου ήταν ένας τύπος φοδερά έκκεντρικός. Χάρης σε διάφορες επιτυχίες επιχειρήσεις, είχε κατορθώσει ν' αποκτήσει σεβαστή περιουσία.

«Ήταν, όμως, και φοδερά μιαν άνθρωπος. Τα τελευταία χρόνια, του είχε κολλήσει η ιδέα, ότι οι

ενας τραπέζιτικός υπάλληλος, έπρεπε να κάνει από τις εφημερίδες τη δήλωσι, ότι είχε κατακρασθή χρήματα της τραπέζης του και ότι ήταν γελοίος, σνόμπ και ύποκριτης.

»Για τη μεγάλη του άνεψιά, ήταν ακόμα πιο αστήριος. Έπρεπε αυτή να δηλώσει δημοσία ότι

ήταν μοχθηρή, μικροπρεπής και υποχονδριακή.

»Ο τρίτος άνεψιός του ώφειλε να διακηρύξει ότι ήταν άσωτος και ακόλαστος, ότι δεν ήξερε τίθε πη τιμή και ότι έζούσε εις έσρος των φίλων του.

»Η άλλη του άνεψιά, έπρεπε να δηλώσει ότι ήταν μορφομομνής, ελαφρόμυαλη, και ότι απο-έλουσε δημόσιο κίνδυνο.

»Τέλος, ο νεώτερος άνεψιός του έπρεπε να πη, από μικροφώνου και ενώπιον ακροατηρίου, ότι ήταν βλάκας και τρελλός, ανίκανος για κάθε εργασία, ότι ήταν γεννημένος για να τον εκμεταλλεύονται και ότι, παρά τα χρήματα που είχαν ξοδέψει οι δ-κοί του για να τον μορφώσουν, αυτός είχε μείνει ξύλο απελέκτο.

—Ήταν, αλήθεια, όλα αυτά, που τους καταμαρτυρούσε ο γέρος; ρώτησε ο Γουέγκσταφ.

—Αλήθεια ήταν, αποκρίθηκε ο Κάρστερ, αλλά, όπως καταλαβαίνετε, δεν μπορούσαν οι άνθρωποι να τα ομολογήσουν δημοσία, όσο και αν ήθελαν να εισπράξουν εκατό χιλιάδες λίρες ο καθένας.

—Όστε κανένας δεν κληρονομήσει; ρώτησε πάλι ο Γουέγκσταφ.

—Μονάχα ο νεώτερος άνεψιός.

—Πώς; Συμμορφώθηκε αυτός με τους δρους που του επέβαλλε ο γέρος;

—Ναί, γιατί, παρά τη γνώμη του θείου του, ο νεαρός ήταν, φαίνεται, πολύ έξυπνος. Έσκέφθηκε, ότι δεν έπρεπε να χάσει τις εκατό χιλιάδες λίρες. Και έβριζε τον τρόπο.

—Τί;

—Έγινε ήθοποιός! Και σε μία κομική σκηνή, είπε από το μικρόφωνο, ότι όριζε η διαθήκη. Ο κόσμος ξεκαρδίστηκε στα γέλια. Όλοι έβρισκαν το νούμερο χαριτωμένο. Και έτσι, ο νεαρός μας δεν κέρδισε μονάχα τις εκατό χιλιάδες λίρες, αλλά και αναδείχτηκε μέσα σε μία βραδιά σπουδαίος ήθοποιός.

★★

Η ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΗ ΚΟΥΚΛΑ

—Και τί ώρα φεύγει το βαπόρι;

ΠΕΡΑΣΑΝΕ πολλά χρόνια από τότε... Με τη Μαίρη δεν έτυχε να ξανα συναντηθούν ποτέ. Στην αρχή, γράφαμε ο ένας του άλλου δυο φορές την ημέρα. Ύστερα γράφαμε μία. Ύστερα μία φορά την εβδομάδα. Κι' ύστερα πια καθόλου...

Μέσα στα χρόνια αυτά, έκανα οικογένεια, έκανα παιδιά κι' έκανα και φιλιά. Και βάζα, ίσως, ξεχάσει εντελώς τη γιαπωνέζικη κούκλα, αν έχτες το μεσημέρι, δεν μου την κουβαλούσε στο σπίτι η μικρή μου ή κόρη. Την είχαν πάει στο Ζάππειο να παίξει και μου γύρισε, κρατώντας θριαμβευτικά το πτώμα της κλωμής γκέϊσσας. Γιατί, πτώμα ήταν πιά. Ένα φάλακρο, γυμνό και ακρωτηριασμένο πτώμα, μ' ένα μονάχα χέρι και χωρίς κανένα πόδι.

Στην αρχή, δεν την αναγνώρισα. Που να την αναγνώρισω; Το όμορφο προσωπάκι της ήτανε δρώμικο και γεμάτο μολυβιές.

Κι' η μυτίτσα της ήτανε σπασμένη. Την άρπαξα βίαια από τα χέρια της κόρης μου.

—Τί βρωμιές είν' αυτές που μου κουβαλάς στο σπίτι; Ότι σκουπίδια βρίσκεις στο δρόμο θα μάς τα φέρνεις εδώ;

«Η κόρη μου προσπαθούσε με κλάματα να μου εξηγήσει, ότι δεν είναι σκουπίδι, ότι είναι κούκλα κι' ότι τη θέλει. Έγώ, όμως, άσυγκίνητος την πήγα μέσα στην κουζίνα και την πέταξα στο ντενεκέ των σκουπιδιών.

Όταν την πέταξα, έτσι καθώς έπεσε ανάσκελα, τη γνώρισα. Τη γνώρισα από τα μικρά σχιστά ματάκια της, που ήτανε άδεια, γεμάτα σκοτάδι.

«Έκανα μία κίνησι να την πάρω, αλλά κρατήθηκα. Πώς ήτανε δυνατό να μαζέω εγώ, μπροστά στην κόρη μου, τις «βρωμιές» και τα «σκουπίδια» του δρόμου.

—Που τη βρήκες αυτή την κούκλα, χρυσό μου;

—Μου τη χάρισε ένα παιδάκι.
—Πώς το λένε αυτό το παιδάκι;
—Κωστάκι.
—Τό άλλο του όνομα;
—Δεν το ξέρω.
—Ήτανε κι' η μαμά του μαζί;
—Ναί.
—Μήπως ξέρεις πώς τη λένε τη μαμά του;
—Κυρία Μαίρη...

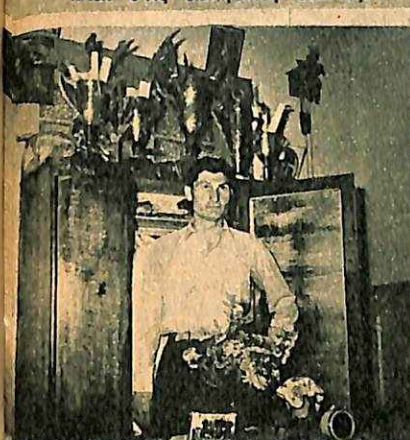
...Αύριο το πρωί, ο σκουπιδιάρης, μαζί με τα σκουπίδια μας, θα πάρη και την Καίτη. Ήρθε η καμηνοούλα από το Τόκιο, μ' ένα μεταξωτό κιμονό, και θα κηδεύη στην Αθήνα, ανάπηρη γυμνή, μέσα στο κάρο των σκουπιδιών.

Εύτυχός, υπάρχει ένας άνθρωπος δικός της, που θα κλάψη στην κηδεία της. Μόνο που θα κλάψη κρυφά.

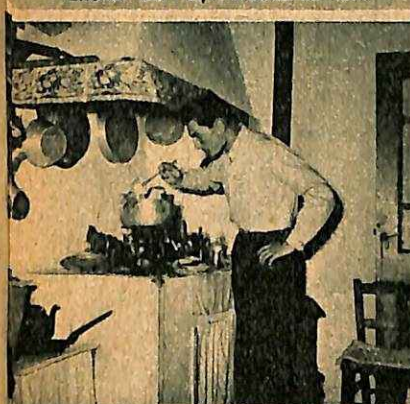
★★

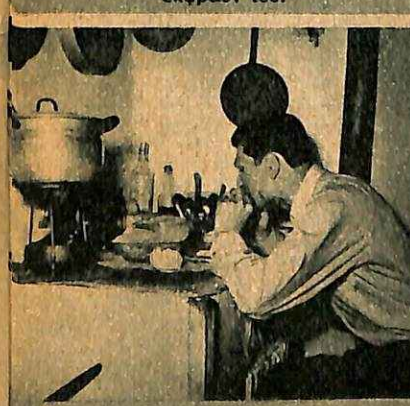
Ο πρωταθλητής με τα γενναία αισθήματα και το νοικοκυρεμένο του φτωχικό, φροντίζει πάντα για την καρδερία του, που την έχει επάνω απ' το κρεβάτι του και πλάι στις αθλητικές εικόνες.

Νέος ακόμα στο στίβο, ο Σύλλης έχει ένα σωρό κυπελλά, μεταλλία και διπλώματα, που τα έχει τοποθετήσει με υπερηφάνεια επάνω απ' την ντουλάπα του.

Ο Βασιάκης έχει ιδιαίτερη δύναμη στο φαγητό, που το ετοιμάζει ο ίδιος στην κουζίνα του (άνω εικόν), που αποτελεί και την τραπέζια (κάτω). Η βουλιμία φαίνεται καθαρά στην έκφρασι του.

Ο καλύτερος Έλλην αθλητής εις την παρυπαρκμένη ταχύτητα είναι αστυφύλας. Θά έλεγε κανείς ότι είναι ο κατάλληλος άνθρωπος εις την κατάλληλη θέση, εάν υπηρέτουσε εις την βίωσιν κακοποιών, αλλά ο ταχύτερος αστυνομικός τρέχει... με το αυτοκίνητο, γιατί υπηρετεί στα μηχανοκίνητα της Αστυνομίας.

Ο ΣΥΛΛΗΣ

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ Ο ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΣΤΙΒΟΥ ΜΑΣ

«Αν η φιλοτιμία αποτελεί ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά του Έλληνα, ο καλύτερος σήμερα αθλητής μας του στίβου, ο Βασίλης Σύλλης είναι η προσωποποίησις της. Οι θαυμαστές επιδόσεις και το λαμπρό ήθος του τον κάνουν υποδειγματικό αθλητή.

Σεμνός, εργατικός και ασκητικός ο Σύλλης αποτελεί τον ιδεώδη τύπο του αληθινού πρωταθλητού στο σώμα και στην ψυχή, όπως τον θέλει το «θάνατο αρχαίο πνεύμα» του ποιητού. Αυτά του δώματα τα χαρίσματα τα συνοδεύει δυστυχώς η φτώχεια. Μιά φτώχεια που δεν του επιτρέπει ούτε ένα καλό φαγητό. Κι' όμως ο Σύλλης είναι ο μεγαλύτερος δρομέας που ανέδειξε ποτέ η Ελλάς στους δρόμους της «πατατεμένης ταχύτητας». Και οι αθληταί πρέπει να έχουν καλύτερη τροφή απ' τη συνηθισμένη των άλλων, για ν' αντεπεξέλθω ο οργανισμός τους στην κατανάλωσι των θερμίδων που επιβάλλει η προσπάθειά τους.

Ο Βασίλης, που εργαζόταν άλλοτε σ' ένα εργοστάσιο, είναι σήμερα αστυφύλας στα μηχανοκίνητα της Αστυνομίας. Πρωτοφάνηκε στο αθλητικό στερέωμα το 1948 σαν... σφαιροβόλος στον Πανιώνιο. Μη έχοντας όμως τα λίγα λεπτά που του χρειαζόνταν για να δγάλη τις φωτογραφίες της αθλητικής ταυτότητας, γράφτηκε τελικά στην Αθλητική Ένωσι Παγκρατίου, που του έβαλε τις φωτογραφίες αυτές δωρεάν!

Από τότε, με αδιάκοπη και επίπονη προσπάθεια δελτιώσεως, γνωρίζει συνεχώς ολο θριαμβούς και επιτυχίες.

Ο Σύλλης, μικρότερος γόνος μίας οικογένειας προσφύγων από τον Πόντο, έχασε εκεί τον πατέρα του σε ηλικία 8 χρόνων και ζή τώρα σ' ένα δω-

ματιάκι στο Παγκράτι με τη μητέρα του. Έχει επίσης ένα αδελφό και μία αδελφή μεγαλύτερους απ' αυτόν.

Έπρεπε να βλέπατε όμως το φτωχικό αυτό δωματιάκι— με την άπιθνη σε στενότητα κουζίνα— με πόση καλαισθησία είναι στολισμένο. Πλάι στα κυπελλά, τα μεταλλία, τα διπλώματα και τις φωτογραφίες απ' τους αγώνες— όλα από λίγα κι' ωραία— δε λείπουν τα εικονίσματα, οι φωτογραφίες των Βασιλέων, τα κλουβιά, το κλουβί με την καρδερία...

Αδυναμία του πρωταθλητού μας είναι οι φωτογραφίες των διασημών ξένων συναδελφών της ειδικότητός του που κοσμούν τους τοίχους του δωματίου του όπως των νεαρών φιλάθλων.

Κι' όμως ο ευαίσθητος αυτός νέος είναι από πέρσι Ένας περίφημος πρωταθλητής που το ρεκόρ του των 48'' 7)10 στα 400 μέτρα που επέτυχε τον περασμένο Σεπτέμβριο στην Κοπεγχάγη, δεν τό είχε αντικρύσει από μακριά ούτε κι' αυτός ο Μάντινας, που έμεινε ιστορική φυσιογνωμία στον αθλητισμό μας.

Τι όνειρεύεται; Να βρη καλύτερους δρους διαβίωσης, τροφή και κατοικία, για να μπορέση να επιτύχη κάτι καλύτερο για τον Έλληνικό Αθλητισμό στους διεθνείς στίβους.

Φτωχέ Βασίλη! Σαν αληθινός Έλληνας προσπάθει με ένα αρχαίο τόξο να τα δγάλης πέρα με την... ατομική ενέργεια των ξένων συναδελφών σου, που διαθέτουν τα πάντα.

Ο Βασίλης Σύλλης δεν είναι μόνον καύχημα για τον Αθλητισμό μας αλλά και ένας λαμπρός νέος.

ΣΠ. ΑΥΛ.

Όταν τρέχει ο Σύλλης, φαίνεται καθαρά πόση προσπάθεια καταβάλει απ' τις προσπάθειές του προσώπου του. Οι δυο αυτές εικόνες (άνω και κάτω) παρουσιάζουν τον υπ' αριθ. 1 Έλληνα δρομέα σε χαρά κτηριστικές προσπάθειές του.

ΗΜΟΥΝΑ στο μπάρ με έναν τύπο, που λεγόταν Σβάιγκ και που ήθελε να του κλείσω ένα συμβόλαιο για πετρέλαιο με τον 'Αλαφίν — τον τοπικό ήγεμόνα — για λογαριασμό της Κυβερνήσεώς του. 'Εγώ, πάλι, ήθελα να πληρωθώ. Του είπα, ότι είχα ραντεβού με τον 'Αλαφίν στο θερινό του ανάκτορο άργα το απόγευμα και ότι είχα πολλές ελπίδες να κλείσω τη δουλειά. Του ξαναμίλησα, όμως, και για την αμοιβή μου. 'Εβγαλε και μου έδωσε μία επιταγή.

— Τι είναι αυτό; είπα μόλις την κύτταξα. Αυτό καλὰ-καλὰ δε φτάνει ούτε για τὰ ναύλα μου και τὸ λογαριασμό τοῦ ξενοδοχείου...

— 'Εγὼ φεύγω σήμερα ἀπ' τὴν Μπεκουράτα, ἀλλὰ ἡ τελικὴ σου πληρωμὴ θὰ σὲ περιμένει στὴ Διεθνή Τράπεζα, όταν, φυσικὰ, συμπληρώσεις τὶς διαπραγματεύσεις με ἀξίσι ἀποτελέσματα, μοῦ εἶπε με τὸ νοῦ πού δὲν ἐπιδεχόταν ἀντιρρήσεις.

— Μὰ πὼς θὰ ξέρῃ ἡ Τράπεζα, ὅτι...

— Θὰ τὸ ξέρῃ, Χάρρυ, θὰ τὸ ξέρῃ!... 'Ημῶνα φουρκισμένοι γιὰ τὸ τσέκ, καθὼς ἀφῆσα τὸν Σβάιγκ καὶ τράβηξα γιὰ τὴ Διεθνή Τράπεζα. 'Αναρωτιόμουν πὼς ἦταν δυνατόν ἡ Τράπεζα νὰ μάθῃ ποτὲ ἀν ὁ 'Αλαφίν εἶχε δεχτῇ ἡ ὀχι τὶς προτάσεις μου. Μπήκα, τέλος, στὴν Τράπεζα καὶ ἔδωσα τὴν ἐπιταγὴ στὴ θυρίδα τοῦ ταμῆ.

'Ηταν ὡραῖο παιδί, ἀν σὰς ἐνδιαφέρῃ τὸ γεγονός, ὁ βλοσυροκοιμένος, γουρλωμάτης καὶ δολοφονικὸς τύπος, πού ἦταν θρονιασμένος πῶς ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα. Κύτταξε πρῶτα τὴν ἐπιταγὴ καὶ ἔπειτα ἐμένα.

— Θέλετε τὴν ταυτότητά μου; ρώτησα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη. Εἰσθε κιόλας πολὺ γνωστὸς στὴν πόλὶ μας, κ. Λάιμ.

Εἶχα πάρει τὸ δρόμο γιὰ τὸ ξενοδοχείο μου, ἔχοντας στὴν τσέπη τὸ πενιχρὸ ποσό, με τὸ ὁποῖο ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σβάιγκ ἔκρινε, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀνταμειβῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος τὶς υπηρεσίες μου, όταν με πλεύρισε ἕνας ἀγνωστός.

— Μὲ συγχωρεῖτε πού σὰς πλησιάζω στὸ δρόμο, ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς μιλήσω ἀμέσως, μοῦ εἶπε.

— Ποιὸς εἴστε; ρώτησα.

— Τὸ δνομά μου δὲν ἔχει καμμιά σημασία γιὰ σὰς, ἀλλὰ μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἕνα πράγμα: Δὲν εἰμαι φίλος τοῦ Κάρλ Σβάιγκ.

Τὸν κύτταξα. 'Ηταν ἄνθρωπος πού θὰ περνοῦσε ἀπαράτητος μέσα στὸ πλῆθος. 'Απὸ κοντὰ, ὥστόσο, τὸ πρόσωπό του φάνερνε κάποια δύναμι χαρακτήρος, ἀν τὸ καλοκυττάξαι.

— Μπορῶ νὰ σὰς πῶ στὸ ξενοδοχείο μου με τὸ αὐτοκίνητό μου;

— Εὐχαριστῶ. 'Εχω δικό μου αὐτοκίνητο...

— Δὲν ἔχετε δικό σας αὐτοκίνητο, κ. Λάιμ; καὶ τὴ Σιτροὲν πού νοικιάσατε δὲν τὴ χρησιμοποίησατε σήμερα. Τὴν ἀφήσατε στὸ γκαράζ τοῦ ξενοδοχείου γιὰ ἐπιδιόρθωσι. Τὴ θέλετε νὰ εἶναι ἐν τάξει όταν θὰ πάτε ἀργότερα στὸ θερινὸ ἀνάκτορο τοῦ 'Αλαφίν.

Φαίνονταν περίφημα κατατοπισμένος γιὰ τὴν ἀφεντιά μου, ἀλλὰ τώρα ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ μάθω κάτι γι' αὐτόν. Κι' ἔτσι εἶπα, πὼς δέχομαι εὐχαρίστως τὴν πρότασή του. 'Όταν καθίσαμε στὴν πολυτελὴ του λιμουζίνα καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ ξενοδοχείο, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα δέμα καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε δίχως νὰ πῇ λέξι. Τὸ ἀνοίξα καὶ εἶδα ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα τῶν ἑκατὸ δολλαρίων.

— Εἶναι δικὰ σας, μοῦ εἶπε.

Τὸν κύτταξα σαστισμένος.

— 'Ονομάζομαι Μορδοχάι Βαρίν...

— 'Ὡς ἐδῶ μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια, διέκωσα, γιὰτὶ κανένας δὲ θὰ μπορούσε νὰ ἐφεύρῃ τέτοιο δνομα...

— Θὰ ἐξακολουθῶ νὰ λέω τὴν ἀλήθεια, εἶπε χαμογελώντας. Κύριε Λάιμ, βρίσκομαστε καὶ οἱ δύο μας ἐδῶ, στὴν Μπεκουράτα, γιὰ τὸ ἴδιο πράμα. Μὲ μιά μο-

Ὁ ἀνεμὸς τῆς περιπέτειας μ' ἔφερε καὶ στὴν Μπεκουράτα, μιά πολιτεία ἀγνωστὴ ὡς χῆς καὶ χαμένη σὲ κάποια ἀπόμειρη γωνία τῆς Σουδανικῆς 'Αραβίας. Τὰ μεταλλεῖα τοῦ μαύρου χρυσοῦ — οἱ πετρελαιοπηγές — γεμίζουν τώρα ὁλόκληρο τὸ τοπίο καὶ κάτω ἀπ' τοὺς μοντέρνους ἀσφαλμένους σκελετοὺς τῶν πηγαδιῶν ἀπλώνονται τὰ χαμόσιπα ἀνάκτορα με καινοὺς κτίρια. Οἱ 'Αραβίδες με τὶς κελύμπες σπῶν χοντροὺς στοὺς δρόμους με τοὺς Εὐρωπαίους, πού φοροῦν μοντέρνα ἀσφρα ρούχα. Τὶς περισσότερες ὥρες τοῦ ἡμερονοκτίου ἡ πόλις εἶναι ἐκτεταμένη σὲ ἀσιατική νάρκη καὶ εἶναι ἰδανικὸς τόπος γιὰ φόνο καὶ ἀπάτη. Τὸ πετρέλαιο νὰ λάδωνε, ἀραγε, τὸν τροχὸ τῆς τύχης καὶ γιὰ τὸ φίλο σας, τὸν Χάρρυ Λάιμ;

νάχα διαφορά: 'Εσεῖς θέλετε τὰ συμβόλαια γιὰ τὴ χώρα πού σὰς ἔδωσε τὸ μίζερο ἐκεῖνο τσέκ πού μόλις ἐξαργυρώσατε στὴν Τράπεζα, ἐνῶ, ἐγὼ, θέλω τὰ συμβόλαια γιὰ μιά ἄλλη δύναμι. 'Ὡς σήμερα ἐσεῖς πετύχατε, ἐνῶ ἐγὼ ἀπέτυχα.

— Δὲν ὑπογράφηκε ἀκόμα ἡ συμφωνία, τὸν πληροφοροῦσα.

— Θὰ ὑπογραφῇ. 'Εχω πληροφορίες ἀπὸ καλὴ πηγὴ, ὅτι τὸ ζήτημα εἶναι προσωπικὸ ἀνάμεσα σὲ σὰς καὶ στὸν 'Αλαφίν. Θὰ ὑπογράψῃ τὶς ἐκχωρήσεις σὲ ὅποια

δύναμι διαλέξετε ἐσεῖς...

— 'Ὡς, εἶπα με ἐπιφύλαξι.

— 'Ξέρω πὼς δουλεῖτε τὸ μυαλό σας. 'Εχω ἐργασθῇ με ἀνθρώπους σὰν ἐσὰς. 'Η πίστις σας ἀνήκει σὲ ὅποιον πληρώσει περισσότερα. Στὰ χέρια σας κρατᾶτε αὐτὴ τὴ στιγμή τὴ μεγαλύτερη ἀμοιβὴ πού προσφέρθηκε ὡς τώρα γιὰ τὶς υπηρεσίες σας. 'Όταν παρουσιάσατε τὰ συμβόλαια στὸν 'Αλαφίν, εἶμαι σίγουρος, πὼς θὰ ἔχουν ἐπ'αὐτὸν τὸ δνομα τῆς χώρας πού πρέπει...

ΣΕ λίγο πῆγαινα πρὸς τὸ μπάρ τοῦ ξενοδοχείου. Δὲν κρατοῦσα πιά στὸ χέρι μου τὰ λεφτὰ πού μοῦ εἶχε δώσει ὁ Βαρίν. Τὰ εἶχα δάλεϊ ὁριστικὰ στὴν τσέπη μου. 'Αλλὰ ἀναρωτιόμουν πὼς θὰ κατάρθωναν νὰ ἱκανοποιήσω δλους τοὺς πελάτες μου. Τὸ μπάρ ἦταν ἔρημο. 'Ηταν ἐκεῖ μονάχα ἕνας τύπος πού τὸν ἔλεγαν Τζῶρτζ Χάρρις καὶ πού ἔβγαζε τὸ ψωμί του κάνοντας τὸν δὴγο στὸς 'Αμερικανούς περιηγητὰς. 'Ὁ Χάρρις κι' ἐγὼ δὲν τὰ πηγαίναμε καλά, γιὰτὶ εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ λήσ στοὺς περιηγητὰς, πὼς ἔπρεπε νὰ φυλάγονται ἀπὸ κάποιον ὑποπτό 'Αμερικανό, πού τὸν ἔλεγαν Χάρρυ Λάιμ.

Προτίμησα, λοιπόν, νὰ ἐγκατασταθῶ στὴ διπλανὴ αἴθουσα. 'Εκεῖ εἶδα μιά μορφή καὶ βοηθητικὴ κοπέλλα, πού ἔπρεπε, δίχως ἄλλο, νὰ εἶναι 'Αμερικανίδα. Εἶχε τὴν ἀθωότητα ἐκείνη, πού μονάχα ἕνας Ρέινολτς θὰ μπορούσε νὰ συλλάβῃ καὶ ἕνας Χάρρυ Λάιμ νὰ ἐκτιμῇ δεδόντως. Καὶ δὲν ὑπῆρχε γύρω οὔτε μητέρα, οὔτε συνοδός.

— Εἶναι περιττὸ νὰ φωνάζετε τὸ γκαρ-

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲ σὰς ἔπεσε τὸ μαντῆλι σας, τῆς εἶπα.

'Ηταν μιά δικὴ μου παραλλαγή τοῦ παλαιοῦ κόλπου.

— Πὼς εἶπατε;

— 'Αν σὰς εἶχε πέσει, θὰ μπορούσα νὰ τὸ σηκώσω καὶ νὰ σὰς τὸ δώσω. 'Ετσι, θὰ πιάναμε κοῦβεντα καὶ θὰ εὕρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ σὰς προτεῖνω ἕναν περίπατο, γιὰ νὰ σὰς δείξω τὰ ἀξιοθέατα τῆς ἀλλοιᾶς αὐτῆς πολιτείας.

— 'Εχω ὁδὸν, εὐχαριστῶ.

Τὸ χαμόγελό της ἦταν χαριτωμένο, ἀθῶο ἀλλὰ καὶ προκλητικόν.

— Ναι, ἀλλὰ θὰ μπορούσα νὰ σὰς δείξω μέρη, ὅπου ὁ Τζῶρτζ Χάρρις οὔτε θὰ ὤνειρευτο νὰ ὀδηγήσῃ ἕνα κορίτσι δέκα ἐφτὰ χρονῶν.

— Εἶμαι δεκαεννέα.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποχωρῇ. 'Αλλὰ ξαφνικὰ ἀλλάξε.

— Θὰ πρέπει νὰ εἴστε ὁ Χάρρυ Λάιμ, πού μοῦ ἀνέφερε ὁ κ. Χάρρις.

— Εἶμαι, πρὸ παντός, Λάιμ, τῆς εἶπα. 'Αποκριθῆκα.

— Λυποῦμαι πολὺ, κ. Λάιμ, ἀλλὰ σὲ λίγο βαρδὺν οἱ ἄλλοι καὶ δὲν πρέπει νὰ με δοῦν νὰ μιλῶ μαζί σας.

— Θέλετε νὰ συναντηθῶμε τὸ βράδυ, δεσποινίς;

— 'Ὡς, εἶπε κι' ἔφυγε.

Η ΚΟΠΕΛΛΑ ἦταν, δέβαια, πολὺ μορφή. 'Ὡστόσο, τὴν ἔβγαλα ἀπ' τὴ σκέψι μου καθὼς πλησιάζα στο θερινὸ ἀνάκτορο τοῦ 'Αλαφίν, ἀργότερα τὸ ἀπόγευμα. Εἶχα τὸ σὰ ἄλλα νὰ σκεφθῶ. Εἶχα ἀναλάβει υποχρεώσεις ἀπέναντι σὲ δύο χώρες. 'Ὁ Σβάιγκ εἶχε πράκτορες πτὴν πόλι, πού θὰ φρόντιζαν νὰ περιφρουρήσουν τὰ συμφέροντα τοῦ ἀφεντικῶ τους. 'Απὸ τ' ἄλλο μέρος, ἤμουν σίγουρος, πὼς καὶ ὁ Βαρίν θὰ ἔβαζε ἀνθρώπους νὰ με ἐπιβλέπουν.

'Η νοικιασμένη μου Σιτροὲν πῆγαινε θαυμάσια καὶ φαίνεται, πὼς δὲ θὰ πολυπρόσχεα, γιὰτὶ, ξαφνικὰ, ὁ δρόμος, πού συνήθως ἦταν ἔρημος, γέμισε κόσμο κι' ἀναγκάστηκα νὰ σταματήσω. 'Αναγοστὰ στὸ αὐτοκίνητο πετάχτηκαν κάτι ἀγριῶποι Βεδουῖνοι με τοιφεκία. 'Απ' τὸ πλῆθος ξεχώρισε γρήγορα μιά μορφή, πού με πλησίασε.

— Χαίρετε, κ. Λάιμ, εἶπε ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

Θυμήθηκα ἀμέσως πού τὸν εἶχα ξαναδῇ.

— Εἴστε ὁ ταμίας τῆς Διεθνούς Τραπεζῆς; εἶπα.

— Μιά ἀπ' τὶς ἀσχολίες μου εἶναι κι' αὐτὴ. Κάνετε μοῦ θέσι, κ. Λάιμ. 'Εχουμε νὰ μιλήσουμε πρὶν δῆτε τὸν 'Αλαφίν.

Φυσικὰ, ὁ βλοσυροκοιμένος γουρλωμάτης 'Αράπης, πού καθίσε δίπλα μου ἦταν ὁ πράκτορας τοῦ Σβάιγκ στὴν Τράπεζα. Μὲ εἶχε δῇ νὰ μπαίνω στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Μορδοχάι Βαρίν τὸ πρωί κι' ἐρχόταν τώρα νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι δὲ θὰ ἦταν καλὸ γιὰ τὴν ὑγεία μου νὰ παραδῶ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ Σβάιγκ. Συμφωνήσαμε νὰ βρεθοῦμε στὸ μπάρ τοῦ ξενοδοχείου μετὰ τὴ συνάντησί μου με τὸν 'Αλαφίν. 'Εκεῖ θὰ με πληρώνε καὶ θὰ μπορούσα νὰ φύγ. 'Απ' τὴν πόλι πρὶν μᾶθῃ ὁ Βαρίν σὲ ποια. 'Όνομα εἶχαν γίνε τὰ συμβόλαια.

'Η συνάντησίς μου με τὴν αὐτὴ ἐκλαί-πρότητα, τὸν ἡγεμόνα τῆς Μπεκουράτας, ἦταν μαρτύριο. Φαίνεται, πὼς οἱ ἐκχωρήσεις τῶν πετρελαίων πρέπει νὰ συνοδεύονται ἀπὸ ἀτέλειωτες τελετουργικὲς διατυπώσεις. Πρὶν ἐρθοῦμε στὴ συζήτησι τῶν συμβολαίων, εἶχε κιόλας ἀρχίσει νὰ βραδυάζῃ. 'Αλλὰ ἀκόμα καὶ τότε ὁ γέρος δὲν ὑπέγραψε. Τὸ μόνο πού κατάφερα ἦταν νὰ τοῦ ἀφήσω τὰ συμβόλαια καὶ νὰ τοῦ ἀποσπᾶσω τὴν ὑπόσχεσι, πὼς θὰ τὰ ὑπέγραφε σύντομα. 'Αναγκάστηκα νὰ ἀρκεσθῶ σ' αὐτό. 'Όταν γύρισα, ἀφῆσα τὸ αὐτοκίνητο πίσω ἀπ' τὸ ξενοδοχείο καὶ πῆγα στὸ μπάρ, ὅπου με περιμένε ὁ γουρλωμάτης.

— Εἶναι περιττὸ νὰ φωνάζετε τὸ γκαρ-

σόνι, εἶπε όταν πλησίασα στὸ τραπέζι του. Πῆρα τὸ θάρρος νὰ σὰς παραγγείλω ἕνα ἀφέντι.

— Πολὺ προνοητικὸς εἴστε. 'Ελπίζω νὰ φέρατε μαζί σας τὰ λεπτὰ.

— 'Ηρθα προετοιμασμένος, εἶπε χαμογελώντας, ἀλλὰ πληροφορηθῆκα, ὅτι ὁ 'Αλαφίν δὲν ὑπέγραψε τὰ συμβόλαια.

— 'Ακούστε, εἶπα, ἀφοῦ ξέρετε, πὼς δὲν ὑπογράφηκαν τὰ χαρτιά θὰ ξέρετε ἐπίσης καὶ ὅτι τὰφτιαξά ὅπως τὰ θέλατε. Εἶναι δλα στ' ὄνομα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Σβάιγκ! 'Η δουλειά μου, ἐπομένως, ἔχει τελειώσει. 'Εστω κι' ἂν ἤθελα νὰ μείνω στὴ Μπεκουράτα ὡς πού νὰ ὑπογραφῶν τὰ συμβόλαια, δὲ θὰ μπορούσα, γιὰτὶ θὰ με κυνηγοῦσε ὁ Βαρίν. Θέλω τὰ λεφτὰ μου! τόνισα, ἀρπάζοντάς τον ἀπ' τὸ πέτο καὶ κυττάζοντας τὰ γουρλωμένα μάτια του. Τώρα! Καταλαβαίνεις; Τώρα, ἀμέσως!

'Εκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός καὶ ὁ ταμίας ἔπεσε πάνω στὸ στήθος μου.

— Πρόσεξε, Λάιμ, ψέλλισε... 'Ὁ Βαρίν... 'Ὁ Βαρίν τὸ ξέρει...

Πέθανε πρὶν προλάβω νὰ τοῦ πάρω τὰ λεφτὰ ἀπ' τὴν τσέπη. Καὶ τὸν ἀκούσα νὰ κατρακυλᾷ ἀπ' τὴν καρέκλα του, καθὼς ὁ Βαρίν με τοὺς μπράδους του ὤρμουσε μέσα στὴν αἴθουσα ἀπ' τὴν πόρτα ἀπὸ ὅπου εἶχε πέσει καὶ ὁ πυροβολισμός. Μοῦ ρίξετε δύο πιστολιές τὴ στιγμή πού ἔφευγα ἀπ' τὴν πίσω πόρτα, ἀλλὰ ἔφτασα στὴ Σιτροὲν καὶ πῆδηξα μέσα.

Ξεκίνησα σὰν παλαδὸς καὶ πίσω μου ἀκούσα νὰ βάζουν μπρὸς ἄλλα αὐτοκίνητα. Στὸ δρόμο ξεπηδοῦσαν ἀλαφιασμένοι ἱθαγενεῖς καὶ διάφορα ζῶα.

Κατάφερα νὰ ξεκόψω ἀρκετὰ ἀπ' τοὺς δῶκτους μου, ἔξαφνα, όμως, εἶδα κόσμο μαζεμένο μπροστὰ σ' ἕνα μισοφωτισμένο ἀράπικο κέντρο. Τὸ μάτι μου ἔπιασε καὶ μιά σιλουέττα με ἄσπρα. Τὴ γνώρισα ἀ-

μέσως: ἦταν ἡ νεαρή 'Αμερικανίδα τοῦ ξενοδοχείου.

Πετάχτηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου καί, πρὶν καλοσταματήσω, δρέθηκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο, δίπλα μου.

— Πάρτε με μακριὰ ἀπὸ δῶ γρήγορα! μοῦ εἶπε ἀλαφιασμένη.

— Μὰ πὼς δρεθήκατε σ' αὐτὸ τὸ κατὰ-γώγιο; ρώτησα ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε σὰ σίφουνας.

Μιλοῦσε λαχανιασμένα καὶ ἦταν κατὰ-χλωμη.

— ... 'Ὁ Τζῶρτζ Χάρρις δὲν ἤθελε νὰ με πᾶ... ἐκεῖ πού ἤθελα νὰ πάω... 'Εφυγα κρυφὰ ἀπ' τὸ ξενοδοχείο μετὰ τὸ φαγητό...

Πῆγα σὲ κείνο τὸ κέντρο... Φρικτὸ μέρος... Μὲ πλησίασαν δύο ἱθαγενεῖς... Προσπάθησα νὰ δῶ... Ποτὲ μοῦ δὲ χάρηκα τόσο, δλεπόντας ἕνα ἄνθρωπο, ὅσο όταν σὰς εἶδα...

'Εγὼ ἔμεινα σιωπηλός. Στὸ μυαλό μου εἶχε κιόλας ἀρχίσει νὰ διαμορφώνεται μιά σκέψις. Σὲ λίγο ρώτησα:

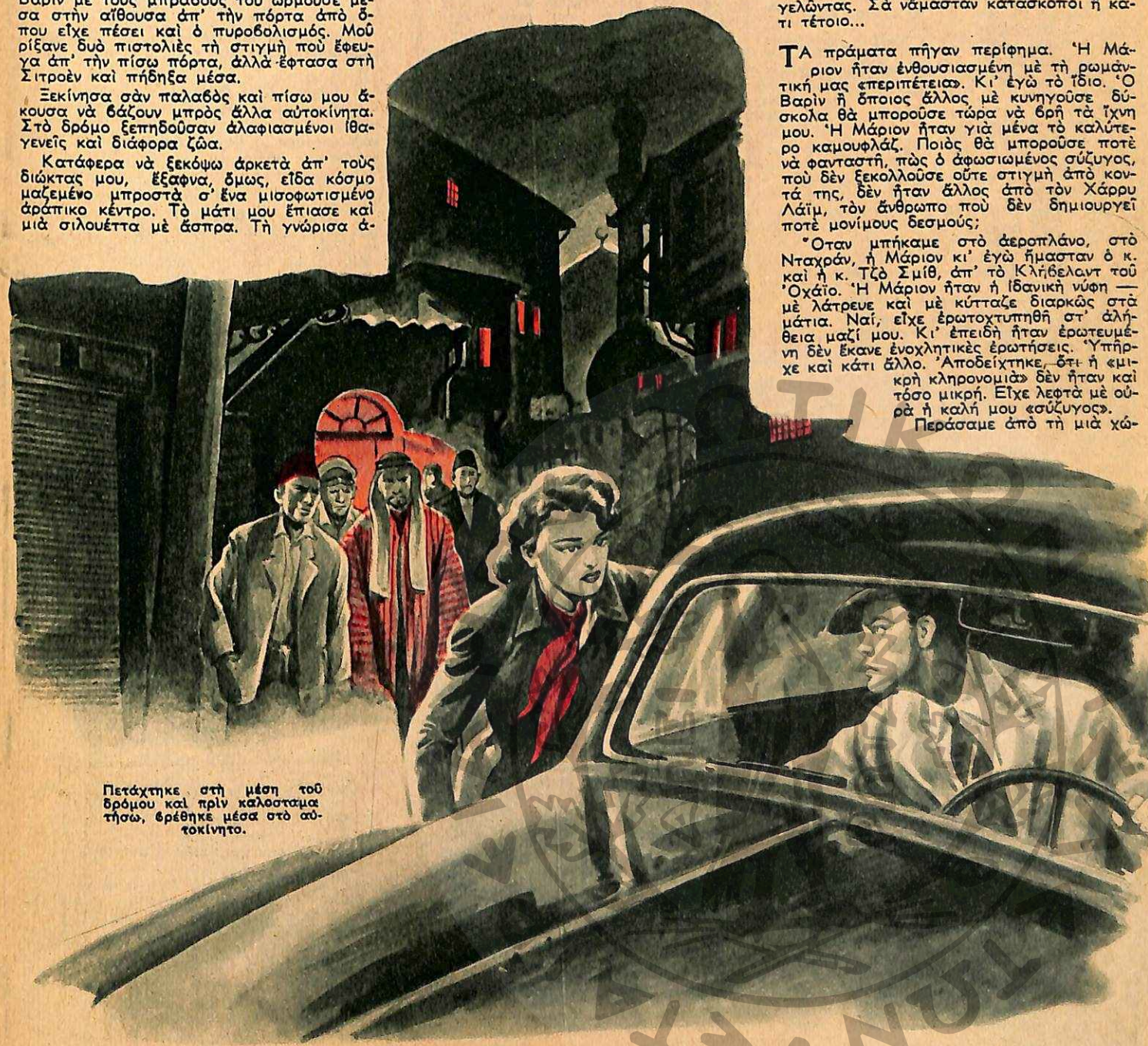
— Κρυώνετε;

— Λίγκι.

— Κἀθίστε πιὸ κοντὰ μου.

'Ακούμπησε πάνω μου καὶ ὕστερα με ρώτησε δειλά:

— 'Ετσι;

Πετάχτηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ πρὶν καλοσταματήσω, δρέθηκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο.

— Θαυμάσια. 'Αλλὰ νομίζετε, πὼς ταιριάζει νὰ κάθεται τόσο κοντὰ μου δίχως ἀκόμα νὰ μοῦ πῆτε τὸ δνομά σας;

— 'Εμεινε γιὰ λίγο σιωπηλὴ καὶ μετὰ με ρώτησε:

— Δὲ θὰ με πάτε πίσω σ' ἐκείνη τὴ φρικτὴ πολιτεία;

Φυσικὰ, δὲν εἶχα καμμιά τέτοια πρόθεσι.

— 'Ὡς-Ὡς πού δὲ μοῦ ἀρέσει κι' ἐμένα διόλου, εἶπα.

Χαμογέλασε.

— Λοιπόν, με λένε Μάριον Λῶρενς. Εἶμαι ὀρφανή. 'Ενας μακρινὸς συγγενὴς μου πέθανε πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες καὶ μοῦ ἄφησε λίγα ἡμετά. Παράτησα τὴ δουλειά μου καὶ ἀποφάσισα νὰ κάνω τὸ γυῖρο τοῦ κόσμου.

— 'Εχετε μαζί σας τὸ διαβατήριό σας; ρώτησα ἀδιόφορα.

— Ὄχι, εἶπε διστακτικά.

— Λοιπόν, γνωρίζω κάποιον στὸ Ντα-χράν, πού εἶναι σπουδαῖος κατασκευαστὴς διαβατηρίων. 'Αλλὰ θὰ γλυτώναμε ἀπὸ πολλοὺς μπελάδες, ἀν τὸν βάλαμε νὰ μὰς κλῇ διαβατήρια με ἄλλα ὀνόματα...

— Ὡς πούμε ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τζῶ Σμιθ ἀπ' τὴ Κλῆβελαντ πού 'Οχάιο. Πῶς σὰς φαίνεται;

— Μοῦ φαίνεται πολὺ ἐλκυστικό, εἶπε γελώντας. Σὰ νάμασταν κατάσκοποι ἢ κάτι τέτοιο...

ΤΑ πράματα πῆγαν περίφημα. 'Η Μάριον ἦταν ἐνθουσιασμένη με τὴ ρωμαντική μας ἐπιπέτειά. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. 'Ὁ Βαρίν ἦ ὁποῖος ἄλλος με κυνηγοῦσε δύσκολα δὰ μπορούσε τώρα νὰ δρῇ τὰ ἴχνη μου. 'Η Μάριον ἦταν γιὰ μένα τὸ καλύτερο καμουφλάζ. Ποιὸς θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ φανταστῇ, πὼς ὁ ἀφωσιωμένος σὺζυγος, πού δὲν ξεκολλοῦσε οὔτε στιγμή ἀπὸ κοντὰ της, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Χάρρυ Λάιμ, τὸν ἄνθρωπο πού δὲν δημιουργεῖ ποτὲ μονίμους δεσμούς;

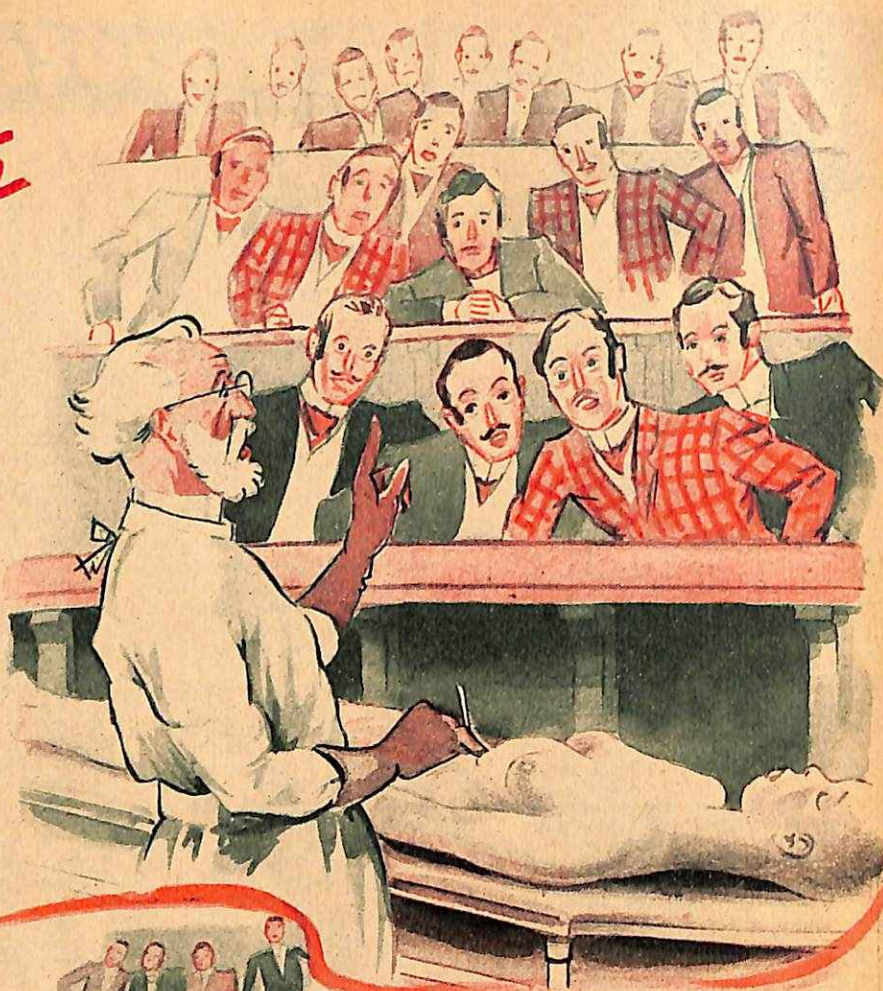
— 'Όταν μπήκαμε στὸ ἀεροπλάνο, στὸ Νταχράν, ἡ Μάριον κι' ἐγὼ ἤμασταν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τζῶ Σμιθ, ἀπ' τὴ Κλῆβελαντ τοῦ 'Οχάιο. 'Η Μάριον ἦταν ἡ ἰδανικὴ νύφη — με λάτρευε καὶ με κύτταζε διαρκῶς στὰ μάτια. Ναι, εἶχε ἐρωτοχτυπηθῇ στ' ἀλήθεια μαζί μου. Κι' ἐπειδὴ ἦταν ἐρωτευμένη δὲν ἔκανε ἐνοχλητικὲς ἐρωτήσεις. 'Υπῆρχε καὶ κάτι ἄλλο. 'Αποδείχτηκε, ὅτι ἡ μικρὴ κληρονομιά δὲν ἦταν καὶ τόσο μικρή. Εἶχε λεφτὰ με οὐρὰ ἢ καλὴ μου ἐσὺζυγος.

Περάσαμε ἀπὸ τὴ μιά χῶ-

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ (ΤΗΣ ΓΟΥΑΛΛΑΣ ΣΤΡΗΤ)

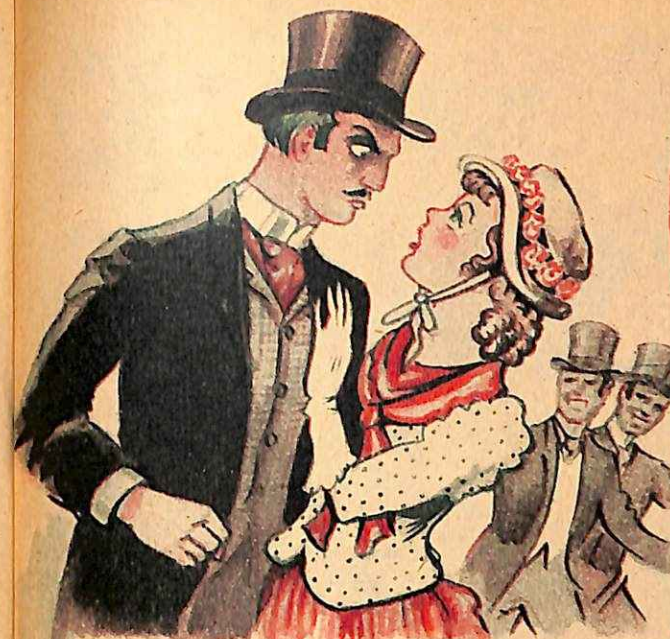
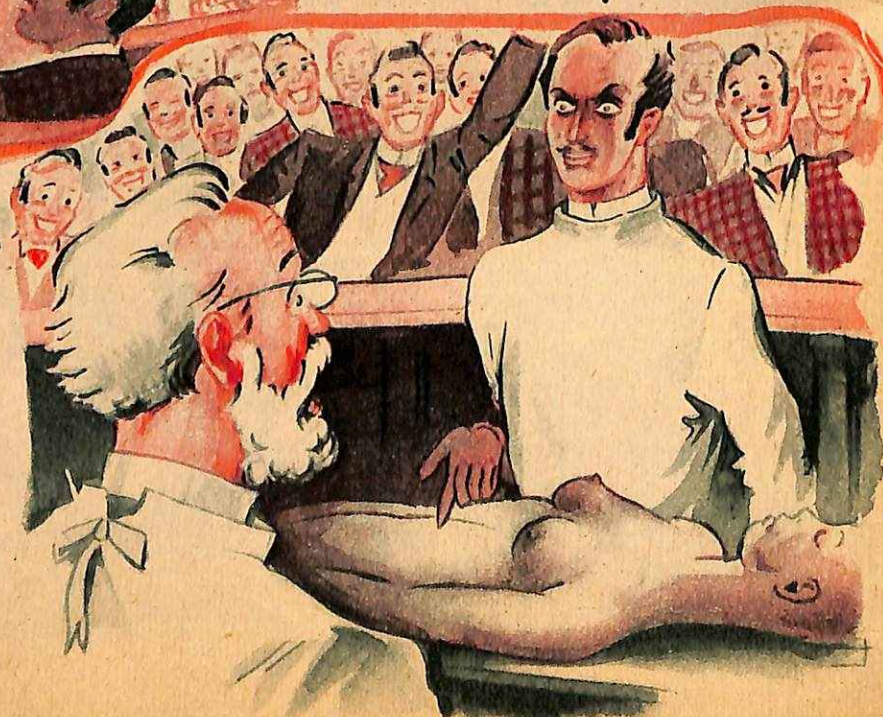
Αφού ανασύραμε μια μικρή πτυχή από την ανατριχιαστική δράση του δρ. Χόλμς, που αναστάωσε, στα 1893, το Σικάγο και τον κόσμο ολόκληρο, αρχίζουμε από σήμερα την απίστευτη αλλά αληθινή ιστορία της εγκληματικής του σταδιοδρομίας, από την εποχή που, νεώτατος ακόμη, σπούδαζε Ιατρική.

3ον. Δεκατρία χρόνια, πριν, στα 1880, στην αίθουσα του ανατομείου, στο Πανεπιστήμιο του Μίτσιγκαν, στο "Ανν Άρμπορ, ο καθηγητής Ταίλφορ, με μια λαβίδα και μ' ένα νυστέρι στα γαντοφορεμένα του χέρια, διανοίγει ένα πτώμα, απομονώνει τα αιμοφόρα αγγεία και εξηγεί τη λειτουργία του ανθρώπινου σώματος.

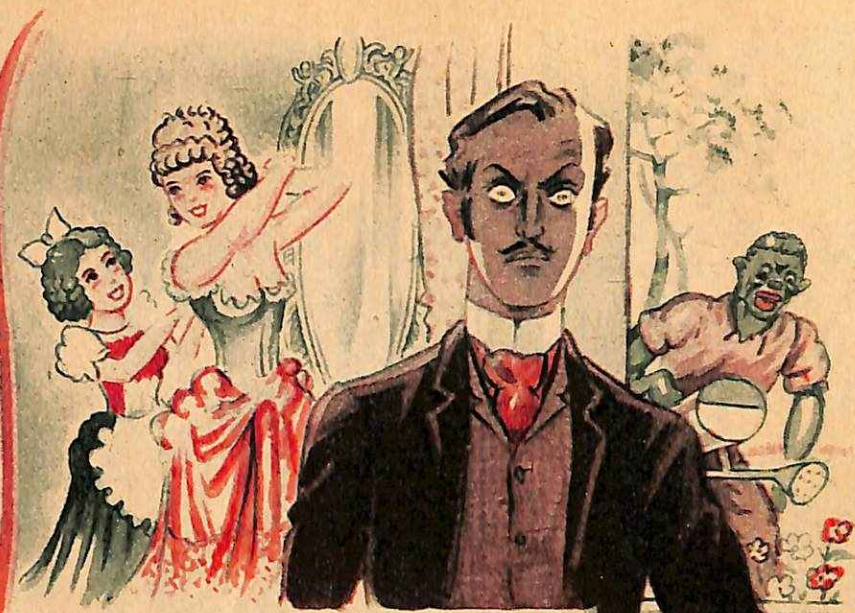

ΤΩΡΑ, ο καθηγητής, με μια τομή, διανοίγει τα τοιχώματα της κοιλιακής χώρας και ρωτάει: «Ποιος από σας μπορεί να κάνει την εξαγωγή και την ανατοποθέτηση αυτών των οργάνων;». «Εγώ, κ. καθηγητά!», έσπευσε ν' απαντήσει ένας νεαρός 20 χρόνων, ωραίος, ξανθός, με υποβλητικά και δυνατά μάτια. «Πάλιν εσύ, Χέρμαν Μάτζετ», είπε ο καθηγητής με κάποια δυσφορία. «Τί να γίνω; απάντησε ο φοιτητής. Φαίνεται, δόκτωρ, πως οι συμφοιτητάι μου είναι πολύ ευαίσθητοι και δε συνήθισαν ακόμη στο θέαμα της νεκρής σάρκας!». Και, γελώντας με περιφρόνηση, κατέθηκε από το αμφιθέατρο και προχώρησε να φορέσει τα χειρουργικά γάντια.

ΜΕ ψυχραιμία και δραστηριότητα, που προκαλούσαν το ρίγος, ο νεαρός Μάτζετ — αυτός που επρόκειτο να συνταράξει τον κόσμο ως δρ. Χόλμς — εξετέλεσε την εντολή. Ο καθηγητής αναγκάστηκε να φωνάξει: «Μπράβο, παιδί μου! Άν πάς έτσι, θα γίνεις μέγας χειρουργός!». «Δε φιλοδοξώ να γίνω μονάχα γιατρός!», απάντησε κείνος με αναιδεια, ενώ τα μάτια του άστραφταν από μια παράδοση λάμψι. «Αλλά, τί άλλο;», τον ρώτησε με άπορία ο δάσκαλος. «Φιλοδοξώ, είπε ο Μάτζετ, να κατασκευάσω πρωτόπλασμα από ανόργανη ύλη, για να μπορώ, με τη βοήθειά του, να αναενώω τα ανθρώπινα κύτταρα και, ίσως, να χαρίσω στην ανθρωπότητα την αθανασία!.

ΓΙΑ μια στιγμή, στην αίθουσα απλώθηκε σιγαλιά. Ύστερα, δλο το αμφιθέατρο τράνταξε από κοροϊδευτικά γέλια. Κάποιος φώναξε: «Ζήτω ο Σωτήρας της ανθρωπότητας, Μάτζετ!». Ο καθηγητής είπε: «Πρόσεξε, παιδί μου. Είδα πολλούς να τρελλαινώνται με κάτι τέτοιες ιδέες». Ο Μάτζετ δαγκώθηκε και δε μίλησε. Λίγο αργότερα, στην έξοδο, μια κοπέλλα έτρεξε, τον φίλησε και τον ρώτησε: «Πώς πήγε το μάθημα, αγάπη μου;». Εκείνος έκρινε σκυθρωπά: «Πάω να σκάσω, Λίζυ! Με κοροϊδεύουν όλοι, που θέλω να κάνω τους ανθρώπους αθάνατους. Όμως, κάποτε, θα μάθουν τί αξίζω και, τότε, θα μετανιώσουν πολύ πικρά για τις κοροϊδίες τους!.

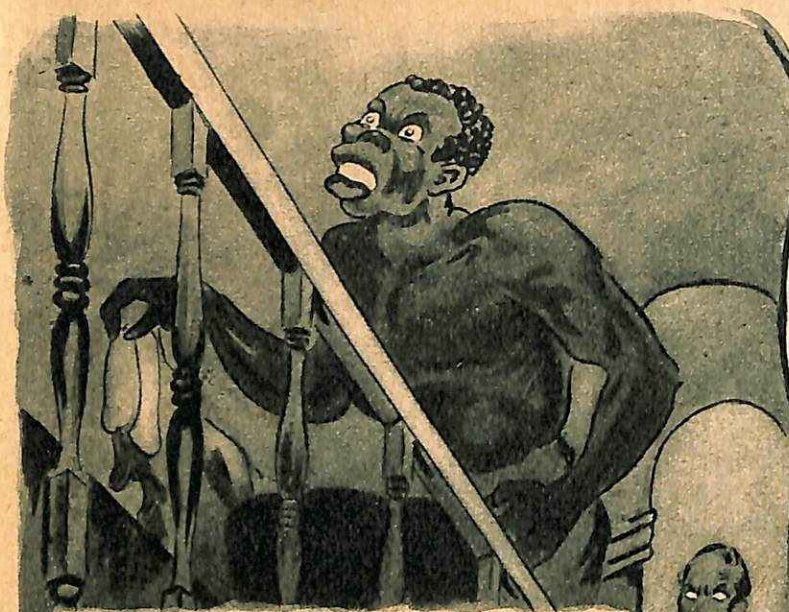
Η ΛΙΖΥ ήταν η νεαρή γυναίκα του Μάτζετ. Είχαν παντρευτεί στην πατρίδα τους, το Νιού Χαμπαίρ, και, με την προίκα της, ο Χέρμαν σπούδαζε τώρα Ιατρική στο "Ανν Άρμπορ. Κατοικούσαν έξω απ' την πόλη, και είχαν στην υπηρεσία τους τον Μαύση, ένα γίγαντα νέγρο περιβολάρη, και τη Μαρία, μια χαριτωμένη καμαριερούλα 14 χρονώ. Η Λίζυ ήταν κιόλας έγκυος και το ζευγάρι φαινόταν ευτυχισμένο. Όμως, το κεφάλι του Χέρμαν φλεγόταν από φιλοδοξίες ολόενα και πιο επικίνδυνες. Έτσι, το ίδιο εκείνο βράδυ, κλειδώθηκε στο γραφείο του δυό ώρες πριν απ' ό,τι συνήθιζε και, γεμάτος πικρία για τ' απογευματινά, παραδόθηκε σε μαύρους συλλογισμούς.

«ΠΡΕΠΕΙ ν' αρχίσω!» Ελεγε και ξανάλεγε με μανία. «Πρέπει να δω πολλά χρήματα και να φτιάσω εργαστήριο! Τι περιμένω; Πρέπει να δοκιμάσω τη δύναμή μου!». Λίγο αργότερα, καθώς το ρολόι χτυπούσε μεσανυχτα και όλοι κοιμόνταν στη βίλλα, η μικρούλα Μαρία, που πλάγιαζε στη σοφίτα, ένοιωσε μέσα στον ύπνο της κάποιο χέρι να την ξεσκεπάξει. Έντρομη, άνοιξε τα μάτια της, αλλά, τότε, αντίκρυσε τα φοβερά μάτια ενός ανθρώπου που έσκυβε πάνω της και της έλεγε: «Κοιμήσου! Είσαι στην εξουσία μου! Θα ξυπνήσεις μονάχα όταν σε διατάξω εγώ και θα κάνεις ό,τι σου λέω!». Το κορίτσι πάλαψε όσο μπόρεσε με κείνα τα μάτια, αλλά, σε λίγο, νικήθηκε...

ΜΟΛΙΣ ξανάκλεισε τα μάτια της, ο άνθρωπος που την είχε διατάξει — και που δεν ήταν άλλος από τ' άφαντικό της, τον Μάτζετ — έβγαλε μια κραυγή θριάμβου: «Νίκη!», φώναξε. «Με τέτοια μάτια μπορώ να κατακτήσω τον κόσμο ολόκληρο!». Ύστερα, κυττάζοντας το θύμα του, πρόσθεσε: «Ένας άλλος θα χαίρεται το ωραίο κορμί σου, μικρούλα μου, αλλά, εγώ, έχω άλλα σπουδαιότερα στο μυαλό μου!». Με τα λόγια αυτά, δγίηκε απ' τη σοφίτα. Ύστερ' από μια ώρα ή σιλουέττα ενός μαύρου γίγαντα ακολουθούμενη από μια άλλη σκιά προδαινε από την καλύβα του κήπου και βάδιζε σά φάντασμα προς την πόρτα της υπηρεσίας.

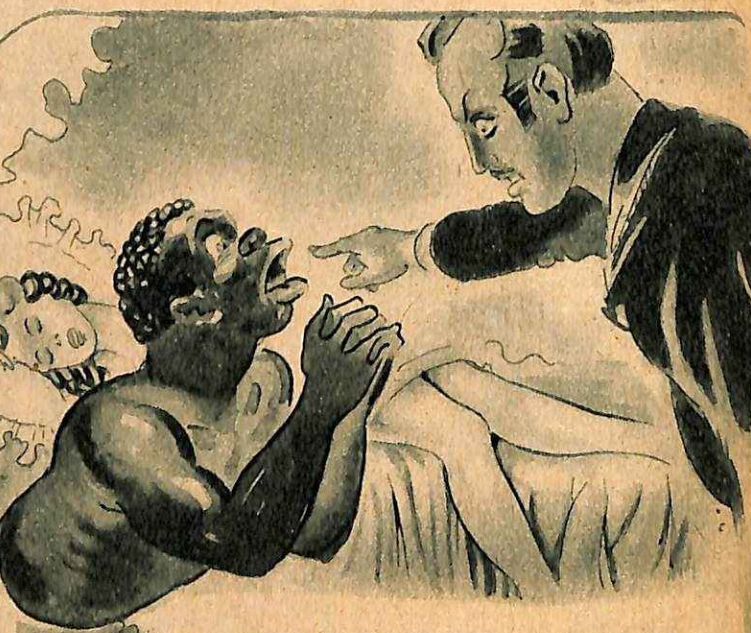
Ο ΓΙΓΑΣ έκεινος ήταν ο Μωϋσής, ο μαύρος κηπουρός του σπιτιού, που, περπατώντας έτσι, υπάκουε σε μια μυστηριώδη φωνή, καθώς αυτή άπλωνόταν ολόγυρά του μέσα στη νύχτα και του έλεγε! «Αυτή τη στιγμή, πιά να κάνης ένα έγκλημα, Μωϋσή. Δεν μπορείς πιά να συγκρατήσης τον έρωτικό πόθο που αισθάνεσαι για τη μικρή άσπρη, τη Μαρία. και τώρα πιά να της έπιτεθής εκεί που κοιμάται. Ναι, δε φοβάσαι ούτε το νόμο του Λύντς! Εκκλείδωσε την πόρτα... "Ετσι... Τώρα ανέβα τη σκάλα... "Απόρτα... "Ετσι... Τώρα ανέβα τη σκάλα... "Απόρτα... "Ετσι... "Ανέβα, άράπη, μη σκιάζεσαι! Δε σε βλέπει κανείς και το άσπρο κορίτσι δε θα φωνάξη, γιατί κοιμάται βαθιά!».

ΟΤΑΝ ο μαύρος, ύπνωτισμένος και αυτός απ' τον Μάτζετ, που τον άκολουθούσε, μπήκε στο δωμάτιο της σοφίτας, ο τελευταίος τον πρόσταξε να ξεπλωθώ κατάχαμα και του είπε: «Τώρα, πρέπει να πιστέψης πως εκτελείς αυτό που σχεδιάσες. Σοφ το διατάζω!». Και, ενώ πραγματικά ο άμοιρος μαύρος άναιρεύοταν, τι πρωτό υπέβαλλαν, ο νεαρός «έφευρέτης του πρωτοπλάσματος» παρακολουθούσε τις αντιδράσεις του με σατανική υπερένταση, μεταγγίζε μυστηριώδη υγρά στο κορμί του και άπορροφούσε άλλα, μέσα σε σύριγγες που είχε μεταφέρει ως εκεί πάνω. Τελειώνοντας, πρόσταξε τα θύματά του να περιμένουν σε βαθύ ύπνο και κατέβηκε τρέχοντας στο μικρό εργαστήριό του.

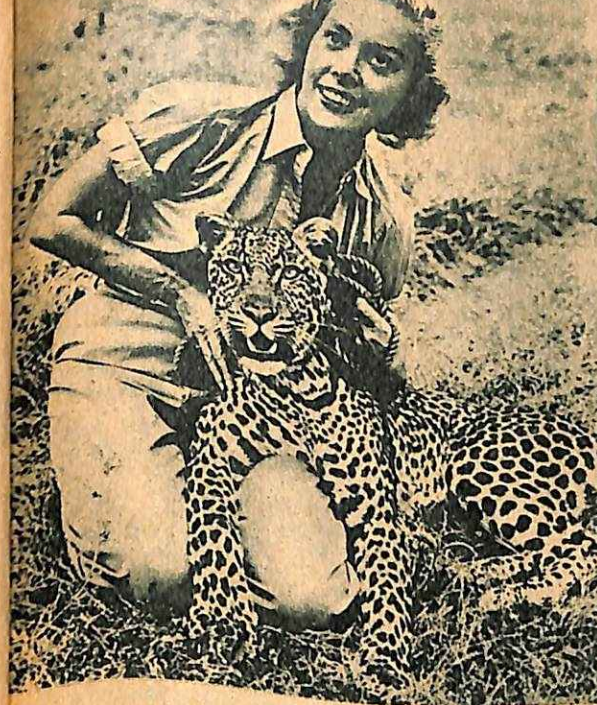

ΕΚΕΙ, με μανιώδη γρηγοράδα, άρχισε να πειραματίζεται πάνω στους καρπούς του έργου που είχε σκηνοθετήσει στη σοφίτα. Όμως, ύστερα από δυό άδρες, στο κάθιδρο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε η άπογοήτευσις. "Ανοίξε το παράθυρο, άνάσανε το δροσερό άγέρι της αύγης, και μουρμούρισε: «'Απέτυχα, αλλά το μέλλον είναι δικό μου! Θα χρειαστώ πολύ χρήμα, ένα χειρουργείο τέλειο, ανθρώπους ζωντανούς για πειραματόζωα και, πάνω απ' όλα, πιστούς συνεργάτες. "Ας άρχίσω λοιπόν απ' τους τελευταίους». "Εκλείσε το παράθυρο, βυθίστηκε σε συλλογισμούς και, τέλος, ξανανέβηκε άργά στη σοφίτα.

ΒΡΗΚΕ το Μωϋσή και τη Μαρία, όπως τους είχε άφήσει, βυθισμένους στον τεχνητό λήθαργό τους. Διέταξε το μαύρο να σηκωθεί και τον έβαλε να πάει κοντά στο κορίτσι. "Υστερα, παίρνοντας στα χέρια το κεφάλι του, το τράνταξε και του είπε: «Μωϋσή! Ξύπνα και θυμίσου το έγκλημα που πιστεύεις πως έκανες!». Με μιάς, ο μαύρος τινάχτηκε πάνω και κύτταξε την κοιμισμένη Μαρία γρυλλίζοντας από τρόμο: «Σκύλε, νέγρε!» του φώναξε ο άφέντης του. «Τί έκανες στο κορίτσι!», «'Ελεος», ούρλιασε ο μαύρος. «'Ο πειρασμός με έβαλε να το κάμω!». 'Ο Μάτζετ είπε άγριέμένος: «Δεν έχει έλεος. Θα σε παραδώσω στο νόμο του Λύντς!».

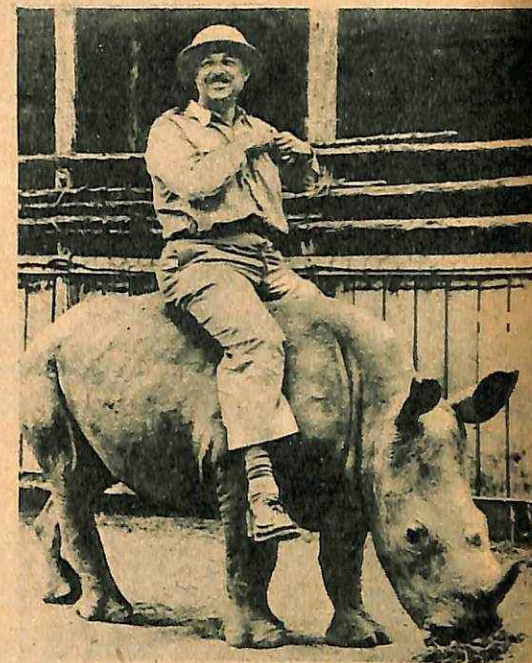
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΔΕΝ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΑ!

Ένα από τα καταπληκτικότερα ζευγάρια του κόσμου είναι ασφαλώς ο 'Αρμάν και η Μικαέλα Ντενί, που χρόνια τώρα έξερευνούν και κινηματογραφούν μερικά από τα πιο άγρια μέρη του κόσμου. Έχουν άναρριχθώ σε βουνά, πέρασαν έλη, ξέφυγαν τον ξαφνικό και βίαιο θάνατο πολλές φορές κι' έχουν συλλέξει παράξενα ζώα, ψάρια και πουλιά σ' όλα τα σημεία του κόσμου. Η Μικαέλα είναι μια ψηλή, άδύνατη ξανθή, γεννημένη στην 'Αγγλία, που μοιάζει με μαννεκέν και που άρχισε, άλλωστε, τη σταδιοδρομία της σε σίκους μόδας. 'Ο 'Αρμάν, ψηλός, ήρεμος, είναι Βέλγος. Πριν τον κυριεύση η μανία των έξερευνήσεων ήταν μηχανικός φω-βοληψίας σε κινηματογραφικό στούντιο.

Η λεοπάρδαλις αυτή δεν έχει άκόμα έξημερωθώ! είναι, όμως, πολύ φίλη με την Μικαέλα, με την όποια παίζει καθημερινώς.

Μια από τις διασκεδάσεις του 'Αρμάν είναι να βγαίνει καβάλλα επάνω σ' αυτόν τον ρινόκερο, που είναι ώστόσο απ' τ' άγριότερα θηρία της ζούγκλας.

ΣΤΗΝ τελευταία τους έξερευνητική αποστολή, ο 'Αρμάν και η Μικαέλα Ντενί, άντιμετώπισαν λιοντάρια, έλέφαντες και τους τολημρούς Μάου Μάου, καθώς γυρίζαν σκηνές για την ταινία τους «Πέρα από τη Σαχάρα», που έχει θέμα τη ζωή των ιθαγενών στην Κένυα. Για να γυρίσουν αυτήν την ταινία, διήνυσαν συνολικά μιά άπόσταση 20.000 χιλιομέτρων. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής αυτής, πήραν μέρος σ' ένα κυνήγι με λάσσο και σ' ένα συνέδριο μάγων-λατρών. Η Μικαέλα, πρόσθεσε μερικά ακόμα άγρίμια στον λη με μιά λέαινα και με μιά λεοπάρδαλη. 'Ο 'Αρμάν κι' η Μικαέλα σέβονται πολύ τα ζώα. Δεν τα σκοτώνουν. Τα αϊχμαλωτίζουν και προσπαθούν να γίνουν φίλοι μαζί τους. Δεν τα βασανίζουν και τα αφήνουν ελεύθερα, αν δεν μπορούν να τα ήμερώσουν. 'Η μανία τους είναι να κινηματογραφούν τα άγρίμια σ' όλες τις φάσεις της ζωής τους. Κι' αυτό είναι συχνά πολύ επικίνδυνο, γιατί και οι δυο είναι τολημροί και πλησιάζουν πολύ κοντά με την κινηματογραφική μηχανή τους στα άγρια θηρία. Μιά φορά, η Μικαέλα, βρέθηκε ξαφνικά μπροστά σ' έναν έλέφαντα: Έπεσε στα τέσσερα και έέφυγε έρποντας. 'Ο 'Αρμάν γύρισε την πρώτη ταινία του «Γκούνα-Γκούνα» στη νήσο Μπαλι της 'Ινδονησίας, χρησιμοποιώντας μεταχειρισμένη κινηματογραφική μηχανή και φίλμ, που είχε βεωρηθώ άχρηστο στο στούντιο. 'Ο κινηματογραφικός όπλισμός του ζεύγους Ντενί είναι

περισσότερο τελειοποιημένος τώρα. Οι κίνδυνοι, όμως, είναι οι ίδιοι. 'Ο άνθρωπος που μάγευε σάους, ποντίκια και έντομα στην 'Αμβέρσα, όταν ήταν παιδί, έχει δώσει τώρα έπιστημονικό περιεχόμενο στην παιδική μανία του και συνδυάζει την περιπέτεια με την έπιστήμη. Λέγει για τον εαυτό του: «Είμαι κατά το ένα τρίτο έπιστήμον, κατά το ένα τρίτο φωτογράφος και κατά το ένα τρίτο κυνηγός περιπετειών».

Η Μικαέλα, που από μαννεκέν είχε γίνει σχεδιάστρια και έψαχνε στη Βολιβία σχέδια των ιθαγενών για να τα χρησιμοποιήσει σε φορεμάτα, άκολουθούσε με ένθουσιασμό και ζήλο τον άντρα της στις έξερευνήσεις μετά το λο των άντρα της στις έξερευνήσεις μετά το όρκη, ντύνεται σά στρατιώτης, όταν γυρίζει στη ζούγκλα και στα βουνά. Οι άνθρωποι που τη νομίζουν μαννεκέν ή ήθοποιό, όταν τη συναντούν σε μιά κοσμική συγκέντρωση, μένουν κατάπληκτοι κατόπιν, όταν την άκούουν να δίνει πληροφορίες για τον καλύτερο τρόπο να δίνη πληροφορίες των άκρίδων, για τα ειδικά μαγειρέματα εναντίον των κροκοδείλων και για ύποδηματα εναντίον των άναρριχίσεων στα δέντρα. Το σωστό τρόπο άναρριχίσεως στα δέντρα. 'Ο ζεύγος Ντενί είναι ένθουσιασμένο με τη ζωή του. Δεν κάνει σχέδια για άνάπαυσή σ' ένα ήσυχο, έξοχικό σπίτι, όπως όλοι οι άδωντοί: 'Ωπλισμένο με κινηματογραφικές μηχανές και με άνεξάντλητη διάθεσι, θέλει να έξακολουθήσει τις έξερευνήσεις του σε σημεία ακόμα άγνωστα στους λευκούς.

Μια ιθαγενής κομμάτρια στην Κένυα, προσπαθεί να... έξωραίση την Μικαέλα.

Δυό ιθαγενείς πολεμίσταί της φυλής Μασάι στην Κένυα, εξετάζουν με έκπληκτη σοβαρότητα την κινηματογραφική μηχανή του 'Αρμάν.

Λάνα Τάρνερ

Η ΣΕΞ ΓΚΕΡΛ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΥΠΕΒΑΛΑ στη Λάνα Τάρνερ— όπως και στις άλλες αστέρες αυτής της σειράς των συνεντεύξεων— το τολμηρό αίτημα: να μου ανοίξει την ψυχή της...

— Ν' ανοίξω την ψυχή μου; Βλέπω αυτά τα μάτια, τα θαυγάλα και τρυφερά, που λες και τὰ σκεπάζει μια έκφραστική σκιά παραπόνου.

— Ν' ανοίξω την ψυχή μου; Πώς;

— Με τον πιο απλό και αγιο τρόπο... Να πείτε την αλήθεια, Λάνα!

Χαμογελάει με κάποια πίκρα: — Όποια γυναίκα λείπει την αλήθεια δεν πρόκειται να βρή την ευτυχία στη ζωή. Τό ξέρω απ' τη δική μου πείρα...

(Παρένθεσις: «Η Λάνα είναι πολύ νέα ακόμα, τριάντα τριών ετών, αναμφισβήτητα όμορφη, καλλιγράμη, γλυκιά· μα δε φημίζεται ούτε για φωσφορίζουσα εξυπνάδα ούτε και για... θερμότητα. Η έρωτική ζωή της είναι γεμάτη άτυχίες. Όσο κι' αν φαίνεται περίεργο, εγκαταλείπεται διαρκώς! Από συζύγους και «φίλους»!).

— Είπατε, Λάνα, ότι το ξέρετε από δική σας πείρα... Αυτό σημαίνει δηλαδή;

— Αυτό σημαίνει — απαντάει απλά— ότι μισώ το ψέμα και την υποκρισία. Προσπάθησα να είμαι ελκρινής σ' όλη μου τη ζωή.

— Κατά τη γνώμη σας, που περισσότερο φωνάζουν το ψέμα και η υποκρισία; Στον άντρα ή στη γυναίκα;

— Οι άντρες είσατε χειρότεροι! Πιο ύπουλοι... Έχετε κάποια διπλωματικότητα ιδίως σε έρωτικές σας σχέσεις— και ιδίως στην αρχή— που παρασύρει και που πείθει... Έπειτα από λίγο, σας δλεπούμε τι αξίζετε!

Έπιχειρώ μιά... άντεπιθετική άδικοκρισία:

— Υπάρχει ωστόσο κάποια φήμη ότι είσατε κομμάτι άστατη. Είσατε; Ναι ή όχι;

— Όχι! Έχω πληρώσει άντετιθέτως τη σταθερότητά μου. Σάν

αγαπώ, αγαπώ. Άλλά δεν πρόκειται να μου ξανασημεί αυτό... Σας το υπογράφω!

Υπάρχουν φίλοι της Λάνας, που λένε ότι είναι το πιο χρυσό κορίτσι επί γής. Γενναϊόδωρη, άγνη παρά τις... άμαρτίες της, νομίζει—πιστεύει μάλλον—πάντα ότι συνάντησε τον «τελευταίο» άντρα της ζωής της. Και έρωτεύεται. Και άφοσιώνεται. Προσφέρει σώμα και ψυχή. Άλλά εγκαταλείπεται πάντοτε απ' όλους, να πάρ' ή όργη! Από τον Άρτι Σώ, τον πρώτο σύζυγό της—τον φημισμένο άσσο του κλαρίνου και της πολυγαμίας—(ο εύτυχής θνήσκει, παντρεύτηκε ως τώρα μόνο επτά φορές...). Από τον Στήβ Κρέην, που είναι και ο πατέρας του μοναχού παιδιού της Λάνας: μιάς νόστιμης κορούλας δέκα ετών. Από τον ζάπλουτο Μπόμπ Τόπιγκ που έζησε μαζί της για δυο χρόνια και χάρισε δηλώνοντας ότι η Λάνα είναι άνυπόφορη... Από τον Λάμαρ που όταν τον ρωτούν για την εξάμηνη μεγάλη «Φλόγα» του κουναί το κεφάλι και άπαντάει: «Ο Θεός να της χαρίσει δύναμη και... μυαλό!». Τέλος, από τον Έζιο Πίνζα, τον γραφέα άειθαλή καρδιοκατακτητή δαθύφων, που κυνικάτα δήλωσε — δημοσιεύθηκε αυτό — ότι «η Λάνα είναι άπαισία στον έρωτα!...».

Σ' όλες αυτές τις ετικέτες οι φίλοι της δολόανθης σειράς λένε: «ερωμίες του Χόλλυγουντ» και άπαντούν: «Η Λάνα είναι θαυμάσιο κορίτσι!...».

Είναι; Άς την άφήσουμε να μάς μιλήσει ή ίδια.

— Δεν είχα ποτέ φίλους... φίλους άληθινούς — μου λέει. Δεν ξέρω το γιατί... Ίσως γιατί ήμουν πάντα μελαγχολική. Όταν μεγάλωσα λιγάκι, για την άκρίβεια όταν ήγιναν δεκάδες χρόνια, κατάλαβα πώς κάτι μου συμβαίνει! Φορούσα ένα «σουέτερ» κολλητό που το είχα πλέξει μόνη μου. Οι άντρες με κύτταζαν διαρκώς, έπιμονα. Και οι γυναίκες το ίδιο, αλλά με άλλον τρόπο! «Ο-

ταν περνούσα, άσυνόδευτη, από κάπου που ήταν νέοι μαζεμένοι, άκουγα διαρκώς σφυρίγματα που μ' έκαναν να κοκκινίζω...

Χαμογελάει και με κοκεταρία διορθώνει τα λευκά γάντια της.

— Πού να το ξέρω — συνεχίζει— ότι αυτό το «σουέτερ» θα ήταν ή αρχή της σταδιοδρομίας μου...

Γελάει άγαθά και πονηρά.

Το «σουέτερ»! Πραγματικά, ήταν ή αρχή μιάς θρυλικής καριέρας. Δεν θα ρωτήσετε, υποθέτω, το γιατί!... Ένα άραίο στήθος στην Άμερική, άραία... προβαλλόμενο, μπορεί και... Γερουσιastina να σας κάνει πι και φι!

Η Λάνα ένιχσε διά του «επιστερεώνας» της! Άνεκαλύφθη σ' ένα φαρμακείο (εντράγκ στόρ) του Χόλλυγουντ από έναν δημοσιογράφο που θαύμασε τη... μπλούζα της. Αυτός την παρουσίασε στον σκηνοθέτη Μέρβιν Λε Ρού, που έβριζε επίσης προτερήματα στο μαγικό «σουέτερ». Η Μέτρο Γκόλντγουϊν Μάγιερ δεν είχε έναντι γνώνμη, ούτε και το κοινό που είδε το πρώτο φιλμ της Λάνας. Πανούριλίσμος! Το άγνωστο, παχύ ως χέες, κορίτσι έγινε ξαφνικά τό... έλξηριο όλων των ηλικιών. Την επωνόμασαν το «σέξυ-γκέρλ», ή «επί γλυκειάς... γλυκοκαρδούλα των Ήνωμένων Πολιτειών», ή «Λάνα - πόθος» και δεν συμμαζεύεται! Μέσα σε λίγους μήνες έλαβε 2000 γαμήλιες προτάσεις...

Θυμάται όλες αυτές τις ιστορίες ή «δολόανθη σειρά», με κάποια συγκατάβασι.

— Η πιο εύτυχημένη ήμέρα της ζωής μου ήταν σάν πήρα τον πρώτο δραματικό μου ρόλο. Το «Ζίγκφιντ γκέρλ» μου έδωσε την ευκαιρία ν' άποδείξω ότι μπορούσα να σταθώ όχι μονάχα για την έξωτερική εμφάνισί μου αλλά και για τους έσωτερικούς μου κόσμούς. Είχα κερδίσει το άληθινό παιχνίδι των φιλοδοξιών μου...

— Και τα μελλοντικά σας σχέδια;

— Πολλά και ένδιαφέροντα.

Μιά συνέντευξη της με τον συνεργάτη μας ΑΛΕΚΟ ΛΙΑΔΡΙΚΗ

Ο 'Αλέκος Λιαδρίκης, συνομιλεί με τη Λάνα Τάρνερ στο στούντιο της Μέτρο Γκόλντγουϊν Μάγιερ στο Χόλλυγουντ.

Τελειώνω την ταινία που βλέπετε (δρισκώσατε στο στούντιο της «Μέτρο» και η Λάνα πρωταγωνιστεί στους «Λατίνους έραστές» μαζί με τον Ρικάρντο Μονταλβάν). Μετά θα φύγω για τη Νέα Υόρκη και έπειτα Εύρώπη. Στην Ίταλία θα γυρισθώ ή νέα μου ταινία «Φλόγα και σάρκα». Στη Νεάπολι, για την άκρίβεια. Δεν είναι θαύμα αυτό;...

Έπί τη ευκαιρία, της δίνω μιά... τουριστική πληροφορία. Η Άθήνα γειτονεύει με τη Νεάπολι και ότι οι εκεί θαυμαστές της είναι περίπου άναριθμητοί!... Αυτό την ένθουσιάζει:

— Έλπίζω να τα καταφέρω, μόλις τελειώσω τη δουλειά μου, να πεταχτώ ως την πρώτευούσά σας. Άκουσα τόσα... τόσα πράματα... Νομίζετε, άλήθεια, πώς μ' αγαπούν εκεί;

— Είσατε μιά από τις δημοφιλέστερες πρωταγωνίστριες ταινιών. Μπορώ να τ' όρκισθώ.

Γελάει τώρα παιδιαστικά:

— Πήγα, λοιπόν!

Καλώς να τη δεχθήτε... Άν δηλαδή, δεν την δεχθήκατε ήδη...

Μιά τελευταία ερώτησις για τις άδυναμίες της και τα κέφια της. Τί αγαπά και τί μισεί ακόμα περισσότερο και απ' αυτούς τους... άντρες;

— Η άπάντησις είναι σάν πολυ-

δολισμός:

— Λένε για μένα ότι είμαι νευρική και άστατη στις αποφάσεις μου. Έγώ το ξέρω... Ξέρω ότι θα είμαι πάντα έκτακτη με τους λίγους φίλους που έχω, περίφημη μητέρα για την Τσέρυλ μου, τρελλή για το σκυλάκι μου Τζή - Τζή, το «πουντλ» μου, που το λούζω κάθε έβδομάδα σε μπάνιο άρωματισμένο με κολώνια! Ξέρω ότι μ' άρέσει και θα μ' άρέσει πάντα το μπλε χρώμα, οι σοκολάτες, τα μπιφτέκια, οι πιπεριές και οι... σάπφειροι! Μ' άρέσει και θα μ' άρέσει πάντα το άνοιχτό δόλαστρο «Ζάγκαρ» άμάξι μου, ή μουσική και οι πλάκες γραμμοφώνου έστω και αν σ' αυτές παίζει ο πρώτος άντρας μου: ο Άρτι Σώ! Είμαι καλή, το βλέπετε; Τί άλλο να προσθέσω;

Έδώ τελειώνει ή «έκμυστήρευσις». Η Λάνα άπάγεται για τη συνέχεια του «γυρίσματος». Την βλέπω ν' άπομακρύνεται αισθητικότητα κομψή, αίθερα, αλλά και με δικαιολογημένη όλη την παλαιά επιτυχία του σουέτερ της, μιά σιλουέτα ιδανική. Και σκέπτομαι ότι ο Έζιο Πίνζα θα έχη δίκην μόνο αν έπτε την άλήθεια... Άλλιώς—και να με συγχωρή...— πρέπει να είναι, άπλούστατα, ήλιθιος!

ΟΙ ΤΑΙΝΙΕΣ ΠΟΥ

Η Μπέτι Νταβίς, ή «Στόρ»

«Η ΣΤΑΡ» (Άμερ. - Φόξ). Τώρα τελευταία το Χόλλυγουντ άρχισε... να κινηματογραφεί τον έαυτό του: τὰ παρασκήνια της κινηματογραφικής διομηχανίας και την άλήθεια που κρύβεται πίσω από τη ζηλευτή, λαμπερή δόξα των «αστέρων». Η «Στάρ» παρουσιάζει τη διάσημη ήθοποιό που δε θέλει να παραδεχθώ ότι άρχισε ή παρσκή της. Άγωνίζεται να πείση τους πάντας ότι είναι ακόμα νέα, ότι είναι πάντα ή μεγάλη εγώσασα. Και ο παραγωγός της εταιρίας της δε θρίσκει άλλο τρόπο για να της υποδείξει το θανάσιμο λάθος της, παρά να την πείση πώς δ-

Η Σίρλεϊ Μπούθ και ο Μπόμπ Λανκαστερ σε μιά σκηνή της ταινίας «Τόρνα πίσω μικρή Σήμια»

λη της ή ζωή ήταν «λάθος», πώς ο άληθινός προορισμός της ήταν να μείνει άπλά και μόνο γυναίκα...

Η ταινία γράφτηκε και γυρίστηκε για να δώση μιά μεγάλη ευκαιρία στη Μπέτι Νταβίς να δείξει άλλη μιά φορά την εξαιρετική τέκνη της.

«ΤΥΡΝΑ ΠΙΣΩ, ΜΙΚΡΗ ΣΗΜΙΑ» (Άμερ. - Παραμάουντ). Το όμώνυμο θεατρικό έργο του Γουίλλιαμ Ίνγκ ήταν μιά από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της προπέρσινης σεζόν στο Μπροντγουαίη. Και ή Σίρλεϊ Μπούθ έπανελάβε το θεατρικό της θρίαμβο στην όδον και κέρδισε το φετινό «Όσκαρ» για την καλύτερη γυναι-

ΘΑ ΔΟΥΜΕ ...

Ο «Χορός των Έιτς Πέπλων» της Ρίτας Χαίγουντ ορβι στή «Σαλώμη»

κέια ήθοποιά.

Η «Ιστορία» του έργου είναι γεμάτη θλίψι κι' άπογοήτευσι. Ο Ντόν Ντελάνε (Μπάρτ Λάνκαστερ) παντρεύτηκε τη Λόλα (Σίρλεϊ Μπούθ), θυσιάζοντας για χάρι της την καριέρα του σά γιατρού. Τά 20 χρόνια του γάμου τους έφεραν σε διάσπασι το άταίριαστο ζευγάρι και ο Ντελάνε είναι δυστυχισμένος και τήχει ρίξει στο πιστό, όταν ένα νεαρό ζευγάρι (Τέρρυ Μούρ - Ρίτσαρντ Τζάικελ) μπερδεύεται στο δρόμο τους. Άλλά αυτή ή καταιγίδα, που παραλίγο νάχη τραγικές συνέπειες, δοηθάει το Ντελάνε και τη Λόλα για να ξαναβρούν

Ο Κέρκ Ντάγκλας και ή Πιέρ Ανιέλι στην «Ιστορία» ένα από τα τρία σκέη της ταινίας «Ιστορία» του Ραβέντ

τον έαυτό τους.

«ΚΑΙΝΙΓΚΣΜΑΡΚ» (Γαλ. - Σίγκμα). Το γνωστό αυτό μυθιστόρημα του Πιέρ Μπενοά με τις περιπέτειες, που θυμίζουν τον Άλέξανδρο Δουμά, έρχεται, για τρίτη φορά, στην όδον.

Ύστερ' από 14 χρόνια ο Ζάν-Πιέρ-Ωμόν και ή Σουλβάν Παμπανί (Εμπόριον λευκής σαρκόσ) υποδύνονται τους δυο ρωμαντικούς έρετευμένους, που αντιμετώπιζον τόσους κινδύνους και τόσες δολοπλοκίες στο φανταστικό δοκάτο του Λάουτεμπουργκ. Άξίζει να σημειωθώ ότι το «Καίνιγκσμαρκ» το σκηνοθετεί ή Σολάζ Τεράκ.

Μ. ΠΛΩΡΙΤΗΣ

ΗΠολιομυελίτις

ΠΟΙΟΣ δεν άκουσε για την πολιομυελίτιδα τη φοβερή αρρώστια που προκαλεί τόσους θανάτους και ακόμα περισσότερους ισοβίους αναπήρους στην 'Αμερική και άλλες χώρες!

Πριν πέντε χρόνια, είχε εμφανισθεί κι' εδώ, με τάσεις μάλιστα επεκτάσεως από χρόνο σε χρόνο. Το κύμα αυτό των μικρο - επιδημιών αναχαιτίσθηκε εύτυχως. 'Ο κίνδυνος, όμως, δεν εξέλιπε τελείως.

* 'Η επιστήμη δεν έμεινε με τα χέρια σταυρωμένα όλο το διάστημα αυτό. Νεώτερα διαγνωστικά, θεραπευτικά και προληπτικά μέτρα διαρκώς έρχονται να μάς ενισχύσουν στην πάλη μας κατά της πολιομυελίτιδας.

Πριν ένα χρόνο περίπου ο δρ. Σάλκ, του πανεπιστημίου του Πίττσπουρκ, άνεκοίνωσε την παρασκευή ενός νέου έμβολιου κατά της πολιομυελίτιδας, με το οποίο επέτυχε άνοσια έναντι της αρρώστιας, σε ένενήντα άτομα.

Το έμβολιο του 'Αμερικανού επιστήμονος είναι τελείως άβλαβές και δραστικό έναντι διαφόρων ειδών της νόσου. Περιέχει εξασθενημένους διηθητικούς ιούς — από τα είδη που προκαλούν την πολιομυελίτιδα — μέσα σε ειδικό ορυκτέλαιο. Είναι ανάλογο με το νεώτερο έμβολιο που ο ίδιος επιστήμονας παρασκεύασε κατά της γρίπης.

Μέχρις ώρας, το νέο έμβολιο εύρισκεται ακόμα υπό δοκιμήν και δεν διατίθεται στο εμπόριο. 'Υπάρχει, όμως, μία άλλη πρωτεϊνική ουσία του αίματος, η Γ σφαιρίνη—«Γ» γκλομπουλίνη των ξένων—που δίδει άριστα αποτελέσματα στην πρόληψη των βαρειών, κυρίως, εκδηλώσεων της νόσου.

'Εάν η ουσία αυτή χορηγηθεί εγκαίρως προλαμβάνονται αι παρалуσεις, που δημιουργούν τις αναπηρίες αλλά και τον θάνατο ακόμα. Διότι αν η παρалуσία αφορά τους αναπνευστικούς μύς ο άρρωστος πεθαίνει από ασφυξία.

Πώς, όμως, να έρρη κανείς πότε πρέπει να χορηγηθεί το προληπτικό έμβολιο για να προλάβει τις βαρείες συνέπειες της αρρώστιας; Πώς να καταλάβει ότι πρόκειται περί πολιομυελίτιδος άφου, συνήθως, η διάγνωση τίθεται όταν εμφανισθούν τα πρώτα παρалуτικά συμπτώματα; 'Όταν, δηλαδή, είναι πιά άργά;

Τη δυσκολία αυτή έλυσαν τελευταίως οι Σύβερτον και Σέρερ του πανεπιστημίου της Μιννεσότας.

Πράγματι οι δύο 'Αμερικανοί επιστήμονες ανέκάλυψαν νέα και απλή μέθοδο πρώιμου διαγνώσεως της πολιομυελίτιδος.

Βασίζόμενοι στο γεγονός ότι οι διηθητοί ιοί, που προκαλούν την αρρώστια αυτή, μπαίνουν από το στόμα και τη μύτη και ότι μέρος αυτών αποβάλλεται με τις κενώσεις, ανέλθισαν την παρουσία τους στα κόπρανα των υπόπτων άρρώστων.

Για το σκοπό αυτό παίρνουν ένα δείγμα κοπράνων των άσθενών, που υποψιάζονται ότι έχουν πολιομυελίτιδα, και το βάζουν μαζί με ανθρώπινα κύτταρα διατηρημένα σε ειδικό θρεπτικό υ-

γρό. 'Εάν μέσα στα κόπρανα υπάρχουν διηθητοί ιοί της πολιομυελίτιδος, σε δώδεκα το πολύ ώρες τα κύτταρα θα καταστραφούν.

Με τον τρόπο αυτό μπορούμε να διαγνώσουμε την πολιομυελίτιδα πριν οι ειδικοί ιοί μπουν στο αίμα και πολύ πριν προσβάλλουν το νευρικό σύστημα με αποτέλεσμα την εμφάνιση των παρалуσεων. Και το πρακτικό όφελος είναι ότι στο στάδιο αυτό της νόσου η Γ σφαιρίνη είναι δραστήρια και μπορεί να αναχαιτίσει την εξέλιξη της αρρώστιας, να ελαττώσει τις πιθανότητες εμφάνισης παρалуσεων και να μειώσει την σοβαρότητά τους.

'Η δοκιμασία, όμως, των δύο 'Αμερικανών επιστημόνων χρησιμεύει και σε κάτι άλλο: Μάς επιτρέπει να εξακριβώσουμε εάν ένα άτομο έχει άνοσια έναντι της πολιομυελίτιδος ή όχι.

Στην περίπτωση αυτή παίρνουμε αίμα από τον εξεταζόμενο, προσθέτουμε τους τρεις τύπους διηθητών ιών που προκαλούν τη νόσο και βάζουμε το αίμα αυτό μαζί με ανθρώπινα κύτταρα σε θρεπτικό υγρό. 'Εάν το αίμα που εξετάζουμε περιέχει τα ειδικά «αντισώματα», που μάς εξασφαλίζουν την άνοσια έναντι της αρρώστιας, θα καταστρέψουν τους ιούς κι' έτσι τα κύτταρα θα μείνουν άθικτα. 'Αν, αντιθέτως, τα κύτταρα καταστραφούν από τους ιούς, αυτό σημαίνει ότι το αίμα δεν περιέχει αντισώματα και, επομένως, το εξεταζόμενο άτομο δεν έχει άνοσια.

'Η εξακριβώσις της άνοσιας έχει μεγάλη πρακτική σημασία διότι, έτσι, μπορούν να αποκλεισθούν από τον έμβολιασμό όλα τα άτομα που δεν τον χρειάζονται. Γ. Κ.

ΕΝΑ από τα κοινότερα φάρμακα του φαρμακείου μας είναι το δρυζενέ.

Χρησιμοποιείται για το πλύσιμο των τραυμάτων και γενικότερα για την περιποίηση των πληγών.

'Όταν κοπούμε και τρέξη αίμα ξεπλένουμε το τραύμα μας με ένα κομμάτι μπαμπάκι βουτηγμένο στο δρυζενέ. Με ένα άλλο κομμάτι μπαμπάκι στεγνώνουμε την πληγή. Κατόπιν βάζουμε λίγο ιώδιο και από πάνω μία άπστεριωμένη γάζα.

'Όταν, άργότερα, αλλάζουμε τη γάζα καθαρίζουμε και πάλι την πληγή με δρυζενέ. 'Αν τύχει και η γάζα κολλήσει δεν την τραβάμε. Χύνουμε λίγο δρυζενέ πάνω στη γάζα κι' αυτή ξεκολλά εύκολα χωρίς να τρέξει αίμα.

'Όλοι έχουμε ασφαλώς παρατηρήσει ότι όταν το δρυζενέ πέσει πάνω σε αίμα—έτσι και ξερό—σχηματίζονται άφροί. 'Ακόμα και σε λεκέ αίματος που βρίσκεται σε ρούχο αν πέσει δρυζενέ, πάλι θα σχηματισθούν άφροί. Χάρης σ' αυτή του την ιδιότητα το δρυζενέ χρησιμο-

ποιείται από την Ιατροδικαστική για την εξακριβώσει αν μία κηλίδα είναι από αίμα ή από άλλη ουσία.

'Αλλά το δρυζενέ χρησιμοποιείται και για άλλα πολλά πράγματα. Λόγου χάρι, για να κάνουμε τα μαλλιά μας ξανθά.

Στην πραγματικότητα τα μαλλιά δεν αποκτούν χρώμα ξανθό. Με το δρυζενέ αποχρωματίζονται. Το δρυζενέ είναι όμως θλαβερό για τα μαλλιά γιατί οι τρίχες καταστρέφονται με τον καιρό και στο κτένισμα σπάζουν πολύ εύκολα.

Το δρυζενέ χρησιμοποιείται επίσης για την πλύσι του στόματος και για γαργάρες. Δεν πρέπει, όμως, να το χρησιμοποιούμε τακτικά για το σκοπό αυτό, γιατί μπορεί να έχουμε δυσάρεστα επακόλουθα: άσπρισμα της γλώσσας, έκκρισι άφθόνου σάλιου, δημιουργία δυσάρεστης γεύσεως στο στόμα, στέγνωμα

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

Τέτοιο δρυζενέ δεν υπάρχει

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

λόγους να το κρατάμε ακόμα.

Η ΣΚΑΛΑ

ΤΟΥ ΟΥΑΛΛΑΣ ΙΡΒΙΝ

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ στο γραφείο του, ο Κλέμ Μπάρκλεϋ, λογάριζε και ξαναλογαριάζε τα έξοδα.

— Είναι αδύνατο να τα καταφέρουμε με λιγώτερα από δυο χιλιάδες δολάρια, είπε στη γυναίκα του. Είναι πρώτα το υφικό φόρεμα, που η Μπιάνκα το θέλει, σώνει και καλά, με τρία μέτρα ούρά! Έπειτα τα έξοδα της εκκλησίας, ή ειδική χορωδία, τα λουλούδια, οι τουαλέτες οι δικές σου!... Καί, τέλος, η δεξίωση, μετά την τελετή.

— Μιά κόρη έχουμε, αποκρίθηκε η Άννα Μπάρκλεϋ. Αφού θέλει άνοιχτο γάμο, μπορούμε εμείς να της χαλάσουμε το χατήρι;

— Καλά, δε λέω, αλλά τί τη θέλει τη δεξίωση, μετά την τελετή; Υπάρχει κανένας λόγος να ποτίσω σαμπάνια όλον αυτόν τόν κόσμο;

— Κάτι πρέπει να προσφέρουμε στους φίλους μας που θαρθούν να μάς ευχθούν για τους γάμους της κόρης μας.

— Κάτι το λες εσύ αυτό; Δυο χιλιάδες δολάρια, πεταμένα στο δρόντο! Ένώ θα μπορούσε να γίνει μία χαρά ο γάμος σ' ένα εκκλησάκι και...

— Θεέ μου, Κλέμ. Ξέρεις πολύ καλά, ότι η Μπιάνκα δε θα το δεχτεί ποτέ...

Η ΑΝΝΑ είχε πάει πρό πολλού να κοιμηθώ, αλλά ο Κλέμ ήταν ακόμα σκυμμένος στους λογαριασμούς του, όταν η Μπιάνκα γύρισε σπίτι.

Τα μάτια της έλαμπαν από εύτυχία, τα μάγουλά της ήταν κατακόκκινα.

— Ω, μπαμπά, είμαι τόσο εύτυχισμένη, είπε και ρίχθηκε στην αγκαλιά του Κλέμ. Αποφασίσαμε με τον Τζών, να γίνει ο γάμος μας στις 25 του μηνός!

Προχώρησε προς το δωμάτιό της, εξακολουθώντας να φλυαρή. Ο Κλέμ την ακολούθησε.

— Άκουσε, Μπιάνκα, της είπε, όταν μπήκαν στο δωμάτιο. Έχω να σου πω κάτι πολύ σοβαρό.

Κι' έκλεισε την πόρτα πίσω του.

— Τι συμβαίνει, μπαμπά, ρώτησε εκείνη και το χαμόγελο εδωξε απ' τα χείλη της. Μήπως η μαμά;...

— Όχι, η μαμά σου είναι πολύ καλά. Για τον Τζών πρόκειται.

— Για τον Τζών; Τι έχεις να μου πής για τον Τζών;

— Μπιάνκα, καλύτερα να σου μιλήσω χωρίς περιστροφές. Ξανασκέφθηκα το ζήτημα και κατέληξα στο συμπέρασμα, πως αυτός ο γάμος δεν πρέπει να γίνει!

— Είσαι στα καλά σου, μπαμπά;

— Είμαι πολύ καλά και η απόφασίς μου είναι άμετακλήτη. Πρέπει να προσπαθήσεις να ξεχάσεις τον Τζών, Μπιάνκα...

— Τι είπες; Δε ξεχάσω τον Τζών;

— Η φωνή της έτρεμε από την αγανάκτηση. Ωρμησε προς το μέρος του σαν τίγρις. Τα μάτια της έβγαζαν σπινθήρες.

— Μπαμπά, αν... αν δεν ήσουν πατέρας μου, δεν ξέρω κι' εγώ τι θα σου έκανα, αυτή τη στιγμή! Τι κακό έχεις να πής για τον Τζών; Απαιτώ να μου πής τι κακό βρίσκεις στον Τζών!

— Δε νομίζω, ότι υπάρχει λόγος να σου δώσω περισσότερες εξηγήσεις. Το αποφάσισα, κι' αυτό, νομίζω, είναι άρκετό.

— Τι είπες; Το αποφάσισες; Μήπως ξαναγυρίσαμε στο Μεσαίωνα και δεν τ'ό ξέρω;

— Μπιάνκα. Είσαι ανήλικη ακόμα. Σύμφωνα με το νόμο δεν μπορείς να παντρευθής χωρίς τη συγκατάθεση των γονέων σου.

— Κι' αν δε ζητήσω τη συγκατάθεσί σου; Τι θα γίνει, σε παρακαλώ; Θα πής στην Αστυνομία να με δάλη φυλακή;

— Δεν ξέρω τί θα κάνω. Για να μη φθάσουμε, όμως, σ' αυτό το σημείο, θα σε κλειδώσω από τώρα στην κάμαρά σου.

Μ' αυτά τα λόγια, ο Κλέμ βγήκε απ' το δωμάτιο και κλείδωσε την πόρτα απ' έξω...

Η Μπιάνκα έτρεμε ολόκληρη απ' το κακό της. Έτρεμε απ' τη θαλασσιά κορδέλλα που είχε δέσει στα μαλλιά της ως τα ροζ καλοβαμμένα νυχάκια των ποδιών της.

— Ούτε σκέψα να ήμουν! Έλεγε και ξανάλεγε.

Πλησίασε στο παράθυρο και το άνοιξε για να πάρη λίγο αέρα. Ο κήπος ήταν σαν ένα θολό παραμυθένιο δνείρο μέσ' στο φεγγαρόφωτο...

Ξαφνικά σκίρτησε. Έδλεπε καλά; Δίπλα στο παράθυρο της δρισκόταν μία σκάλα. Θά την είχε ξεχάσει εκεί ο κηπουρός. Η Μπιάνκα ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Τόσο δυνατά, που δεν μπορούσε να πάρη ανάσα.

— Η τώρα ή ποτέ! μουμούρισε.

Πατώντας στις μύτες των ποδιών της, πλησίασε στο τηλέφωνο και, με χέρι που έτρεμε, πήρε τον αριθμό του Τζών. Σιγά, ψιθυριστά, του είπε τί έπρεπε να κάνει.

Όταν σε λίγο τον άκουσε να της σφυρίζη συνθηματικά απ' τον κήπο, είχε κιόλας φορέσει το ταγιέρ της και είχε βάλει τα απαραίτητα ρούχα σ' ένα μικρό βαλιτσάκι. Η σκάλα την περίμενε...

Το τηλεγράφημα είχε σταλή από μία μικρή ειδική γραμμή, που ο Κλέμ είχε φροντίσει να κάνει. Η φωνή του Κλέμ είχε ένα τόνο ανεξήγητο, ένα τόνο σχεδόν εύθυμο, καθώς διάβαζε δυνατά: «Ο Τζών κι' εγώ παντρευθήκαμε σήμερα. Σας ζητούμε συγγνώμη. Δε γινόταν αλλιώς. Μένουμε στο ξενοδοχείο «ΟΙ ΒΙΟΛΕΤΤΕΣ». Μπιάνκα».

Ο Κλέμ χαμογέλασε. Έπειτα, χωρίς να πη λέξι, πήγε στο γραφείο του, άνοιξε το συρτάρι κι' έβγαλε από μέσα το διδύλιό του με τα τσέκ.

Με σταθερό χέρι έγραψε: «Πληρώσατε έντολή μου εις την κυρία Μπιάνκα Γουάιλντερ δολάρια 2.000».

— Άννα, είπε έπειτα στη γυναίκα του, που τον κυττούσε άφωνη απ' την κατάπληξη, δίνοντας της το τσέκ. Βάλε κι' αυτό στο γράμμα που θα γράψης στη Μπιάνκα. Και πές της να συγχωρήσει τον πατέρα της, που δεν είχε την παραμικρή διάθεσι να πετάξω απ' το παράθυρο τα όραια δολαριά του. Το ποσόν αυτό θα της φανή έτσι ασφαλώς πιά χρήσιμο, τώρα που θ' άνοιξη δικό της σπίτι.

Ο Κλέμ Μπάρκλεϋ έβγαλε το κεφάλι του.

— Και πές της, πρόσθεσε, ότι ο καημένος ο μπαμπάς της κουράστηκε πολύ χθές το βράδυ για να κουβαλήσει εκείνη την πελώρια σκάλα ως το παράθυρό της.

★★

Τα προβλήματα της καρδιάς

Άγαπητές φίλες, Τα γράμματά σας άρχισαν κιόλας να καταφθάνουν, καθένα και μια ερώτησις, κι' ένας πόνος, και μια κραυγή. Τα προβλήματα της καρδιάς είναι τόσο πολλά, τόσο ποικίλα, τόσο αμείλικτα!

Θ' απαντήσω σήμερα στα δυο πρώτα γράμματα, που πήρα απ' την Αθήνα.

Η άγνωστη φίλη μου, η Νινέτα Μ. γράφει: «Είμαι δεκαοκτώ χρονών. Μόλις τέλειωσα το Γυμνάσιο κι' έχω κιόλας μία πρότασι σοβαρή για γάμο. Προέρχεται από τον καθηγητή μου. Τρία ολόκληρα χρόνια τον κυνηγούσα με το θαύτατο έρωτά μου κι' εκείνος με κύτταζε απ' το ύψος των τριανταπέντε του χρόνων και παρίστανε τον κουτό. Άξαφνα, μαζί με το άπολυτήριο, μου έδωκε κι' η πρότασίς του. Να πω πως δε χάρηκα; Θάνα ψέμμα! Κι' όμως, έκρυφα τη χαρά μου και ζήτησα λίγον καιρό για να σκεφθώ. Γιατί τάχα; Αποτέλνουν οι κοκεταρίες; Γιατί βέβαια τον λατρεύω πάντα. Τι λέει η ψυχολογία σας;».

Μικρή μου Νινέτα, η ερώτησίς σου στο τέλος δείχνει πως δεν είσαι και τόσο βέβαιη πως τόν αγαπάς τον καθηγητή σου. Και να μην είσαι καθόλου. Οι μαθητικοί έρωτες, σ' αυτή την περίπτωση, είναι περισσότερο γοητεία και θαυμασμό παρά αίσθημα πραγματικό. Όσο για κείνον, η στάσις του δείχνει πως είναι ένας καλός κι' ευσυνείδητος εκπαιδευτικός. Στο τέλος, όμως, οι χάρες σου κι' η επιμονή σου κατάφεραν να τόν βγάλουν, το δύστυχο, από το σωστό δρόμο. Ελπίζω, ο διαταγμός σου να τού άνοιξε τα μάτια για ν' αποφύγη μία δέβαιη δυστυχία. Γιατί, μικρή μου Νινέτα, μην ξεγελιάσαι. Δεν τόν αγαπάς. Αγάπησες το εφηβικό σου δνείρο, τίποτε άλλο. Ν' άρνθης χωρίς διαταγμό, κι' αν ακόμα η καρδιά σου σου λέει το αντίθετο. Να φανής πιά λογική απ' τον κύριο καθηγητή. Η διαφορά της ηλικίας, μία τόσο μεγάλη διαφορά, δεν είναι η κατάλληλη προίκα για έναν εύτυχισμένο γάμο.

Η Μυρσίνη Α. από το Κολωνάκι, μου γράφει:

«Τί συμβαίνει μ' έμένα; Ποτέ δεν πήρα στα σοβαρά τη ζωή και τώρα, στα παρανταστικά μου χρόνια, δέθηκα κερποδόρα σ' ένα άτυχον αίσθημα. Ζω μ' έναν άντρα που μ' έχει πολύ βασανίσει. Κάθε στιγμή που περνά κοντά του είναι μαρτύριο κι' εξευτελισμός. Δεν τόν εκτιμώ και πολλές φορές νοιώθω μίσος γι' αυτόν. Κι' όμως, μόλις φύγω απ' το πλευρό του, αισθάνομαι σά χαμένη και ξαναγυρίζω για να μ' αυτόκτονήσω. Τί με συμβουλεύετε;».

Καλή μου Μυρσίνη, η άρρωσταις σου έχει πολύ προχωρήσει μα θάβλεπα πάρα πολύ να σε βοηθώ να δγής απ' το αδιέξοδο και να σώσης δι' απομύνη απ' τη γυναικεία αξιοπρέπεία σου. Όχι, δεν τόν αγαπάς το βασανιστή σου, παρά σαν κάτι που σου ξεφύγει, σαν κάτι που τ'όχει πληρώσει πάρα πολύ ακριβά, για να δεχτείς να τ'ό χάσης. Το πάθος σου — άλλο πάθος και άλλο αγάπη — γίνεται πιά βασανιστική.

Άγαπητές φίλες, τα γράμματά σας τακτοποιούνται με τη σειρά, όπως έρχονται. Μην άνησυχείτε, θα πάρω την άπάντησί σας.

Πάντα κοντά σας μ' αγάπη,

ΚΟΡΙΝΝΑ

Κενή Αγάπη

(Σε ένα γραφείο. Ο Γιώργος Σ. έβερης υπαγορεύει ένα γράμμα στη δακτυλογράφο του, τη Λίνα. Έκείνη γράφει με το κεφάλι σκυφτό, με μάτια που μοιάζουν κλαμένα. Έκείνη πρέπει να πλησιάζει τα τριάντα και εκείνος έχει άσφαλως περάσει τα σαράντα.)

Γιώργος (διακόπτοντας την υπαγόρευσι): Μα τί έχετε, δεσποινίς Λίνα... Φαίνεται αλλιώτικη σήμερα... Μήπως είστε άρρωστη;

Λίνα: Δεν είναι τίποτα, ένας μικρός πονοκέφαλος... συνεχίστε αν θέλετε...

Γιώργος: Μα εσάς τα μάτια σας... είναι υγρά! Κλαίτε;

Λίνα: Με συγχωρείτε... Ίσως έχω να δαχνητώσω τα έρωτά μου, θα ήθελα να έφευγα, αν δε σάς πειράζει...

Γιώργος: Μα άσφαλως, άσφαλως... αν είστε άρρωστη... εκτός αν λώς... αν είστε άρρωστη... Πέστε σάς συνείδηση τίποτα άλλο...

Λίνα (που δ τρυφερός του τόνος): Ρώ να σάς βοηθήσω σε τίποτα; Μπα, δεσποινίς Λίνα, ελεύθερα... Μπορώ να κάνω να έσπαση άσυγκράτητα την κάνει να έσπαση άσυγκράτητα πιά σε δάκρυα): Όχι... ευχαριστώ... είναι άργά πιά... Πέθανε τώρα!

Γιώργος (της παίρνει το χέρι): Γιώργος (της παίρνει το χέρι): Γιώργος (της παίρνει το χέρι): Γιώργος (της παίρνει το χέρι):

Γιώργος: «Άκουσε, Λίνα... Σκέψου καλά πριν μου άποκριθής... Σ' αγαπώ πάντα. Ίσως να μην είναι άκόμη πολύ άργά... Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Λίνα (ένω στα μάτια της έχουν σταματήσει τα τελευταία δάκρυα): Τί να σκεφθώ πιά, Γιώργο; Όκτώ ολόκληρα χρόνια περιμένα να μού τόν πής αυτό το λόγο. Καί, κάθε βράδυ, γυρίζοντας σπίτι μου, ρωτούσα τό φτωχό μου τόν Μπόμπι, να μού πη αν θα τόν άκούσων ποτέ ή όχι...

Γιώργος (παίρνοντας της τρυφερά τα δυο χέρια): Καί κείνος τί σου άπαντούσε;

Λίνα: Μού έλεγε: Υπομονή, Λίνα... υπομονή... Θα σου τ'ό πη μία μέρα!

Λίνα: Αυτό άγαπούσα! Το καλό μου, τ'ό αγαπημένο σκυλάκι, με τ'ό αν-

κώ στη σκέψη πως είναι ίσως άργά, για να ξαναφτιάξω τη ζωή σου. Πώς, αυτός ο άντρας, είναι η τελευταία σου τύχη.

Η θεραπεία, η μόνη που άπομένει σ' αυτή την περίπτωση, είναι άδύνηρη, γιατί άπαιτεί άμεση έγχείρησι. Έξοχε άπότομα, σπάσε τόν κλοιό που σε δένει στο μολυσμένο αυτό άέρα. Ζήτη τη βοήθεια μιάς πιστής σου φίλης, κάμε μαζί της ένα ταξίδι, άν έχης τ'ό μέσα. Ποτέ δεν είναι άργά, για να ξαναβρής η καρδιά τη γαλήνη και μία γυναίκα την άνθρωπιότητά της. Καί μη φοβάσαι, δε θα αυτόκτονήσης. Το μόνο που κινδυνεύεις να πάθης είναι να τόν άκολουθήσης ξανά, όταν, πειραγμένη για τη νίκη σου, έρθη να σε πάρη πίσω. Μα σ' αυτό, πιστεύω να σε βοηθήσει η άφωσιωμένη σου φίλη».

Άγαπητές φίλες, τα γράμματά σας τακτοποιούνται με τη σειρά, όπως έρχονται. Μην άνησυχείτε, θα πάρω την άπάντησί σας.

Πάντα κοντά σας μ' αγάπη,

ΚΟΡΙΝΝΑ

θρώπινα, τα πανέξυπνα ματάκια του! Πού με συντρόφευε πάντα στη μοναξιά της ζωής μου...

Γιώργος: Σκυλάκι, είπατε; Μα, για δνομα του Θεού... σοβαρά μιλάτε, δεσποινίς Λίνα;

Λίνα: Ναί... ξέρω... Ίσως σάς κάνει εντύπωση εσάς αυτό... αλλά εγώ ήμουν τόσο μόνη... τόσο πικραμένη πριν τ'ό άποκτήσω! Τότε πού ήρθα να δουλέψω σε σάς, είχα κι' άλλες θάψει τόν πρώτο μου έρωτα... και δεν ήθελα πιά άλλον έρωτα στη ζωή μου... Ύστερα... τα χρόνια πέρασαν εύκολα... γιατί άγάπησα τόσο... τη δουλειά μου... δώ, και σεις ήσαστε τόσο καλός μαζί μου πάντα!

Γιώργος: Μα, Λίνα! Όχι... αυτό είναι άπαράδεκτο... Τί τυφλός πού ήμουν! Νά είμαι τρελλά έρωτα-μένος μαζί σου όλον αυτό τόν καιρό, και να μην τολμώ να σου πω μία λέξι, γιατί... γιατί πίστευα, πως έχεις ένα μεγάλο έρωτα στη ζωή σου! Τώρα μού είναι άσύλληπτο πως άφησα τόσα χρόνια να χαθούν, από μία εύτυχία, Λίνα, από μία ζωή, που θα ήταν η ζωή μας!

Λίνα: Γιώργο! (κλαίει) Γιώργο!...

Γιώργος: «Άκουσε, Λίνα... Σκέψου καλά πριν μου άποκριθής... Σ' αγαπώ πάντα. Ίσως να μην είναι άκόμη πολύ άργά... Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Λίνα (ένω στα μάτια της έχουν σταματήσει τα τελευταία δάκρυα): Τί να σκεφθώ πιά, Γιώργο; Όκτώ ολόκληρα χρόνια περιμένα να μού τόν πής αυτό το λόγο. Καί, κάθε βράδυ, γυρίζοντας σπίτι μου, ρωτούσα τό φτωχό μου τόν Μπόμπι, να μού πη αν θα τόν άκούσων ποτέ ή όχι...

Γιώργος (παίρνοντας της τρυφερά τα δυο χέρια): Καί κείνος τί σου άπαντούσε;

Λίνα: Μού έλεγε: Υπομονή, Λίνα... υπομονή... Θα σου τ'ό πη μία μέρα!

Λίνα: Αυτό άγαπούσα! Το καλό μου, τ'ό αγαπημένο σκυλάκι, με τ'ό αν-

κώ στη σκέψη πως είναι ίσως άργά, για να ξαναφτιάξω τη ζωή σου. Πώς, αυτός ο άντρας, είναι η τελευταία σου τύχη.

Η θεραπεία, η μόνη που άπομένει σ' αυτή την περίπτωση, είναι άδύνηρη, γιατί άπαιτεί άμεση έγχείρησι. Έξοχε άπότομα, σπάσε τόν κλοιό που σε δένει στο μολυσμένο αυτό άέρα. Ζήτη τη βοήθεια μιάς πιστής σου φίλης, κάμε μαζί της ένα ταξίδι, άν έχης τ'ό μέσα. Ποτέ δεν είναι άργά, για να ξαναβρής η καρδιά τη γαλήνη και μία γυναίκα την άνθρωπιότητά της. Καί μη φοβάσαι, δε θα αυτόκτονήσης. Το μόνο που κινδυνεύεις να πάθης είναι να τόν άκολουθήσης ξανά, όταν, πειραγμένη για τη νίκη σου, έρθη να σε πάρη πίσω. Μα σ' αυτό, πιστεύω να σε βοηθήσει η άφωσιωμένη σου φίλη».

Άγαπητές φίλες, τα γράμματά σας τακτοποιούνται με τη σειρά, όπως έρχονται. Μην άνησυχείτε, θα πάρω την άπάντησί σας.

Πάντα κοντά σας μ' αγάπη,

ΚΟΡΙΝΝΑ

9 άπαισιόδοξοι για τόν γάμο

Ο γάμος είναι ένα γεύμα, όπου τα όρεκτικά είναι καλύτερα από τα επιδόρπια.

Ο Μάλλυ

Ο δεύτερος γάμος είναι ο θρίαμβος της ελπίδος επί της πείρας.

Τζόνσον

Υπάρχουν πολλοί καλοί γάμοι, κανείς όμως ιδεώδης.

Λαροφόικ

Ο γάμος δεν είναι ούτε κόλασις, ούτε Παράδεισος, είναι απλώς καθαρτήριο.

Αβραάμ Λίνκολν

Ο γάμος είναι ένα βιβλίο που τα πρώτα κεφάλαιά του είναι γραμμένα σε στίχους και τα τελευταία σε πεζό.

Νίκολς

Ο γάμος θέτει τέρμα σε πολλές πρόσκαιρες μικρές τρέλλες, γιατί αποτελεί μία μόνιμη μωρία.

Νίτσε

Ο μόνος καλός γάμος είναι αυτός που γίνεται με ταξί μιάς τυφλής και ενός κουφού.

Μονταίνιος

Οι πρώτες μέρες του γάμου μοιάζουν με τόν συναρπαστικό πρόλογο ενός άνιαρου βιβλίου.

Μίζνερ

Ο γάμος είναι μία από τις άναμνήσεις τού έρωτος.

Ρόουλαντ

Η Μόδα

ΤΑ ΜΠΑΙΝ ΝΤΕ ΣΟΛΕΪΓ

ΤΗΣ κ. ΚΑΤΙΝΑΣ ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΤΑ μπαίν ντέ σολεΐγ, αυτά τα δροσερά και χαριτωμένα φορέματα της εξοχής, θα μπορούσαν αείδωλα να φορεθούν και μέσα στην πόλη άνετα, αν υπήρχε ένας τρόπος νόστιμος και βολικός να καλύψει κανείς τα υπερβολικά ντεκολτέ τους. Βέβαια, τα μικρά μπολερό συνήθιζονται πάντα πολύ, αλλά κάποτε γίνονται κουραστικά και θέλει κανείς ν' αλλάξει.

Με δυο χαριτωμένους γιακάδες, τον έναν από λευκό πικέ — όπως στο παραπάνω σχέδιο — και τον άλλο σε χρώμα έντονο, θα μπορείτε να συνδυάσετε όλα σας τα μπαίν ντέ σολεΐγ και να είστε και πολύ της μόδας.

Οι γιακάδες αυτοί θα φοριούνται ανεξάρτητα από το φόρεμα, στερεωμένοι στα κουμπιά που γαρνίρουν τον μπούστο. Ο ένας στην πλάτη θα κατεβαίνει σε σχήμα ναυτικό, σε όσο μακρός χρειάζεται για να καλυφθεί η γυμνότητά της. Εκεί θα πρέπει να στερεωθεί με δυο μικρές σουστές ή κόπιτσες, και το πρώτο φορεματάκι σας έμπριμέ, πουαντιγιέ ή μονόχρωμο είναι έτοιμο, κομψότατο και χαριτωμένο. Επίσης ένα τέτοιο στρογγυλό άμπιεσεμάν, κουμπωμένο με μικρά κουμπιά τριγύρω στο ντεκολτέ, θα σας ευκόλυνε να φορέσετε εύχαραστα το μπαίν ντέ σολεΐγ σας και μέσα στην πόλη.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ Jean Bessés

Η ΦΙΡΜΑ αυτή ενός από τους μεγαλύτερους παρισινούς οίκους μόδας, είναι βέβαια γνωστή σε όλες τις γυναίκες του κόσμου. Λιγότερο γνωστό ίσως είναι ότι ανήκει σ' έναν Έλληνα και είναι το πραγματικό πατρικό του όνομα. Η οικογένεια Ντεσσέ, από τη Χίο, εγκατεστημένη στην Αίγυπτο, έδωσε στο γιό της ελληνική μόρφωση, στέλνοντάς τον στο σχολείο της 'Ελληνικής Κοινότητας 'Αλεξανδρείας. Τότε ο μικρός Γιάννης φανέρωσε το σχεδιαστικό ταλέντο του. Έννιά μόλις χρονών πραγματοποίησε την πρώτη κρεασιόν του! Και σε όλο το διάστημα των σπουδών του ή πιο ευχάριστη ασχολία του ήταν, όταν κατάρθωνε να βρή καιρό, να επιδίδεται στ' αγαπημένα του σχέδια.

Σαν έφτασε, όμως, στην ώρα να διαλέξει ένα επάγγελμα, αποφασίστηκε να σπουδάσει νομικά, να γίνει... δικηγόρος. Σπούδασε έτσι τρία ολόκληρα χρόνια, κι' έπρεπε να πάει στο Παρίσι, με το σκοπό πάντα να συνεχίσει τις νομικές του σπουδές.

Εκεί, όμως, εγκατέλειψε ξαφνα τη δικηγορική καριέρα, έγινε σχεδιαστής φορεμάτων, για να φτάσει μέσα σε λίγα χρόνια, στην πρωτεύουσα της μόδας, να πάρει αυτός τα σκήπτρα.

Ο Γιάννης Ντεσσές πέτυχε στην καριέρα του: Έγινε ο μεγαλύτερος δικηγόρος... της γυναικείας όμορφιάς.

ΦΛΩΡΑ ΜΥΤΑΡΑΚΗ

Φόρεμα petit-sourire μοντέλο του Ντεσσέ από ταφτά πετί-καρώ, μαύρο-άσπρο, και τούλι μαύρο πουαντιγιέ στο κορσάκι. Από το ίδιο, μεσοφόρι που φαίνεται από κάτω με τις κινήσεις του σώματος.
Α. Κολιέ και σκουλαρίκια από κόκκινα μαργαριτάρια που σχηματίζουν φυλλώματα.
Β. Τσάντα από σαντούγκ φυσικό με χέρι από μπαμπού.

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

Συνέχεια από τη σελίδα 34
μπροστά του! Περπατούσε ατά-
ραχα και κούταζε δώδε-κείθε, σά-
περιγηγής, ο κακούργος!

Ο ένωμοτάρχης Καραπίπερος
τόν ακολουθούσε πατώντας σ'α-
νία του. Κι' όταν τόν πλησίασε
σ'ε απόστασι τριών δημάτων, έ-
δγαλε μιά φοβερή φωνή, που έ-
μοιαζε με πολεμική κραυγή.

— Στυγερή δολοφονία, Κασι-
πούρδα, αλτ και πεθαίνεις!

Και πριν ακόμα εκείνος προ-
φθάση να γυρίση πίσω, ο Καρα-
πίπερος ρίχτηκε στο σβέρκο του
και με δυο-τρεις που τούδωσε σ'α-
κεφάλι με την λαβή του πιστο-
λιού, τόν άφησε σέκο.

Την ίδια στιγμή, κατέφθανε
και ο Μπισικικός, που έτρεχε
δωδε-κείθε με το δάχτυλο στη
σκανδάλη, ακριβώς σ'α-ν πεινασμέ-
νος κορίτσι, που διψάει για αίμα.
Στήριξε την κάννη του όπλου του
στην κοιλιά του μισοπεθαμένου
δολοφόνου και μούγγρισε δραχνά:

— Νά του την άναψω;
— Μή μωρέ! του φώναξε ο Κα-
ραπίπερος.

— Άσε να του την άναψω να
εχαριστηθ'ο το δίκανό μου πατσά.

— Όχι, του λέει ο Καραπίπε-
ρος. Θα τόν πάμε στο Σταθμό.

Πάνω σ' αυτό, κατέφθανε κι' ο
Φουσαράς. Σήκωσαν από κάτω τ'ο
δολοφόνο, τόν έριξαν στους ώ-
μους τους, σ'α-σφαγμένο κατσίκι,
και τράβηξαν κατά το Σταθμό.

— Στόπ! Στόπ! τούς φώνα-
ξε ο Καραπίπερος. Όχι από καί.

Από δώ, απ' την έκκλησία...

Το νέο διαδρόμη άμέσως στο
χωριό κι' άρχισαν όλοι να μιλά-
νε για τη δραματική πάλη δολο-
φόνου — αστυνόμου. Στο τί-

λος — λέγανε — ύστερα από
τρίωρη μάχη, ο ήρωικός Καρα-
πίπερος, έφαρμόζοντας ένα άπ' τα
άπειρα αστυνομικά του κόλπα,
από τα όποια δεν είχε ιδαν ο έ-
νωμοτάρχης του Σουρπιού, συνέ-
λαβε το στυγερό δολοφόνο.

— Νά μ'ας ζήσης, καπετάνιο!
φώναζαν οι Κοντοχωριτικοί, βλε-
πόντας τη συνοδεία να περνά α-
πό την πλατεία.

— Ζήτω! ούρλιαζε χοροπηδών-
τας και ή Κοντοχωρίτικη μαρίδα.

Ο Καραπίπερος δεχόταν τις
εκδηλώσεις του πλήθους σχεδόν
αδιάφορα. Βάδιζε κορδατά και
δουσαρά πίσω απ' τη συνοδεία,
κρατώντας πάντα το πιστόλι στο
χέρι, έτοιμος για νέους σκληρούς
αγώνες. Πέρασε έτσι μπροστά σ-
τα της χήρας και σήκωσε τα υά-
τια του προς το παράθυρό της,
για να της οίσει άλλη μία, σπα-
ραχτική μ'έν, αλλά νικητήρια μα-
τιά. 'Η χήρα, όμως, δεν ήταν
στο παράθυρο. Είχε δ'η αυτή τη
φορά στο δρόμο και μάλιστα του
μίλησε — για πρώτη φορά.

— "Αχ! του λέει μ' ένα φόβο
γεμάτων γλύκα. Τί θα τόν κάνετε
τώρα το δολοφόνο, καπετάνιε;

— Θα τόν συνεφέρω με ξύδι
και θα τόν ανακρίνω έξονυχιστι-
κά, έδ'ηλωσε με την δέουσαν ελο-
συρότητα ο Καραπίπερος.

Και πράγματι. Τόν συνέφερε με
ξύδι: αλλά — άλίμονον! — δεν έ-
πρόφθασε να τόν ανακρίνη έξονυ-
χιστικά. Διότι αποδείχθηκε ζυέ-
σως, ότι ο συλληφθείς δολοφόνος,
δεν ήταν ο Κασιπούρδας,
άλλά ο καινούργιος διοικητής της
'Υποδιοικήσεως, που είχε έρθει
ίνκόνγνιτο και με πολιτικά για να
κάνη αϊφνιδιαστική έρευνα του
Καραπίπερου! Ο ύπομοιραρχος
Παπαβασιλόπουλος! Ο 'εστρο-
μένος!...

★★

ΓΥΜΝΗ

την έπλασεν ο
καλλιτέχνης
την ΑΦΡΟΔΙΤΗ
της ΜΗΛΟΥ

...γιατί την εποχή έ-
κείνη δεν υπήρχαν
τά άπαράμιλλα

Ζέρσεύ
ALFA

που προσδίδουν
άκατανίκητη έλξη
στο γυναικείο σώμα.

ΣΙΑΚΑ-ΕΛΒΕΟ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 448 ΤΗΛ. 27-697

Η ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΑΡΝΤΕΝ

ΛΕΓΕΙ

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ

Πάντα λέγω σ'α- μαννεκέν
μου να μην περπατούν σ'α- δα-
σίλισες, αλλά σ'α-ν παλλαρί-
νες. Ξέρετε τί καταπληκτική
διαφορά υπάρχει;

Υποθέτω, ότι αυτό το λεγό-
μενο «ελαστικότητα» παράστημα
π'ήρε στο λαιμό του πολλές γυ-
ναίκες, που δεν καταλαβαίνουν
τί θα τή χαριτωμένο βάδισμα.

Η αγέρωχη στάσις δίνει την
έντύπωση της δυσκαμψίας και
της ψυχρότητας. Τί παγερή έν-
τύπωση δίνει ή γυναίκα που
περπατά με άλυστους ώμους
και μετρημένα βήματα!

★

Αλλά δε συμβαίνει το ί-
διο με τη γυναίκα που γυμνά-
ζεται κάθε μέρα. Το βάδισμά της είναι
άληθινή χαρά! Εί-
ναι ρυθμικό, ρευστό
και πρό παντός φυ-
σικό. Έχει μπρο-
στά της ολόκληρο
τόν κόσμο και την
περιμένουν άμέτρ-
τες περιπέτειες,

που θα τις αντιμετώπιση με
περίσσια χάρη. Το βάδισμά
της είναι χαριτωμένο και δι-
χι δραματικό. Αυτή, νομίζω εί-
ναι ή χάρσι της γυναίκας που
κινείται φυσικά κι' ελεύθερα.

Για να είμαι απόλυτα ελλι-
κρινής, δε μ' ενδιαφέρει πό-
σο κομψό είναι το καπέλό
σας ή πόσο προκλητικό το έ-
ρωμά σας, μ' αν στέκεστε ή
κινείστε δίχως χάρη. Οι αδέξιοι
κινούνται άνήκουν στην ίδια
κατηγορία όπως και ή στριγ-
γιά φωνή. Δι'αλύουν κάθε έλ-
λη γοητεία.

Νά θυμάστε, πρό παντός,
έναν κανόνα, που είναι το
κλειδί της γυναικείας χάρη-
τος: Το κομψό σας πρέπει να
στεκέται ίσοιό πάνω στους
γλουτούς σας και την κίνησι
να τή δίνουν τα πόδια σας.

Αυτό, φυσικά, είναι μιά άπλη
ένδειξις, αλλά είναι ή βάση
δλων τών κανόνων της καλής
στάσεως.

★

Όταν περπατάτε, την κα-
τεύθυνσι δεν τή δίνουν οι ώ-
μοι σας, όπως φαίνεται να
πιστεύουν πολλές γυναίκες.
Κάθε κίνησις ξεκινά απ' τη
γραμμή τών γλουτών και τή
γόνάτά σας πρέπει να είναι
όλότελα χαλαρά. Αυτό είναι
το κλειδί. Το πάνω μέρος του
σώματός σας είναι ίσοιό και
τέλεια χαλαρωμένο. 'Η σπον-
δυλική σας στήλη ολόσις, οι
ώμοι προς τα πίσω, ή κοιλιά
μέσα και το κεφάλι περήφανα
στητό.

Νά θυμάστε πάντα να κρα-
τάτε ψηλά το πηγούνι σας και
β' ανακαλύψετε ότι ολόκληρο
το υπόλοιπο σώμα σας θα εί-
ναι στη θέση που πρέπει. Εί-
ναι σ'α-ν σκονιά της ση-
μαίας, που ίσιώνουν και τευ-
τώνονται, όταν άνιμώνεται ή
σημαία.

★

Περπατάτε άπαλά; Το έλπί-
ζω. Έλπίζω ειλικρινά να μην

είστε από κείνες τις γυναίκες
που άγγέλλουν την παρουσία
τους με το βαρύ κλικ-κλάκ
της γόδας τους. Αυτό, φυσι-
κά, μπορεί να διορθωθ' αν ή
κυρία προσέχη να άκούμπά
πρώτα τη φτέρνα και μετά
τις μύτες και το πέλμα του
παπουτσιού της.

Ίσως, το πιο συνθισμένο
λάθος της στάσεως να είναι
οι πεσμένοι ώμοι. Τί κατα-
στροφή δημιουργεί! Καμπου-
ριάζετε — και τί γίνεται; Πέ-
φτει το στήθος και προεξέχει
το στομάχι. Άκόμα και ή
γραμμή του πηγουνιού κρέμε-
ται έθλια. Τέλεια εικόνα της
καταπτώσεως!

Νά σ'ας π'ω ένα
μικρό κόλπο για τή
στάσι που άποκλεί-
ει το καμπούρια-
σμα. Περπατάτε με
τις παλάμες σας
γυρισμένες προς τα
έξω. Δοκιμάστε το.

Θά ίδητε πόσο άπα-
λά φέρνει τούς ώ-
μους στη θέση τους και δυνα-
μώνει ταυτόχρονα τούς μύς
της πλάτης.

Τώρα το καθίσμα — το ά-
πλό καθίσμα — φαίνεται πολ-
λύ εύκολο. Και όμως είναι πολ-
λύ άπατηλό. Έχετε την τάσι
να χαλαρώνετε το σώμα σας
πέρα πολύ; Δεν πρέπει να το
κάνετε αυτό. Πρέπει να κρα-
τάτε τη στάσι σας άκόμα και
όταν κάθεστε. Όχι βέβαια ά-
καμπτη, αλλά ίσιος και περή-
φανα. Πρέπει να κάθεστε ψη-
λά. 'Η σπονδυλική σας στήλη
ολόσις, να νιώθω τη ράχι
της καρέκλας, οι ώμοι προς
τα πίσω κι' ελεύθεροι, το κε-
φάλι σας ψηλά και τα πόδια
σας στο πάτωμα με τις μύ-
τες κατ' έθείση μπροστά σας.

Βλέπετε, άκόμα και στη
στάσι της αναπαύσεως ίσχυ-
ουν οι κανόνες του βαδίσμα-
τος. "Αν σταυρώσετε τα πό-
δια σας (και έλπίζω να μην
το κάνετε συχνά) σ'ας παρακα-
λώ να το κάνετε πολύ κάτω
απ' τη γραμμή τών γονάτων.

Τώρα, δυστυχώς, δεν μπο-
ρώ να δώ τί είδους παπού-
τσια φοράτε. Άλλά τή φρο-
νιμάδα να άποφεύγετε τα πολ-
λύ ψηλά τακούνια. Τα μαννε-
κέν πάντα τα άποφεύγουν.

Στην πραγματικότητα τα πο-
λύ ψηλά τακούνια δεν είναι πο-
τέ της μόδας, για τόν άπλου-
στατο λόγο ότι το υπερβολι-
κά ψηλό τακούνι φέρνει άνι-
κα σπονδυλική και άρθρική
σπονδυλική στο σώμα. Το άπο-
τέλεσμα είναι οι γυναίκες
που περπατούν με τούς ώμους
τους κυριολεκτικά να σκοντά-
φουν μπαίνοντας σ'ε μιά αϊ-
βουσα. Είναι σ'α-ν άνδρεϊκελα
που κάποιος κατευθύνει θαρ-
ρείς αδέξια. Δέ θέλω να πι-
στέψω, πώς είστε τέτοια γυ-
ναίκα.

Αντίθετα, σ'ας βλέπω σ'α
γυναίκα που κινείται με τόση
ρευστότητα, ώστε χαιρείσαι να
τή βλέπεις.

★

Καλύτερες ώρες είναι το πρωί
9 με 11 και 4 με 6 το άπόγευ-
μα, ίσως τις πολύ ζεστές μέρες

ΚΑΛΛΟΝΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Ηλιοθεραπεία

Πολλοί άνθρωποι κάνουν ήλιοθεραπεία, διότι είναι γνωστό ότι ο
ήλιος αναζωογονεί τόν οργανισμό. Ίδιαίτερα ο πληθυσμός τών πό-
λεων, με τη βδομαδιατική συνήθως έξοδό του προς την άκτή, βρίσκει
έκτός από τήν ψυχαγωγία και τή βροσιά.

Ίσως, όμως, πολλοί δεν ξέρουν ότι ή ήλιοθεραπεία, πρέπει να γί-
νεται μεθοδικά και προσεκτικά. Άκόμη, ότι σ'ε μερικά άτομα άπαγο-
ρεύεται τελείως.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ Ο ΗΛΙΟΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΩΦΕΛΙΜΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΒΛΑΒΕΡΟΣ

Πώς πρέπει να γίνεται ή ήλιοθε-
ραπεία για να είναι ώφελιμη και
να άποφεύγουνται όσο είναι δυνα-
τόν, τα δυσάρεστα επακόλουθα;

Πρώτα πρώτα πρέπει να ξέρου-
με ότι ή ήλιοθεραπεία δεν είναι
για όλους. Σ'ε πολλά άτομα δεν
επιτρέπεται να έκθέτουν το σώ-
μα τους σ'α-ν ήλιο. Αυτά είναι:

Οι ηλικιωμένοι (άνω τών 60 έ-
τών), οι πάσχοντες από πνευμο-
νικά νοσήματα (φυματίωση), από
νοσήματα της καρδιάς και τών
άγγείων (αρτηριακή πίεσις ηύξη-
μένη), τών νεφρών (νεφρίτις, σύ-
μφυση), τού ήπατος (ίκτερος-
ραιμία), τού ήλιου (ίκτερος-
χρυσή). Έπίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

Επίσης τα άτομα με ή-
χυρη έκκριση στο ήλιο.

του καλοκαιριού. Το φθινόπωρο
και τις λιγώτερο ζεστές μέρες, οι
μεσημεριατικές ώρες δεν είναι κα-
κές.

Η ήλιοθεραπεία θα γίνεται σ'ε
όλο το σώμα, έκτός από το κεφά-
λι, που πρέπει να είναι πάντο-
τε σκεπασμένο. Θα διακό-
πτεται όπωσδήποτε αν έμφανισθ'ο
πονακέφαλος, άδιαθεσία ή άσθη-
μα υπερβολικής ζέσεως.

Ας πούμε δυο λέξεις για τις
διάφορες άλοιφές που συνηθίζε-
ται να έπαλείφονται στο σώμα
πριν την ήλιοθεραπεία. Γενικά εί-
ναι καλές, όταν έμποδίζουν τα έ-
ρυθηματα. Ίδιαίτερα καλό είναι
ένα φυτικό έλαιο, το «huile de
coco», που βρίσκειται στο έμπο-
ριο με διάφορα ονόματα. Προσο-
χή, όμως, σ'τις καλώνες και ώ-
ρισμένα ρούζα για τή χείλη και το
πρόσωπο που εύαισθητοποιούν το
δέρμα στις ήλιακές ακτίνες.

Ένα άλλο ζήτημα είναι αν ώ-
φελ'η να ξεπλύνεται το σώμα μετά
την ήλιοθεραπεία: Όρισμένες σύ-
σεις που παράγονται από τήν έ-
πίδρασι του φωτός στο δέρμα εί-
ναι χρήσιμες, γι' αυτό ίσως πρέ-
πει να άποφεύγεται το ξεπλύμα,
έκτός της κεφαλής που πρέπει να
βροσιζεται.

Πολύ ενδιαφέρον είναι να γίνου-
ν γνωστά τα κακά που μπορεί να
προκύψουν από τις υπερβολές και
τά λάθη κατά την ήλιοθεραπεία.

Έκτός από τα έγκαύματα —
που μερικές φορές είναι αρκετά
σοβάρα — και το ζύπνημα άσθε-
νιών, που μπορούν να άποφευ-
χθούν όταν δεν λησμονούνται οι
περιπτώσεις άποχής από τήν ή-
λιοθεραπεία, ή ύπνηλία και ο κά-
ματος, ή άνορεξία και ή κακή
πέψις, ή ταχυκαρδία και ή άρρυ-
θμία είναι συνήθως συμπτώματα,
που μάς έδοιοποιούν ότι πρέπει να
μετριασθ'ο ή ήλιοθεραπεία.

Ο οργανισμός μας δε χρειά-
ζεται λιγώτερο από 15 ημέρες
για να προσαρμοσθ'ο στις έσωτε-
ρικές μεταβολές που προκαλεί ή
έκθεσις σ'α-ν ήλιο. Άν δεν προ-

σέξουμε, γρήγορα μπορεί να έμ-
φανισθούν διάφορα συμπτώματα,
χάσιμο δάρος, δυσπείσις, πονό-
λαιμος, σταφυλοκοκκίασις κ. ά.,
που φανερώνουν και αυτά ότι
φθάσαμε στο στάδιο τού κορε-
σμού. Απ' εκεί κι' έπειτα δε
χρειάζεται να συνεχίσουμε, διότι
μόνον μεγαλύτερο κακό θα προ-
κύψη.

Όταν ή ήλιοθεραπεία γίνεται
προσεκτικά και μεθοδικά — και
μόνον όταν επιτρέπεται να γίνε-
ται — τότε ο καθένας θα δοκιμά-
σ'ο όλα τα καλά από τήν εύερ-
γετική της επίδρασι: τήν τώνωσι
τού οργανισμού, τή μεγάλη όρε-
ξι, τήν καλή διάθεσι, τήν αύξη-
σι τού δάρος και τήν άνάπτυξι
τού σώματος — για τούς νέους.
Χωρίς να λησμονούνται και οι κα-
τοπινές συνέπειες, που είναι ή
καλύτερα άμυνα τού οργανισμού
στις άλλαγές τού καιρού και
στις άρρώστιες.

Δρ ΑΝ. ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

Ίατρος — Δερματολόγος

μακρυνές έκδρομες στο δάσος και μαζεύει ά-
γριοιολούδα!...

Έξαφνα, ο νεαρός μας χαμογέλασε. Κά-
ποια άραία, ρωμαντική ιδέα είχε συλλάβει...
Κατέβηκε βιάστικα και άγόρασε ένα μάτσο
δρσοερά κίτρινα τριαντάφυλλα. Έπειτα, έα-
ναγυρίζοντας άμέσως επάνω, πήρε, από το
βάζο, τ' άγριοιολούδα, τα πέταξε κι' έβαλε
στη θέση τους τα θαυμασία ρόδα του.

Ευτυχισμένος, έξπλωσε στο κρεβάτι του
και κοιμήθηκε ήσυχα. Και άναιρετήκε τή μι-
κρούλα!... Ήταν, πραγματικά, έαυθ'ο, με
νεβεδένια μεγάλα μάτια και έξαίσιο κορμί.

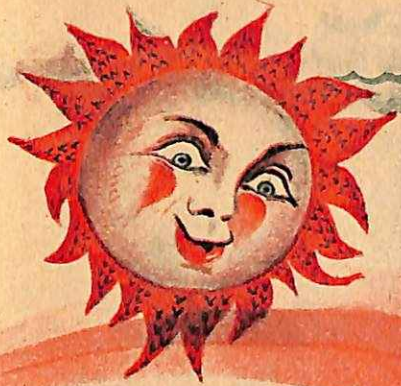
Άγριες φωνές στο διάδρομο, τόν ζύπνη-
σαν το άλλο πρωί. Πεταχτήκε απ' το κρεβ-
βάτι του, άνοιξε λίγο τήν πόρτα και κούταξε
κρυφά έξω. Είθε ένα ηλικιωμένο κοντάχοντρο
κύριο, με ρόμπα, να διαμαρτύρεται σ'α-ν κα-
μαριέρα ποδοπατώντας τα τριαντάφυλλα του!

— Ποι είναι ο διευθυντής τού ξενοδοχείου;
φώναξε... Μαύ έκλεψαν τήν «Έξεντιάνα Πουρ-
πούρα». Ξέρεις, παιδάκι μου, τί είναι ή
«Έξεντιάνα Πουρπούρα»; Χρειάστηκε να
σκαρφαλώσω στα κατσάβαρα για να τή βρω.

Ο ρωμαντικός νέος έκλεισε βιάστικα τήν
πόρτα... Ή έαυθ'ο μικρούλα τού δεινρού του
ήταν ένας γέρος καθηγητής της δοτανικής!...

Α. ΧΑΛΙ-ΝΕΤΣ

Elizabet Arden

Οι δύο σταγονίτσες

ΗΤΑΝ, μιά φορά, δυο αδελφούλες σταγονίτσες, παιδιά της κυρά βροχής. Σ' ένα λάκκο νερό χόρευαν, τσουπ τσουπ από εκεί. Άλλω ή μιά σταγονίτσα δεν ήταν καθόλου φρόνιμη. Ένώ η κυρά βροχή, τις είχε βάψει εκεί στο λάκκο να παίζουν, αυτή αποφάσισε να φύγει.

— Έ, της φώναξε η φρόνιμη αδελφούλα της, πού πές; Άλλω ή άτακτη σταγονίτσα ούτε πού την άκουσε. Πήδησε έξω και άρχισε να κυλά γρήγορα γρήγορα την κατηφόρα. Στο δρόμο αντίκρυσε κι άλλες σταγονίτσες που έτρεχαν.

— Καλημέρα, καλημέρα. Κι' έλο πλήθαινε η παρέα τους. Στην άκρη ενός δαμάσου βρήκανε το χείμαρρο που τις δοήθηκε να κατεβούν την απότομη πλαγιά. Μαζί του έφτασαν στο ρυάκι. Μ' αυτό θα περνούσαν την πεδιάδα που απλώνονταν στα ριζά του βουνού. Είχε τόσο αφαιρεθεί η δικιά της η σταγονίτσα, η άτακτη, να κυλάει όλα τα καινούργια πράγματα από δω και από εκεί, ώστε λίγο έλειψε να πέσει πάνω στη ρίζα ενός πλατάνου που απλώνονταν στο νερό.

— Πρόσεχε, της φώναξε το ρυάκι, είναι διψασμένη και θα σε καταπιεί.

Μόλις πρόλαβε να κάνει πιά περά και σώθηκε. Σε λίγο έβλεπε χωρικός πήγε να διαβή το ρυάκι. Βούτηξε το ένα παπούτσι του στο νερό, παρά τριχά να την πατήσει, να γίνη λάσπη. Έσκυψε και το σκυλί του να πιή νεράκι. Πωπώ!, λαχτάρησε η σταγονίτσα, μόνο που έδωσε στο νου της το στομάχι του σκυλιού.

— Η άτακτη σταγονίτσα άρχισε να φοβάται γιατί κατάλαβε πως από τότε που έφυγε μόνη της συναντούσε πολλούς κινδύνους.

— Τώρα, τους λείει το ρυάκι, θα σάς αποχαριτώσω. Από δω και πέρα θα ταξιδεύετε με τον πατέρα μου τον ποταμό. Τα λόγια του ρυακιού την κάνανε να γελάσει, γιατί είχε άκουσει ότι οι ποταμοί είναι μεγάλοι και περνάνε από πολλά και όμορφα μέρη.

Και ήταν, αλήθεια, ο ποταμός, σαν μια μεγάλη λεωφόρος από σταγονίτσες, που πήγαιναν τώρα όλες μαζί. Η σταγονίτσα της δε χόρταινε να σερπιάσσει. Περνούσαν, βλέπεις, τώρα, από την πολιτεία και είχε ένα σωρό πράγματα για να δει. Άλλω, εκεί που πήγαιναν άργα άργα, σαν τεμπέλες κυράδες που βγήκαν με λιακάδα περίπατο, νοιώθει ξαφνικά μια ζαλάδα, σά να γυρνούσε ο κόσμος γύρω της. Τι είχε γίνει; Ο ποταμός χυνόταν στη θάλασσα, κι η θάλασσα άφριζε και ωρμούσαν τα κύματα σαν τα βεριά να αρπάξουν τις σταγονίτσες. Πήδηξε η καμένη η σταγονίτσα πάνω σ' ένα κύμα, γαντζώθηκε καθάλλα στην πλάτη του και πολεμούσε να μη γλυστρήσει, κι' έλο πηδούσε εκείνο, κι' η άτακτη σταγονίτσα κατάλαβε πως είχε φτάσει το τέλος της πιά.

Όμως, η άλλη σταγονίτσα, η αδελφούλα της, όταν την έχασε απ' τα μάτια της, άρχισε να παρακαλή τον ήλιο, που βγήκε κεινη την ώρα, γιατί ήτανε, βλέπεις, καλοκαιριάτικη βροχή.

— Ήλιε μου, πές μου, πού είναι η αδελφούλα μου, σε παρακαλώ.

Ρίχνει ο ήλιος μια ματιά και τη βλέπει που πάλευε με τα κύματα και κόντευε πιά να πνιγί. Μιά και δυο λοιπόν στρώνει ένα δρόμο ως τη θάλασσα, σά γιοφύρι πολύχρωμο και στέλνει τις αχτίδες του τις μισές στο βουνό τις μισές στη θάλασσα, να του φέρουνε και τις δυο τις αδελφούλες. Έτσι ανταμώσανε οι δυο σταγονίτσες στον ούρανό, και πιανόμενες χέρι χέρι πήγαν στο μαύρο σύννεφο, που ήταν το σπίτι της μαμάς τους της βροχής. Από τα κλάματα που έκανε εκείνη μόλις τις είδε, παρά λίγο να βρέξει ξανά.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

Τραγουδω μέ τη μανούλα

ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ, ΟΤΑΝ...

Παιδάκι μου,
όταν μεγαλώσης,
θα δέσης και
θα μου ψηλώσης
και θαμαι εγώ
μια τσοηδούλα
μικρή μικρή,
καλή γρηούλα
Πώς θα σε φτάνω
όταν ψηλώσης
παιδάκι μου,
και μεγαλώσης;

Μανούλα μου,
όταν ψηλώσω
και δέσω και
σου μεγαλώσω,
όταν θα φτάσω
έκείνη η ώρα,
θα σε σηκώνω
για να φάνης,
να με χαϊδεύς
να με πιάνης,
πως παιδί μου
κάνεις τώρα.

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΡΑΝΙΟΥ

Διήγημα του ΠΙΤΙΓΚΡΙΛΙ

ΕΝΑΣ από τους δυο χωροφύλακες του έβγαλε τις χειροπέδες και του έδειξε το έδωλίο. Μόλις εκάθισε, ο πρόεδρος, κηρύσσοντας την έναρξη της δίκης, εκάλισε τον κατηγορούμενο να σηκωθεί. Αυτός συμμορφώθηκε, αδιάφορος, με το κεφάλι άνεστραμμένο κατά το ταβάνι.

— Κλίνετε την κεφαλή! του είπε αυστηρά ο πρόεδρος.

— Άμέσως: 'Η κεφαλή, της κεφαλής, τη κεφαλή, την κεφαλή, ο κεφαλή. Θέλετε και τον πληθυντικό;

— Σού είπα να χαμηλώσης το κεφάλι! φώναξε ερεθισμένος ο πρόεδρος. Δήλωσε όνομα, κοιτία, έπάγγελμα.

— Είναι απαραίτητο, κύριε πρόεδρε;

— Σε είδοποιώ, ότι θα πληρώσης ακριβά τις έξυπνάδες σου.

— Δε θαρύνετε... Έξοδα θα κυττούμε τώρα;

Γέλωτες στο ακροατήριο. Ο πρόεδρος τυπικά το κουδούνι και απειλεί τον κατηγορούμενο πως θα το απαγγείλει την κατηγορία επί έξυβρίσει του δικαστηρίου. Έστερα με απαλώστερο τρόπο:

— Έχετε δικηγόρο έμπιστοσύνης;

— Δεν έχω έμπιστοσύνη στους δικηγόρους.

— Θα σάς δρίσω έναν έξεπαγγέματος. Κύριε Φαιριέν — και στράφηκε προς ένα γέρο δικηγόρο με πρασινισμένη τήβεννο. Μήπως θα θέλατε να αναλάβετε την υπεράστισή;

Και δίχως να περιμένει απάντησι:

— Κατηγορούμενε, είστε ο Κάρλος Μπαμπίνσκι, έτών 23, φοιτητής της Χημείας;

— Χαίρω πολύ, που μαθαίνω πού είμαι.

— Κατηγορείσθε, ότι στις 2 Σεπτεμβρίου, εκλέψατε ένα Κοράνιο, εκδόσεως 1770, μεγάλης αξίας, από το διδωλιπωλίο σπανίων εκδόσεων Μπαλουστίν και Σία.

— Σία και άράξαμε...

— Σιωπή! Κύριε γραμματέη, αναγνώσατε το κατηγορητήριο!

Καθώς ο γραμματέας διαβάζει μονορούφι με ρυθμό ραπτομηχανής, ο νέος καθρεφτίζεται στο σκονισμένο τζάμι του παρθύρου, και σιάζει τα μαύρα και σγουρά μαλλιά του...

— Κύριε πρόεδρε...

— Μη διακόπτετε το γραμματέα!... Τι θέλετε;

— Μπορώ να ζητήσω ένα μολύβι από το δικηγόρο μου;

Συγχρόνως, έβγαλε από την τσέπη του, το έδωμαδίο περιβολικό «Το στίγνιμα» και το άνοιξε στη σελίδα με τα σταυρόλεξα. Το ακροατήριο ξεσπάει πάλι στα γέλια. Ο πρόεδρος κουνούσισε, απείλησε πως θ' άδειάσει την αίθουσα, και διέταξε το γραμματέα να συνεχίσει.

— Άλλω ο γραμματέας είχε πιά τελειώσει.

— Κατηγορούμενε, άκουσες;

— Όχι, κύριε πρόεδρε...

Ο δημόσιος κατηγορός χτύπησε τη γραβιά του πάνω στον κώδικα.

— Θ' άκούσης, όμως, τώρα

τους μάρτυρες κατηγορίας!

Ο πρώτος μάρτυς όρκίζεται και καταθέτει, ότι αναγνωρίζει τον κλέπτη του Κορανίου στο πρόσωπο του κατηγορούμενου. Τον είδε με τα μάτια του να δγαίνει από το κατάστημα και κάτι να κρύβει κάτω απ' το σακάκι του.

Ο δεύτερος μάρτυς, όχι μόνο είχε ίδη τον κατηγορούμενο, αλλά και τον είχε περιεργασθή από το κεφάλι ως τα νύχια, γιατί του είχε κάμει έντύπωση το παρουσιαστικό του.

Ένας καθηγητής της Φυσικής 'Ιστορίας, έδεβαίωσε, στην κατάθεσί του, πως είχε και αυτός σημειώσει τις ύπουλες κινήσεις του νεαρού.

— Συγγνώμη, κύριε! διέκοψε ο κατηγορούμενος. Είστε, άκουσα...

— Κατηγορούμενε, μόνο δι' έμοι μπορείς ν' άποτείνης έρωτήσεις! Όρίστε. Τι θέλεις;

— Αν ο μάρτυς είναι καθηγητής της Φυσικής 'Ιστορίας, όπως άκουσα, τότε θα μπορέ να μου πη ποιά κατοικίδια τετράποδο γράφεται με όκτώ γράμματα...

— Ά! Γουρούνι! Το βρήκα μόνος μου. Εύχαριστώ.

Επειδή δέν υπήρχαν μάρτυρες υπερασπίσεως, ο δημόσιος κατηγορός έδήλωσε, ότι το δικαστήριο είχε πλήρως διαφωτισθή με τους τρεις μάρτυρες κατηγορίας.

— Παπαγάλος! φώναξε θριαμβευτικά ο κατηγορούμενος. Το τέλειωσα!

Ο λόγος στο δημόσιο κατηγοριο, είπε ο πρόεδρος.

Ο δημόσιος κατηγορός, έκαυτηρίασε με όρρα ρητορικά σχήματα την πράξι της κλοπής, και... λαμβανόμενου υπ' όψει, και τα λοιπά και τα λοιπά, και συμφώνως τώ άρθρω, και τα λοιπά και τα λοιπά, ζήτησε για τον κατηγορούμενο έξι μήνες φυλάκισι.

— Τόν λόγον έχει η υπεράσπισις.

Ο δικηγόρος Φαιριέν σηκώθηκε άργα άργα, έζήτησε την έπιείκεια του δικαστηρίου και ξανακάθισε.

— Έχετε τίποτε να προσθέσετε, κατηγορούμενε;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε! Ζητώ να συλληφθούν ως ψευδομάρτυρες όλοι αυτοί οι κύριοι που κατέθεσαν εις βάρος μου. Τη στιγμή, που εκλάπη το περίφημο Κοράνιο, έγω δε μπορούσα να είμαι στο διδωλιπωλίο, γιατί, άπλούστατα, ήμουν φυλακή, εις την διάθεσιν, ως λέγεταί, της Δικαιοσύνης.

— Τότε πως βρέθηκε σήμερα έδω;

— Να σάς εξήγησω, κύριε πρόεδρε. Σήμερα το πρωί, όταν ο χωροφύλακας ήρθε να τόν πάρη για το Δικαστήριο, ο Μπαμπίνσκι ήταν στο κουρείο για εύρισμα. Γιά να μη μείνη χωρίς άπασχόλησι το σεβαστό Δικαστήριο, σκέφθηκα να παρουσιασθώ έγώ. Κύριε πρόεδρε, έγω είμαι ο Πιέρ Ζερμινάλ, έτών 25, δημοσιογράφος, και περιμένα να δικασθώ επί έξυβρίσει του ύπουργού τών Οικονομικών. Μπορώ να αποσυρθώ τώρα; Άλλωστε, θα ξαναβιωθούμε σύντομα. Χαίρετε!...

Εμάνευδης...

Διαλέγουμε πάντα τα ωραιότερα μοντέλα, που ένεπνευσθσαν οι ειδικοί καλλιτέχναι σχεδιασται των έγγρασιών όλου του κόσμου

ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ
ΝΗΣΙΩΤΗΣ
ΣΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

SAPONOFILLI

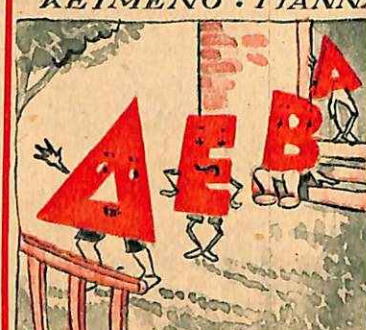
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΣΑΠΟΥΝΙ
Χωροφύλης
"ΣΑΠΩΝΟΦΥΛΛΗ"
Ο Δερματολόγοι Αμερικανοί διεπίστωσαν ότι φρεσκάρει την επιδερμίδα και την ξανανοιώνει.
Ο Αφαιρεί την κοκορμάν του ιδρώτος και των χειρών για 24 ώρες.

Πωλείται παντού

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΙΩΣ-ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ-ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ 24 ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΛΕΞΗΣ

ΚΕΙΜΕΝΟ : ΓΙΑΝΝΑΣ ΒΕΡΑ - ΕΙΚΟΝΕΣ : Ν. ΚΑΥΤΑΝΑΚΗ

3ΟΝ «Πάμε στο δάσος, να πιάσουμε και κανένα θηρία», είπε το Δέλτα το Δυνατό. «Πιάνονται τα θηρία», είπε το Έψιλον το «Έ-ζυπνο! «Βαρυέμαι, δε θάρω», είπε το Ήτα το Ήσυχο. «Ούτε κι' έγώ», είπε το Άλφα το «Άξιο.

ΕΤΣΙ, ξεκίνησαν μόνο τους το Ζήτα το Ζιζάνιο, το Γάμα το Γοργόποδαρο και το Δέλτα το Δυνατό, για το δάσος. «Όταν, όμως, σκοτείνιασε, έχασαν το δρόμο τους κι' άρχισαν να φοβούνται. Τότε τους παρουσιάστηκε μια νεράιδα:

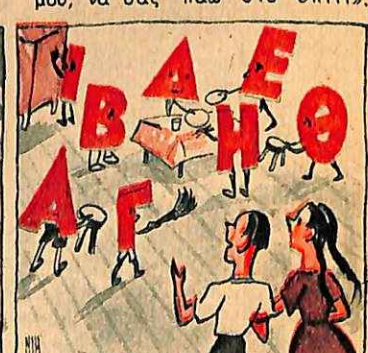
«ΑΧ, καμμένα μου παιδάκια!» τους είπε. «Τί είναι αυτό που κάνετε! Το δάσος είναι μαγεμένο. Μά έγω είμαι η καλή σας Μοίρα, η Σύνταξις, και θα σάς σώσω! Πιστήστε από το ρούχο μου, να σάς πάω στο σπίτι».

ΣΤΟ γυρισμό, πιασμένα από τα ρούχα της Συντάξεως, πετούσαν τα παιδιά σαν πουλάκια. Νάτο κι' όλος το σπίτι τους, νάτος κι' ο Φράχτης. Πήγαιναν χαρούμενα, μα χωρίς να δούν, πως παραμόνευε ένας Μάγος.

ΟΤΑΝ η Νεράιδα άφησε τα παιδιά στο σπίτι τους και χάθηκε, στάθηκε ο Μάγος μπροστά στην πόρτα και κυττούσε. «Ό-ραίους μεζέδες», έλεγε, «έχει το σπίτι αυτό. Γιά να δούμε πως θα καταφέρω να τους φάω!»

ΤΗΝ άλλη μέρα, τα παιδιά άρχισαν να συγυρίζουν. «Όπου νάσαι, θα 'ρθού και τ' άλλα τ' άδερφάκια μας», λέγανε. «Πρέπει να μάς θρούν συγυρισμένους». Ο Λόγος και η Λέξις τα κυττούσαν τα παιδιά με καμάρι...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΕΡΩΤΗΣΗ: Χτές έπαιρνα τό τσάι μου με μιά φίλη μου, που μου είπε: «Δεν θα ήθελα να σε στενοχωρήσω, αλλά βλέπω γύρω από τα μάτια σου και στις γωνίες από τό στόμα σου, μικρές ρυτίδες που δεν τις είχα παρατηρήσει, μέχρι τώρα». Αυτή η παρατήρηση με άνησχε, γιατί ξέρω ότι οι ρυτίδες γερνάνε τόν άνθρωπο. Τί πρέπει λοιπόν να κάνω;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Οι μικρές σημερινές ρυτίδες κινδυνεύουν να είναι αμύριο θαμνιστές ρυτίδες. Μπορείτε να τις αποφύγετε. Διότι αυτό που έχει ανάγκη τό δέρμα σας, περιέχεται στην ρόζ κρέμα Τοκαίον. Έάν την μεταχειρίζεστε κανονικά, κάθε βράδυ, αυτή ή κρέμα της ωμορφιάς που είναι γνωστή σ' όλον τόν κόσμο, θα δώση στο δέρμα σας μιά φρεσκάδα και μιά απαλότητα μοναδική. Κάθε πρωί θα ξυπνάτε μ' ένα δέρμα πιά ζωηρό και πιά νεανικό. Άλλά μπορείτε νάχετε κι' άλλο κέρδος άκόμη: τό

δέρμα σας, δεν πρέπει να είναι μόνο χωρίς ρυτίδες, αλλά ώρατο, ελεύθερο από κάθε άσχημιά και άπηλλαγμένο από τούς άνοιγμένους πόρους και τά μαύρα στίγματα. Αυτό τό αποτέλεσμα θα τόχετε με την λευκή κρέμα Τοκαίον, όχι λιπαρή, γιά τή μέρα. Μπαίνει θαδεία μέσα στους πόρους, ελαττώνει τις διάφορες άκαθαρσίες που επικάθονται στο δέρμα και είναι πολλές φορές ή αίτια των μπιμπικιών και διαφόρων άλλων ερεθισμών. Αυτή ή κρέμα της μέρας θα δώση στο δέρμα σας τήν φρεσκάδα του ροδάκινου. Ουμνηδείτε καλά αυτό: Κάθε δέρμα μπορεί να γίνη ωραιότερο με τήν κρέμα Τοκαίον. Κάνετε και σεις μιά δοκιμή. Τό αποτέλεσμα είναι καταπληκτικό.

Η ΟΙΚΟΧΕΝΕΙΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΜΙΑ νέα τών Άθηνών, ή "Έλλη Τ... δρέθηκε νεκρή. Ήταν πεσμένη στο πάτωμα του δωματίου της και κρατούσε σφιχτά στο δεξί χέρι της ένα βαρύ γερμανικό στρατιωτικό πιστόλι. Πριν μεταφερθή τό πτώμα, ή αστυνομία τό φωτογράφησε από διάφορες γωνίες κι' ή Ιατροδικαστής τό εξέτασε προσεκτικά. Δέ δρέθηκε τίποτε που να δικαιολογή τήν ύπνοια έγκληματος. Οι φίλοι κι' οι γείτονες της "Έλληνς κατέβησαν, ό τι ή νέα ήταν από καιρό μελαγχολική και μιλούσε διαρκώς γιά αυτόκτονία. Ήταν γνωστόν, ότι είχε ένα άτυχή έρωτα τόν τελευταίο καιρό.

Η αστυνομία κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι ή "Έλλη είχε αυτόκτονήσει κι' ή φάκελος τών ανακρίσεων έστάλη στο Παράρτημα "Ασφαλείας του αστυνομικού τμήματος της περιοχής της αυτόχειρος, γιά τις τελευταίες διατυπώσεις, που θα έκλειναν τήν υπόθεση. "Ο διοικητής του Παράρτηματος έβριξε μιά τελευταία ματιά στο φάκελλο, πριν τόν στείλν στο άρχείο, και εαφνικά πρόσεξε μιά από τις φωτογραφίες του πτώματος, αυτήν άκρίβως που δημοσιεύουμε.

Δέν είναι αυτόκτονία, είναι έγκλημα! έπτε στον ύποδιοικητή του Παράρτηματος, που έτυχε να είναι στο γραφείο του.

— "Έγκλημα; Και πώς τό κατάλαβες; τόν ρώτησε ή ύποδιοικητής.

— Κύτταξε έδώ! άποκρίθηκε ή διοικητής του Παράρτηματος και τό έδειξε με τό δάκτυλό του ένα σημείο της φωτογραφίας. Δέν μπορεί, στον λέω, παρά να είναι έγκλημα!

Ο φάκελλος δέν έστάλη στο άρχείο. Η αστυνομία άρχισε νέες έρευνες και έπειτα από λίγες μέρες είχε συλλάβει τό δράστη. Ήταν ή φίλος της "Έλληνς, που τήν είχε σκοτώσει γιά ν' απαλλαγί από τόν ένοχλητικό έρωτά της, έπειδή ήθελε να παντρευτή μιά πολύφερνη υφή. "Ο δράστης ώμολόγησε.

Ποιό, όμως, ήταν τό σημείο της φωτογραφίας, που απέκάλυψε τό έγκλημα; Και πώς τό απέκάλυψε;

ΞΕΡΕΤΕ ΙΣΤΟΡΙΑ;

Τό κάθε ένα από τά άκόλουθα δέκα έρωτήματα συνοδεύεται από τρεις άπαντήσεις, από τις όποιες ή μία είναι σωστή και οι άλλες παραπαιστικές. Μπορείτε να βρήτε ποιά είναι ή σωστή; Δοκιμάστε και θα θαμολογήσετε μόνοι σας τις έγκυκλοπαιδικές σας γνώσεις. Τις σωστές άπαντήσεις θα τις βρήτε στη σελίδα 69, όπου αναγράφεται ή αύξων αριθμός τό έρωτήματος (1, 2, 3 κλπ.) και παραπλευρώς τό γράμμα, που αντίστοιχεί στη σωστή άπάντησι, δηλαδή: 1=α, 2=γ, 3=δ κλπ.

1: Τί άπέγινε τό σώμα του έθνομάρτυρος Γρηγορίου Ε' μετά τόν άπαγχονισμό του; α) Έχάθη στο Βόσπορο; β) Έτάφη στο προάυλιο τών πατριαρχείων; γ) Μετεφέρθη και έτάφη στην "Οδησσό;

2: Ποιά ελληνική πόλις ώνομαζόταν άλλοτε Βραχώρι; α) Τό Αίγιον; β) Τό Άγρίνιον; γ) "Ο Τύρναβος;

3: Τί ήταν ή Γεωργάκης "Ολύμπιος; α) Έκδότης της πρώτης ελληνικής έφημερίδας στας Καλάμας; β) "Ηρώς της μάχης του Δραγατσάνιου; γ) Ένας από τούς πρώτους ήθοποιούς του Βασιλικού Θεάτρου;

4: Τί ήταν ή Κάννιγκ; α) Ένας από τούς πρώτους φιλέλληνας που ήρθαν στην Έλλάδα; β) Άρχηγός του άγγλικού στόλου στη ναυμαχία του Ναυαρίνου; γ) Υπουργός τών Έξωτερικών της Άγγλίας;

5: Πού έφονεύθη ή Παπαφλέσσας; α) Στο Μανιάκι της Πελοποννήσου; β) Κατά τή μάχη τών Δεοθενικών; γ) Κατά τήν εμφύλιο σύγκρουσι στο Ναύπλιο;

6: Πότε έξελέγη ή "Ιωάννης Καποδίστριας κυβερνήτης της Έλλάδος; α) Κατά τήν ύπογραφή του πρωτοκόλλου του Λονδίνου, τό 1830; β) Κατά τήν Γ' Έθνικήν Συνέλευσιν της Τροιζήνος, τό 1827; γ) Κατά τήν Δ' Έθνικήν Συνέλευσιν του Άργους, τό 1828;

7: Ποιός ήταν ή Πασιφίκο; α) Έξερευνητής του Ειρηνικού ώκεανού; β) Στρατηγός τών Ιταλών κατά τόν Ιταλο-τουρκικό πόλεμο του 1911; γ) Έδραλος που έδημιούργησε σοβαρό έπείσοδο μεταξύ Έλλάδος και Άγγλίας;

8: Πότε έβρασε και έφονεύθη ή Παύλος Μελάς; α) Κατά τήν επανάστασι που έγινε στη Μακεδονία όταν έξεργόγη ή ρωσο-τουρκικός πόλεμος του 1877; β) Κατά τόν έλληνο-τουρκικό πόλεμο του 1897; γ) Κατά τούς άγώνες εναντίον τών κομιτατζήδων, τό 1904;

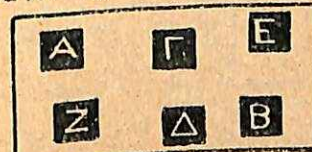
9: Γιατί είναι ή 3η Σεπτεμβρίου ήμερα Ιστορική; α) Έπειδή παρεχωρήθη, από τόν "Οθωνα, Σύνταγμα στον Έλληνικό Λαό; β)

ΩΣΕΝΑ ΤΗΝ ΏΡΑ ΤΗΣ

Έπειδή τήν 3η Σεπτεμβρίου 1862 έγινε ή έξωσις του "Οθωνος από τήν Έλλάδα; γ) Έπειδή ή Γεωργίος Α' έφθασε αυτήν τήν ήμερομηνία στην Έλλάδα; α) 10: Πότε έγινε ή Ένωσις της Έπτανήσου με τήν Έλλάδα; α) Έπ' εύκαιρία της ανακηρύξεως του Καποδίστρια ως κυβερνήτου; β) Τόν πρώτο χρόνο μετά τήν άφιξι του Γεωργίου Α'; γ) Μετά τήν ύπογραφή τών αποφάσεων του Συνεδρίου του Βερολίνου, τό 1878;

ΟΙ ΤΡΙΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Μπορείτε να εύρετε γραμμές, οι όποιες να συνδέσουν τά γράμματα Α — Β, Γ — Α και Ε — Ζ με

τέτοιον τρόπον, ώστε καιμιά γραμμή να μη διασταυρωθή με άλλη.

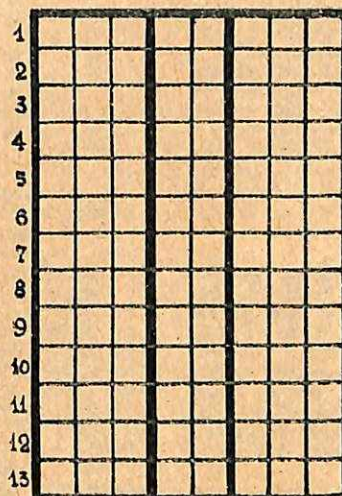
Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ

Διαίρεσατε τόν αριθμό 45 σε 4 μέρη, ώστε, αν προσθέσετε 2 στο πρώτο μέρος, αν αφαιρέσετε 2 από τό δεύτερο, αν πολλαπλασιάσετε τό τρίτο επί 2 κι' αν διαιρέσετε τό τέταρτο διά 2, αν άποτελέσματα της άθροίσεως, της αφαιρέσεως, του πολλα-

πλασιασμού και της διαιρέσεως να είναι όλα τά ίδια.

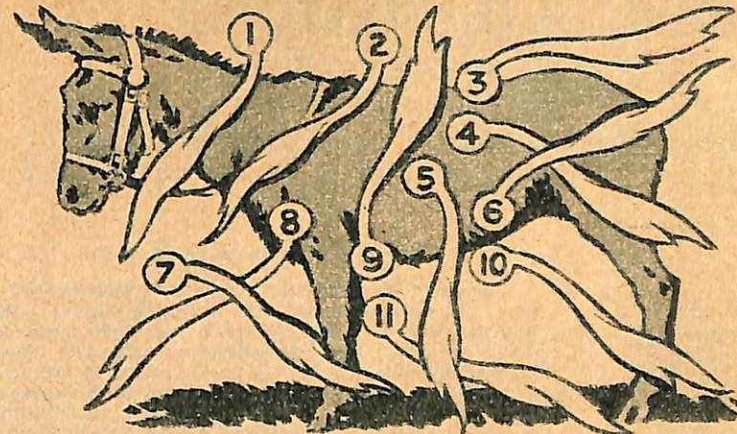
Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Συμπληρώστε οριζοντίως τά τετράγωνα του σχεδίου με τις ζητούμενες 16 λέξεις. Στις κεντρικές στήλες, που προσδιορίζονται από τις δύο κάθετες έντονες γραμμές, σχηματίζεται μιά γνωστή πα-

ροιμία, που θα τήν διαβάσετε άραδειάζοντας τά ζεύγη τών γραμμάτων τό ένα μετά τό άλλο.

1: Άγομία γνωστή και στην ελληνικήν ύπαιθρο. 2: Δέν προσ-

ΟΙ ΕΝΤΕΚΑ ΟΥΡΕΣ

Ο γάιδαρος αυτός έχει 11 ουρές. Οι τρεις άπ' αυτές είναι έντελώς όμοιες. Μπορείτε να τις βρήτε;

βάλλεται από τόν άνεμο. 3: Τό έδούσαν στο πένθος οι Γερμανοί. 4: Δέν ύπόκειται σε στρατιωτικές ύποχρεώσεις. 5: Έχει να δώση λόγο γιά τις πράξεις του. 6: Σημάνει και άπατεών. 7: Παύει τόν πονοκέφαλο. 8: Έναντίος. 9: Έξετάζει τά συστατικά στοιχεία του σώματος τών ζωντανών οργανισμών. 10: Είναι τή νύχτα ή ούρανος. 11: Προκαλούν άσθένεια. 12: Σερβίρεται μόνο στα πολύ πλούσια γεύματα. 13: Τόν βρίσκουμε στις πρώτες σελίδες.

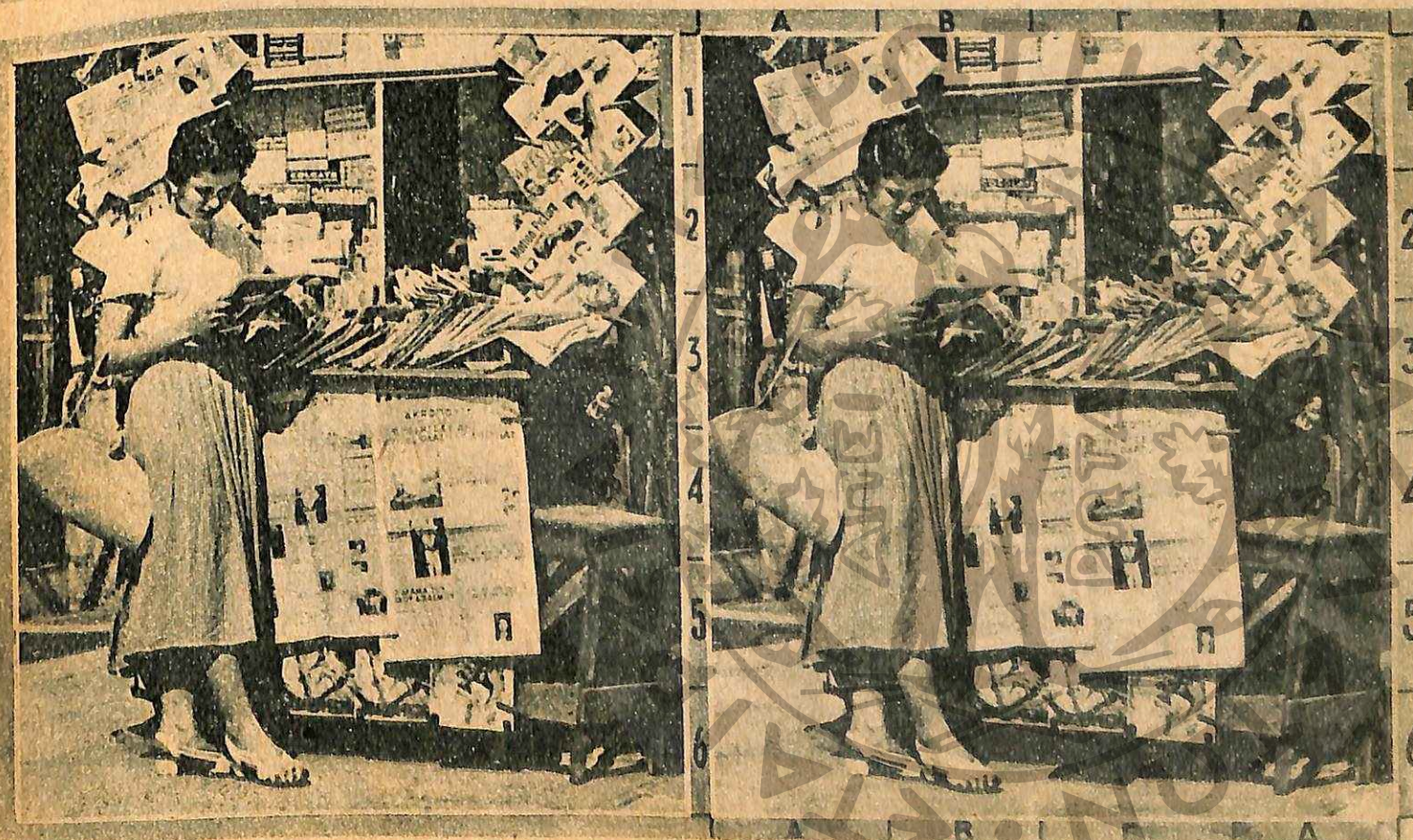
κομμάτια της άλυσίδας που παραθέτουμε; Νά έχετε ύπ' όψιν σας, ότι ή πιά εύκολος τρόπος δέν είναι πάντοτε και ή οικονομικώτερος.

Η ΛΑΥΣΙΔΑ

"Αν στοιχίση 1000 δρχ. τό κόσμητο ενός κρίκου και 2000 δρχ. ή συγκόλλησις του ξανά, πώς θα μπορούσαν να ένωθούν, με τή μ i-

ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 69

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ Οι δύο φωτογραφίες, που βλέπετε κάτω, φαίνονται όμοιες. "Αν, όμως, τις παρατηρήσετε με προσοχή, θα ανακαλύψετε 12 μικρές διαφορές, που ύπάρχουν στη δεύτερη φωτογραφία, δεξιά. Προσπαθήστε να τις βρήτε, χρησιμοποιώντας, γιά εύκολία σας, τά ισοστά τετράγωνα, που σχηματίζονται από τούς αριθμούς και τά γράμματα, που περιβάλλουν τη δεύτερη φωτογραφία. Έτσι, τήν κάθε διαφορά μπορείτε να τήν έντοπίσετε στο κάθε τετράγωνο.

Ε.Δ.Ι.

ΜΕΖ

ΝΕΕΣ ΜΑΣΤΙΧΕΣ

CHLOROMEZ

ΧΛΩΡΟΜΕΖ

ΜΕ

ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗ

- Έξαφανίζουν κάθε όσμη από τό στόμα
- Είναι δροσιστικές
- Λευκαίνουν τά δόντια
- Μοσχοβολούν τό στόμα

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΜΑΣΤΙΧΑ ΜΕΖ

ΜΕ ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗΝ

Πωλείται είς κυτία τών 6

τεμαχίων

ΜΕΖ

ΠΕΜΠΤΗ

Θα έχετε ίσως άκουσει για τὸ «οἷς κεμπάπ», τὸ νόστιμο αὐτὸ φαγητὸ τῆς τουρκικῆς κουζίνας, καὶ ἀξίζει νὰ τὸ μάθετε πὼς γίνεται: Λιώνετε 1/2 σκελίδα σκόρδο μὲ 1/2 κουταλάκι τσαγιὸ ἀλάτι. Προσθέτετε 1/2 φλυτζάνι τσαγιὸ λαδὸ ἑλαιο, 1 κρεμμύδι ψιλοκομμένο, 1/2 φύλλο βόνης τριμμένο καὶ λίγη ρίγανη. Κόβετε 1/2 ὀκὶ ἀρνὶ (ἀπὸ τὸ μπούτι) σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ ρίχνετε ἐπάνω τὸ ἀνωτέρω μίγμα. Ἀφήνετε νὰ σταθῇ μίαν ἢ δύο μέρες. Τότε περνάτε τὰ κομμάτια τοῦ κρέατος σὲ μικρὴ σούβλα, ἀλλοηδιασθῶς μὲ μικρὴς τομάτες κομμένες στὰ τέσσερα. Βυθίζετε τὰ σουβλάκια ξανά μέσα στὸ μίγμα τοῦ λαδίου, τὰ πασπαλίζετε μὲ ἀλάτι καὶ πιπέρι καὶ τὰ ψήνετε στὰ κάρβουνα ἢ σὲ ἠλεκτρικὸ φούρνο, 10 ἐκατοστὰ περίπου κάτω ἀπὸ τὸ ἐπάνω θερμαντικὸ στοιχείο. Τὰ γυρίζετε συχνὰ γιὰ νὰ κοκκινίσουν ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς, καὶ τὰ σερβίρετε, ὅπως εἶναι, ὡς ὀρεκτικὸ, ἢ τὰ σερβίρετε μὲ ρυζὶ ὡς κύριον πιάτο.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Τὸ ρυζὶ: Σὲ ὅλους ἀρέσει σπειρωτὸ. Τὸ ρίχνετε σὲ νερὸ ποῦ βράζει, ὅχι ὅλο μαζί ἀλλὰ λίγο-λίγο γιὰ νὰ μὴ σταματήσῃ ὁ βρασμός. Περνάτε στὸν πυθμένα τῆς κατσαρόλας ἓνα μεγάλο πηροῦνι γιὰ νὰ δεσφωθῇ ὅτι τὸ ρυζὶ δὲν ἔχει κολλήσει, χωρὶς πραγματικὰ νὰ τὸ ἀνακατέψετε. Τὸ βράζετε ἀσκέπαστο σὲ δυνατὴ φωτιά 16 ἕως 18 λεπτὰ, καὶ τὸ ρίχνετε μέσα σὲ τρυπητὸ. Κατόπιν τὸ βάζετε κάτω ἀπὸ τὴν θρύση καὶ τὸ ξεπλύνετε. Λίγο πρὶν σερβίρετε, τὸ ρίχνετε πάλι σὲ θερμὸ ἀλατισμένο νερὸ καὶ, μόλις ἀρχίῃ νὰ βράζῃ, τὸ στραγγίζετε καὶ τὸ σερβίρετε. Ἔτσι, δὲ θὰ στεγνωθῇ ἐάν ἔχετε καθυστερημένους στὸ τραπέζι, γιὰτὶ καὶ ξαναζεστασμένο τὸ ρυζὶ θὰ εἶναι σπειρωτὸ.

ΣΑΒΒΑΤΟ

Τὰ αὐγά μὲ σάλτσα τομάτας εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πρόχειρα, ἀλλὰ ὀρεκτικώτατα φαγητά: Ρίχνετε μέσα σὲ ταψάκι ἢ σὲ πιάτο φούρνου σάλτσα τομάτας, ὑπολογίζοντας 2 κουταλιὲς σούπας γιὰ κάθε αὐγό. Σπάζετε πρῶτα τὰ αὐγά, ἓνα-ἓνα, μέσα σὲ πιατάκι καὶ ἀφήνετε νὰ γλυστρήσουν μέσα στὴ σάλτσα. Προσέχετε ὅμως νὰ μὴ σπάσῃ ὁ κρόκος. Τὰ πασπαλίζετε μὲ τυρὶ τριμμένο καὶ μὲ πιπέρι καὶ τὰ βάζετε σὲ μέτριο φούρνο ἕως δτου τὰ ἀστράδια πῆξουν.

ΚΥΡΙΑΚΗ

Ὅλοι τρελλαίνονται γιὰ φράουλες μὲ κρέμα σαντιγύ. Ἐάν ὅμως τὶς ἀπλώσετε, μαζί μὲ τὴν κρέμα, ἐπάνω σὲ ἓνα ἐλαφρὸ κέικ ἢ σὲ παντεσπάνι θὰ γίνῃ μίαν ἀπλὴ κασρόλα πολλὴ νόστιμη: Ἀγοράζετε παντεσπάνι ἑτοιμὸ, ἐάν δὲν ἔχετε καιρὸ νὰ φτιάξετε ἑσέι ἓνα καὶ τὸ ραντίζετε μὲ 1 φλυτζάνι τσαγιὸ χυμὸ πορτοκαλίου, μέσα στὸ ὁποῖο προσθέτετε 3 ἕως 4 κουταλιὲς σούπας ζάχαρη. Τὸ βάζετε στὸ ψυγείο νὰ παγώσῃ ἐπὶ 1 ὥρα, ἢ καὶ περισσότερο. Κατόπιν τὸ σκεπάζετε μὲ ἄβουρη κρέμα σαντιγύ καὶ μὲ φράουλες. Εἶναι εὐκολο καὶ πολὺ νόστιμο γλυκίσμα.

ΔΕΥΤΕΡΑ

Καί, ἐάν βρῖσκετε ὅτι ἡ κρέμα σαντιγύ εἶναι ἀκριβή, τὴν ἀντικαθιστάτε μὲ τὴν κατωτέρω κρέμα, ἣ ὁποία μοιάζει πολὺ μὲ αὐτή, κυρίως δταν εἶναι παγωμένη: Ἀναμειγνύετε 2 1/2 κουταλιὲς σούπας κρόκος κρόν-φλάουρ μὲ 75 δράμια γάλα. Βράζετε τὸ μίγμα ἕως δτου πῆξῃ, ἐνὺ τὸ ἀνακατώνετε διαρκῶς γιὰ νὰ γίνῃ λεῖο, καὶ κατόπιν τὸ σκεπάζετε μὲ βουτυρωμένο χαρτί γιὰ νὰ μὴν πιάσῃ κρούστα. Χτυπάτε χωριστὰ 4 κουταλιὲς σούπας κρόκος φρέσκο βούτυρο μὲ 4 κουταλιὲς σούπας κοφτερὴ ζάχαρη. Ὅταν ἀσπρίσῃ καὶ γίνῃ ἀφράτο προσθέτετε τὸ μίγμα τοῦ κρόν-φλάουρ χλιαρὸ—ὅχι κρύο—μὲ μίαν κουταλιά κάθε φορά, ἐνὺ ἐξακολουθεῖτε τὸ χτύπημα. Ἀρωματίζετε τὴν κρέμα μὲ λίγη βανίλια.

ΤΡΙΤΗ

Πολὺ νόστιμα σάντουιτς ἢ κκαναπὲς γίνονται μὲ τὸ ἑξῆς παρασκεύασμα: Ἀναμειγνύετε 3/4 φλυτζ, τσαγιὸ βρασμένου καὶ ψιλοκομμένες γαρίδες, 1/4 φλυτζάνι τσαγιὸ ψιλοκομμένες ἑλῆς καὶ 1/4 φλυτζάνι τσαγιὸ κοπανισμένα καρύδια. Προσθέτετε σὲ 3 κουταλιὲς σούπας μαγιονέζα 1 κουταλιά σούπας χυμὸ λεμονίου. Τὸ ρίχνετε στὸ ἀνωτέρω μίγμα καὶ ἀνακατεύετε ἐλαφρά. Ἀπλώνετε τὸ παρασκεύασμα ἀνάμεσα σὲ φέτες ψωμιοῦ βουτυρωμένες ἢ ἐπάνω σὲ μπισκότα κρέκερς.

ΤΕΤΑΡΤΗ

Κρέμα γαλλικὴ μὲ ἀμύγδαλα: Βράζετε 235 δράμια γάλα, προσθέτετε 25 δράμια ζάχαρη καὶ τὸ ἀποσύρετε ἀπὸ τὴ φωτιά. Ἀφήνετε νὰ μισοκρυσθῇ σκεπασμένο. Χτυπάτε 3 κρόκους αὐγῶν καὶ ρίχνετε, λίγο-λίγο τὸ γάλα. Περνάτε τὸ μίγμα ἀπὸ σῖτα καὶ τὸ βάζετε σὲ χαμηλὴ φωτιά γιὰ νὰ «ἐβῇ» ἐλαφρά, ἐνὺ τὸ ἀνακατεύετε διαρκῶς. Τὸ ἀποσύρετε ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ προσθέτετε 60 δράμια ἀμύγδαλα ἀσπρισμένα καὶ ψιλοκοπανισμένα. Ὅταν κρυσθῇ λίγο τὸ ξαναπερνάτε ἀπὸ τὴ σῖτα καὶ προσθέτετε 12 φύλλα ζελατίνης, ἀφοῦ τὰ λιώσετε μὲ ἐλάχιστο νερὸ σὲ χαμηλὴ φωτιά. Ἀδειάζετε τὴν κρέμα σὲ μικρὰ κύπελλα καὶ τὴ βάζετε στὸ ψυγείο ἕως δτου κρυσθῇ καὶ στερεοποιηθῇ. Τὴ σερβίρετε μὲ μπισκοτάκια ἢ μὲ φρούτα κομπόστα.

Ἡ Τριανταφυλλιά

Στὸ προηγούμενο φύλλο εἶδαμε πὼς φυτεύεται ἡ τριανταφυλλιά, τί ἐδάφη εἶναι καταλληλότερα καὶ τί λιπάσματα πρέπει νὰ χρησιμοποιούμε. Σήμερα θὰ δοῦμε πὼς πολλαπλασιάζεται ἡ τριανταφυλλιά.

Ἡ τριανταφυλλιά πολλαπλασιάζεται μὲ πολλοὺς τρόπους. Ὁ εὐκολότερος εἶναι τὰ κλάσματα. Διαλέγουμε τὸ ὥριμο μέρος ἐνὸς κλαδίου καὶ κόβουμε μὲ κοφτερὸ ψαλίδι κομμάτια μήκους 15—20 ἐκατοστῶν. Ἡ τομὴ πρέπει νὰ γίνεταί πάντα ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸν ὄφθαλμό. Τὸ δὲ κλαδί νὰ εἶναι «ψημένο», ὅπως λέγουν οἱ κηπουροί. Τὰ μοσχεύματα πρέπει νὰ φυτεύονται σὲ ἐδάφη ἀμμοαργιλλώδη καὶ σὲ βάθος 10 ἐκατοστῶν.

Τὰ εἶδη ποὺ εὐδοκιοῦν μὲ μοσχεύματα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν μεγάλη καὶ δυνατὴ ἀνάπτυξη. Τέτοιες τριανταφυλλίες, γνωστὲς στὸν τόπο μας, εἶναι ὅλες σχεδὸν οἱ ποικιλίες τῶν ἀναρριχωμένων. Ὁ δεύτερος τρόπος πολλαπλασιασμοῦ εἶναι τὸ μπόλι (ἐνοφθαλμισμός). Δηλαδή πάνω σὲ ἄγριες τριανταφυλλίες μπολιάζουμε ἡμέρες. Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι πραγματικὰ ἀξιοθαύμαστη. Παίρνουμε ἓνα μᾶτι ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά ποὺ θέλουμε ν' ἀποκτήσουμε, ἢ ἀπὸ τὸ προσομοίωτο μέσα στοῦς χυμούς μιάς ἄγριας τριανταφυλλίας, καὶ τὸ ἄνθος τῆς ἔχει τέσσερα μονάχα πέταλα, πὺ 15 μέρες τὸ μικροσκοπικὸ μᾶτι «επετεῖ», ἀναπτύσσεται, μεγαλώνει, θάλλει φύλλα καὶ, σὲ λίγον καιρὸ, τριαντάφυλλα μὲ τριάντα πιά ἢ ἐκατὸ πέταλα.

Ἀπὸ τὶς δύο αὐτὲς μεθόδους θὰ προτιμήσετε τὴν δεύτερη. Ἡ τριανταφυλλιά ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἐμβολιασμό εἶναι ἀναμφισβήτητα πιὸ ὀρεκτικὴ, πιὸ ζωντανή, πιὸ γερὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ προέρχεται ἀπὸ μοσχεύματα.

Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ μόσχευμα, δὲν μπορούμε ν' ἀποκτήσουμε τὶς γερὲς, ζωηρὲς καὶ εὐρωστές ποικιλίες, ὅπως ἐξήγησα. Ὁρισμένα λεπτὰ εἶδη, τόσο ἀπὸ ἀπόψεως χρωμάτων ὅσο καὶ ἀπὸ ἀπόψεως σχημάτων, δὲν μπορούν νὰ μᾶς χαρίσουν ὅλη τὴν ὁμορφιά τους παρὰ μόνο ἂν τοὺς δώσουμε χυμούς ἀπὸ ἄγρια τριανταφυλλιά.

Ἡ ἄγρια τριανταφυλλιά ἀντέχει σὲ ἓνα σωρὸ ἀρρώστειες τῶν ριζῶν. Ἀντέχει ἐπίσης σὲ ξερὰ καὶ ἄγωνα ἐδάφη. Σὲ ἄλλο φύλλο θὰ δοῦμε πὼς καὶ πότε γίνεται ὁ ἐμβολιασμός καὶ ποιὲς ἄγριες τριανταφυλλίες προτιμῶνται.

Ὁ τρίτος τρόπος πολλαπλασιασμοῦ εἶναι αὐτὸς ποὺ γίνεται μὲ σπορὰ γιὰ ν' ἀποκτήσουμε νέες ποικιλίες. Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἀπαιτεῖ ἐπιστημονικὲς γνώσεις καὶ μεγάλη πρακτικὴ ἐξάσκηση. Ἀς τὴν ἀφήσουμε, λοιπόν, στὰ χέρια τῶν ἐδικῶν ποὺ κάνουν συνεχῶς πειράματα γιὰ νὰ θροῦν νέες ποικιλίες.

Υπάρχουν καὶ ἄλλοι τρόποι, ἀλλὰ εἶναι δύσκολοι καὶ δὲν ἔχουν πρακτικὴ ἐφαρμογή.

Τρεῖς συνταγὲς παγωτοῦ

Ἡ παρασκευὴ ἐνὸς καλοῦ παγωτοῦ κρῖται πολλὰ μουσικά. Σήμερα, προσφέρουμε εἰς ἀναγνώστριές μας τρεῖς συνταγὲς παγωτοῦ, προερχόμενες ἀπὸ τὸ γνωστὸ μεγάλο ἀθηναῖο καφαροπλαστεῖο τοῦ «Ζώναρ», ποὺ δοῖι δοκιμάζουν τὰ ἐξαιρετικὰ γλυκὰ του, θαυμάζουν ἰδιαίτερως καὶ τὴν τέχνη του στὰ παγωτά. Ἡ παρασκευὴ τους, ὅπως καὶ ὅλων τῶν ἄλλων γλυκισμάτων, ὀφείλεται πάντοτε στὸν ἴδιον τὸν κ. Ζώναρ, ποὺ εἶναι ἓνας ἀληθινὸς μάγος τῆς κουζίνας καὶ δικαίως κατέχει τὰ εἰρηπαιετῆς τῆς καφαροπλαστεῖας στὸν τόπο μας.

ΠΑΓΩΤΟ ΚΡΕΜΑ: Βράζετε 300 δράμια γάλα μὲ 125 δράμια ζάχαρη. Ἀφήνετε νὰ σταθῇ στὸ ψυγείο ἐπὶ 24 ὥρες μαζί μὲ 300 δράμια κρέμα γάλακτος ἀγλαδός.

Ἡ διατροφή τῶν σκυλιῶν μας

Τὸ κρέας εἶναι ἡ βασικὴ τροφή τῶν σκυλιῶν. Μὴν τοὺς τὴν στερεῖτε.

Τὸ ὥμο κρέας, σὲ μικρὰ τεμάχια, εἶναι ὠφελιμώτερο καὶ ἀποτελεῖ φυσικώτερη τροφή.

Ἡ δοξασία ὅτι τὸ σκυλὶ χάνει τὴν ἀσφρησὶ τοῦ τρώγοντας ὥμο κρέας, εἶναι ἀβάσιμη καὶ περιέργη. Τὸ ψωμὶ ἐπίσης εἶναι ὠφέλιμο καὶ δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ καθημερινὸ διατολογεῖο του.

Ἀπαραίτητα θρεπτικὰ στοιχεῖα γιὰ τὰ σκυλιά εἶναι τὰ ἑξῆς: α) Λευκοματώδεις οὐσίες (κρέας), β) Ὑδρογονάνθρακες (ἀμυλοῦχος), γ) Λιπαρὲς οὐσίες (λιπαρὰ κρέατα, βούτυρα), δ) Ἀνόργανες οὐσίες (ἀλάτι, ἀσθένιο, πόνιασσα, μαγνήσιο, σίδηρος, χλωρίο, ὠδίο, φώσφορος), ε) Βιταμίνες (ἐντόσθια, γενικά).

Πρέπει νὰ ἔχουμε ὅπ' ὅψει μας ὅτι: α) Ὁ σκύλος εἶναι σαρκοφάγο, β) Μασσὰ γρηγορὰ, ἔτσι ποὺ γιὰ κάθε γερὸ σκύλο ἔχει καθεστῶς ὁ χαρακτήρις ὅτι ὁ σκύλος καταβροχθίζει, γ) Τὸ στομάχι του εἶναι μεγάλο καὶ ἡ ἐνέργεια τῶν γαστρικῶν ὑγρῶν εἶναι ἐλαττωμένη, δ) Τὰ ἐντερὰ του εἶναι βραχέα καὶ ἡ λειτουργία των ἐπίσης, ε) Αὐτὰ τὰ δεδομένα καὶ ἡ ἀποτελεσματικότης τῶν διασπαστικῶν καὶ τῶν γαστρικῶν ἐκκρίσεων, ἀφήνουν νὰ νοηθῇ ὅτι ὁ σκύλος προσαρμόζεται πολὺ καλὰ στὰ ὥμα κρέατα.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΜΕ ΤΟ ΝΤΕΛΑΒΕ ΤΟΥ ΚΑΦΕ...

...θὰ καθάριστε τὶς γυάλινες ἢ κρυστάλλινες μπουκάλες σας. Ἀν τὸ πρῶτον σὰς καὶ λίγο ζυδὶ, τὰ γυαλικά σας θὰ γίνουν πολὺ λαμπρὰ.

...θὰ καθάριστε τὰ σκούρα χάλια σας. Πρέπει, ὅμως, νὰ εἶναι ἐλαφρὰ ὑγρὰ. Θὰ τὸν σκονορίσετε πᾶν σὲ τὸ χάλι καὶ κατόπιν θὰ τὸν σκονορίσετε.

...θὰ προφυλάξετε τὰ λουλούδια σας ἀπὸ διάφορα ζώδια καὶ θὰ τοὺς δώσετε ἰδιαίτερη ζωντανία. Βάλτε τὸν γύρω γύρω στὴ γλάστρα.

...θὰ ἀπαλλάξετε τὰ χέρια σας ἀπὸ τὶς διαφόρες μπουκάλες τῆς κουζίνας καὶ θὰ τοὺς δώσετε παλιν τὸ φυσικὸ ἀσπρο τοῦ χρώμα.

ΜΙΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΕΡΗ...

Ὅτι τὸ γάλα δὲ θὰ «ἐβῇ» ποτὲ στὴν κατσαρόλα ποὺ τὸ βάζουμε νὰ θράσῃ, ἂν προηγουμένως ἔχουμε περάσει τὴν κατσαρόλα μὲ κρύο νερὸ καὶ δὲν τὴν ἔχουμε σκουπίσει.

Ὅτι τὰ σκουριασμένα σίδερα τοῦ σιδερώματος θὰ ξαναγίνουν ἀνὰ καινούρια ἂν τὰ τρίψουμε μὲ κίτρινο κερί καὶ ἀλάτι. Θὰ δώσουμε ἓνα κομμάτι κερί μέσα σ' ἓνα πανί, θὰ ζεστάνουμε τὸ σίδερο καὶ θὰ τὸ τρίψουμε μὲ τὸ παντὶ καὶ κατόπιν θὰ τὸ τρίψουμε μ' ἓνα χαρτί, πᾶν σὸ ὁποῖο θὰ ἔχουμε ρίξει ἀλάτι.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ ΜΥΡΙΖΟΥΝ

Καθαρίσατε κρεμμύδια ἢ σκόρ.

τοῦ Ζώναρ's

Κατόπιν τ' ἀναμειγνύετε καὶ προσθέτετε λίγη βανίλια καὶ 3 ἕως 4 φύλλα ζελατίνης, ἀφοῦ πρῶτα τὰ λιώσετε σὲ λίγο νερὸ. Παγώνετε τὸ παρασκεύασμα σὲ μηχανὴ παγωτοῦ ἢ σὲ ἠλεκτρικὸ ψυγείο.

ΠΑΓΩΤΟ Σ' ΟΚΟΛΑΤΑ: Προσθέτετε στὸ γάλα, πρὶν τὸ βράσετε, 3 1/2 δράμια κουερτέρου ἢ κακάο. Ἐπὶ 1/2 δράμια κιννὰμ. Ἡ παρασκευὴ μὲ σὰ ποτὴρὶ λίγο σιρόπι ἀπὸ φράουλα, σοκολάτα, λεμόνι, πορτοκάλι, ἢ ὅσιν. Κατόπιν θὰ ζεστάνετε τὸ παγωτὸ καὶ ἀπογεμίσετε τὸ ποτὴρὶ μὲ σάβλα.

Στὸ Ζώναρ's σερβίρεται ἐπίσης καὶ τὸ «τονκάνγκο σπέσιαλ». Αὐτὸ γίνεται ὡς ἑξῆς: Σερβίρετε παγωτὸ σοκολάτα, ρίχνετε ἐπάνω 1 ἢ 2 κουταλιὲς σιρόπι σοκολάτας, λίγο ἀμύγδαλο τριμμένο ἢ ψιμμένο καὶ τὸ γαρνίρετε μὲ κρέμα σαντιγύ.

Τὸ κρέας, λοιπόν, ἀποτελεῖ τὴν βασικὴ καὶ φυσικὴ τροφή τῶν σκυλιῶν. Μὲ τὸν καιρὸ, ὅμως, καὶ μὲ τὸν συγχρωτισμὸ του μὲ τὸν ἄνθρωπο, ὁ σκύλος γίνεταί ζῶον παμφάγον, ἔτσι ποὺ μπορεῖ συμπληρωματικὰ καὶ ἐπιπλέον νὰ τρώγῃ ἀπ' ὅλα, ἐκτὸς τῶν κακαρῶν.

Πρέπει ν' ἀποφύγετε νὰ δώσουμε ὥμα ἐκεῖνα τὰ κρέατα ποὺ πᾶρχει κίνδυνος νὰ μεταδώσουν παρσιτικές ἀρρώστειες στὸ σκύλο. Καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς: α) Μυαλὸ πρεσβύτου (κίνδυνος μεταδόσεως ταινίας), β) Συνεκτικὸ 1 σὸ κουνελίου, γ) Ἐντόσθια κουνελίου, δ) πνεύμονες καὶ ἡπαρ μυρμηκατικῶν, ε) περιτόνια μυρμηκατικῶν.

Τὸ ἀλκοόλιο κρέας εἶναι τὸ καταλλήλότερο ὡς ὥμο.

Κατάλληλες ἐπίσης τροφὲς εἶναι τὰ κρεατάλευρα (πλούσια σὲ ἀζωτογὲς οὐσίες), τὰ ἰχθυόλαια (πλούσια σ' ἀσθένιο καὶ φώσφορο).

Τὰ ὀπλοειμῆματα τῆς γαλακτοκομίας εἶναι κατάλληλα ὡς τροφή τῶν νεαρῶν σκυλιῶν.

Οἱ φυτικές τροφὲς εἶναι κατάλληλες γιὰ συμπληρωματικὴ ποικιλία, ἀρκεῖ νὰ δίδονται ψιλοκομμένες (πουρέδες καρότων, παντζαρίων, κουνουπιδιῶν, πράσινα φασολάκια κ.λ.π.), ὅστει ὁ σκύλος δὲν μπορεῖ νὰ τὶς μῃσησῇ.

Δρ ΣΠΗΡ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
Κτηνίατρος

θὰ καὶ τὰ χέρια σας μυρίζουν. Γιὰ νὰ τοὺς ἀφαιρέσετε αὐτὴ τὴν δυσάρεστη μυρωδιά, νὰ τὰ πλύνετε μὲ νερὸ σὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε ρίξει ἓνα κουτάλι δρυζυδὶ ἢ ἀμμωνία.

Ἐνῶστε μὲ χλιαρὸ νερὸ, σὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε ρίξει ἓνα κουτάλι δρυζυδὶ.

Γενικά: Ὁ ντελᾶς τοῦ καφέ ἀπορροφᾷ τὶς μυρωδιὰς, ὁ χυμὸς τοῦ λεμονίου τὶς ἐξουδετερώνει.

Η ΖΑΧΑΡΗ ΕΙΝΑΙ ΑΚΡΙΒΗ

Ἡ ζάχαρη εἶναι ἀκριβή. Βάζετε λιγώτερον στὶς κομπόστες σας. Τὰ φρούτα θὰ χάσουν τὴν φυσικὴν ἐνῆν γειοὶ ποὺ ἔχουν ἂν ρίξετε στὴν κατσαρόλα, στὴν ἀρχὴ τοῦ θρασμάτου, μίαν πρέζα σάβλα.

ΜΙΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΕΡΗ...

Ὅτι τὸ γάλα δὲ θὰ «ἐβῇ» ποτὲ στὴν κατσαρόλα ποὺ τὸ βάζουμε νὰ θράσῃ, ἂν προηγουμένως ἔχουμε περάσει τὴν κατσαρόλα μὲ κρύο νερὸ καὶ δὲν τὴν ἔχουμε σκουπίσει.

Ὅτι τὰ σκουριασμένα σίδερα τοῦ σιδερώματος θὰ ξαναγίνουν ἀνὰ καινούρια ἂν τὰ τρίψουμε μὲ κίτρινο κερί καὶ ἀλάτι. Θὰ δώσουμε ἓνα κομμάτι κερί μέσα σ' ἓνα πανί, θὰ ζεστάνουμε τὸ σίδερο καὶ θὰ τὸ τρίψουμε μὲ τὸ παντὶ καὶ κατόπιν θὰ τὸ τρίψουμε μ' ἓνα χαρτί, πᾶν σὸ ὁποῖο θὰ ἔχουμε ρίξει ἀλάτι.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ ΜΥΡΙΖΟΥΝ

Καθαρίσατε κρεμμύδια ἢ σκόρ.

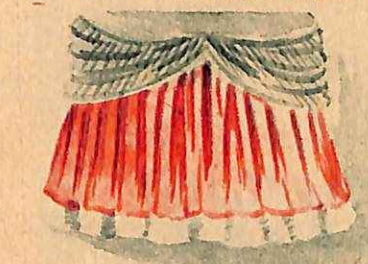
ΜΙΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΕΡΗ...

Ὅτι τὸ γάλα δὲ θὰ «ἐβῇ» ποτὲ στὴν κατσαρόλα ποὺ τὸ βάζουμε νὰ θράσῃ, ἂν προηγουμένως ἔχουμε περάσει τὴν κατσαρόλα μὲ κρύο νερὸ καὶ δὲν τὴν ἔχουμε σκουπίσει.

Ὅτι τὰ σκουριασμένα σίδερα τοῦ σιδερώματος θὰ ξαναγίνουν ἀνὰ καινούρια ἂν τὰ τρίψουμε μὲ κίτρινο κερί καὶ ἀλάτι. Θὰ δώσουμε ἓνα κομμάτι κερί μέσα σ' ἓνα πανί, θὰ ζεστάνουμε τὸ σίδερο καὶ θὰ τὸ τρίψουμε μὲ τὸ παντὶ καὶ κατόπιν θὰ τὸ τρίψουμε μ' ἓνα χαρτί, πᾶν σὸ ὁποῖο θὰ ἔχουμε ρίξει ἀλάτι.

Ὅτι τὰ σκουριασμένα σίδερα τοῦ σιδερώματος θὰ ξαναγίνουν ἀνὰ καινούρια ἂν τὰ τρίψουμε μὲ κίτρινο κερί καὶ ἀλάτι. Θὰ δώσουμε ἓνα κομμάτι κερί μέσα σ' ἓνα πανί, θὰ ζεστάνουμε τὸ σίδερο καὶ θὰ τὸ τρίψουμε μὲ τὸ παντὶ καὶ κατόπιν θὰ τὸ τρίψουμε μ' ἓνα χαρτί, πᾶν σὸ ὁποῖο θὰ ἔχουμε ρίξει ἀλάτι.

ΜΕΣΑ στὴν κρεββατοκάμαρα ἡ τουαλέτα δίνει τὴν αἴσθησιν τῆς πολυτέλειας. Πόσες γυναῖκες δὲν ονειρεύονται νὰ ἀποκτήσουν αὐτὸ τὸ ἐπιπλο, γιὰ νὰ προσδώσουν κάποια θηλυκότητα στὸ λι-

τὸ ὑπνοδωμάτιο. Καὶ ὅμως εἶναι πολὺ εὐκολο νὰ τὸ ἀποκτήσουν μὲ ἐλάχιστα μέσα καὶ κάποια ἐπιδεξιότητα. Πάρτε ἓνα παλὸν τραπέζι. Στρώστε πάνω ἓνα κλαρωτὸ ἢ μονόχρωμο ὕφασμα ποὺ νὰ ταιριάζῃ μὲ τὸ ὑπόλοιπο ἐπιπλά σας. Ἄν θέλετε νὰ μὴ λερώνη αὐτὸ τὸ σκέπασμα ἀπὸ τὶς πούδρες, τὸ χτενίσμα κ.λ.π., μπορεῖτε νὰ τὸ σκεπάζετε μὲ ἓνα κρυστάλλο.

Ἐνῶστε μὲ κεφαλάκι ἓνα γύρο ποὺ νὰ σκεπάζῃ τὰ πόδια τοῦ τραπέζι, ὡς κατὰ σουρωτὸ ἢ μὲ πιέτες, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἢ ἀπὸ κλαδωτὸ πάνω σὲ μονόχρωμο κί' ἀντίστροφα. Ἄν τὸ τραπέζι σας ἔχη συρτάρια καὶ θέλετε, φυσικά, νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε, διαρρυθμίστε αὐτὸν τὸ γύρο σὲ κορυφίνες, χωρισμένα στὰ δύο, ποὺ νὰ τραβιέται στὰ πλάγια ὅποτε θέλετε. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσηί, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ κενὸ ἀνάμεσα στὸ σκέπασμα καὶ στὸ γύρο, χρησιμοποίηστε ἓνα ντραπάρια ἐπάνω, ποὺ θὰ τὸ σκεπάζῃ. Στὸ γύρο αὐτὸ μπορεῖτε νὰ βάζετε γαρνιτούρες, θολάν, ἢ σχεδία ἀπλικέ, ἂν εἶναι μονόχρωμο, φιλάνκος κ.τ.λ.

Στὴ γαρνιτούρα θὰ δεῖτε τὸ γούστο σας. Ἄν ὅλη ἡ κατασκευὴ ζητᾷ κυρίως τὸ πρακτικὸ ἐφευρετικὸ σας πνεῦμα, στὴ γαρνιτούρα ἀφήνετε ἐλευθερὴ τὴν φαντασία σας καὶ τὴν προσωπικότητά σας.

Ὅμοια θὰ ντύσετε κί' ἓνα σκαμνιάκι, μπροστὰ στὴν τουαλέτα σας. Ἀπὸ κάτω μάλιστα, γιὰ νὰ εἶναι πιὸ εὐχάριστο στὸ κάθισμα ὅπως καὶ στὴ θέα, βάλτε, πρὶν τὸ ντύσετε, ἓνα μαξιλαράκι.

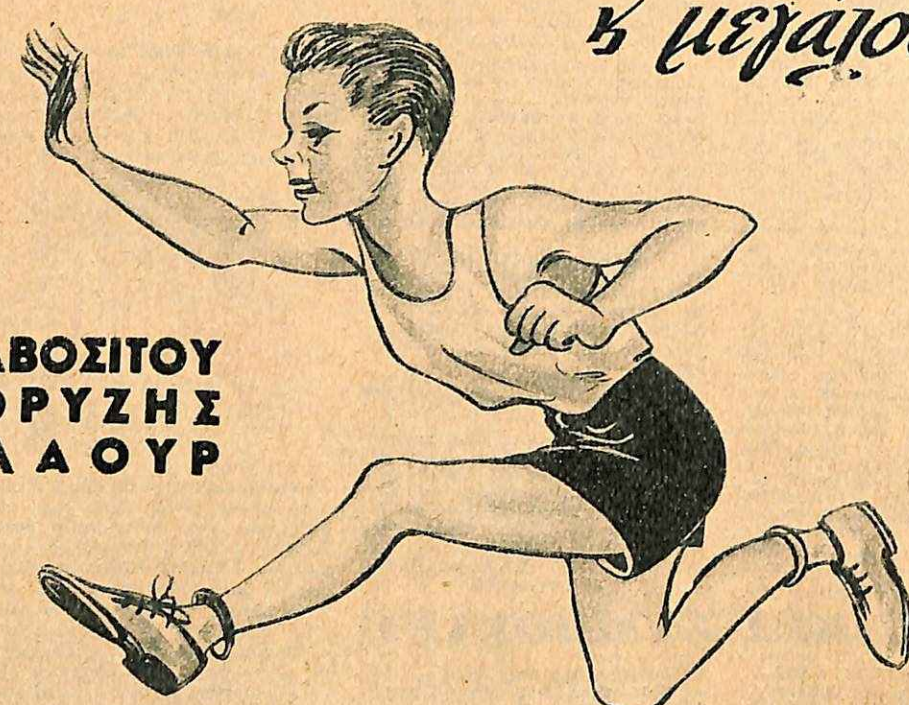
Φυσικά, τὰ ὕφασματα καὶ οἱ γαρνιτούρες ποὺ θὰ μεταχειρισθῇ, θὰ φροντιστε νὰ ταιριάζουν μὲ ὅλο τὸ στυλ τῆς κρεββατοκάμαρας σας.

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΛΟ

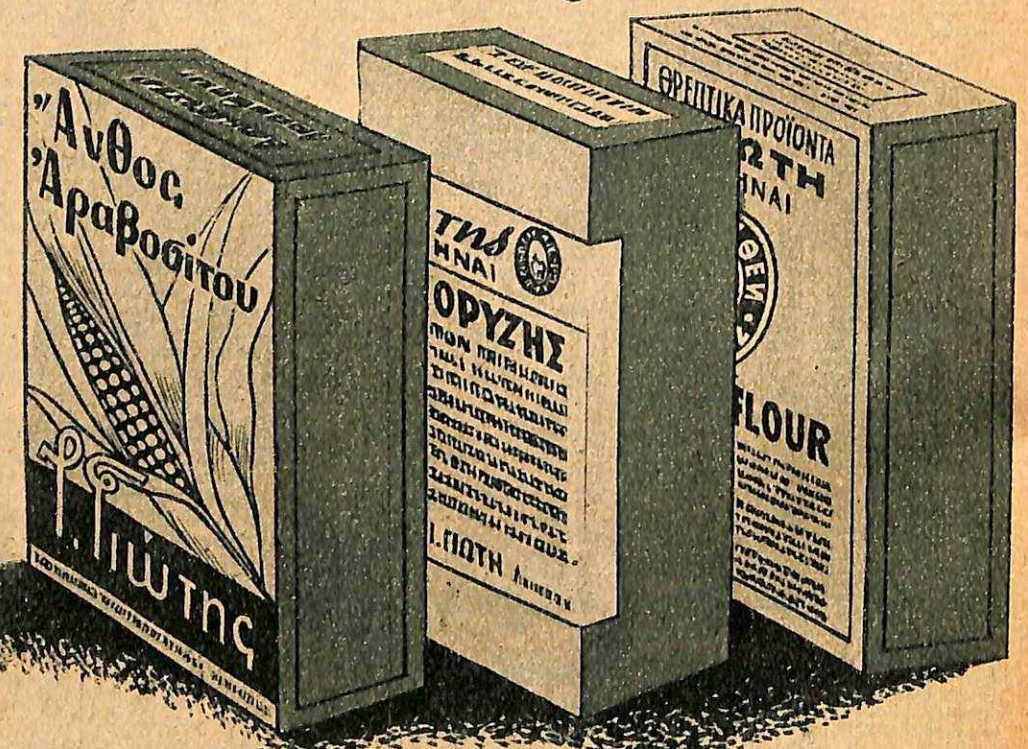
Εἰκονογράφος: Γ. ΒΑΚΑΛΟ

Καθισμένες ἔ

Η μοναδική τροφή για μικρούς & μεγάλους

● ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ
● ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ
● ΚΟΡΝ ΦΛΑΟΥΡ

ΠΙΩΤΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Οδός Στρατηγ. Κάλαρη 146-τηλ. 880791 • Σωκράτους 27 τηλ. 26727

ΕΛΠ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ 27, 47, 64, 65

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ:

Εννοούμε, ότι, αν καίγαμε τα τρόφιμα αυτά κάτω από ένα καζάνι με εκατό κιλά νερό, ή θερμοκρασία του τελευταίου θα ανέβαινε κατά 30 βαθμούς.

Ός ένα σημείο ναι, γιατί η λήψις των μαργαριταριών εξαρτάται από την υγρασία τους. Όταν τα φορούμε, ο ιδρώς διατηρεί λιπαρή την επιφάνειά τους και προλαμβάνει την αποξήρανσή τους.

Γιατί οι πέτρες αυτές είναι, μετά το διαμάντι, οι σκληρότερες που υπάρχουν, και συνεπώς, δε φθείρονται εύκολα από την περιστροφή των αζόνων.

Ναι, όχι όμως τον ατμοσφαιρικό αέρα—γιατί το οξυγόνο του θα «έκαιγε» γρήγορα το πυρκατωμένο νήμα—αλλά ένα αέριο χημικώς αδρανές, όπως το άζωτο ή το άργον.

Όχι, λιγότερο, γιατί τα δύο αυτά ύφρα, όταν αναμειχθούν, συστέλλονται.

Σημαίνει, ότι ο κινητήρ αυτός θα μπορούσε να μετακινήσει όριζοντίως μια μάζα ενός τόννου κατά πενήντα εκατοστόμετρα, στο διάστημα του πρώτου δευτερολέπτου της λειτουργίας του.

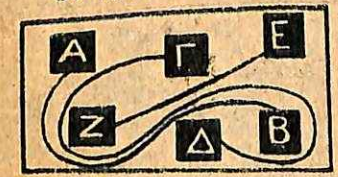
Όχι, στο διάστημα που μεσολάβησε από τότε, οι άστερισμοί αυτοί άλλαξαν εντελώς σχήμα. Πρό 100.000 ετών π. χ. η Μεγάλη Άρκτος είχε το σχήμα ενός σταυρού.

Ναι, γιατί και ο πάγος εξατμίζεται όπως και το νερό, αν και ζεταί όπως γρήγορα. Στη Σιβηρία, όχι τόσο στεγνώνουν τα ρούχα τους στο ύπαιθρο.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ένα πιστόλι τόσο μεγάλο και βαρύ, όσο αυτό που κρατούσε νεκρή η «Ελλη Τ...», θα είχε ξεφύγει από το χέρι της και θα είχε γει από τη στιγμή της εκπυρσοκροπίσεως, αν είχε πυροβολήσει ή τήσεως. Η φωτογραφία βεβαιώνει, ότι η νέα το κρατά σφιχτά: Ο δολοφόνος είχε στήσει τα δακτυλικά αποτυπώματά του από το όπλο και το είχε τοποθετήσει καταλλήλως στο χέρι του θύματος.

ΟΙ ΤΡΙΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΞΕΡΕΤΕ ΙΣΤΟΡΙΑ:

Οι σωστές απαντήσεις στα ερωτήματα της σελίδος 64 είναι οι ακόλουθες: 1=γ, 2=β, 3=β, 4=γ, 5=α, 6=β, 7=γ, 8=γ, 9=α, 10=β.

ΜΑΓΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ

1ο μέρος: 8+2=10
2ο μέρος: 12-2=10
3ο μέρος: 5X12=60
4ο μέρος: 20:2=10

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

1) ΤΣΑΚΑΛΙΑ, 2) ΑΠΑΝΕΜΟΣ, 3) ΔΙΣΤΟΜΟΝ, 4) ΑΝΙΚΑΝΟΣ, 5) ΥΠΟΛΟΓΟΣ, 6) ΜΑΣΚΑΡΑΣ, 7) ΑΣΠΙΡΙΝΗ, 8) ΑΝΤΙΞΟΟΣ, 9) ΑΝΑΤΟΜΙΑ, 10) ΕΝΑΣΤΡΟΣ, 11) ΝΟΣΟΓΟΝΑ, 12) ΦΑΣΙΑΝΟΣ, 13) ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

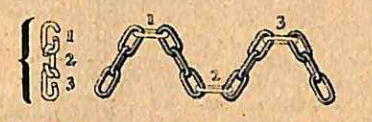
Η παροιμία είναι: ΚΑΝΕ ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΡΙΣΤΟ ΣΤΟ ΓΙΑΛΟ.

ΟΙ 11 ΟΥΡΕΣ

Οι 11 άριθ. 2, 6 και 7 ούρες είναι εντελώς όμοιες.

Η ΛΑΥΣΙΔΑ

Ο οικονομικότερος τρόπος είναι να πάρετε ένα από τα κομμάτια της αλυσίδας και να χωρίσετε τους τρεις κρίκους του (δαπάνη 3.000 δραχμ.). Έπειτα, χρησιμοποίηστε κάθε ένα από τους τρεις κρίκους για να συνδέσετε τα άλλα τέσσερα κομμάτια της αλυσίδας.

δας (δαπάνη 3X2000=6000, ήτοι σύνολον δαπάνης: 9000 δραχμ.).

ΤΟ ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

1 Α: Προστέθηκε ένα χτενάκι στα μαλλιά της κοπέλλας. 2 Α: Έχασθηκε ο τίτλος του περιοδικού «PHOTO». 3 Α: Κάτω από τον άγκωνα της κοπέλλας προστέθηκε μία λευκή κάθετη γραμμή. 4 Α: Προστέθηκε μία φούντα στο καπέλλο. 2 Β: Το COLGATE έγινε COCOLATE. 6 Β: Η σκιά του περιπτέρου, στο κέντρο, έχει προεκταθεί και στα παπούτσια προστέθηκε από ένα λουρί. 2 Γ: Το περιοδικό MAISON άλλαξε εξώφυλλο. 3 Γ: Έχασθηκε η κορυφή του περιοδικού μεταξυ της «Ακροπόλεως» και της «Απογευματινής» και το μικρό μάρμαρο (βάρος) επάνω στο περιπτερό άλλαξε σχήμα. 5 Γ: Έξαφανίστηκε ένας από τους τίτλους της «Ακροπόλεως». 5 Δ: Η διαγώνιος τάβλα του σκαμνιού εστένεψε.

ΤΟ ΡΟΛΟΙ

Ας πάρουμε το πρώτο ερώτημα: πότε θα συμπέσουν πάλι, μετά τις 12, ο λεπτοδείκτης με τον ώροδείκτη; Ο ώροδείκτης κάνει ένα ολόκληρο γύρο του ρολογιού σε 12 ώρες. Σ' αυτό το διάστημα, ο λεπτοδείκτης θα κάνει 12 γύρους. Θα συναντήσει όμως τον ώροδείκτη μόνο 11 φορές, γιατί στον πρώτο γύρο δεν θα τον συναντήσει. (Ός πού να κάνει ο λεπτοδείκτης τον πρώτο γύρο, ο ώροδείκτης θα έχει μετατοπισθεί από το 12 στο 1. Οι συναντήσεις αρχίζουν από το δεύτερο γύρο). Αν, τώρα, διαιρέσουμε τις 12 ώρες με το 11, θα βρούμε κάθε πότε θα συναντώνται, μετά τις 12, ο λεπτοδείκτης με τον ώροδείκτη. Το ηπλίκον αυτό είναι: 1 ώρα, 5 λεπτά, 27 δευτερόλεπτα και 3/11 του δευτερολέπτου. Άρα η πρώτη, μετά τις 12 συνάντησις, θα γίνει στη 1 ώρα, 5'27''3/11, ή δεύτερη στις 2 ώρες, 10'54''6/11 και ούτω καθ' εξής.

Με τον ίδιο τρόπο βρίσκουμε την απάντησι στο δεύτερο ερώτημα: πότε θα συμπέσουν πάλι, μετά τις 12, ο δείκτης των δευτερολέπτων με το λεπτοδείκτη; Ός πού να κάνει ο λεπτοδείκτης ένα γύρο του ρολογιού (δηλ. σε 60'), ο δείκτης των δευτερολέπτων θα κάνει 60 γύρους, θα συναντήσει όμως το λεπτοδείκτη 59 φορές. Άρα θα τον συναντά κάθε 1'1''1/59.

Τέλος ο δείκτης των δευτερολέπτων θα συναντά τον ώροδείκτη κάθε 1'0''60/719.

ΚΑΛΜΟΛ

ΠΡΟΙΟΝ ΤΗΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ FAREL

ΣΕΡΒΙΕΤ ΥΓΕΙΑΣ

Camelia

ΥΓΕΙΑ - ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ - ΑΝΕΣΙΣ
ΚΟΜΨΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ • ΝΙΚΗΣ 9

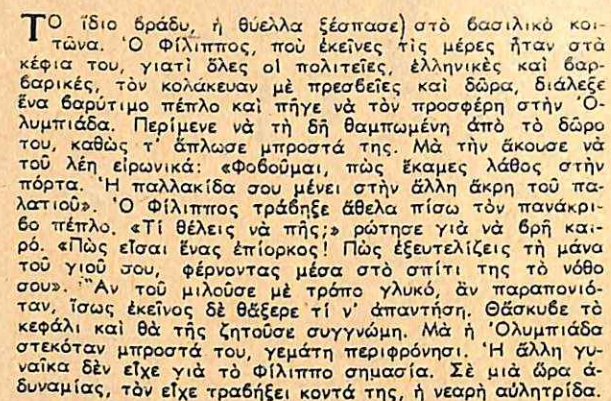
ΑΛΕΚΤΟΡ

Σαί, δερμένουμε...

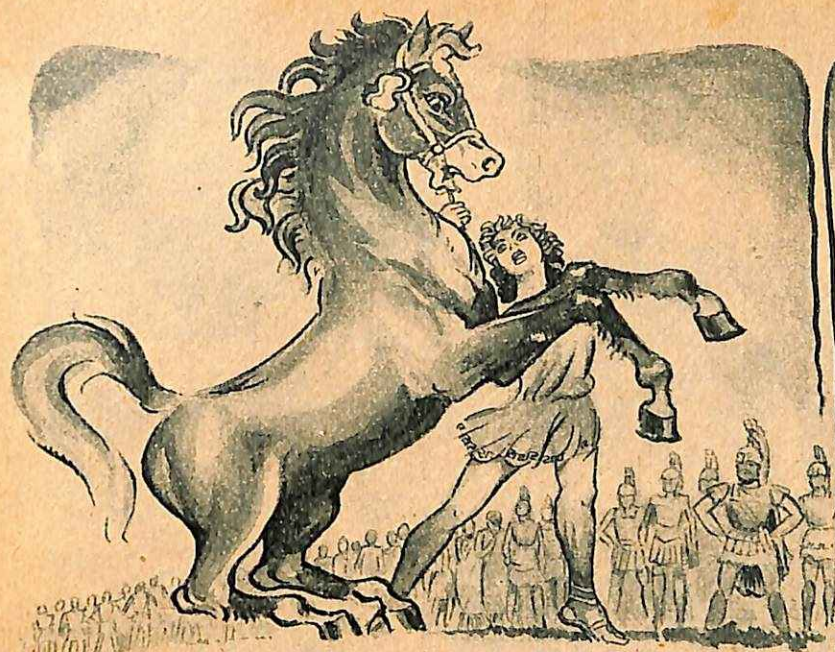
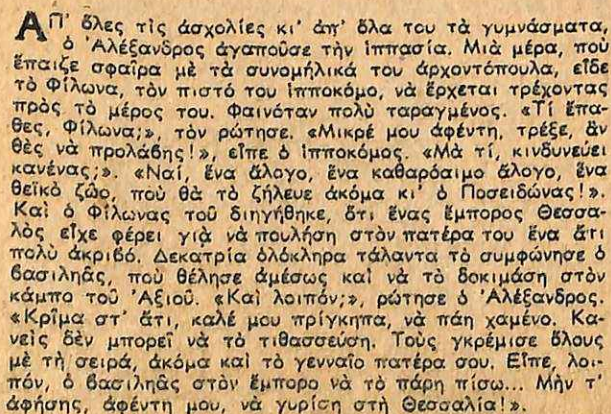
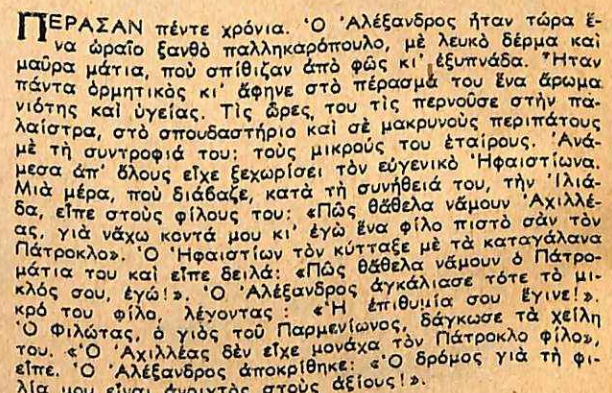
ΓΥΑΛΙΚΑ • ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ • ΠΟΡΣΕΛΑΝΕΣ

Athens

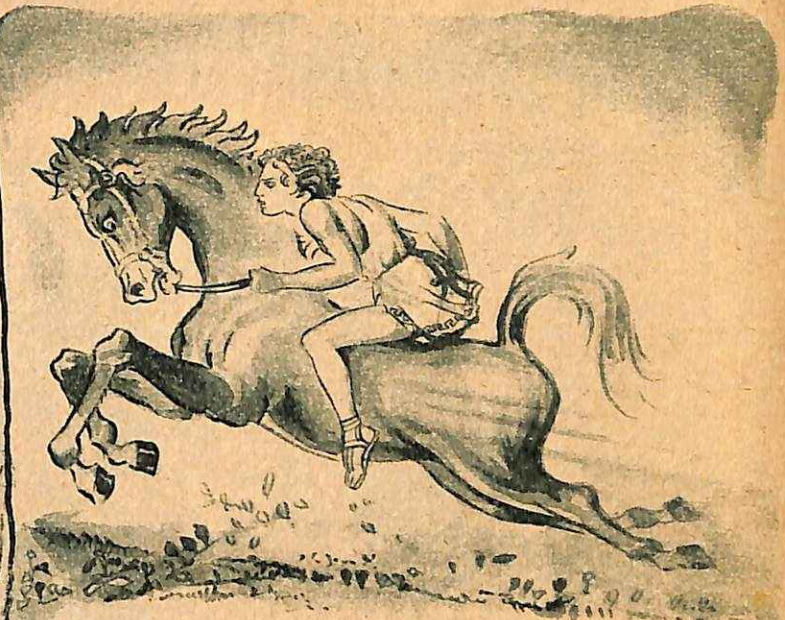
Σύν αλατιέρα ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΤΩΡΑ, η άσχημη εκείνη κοπέλλα ήταν η μητέρα ενός δικού του παιδιού, του Φίλιππου Άρριδάου. Χωρίς να το καλοσκεφθεί, ο Φίλιππος της είχε επιτρέψει να μείνει σ' ένα περίπτερο των ανακτόρων. Θά ήθελε πολύ να τα ξέση, γήση όλα αυτά στην Όλυμπιαδα, η στάσις της, όμως, ζήτησε και το δικό του γωισμό. «Έχεις δίκιο, είπε, έκαμα λάθος στην πόρτα. Ο πέπλος αυτός θα ταίριαζε καλύτερα στη Φίλινη». Την άλλη μέρα, η παλλακίδα τόληψε να περάση μπροστά από τη βασιλίσσα, που περιπατούσε στον κήπο με τον παιδαγωγό του, Αλέξανδρο. Φορούσε εκείνον τον πέπλο, που είχε άρνηθή η Όλυμπιαδα, και καμάρωνε. Της έβριζε μάλιστα ένα δέλεμα ειρωνικό. «Η Όλυμπιαδα, σταμάτησε απότομα και είπε στο Λεωνίδα: «Πεθύμωσα την πατρίδα μας και τον αδερφό μου. Θά φύγω για την Ήπειρο». Ο Λεωνίδας, που κατάλαβε τον υπαινιγμό, μίλησε στο Φίλιππο, του είπε πως το σπί-τον του κλονιζόταν. Το ίδιο βράδυ, ο βασιλιάς απομαρμόνη στη Φίλινη. Την έστειλε σ' ένα μακρινό κτήμα του. Ή λυσίς αυτή φάνηκε να Ικανοποιή την Όλυμπιαδα...

ΚΑΒΑΛΛΗΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ Τ' ἄλογό του καὶ κάλπασε πρὸς τὸν κάμπο, μὲ τοὺς συμπαίχτας ἐπιώπιον του. Ὃταν ἔφτασε στὴ βασιλικὴ συνοδεία, ὁ ἔμπορος ἔβγαυρε τ' ἄλογό του κι' ἐτοιμάζονταν νὰ φύγῃ. Ὁ Ἀλέξανδρος κύτταξε τὸν ἀδάσκατον ζῶν, εἶδε τὴν ὀρμὴν του, τὸ σφρίγγος του, τὰ φλογερὰ του ρουθούνια. Μὲ πόσῃ περφέρειᾳ ὤρωνε τὸ κορμὶ πᾶν ὅτ' ἀπέττα δυνατόν αὐτοὺς τοὺς παῖδας. Μὲ πόσῃ μεγαλοπρέπειᾳ κυματίζε ἡ φουντωτὴ του οὐρά. Πῆγε κοντὰ ὁ Ἀλέξανδρος, ἄκουσε τὸ χλιμίνισμα τοῦ ἀτίθασσου ζῶου. «Πατέρα, φώναξε ἀσυγκράτητος. Εἶναι κρίμα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια μας τέτοιο ἄλογο, μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ δὲν τολμὰ κανεὶς νὰ τὸ ἡμερώσῃ». Στὸ ὄφρος τοῦ ὁ Φίλιππος εἶδε τὴν Ὀλυμπιάδα καὶ πείσμων. Τόρριξε, ὅμως, στὸ γέλιο, προσπαθώντας νὰ πνίξῃ τὸ θυμὸ του. «Ἄδ', ἐπερίμενε, ἄπετ', ἢ ἀκούσω ποτὲ ἀπ' τὸ στόμα τοῦ γιου μου τόσο ἀνέπαιστα λόγια. Πῶς τολμὰς νὰ κατηγορεῖς τοὺς μεγαλυτέρους σου γιὰ δειλοῦς; Μήπως εἶσαι ἐσύ ἱκανὸς νὰ ἐπιτύχῃς ὅ,τι δὲν κατάρθωσαν οἱ ἄλλοι;».

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ χαμογέλασε. «Αυτό θα το δούμε τώρα άμέσως. Άν, όμως, πέτυχα, θα μου το δώσεις δωρό το ίδιο τ' έργο;». «Ο πατέρας του διάτασε. Εθα τόχνης», είπε. «Μά το καλό σου θέλω, μὴν κάμης καμμία κουταμάρα. Τ' έργο είναι τρελλό, υποτροκεφαλό, καλά το λένε Βουκέφαλο!». «Ο Άλέξανδρος, όμως, είχε κιόλας πάει κοντά στο ζώο. «Ο Φιλόνομος, ο ίδιοκτήτης του αλόγου, το κράτησε δίπλα στο παιδί. «Εύρισε το άπ' την έλη μεριά», είπε ο Άλέξανδρος. «Δέ βλέπεις, πώς το τρομάζει ο ίδιος ο Ίσκιος του;». Χαίθηκε το Βουκέφαλο καί, κρατώντας τον άπ' το χαλινάρι, τόν πήρε καί περπάτησαν λίγο οί δύο τους. «Έξαφνα, πέταξε πέρα τή χλαμίδα του καί καβάλλησε το άτι. Στην άρχή έσφιξε μόνο το χαλινάρι καί, σκύβοντας άπ' το άτι. Στην άρχή έσφιξε μόνο το χαλινάρι, πώς είχε κερδίσει την έμπιστοσύνη του, άναστή γλώττη, το κέντησε έλαφρά καί το παράτρυνε με λήγια. «Τρέχα, φερτωτό άλόγαί μου! Άς τούς δείξουμε τώρα τή αξίζουμε έμεις οί δύο».

Τὸ ἄλογο τάχε δία: Καὶ δύναμι βουβάλου καὶ σθελάδα ε-
λαφίνας. Γιά μιὰ στιγμή, ἔκανε νὰ ρίξη τὸν ἀναβάτη του,
μὰ ὁ Ἀλέξανδρος κρατῶνταν καλά πάντω στὴ νευρώδη ρά-
χη κι' ὅλο τὸ μίλουσε γλυκά. Ἐφαίνε, μιὰ ἀσυγκράτη-
τὴ ὀρμή συνεπήρε τὸ ἄλογο, ποὺ πέρασε πρὶς γρήγορο καὶ
ἀπὸ τὸν Πήγασο ἐμπρός ἀπὸ τὸ Φίλιππο καὶ τὴ συνοδεία του.
Καβαλλάρης καὶ ἀτὶ χάρηκαν στὸν ἀπέραντο κόμφο.
Ὁ Φίλιππος κύτταξε τὴ γυναῖκα του, ποὺ παρακολοῦοις
τὴν ἀσκήσι. Εἶχε τόση πατοῖοισι στὸ περήφανο πρόσωπό
της. Ἐκείνος ἀγωνίσσε μήπως τ' ἄλογο ρίξη τὸ παιδί...
Νά, ὅμως, ὁ Ἀλέξανδρος γύριζε κίχλας μὲ τ' ἄλογο δαμα-
σμένω. Σπάζεψε μπρὸς στὸ βασιλεὺ καὶ εἶπε: Ἐυχαριστῶ
γιά τὸ δῶρο, πατέρα». Ἡ συνοδεία ἔξοπαρε σὲ ἐπεφυ-
κίες. Γιά μιὰ στιγμή, ὁ Φίλιππος ἔνωσε ἐνα κόκο αἰσθη-
μα, καί σὰ ζήλια. Μὰ κίνησε τ' ἀκτινωτό παιδί, ποὺ
στεκόταν μπροστὰ του, τὸν νίκησε. Τὸ ἀγκάλιασε μὲ πα-
ραφορά καί, φιλάνας του, εἶπε: Ἐίθε μου, ζήτησε ἄλλο
βασιλεῖο πρὶς μέγαλο. Ἡ Μακεδονία δὲ σὰ χωρεῖ...».

«ΣΟΒΑΡΟΙ ΛΟΓΟΙ»

Το γραφείο έκλεινε τακτικά στις έπτά το βράδυ. Στις έξι ακριβώς παρουσιάστηκε στο διευθυντή ο λογιστής κ. Παπαδόπουλος και του είπε:

— Κύριε διευθυντά. Όπως σας παρακάλεσα από χθές, θα μου επιτρέψετε να φύγω σήμερα μία ώρα νωρίτερα, για κάποια σοβαρή οικογενειακή μου υπόθεση.

— Καί βέβαια, κύριε Παπαδόπουλε.

Πέντε λεπτά αργότερα μπήκε στο γραφείο του διευθυντού ο ταμίας κ. Γιαννακάκης και του είπε:

— Κύριε διευθυντά! Σκέφθηκα, έφ' δσον σήμερα δεν έχω πολλή δουλειά, να επισκεφθώ δυο-τρεις πελάτες μας, που μάς καθυστερούν σημαντικές πληρωμές και να επιδιώξω την είσπραξη των ποσών.

— Λαμπρά ιδέα, κύριε Γιαννακάκη, είπε ο διευθυντής. Να πάτε.

Στις 6 και 7 ζήτησε άκρoασι ο βοηθός λογιστού κ. Μπερτοδουλή. Τον είχε πιάσει ξαφνικά τρομερός πονοκέφαλος και παρακαλούσε να φύγει για το σπίτι του.

— Μά και βέβαια, κύριε Μπερτοδουλή. Αφού δεν αισθάνεστε καλά...

Τρία λεπτά αργότερα ήταν η σειρά του διεκπεραιωτού. Τού είχαν τηλεφωνήσει από το σπίτι του, ότι το αγοράκι του είχε πέσει και χτυπήσει άσχημα.

— Να πάτε, να πάτε άμέσως.

ΔΕ ΣΑΘΗΚΕ

— Πρέπει να πηγαίνω, λέει ο επισκέπτης.

— Να μη σε κρατώ, απαντά ο δαρυεστημένος οικοδεσπότης.

— Όχι, πρέπει να πηγαίνω. Αλλά πρέπει να σου ομολογήσω, ότι πέρασα ωραιότατα. Όταν ήλθα εδώ, είχα ένα φοβερό πονοκέφαλο, που τώρα χάθηκε.

— Δε χάθηκε καθόλου, τον έχω εγώ τώρα τον πονοκέφαλό σου.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

— Την έρωτεύθηκες από την πρώτη φορά που την είδες;

— Όχι, τη δεύτερη. Την πρώτη φορά δεν ήξερα, ότι είχε πρόικα.

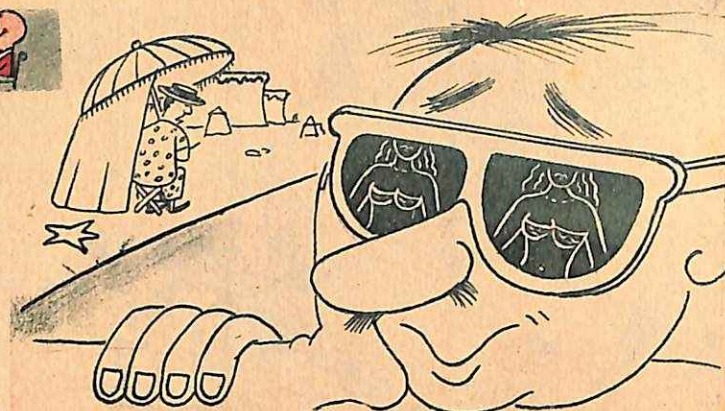
Και εύχομαι να μην είναι τίποτα το σοβαρό, είπε με καλωσύνη ο διευθυντής.

Ός τις 6 και 20' είχαν φύγει από το γραφείο με διάφορα προσχήματα όλοι οι υπάλληλοι. Σηκώθηκε και ο διευθυντής, πήρε το καπέλλο του και έτοιμαζόταν διαστικά να φύγει και αυτός, όταν είδε στην είσοδο τον κλητήρα του, τον κύρ - Μήτσο.

— Μπά, κύρ - Μήτσο; του είπε. Έσύ δε θα πάς στο μάτς του Παναθηναϊκού, που αρχίζει στις έπτά; Τ' άλλα παιδιά ξεκίνησανε κιόλας. Αν είναι να πάς, έλα γρήγορα, γιατί μόλις προφθαίνουμε.

— Μά πόσες φορές θα σου πώ, πως έτσι δεν ξεσκονίζεται ή σκάλα;

— Γιώργο, δεν ακούς; Θα ψηθής στον ήλιο. Σε φωνάζω τόσην ώρα...

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ο "Άγγλος Λόρδος διηγείται στη λέσχη του:

— Πέρσι, που είχα πάει στην 'Αφρική, στο Ναϊρόμπι, για να κυνηγήσω τίγρεις και λιοντάρια, αγόρασα από το κατάστημα του Μπάμπ Νόμπ ένα σκυλί ειδικευμένο στο κυνήγι αυτό. Όταν το άλλο πρωί ξεκινήσαμε για το κυνήγι, άρχισε το σκυλί να μου μιλάει σαν άνθρωπος και να μου λέει:

— Ξέρεις τί σκυλί είμαι εγώ; Τρόμαξα, σταυροκοπήθηκα. Έκείνο, όμως, συνέχισε ατάραχο:

— Έχω πνίξει μέχρι σήμερα δώδεκα τίγρεις και δεκατρία λιοντάρια.

Η τρομάρα μου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε εγκατέλειψα την ιδέα για το κυνήγι και ξαναγύρισα στο Ναϊρόμπι. Και τότε άπεκαλύφθη δηλ η αλήθεια...

— Δηλαδή; ρώτησαν με μία φωνή όλοι όσοι άκούσαν το λόρδο.

— Ο Μπάμπ Νόμπ είχε συνηθίσει όλα του τα σκυλιά να λένε ψέματα.

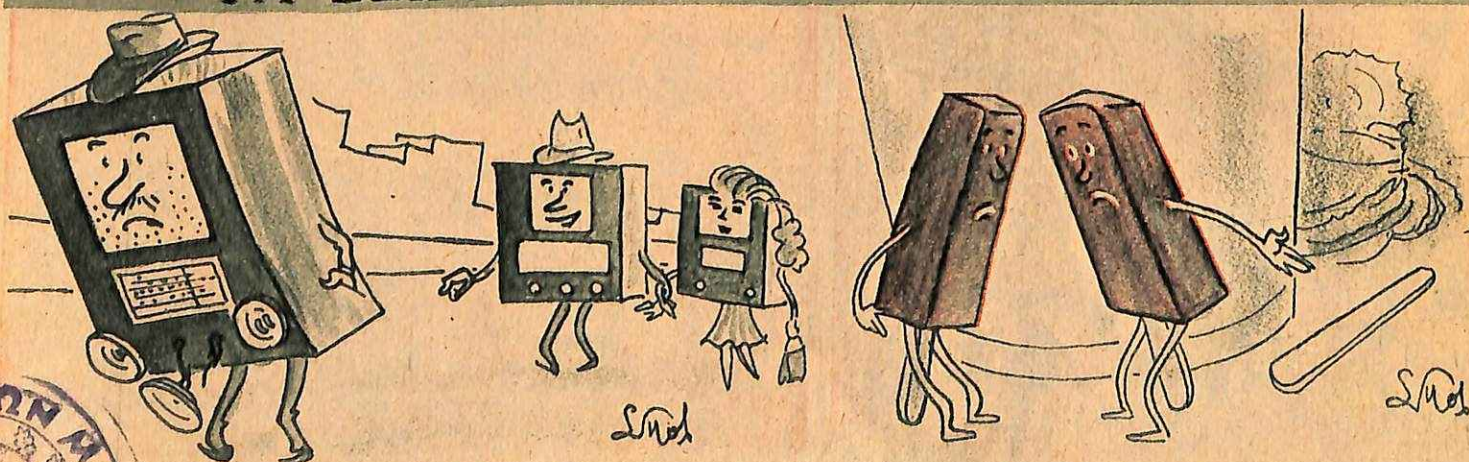
ΟΛΑ ΕΝ ΤΑΞΕΙ

— Πολύ λυπάμαι, φίλε μου, που μπήκε η κότα μου στον κήπο σου και σου έφαγε το καλαμπόκι.

— Δεν πειράζει, την έφαγε ο σκύλος μου!

— Τότε όλα είναι εν τάξει, γιατί τώρα μόλις τον πάτησα το σκύλο σου με το αυτοκίνητό μου!

ΤΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΝΑΚΗ

Πώς φαίνεται που είναι έργένης! Όλα του τα κουμπιά είναι ξελωμένα.

— Κάποιον δικό μας πάλι φάγανε οι παληάνθρωποι. Εκεί είναι ο σκελετός του.

Μιά δολοκλήρη δεκαετία πολέμων έσθισε από τη μνήμη μας ένα παρελθόν που δεν είναι και τόσο μακρινό. Η σελίδα αυτή θα μάς βοηθήσει να ξαναθυμηθούμε όλα

εκείνα τα γεγονότα και περιστατικά, που ήταν άλλοτε ετά φλέγοντα ζητήματα της ημέρας ή έδιναν στην καθημερινή μας ζωή τον τόνο, που τη χαρακτήριζε.

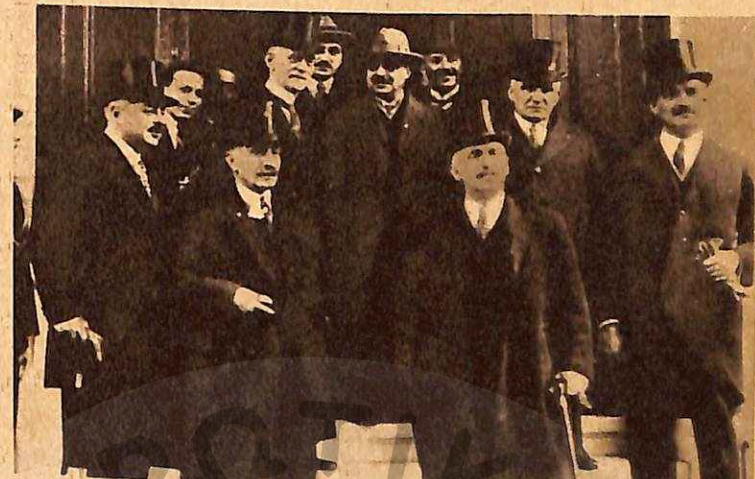
1920: Το βόλλευ - μπώλ έκανε την πρώτη εμφάνισή του στην Ελλάδα μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Στη φωτογραφία φαίνονται μαθητάι ενός αθηναϊκού Γυμνασίου, ενώ παίζουν βόλλευ. Η γραβάτα και το γιλέκο, δεν έδγαιναν τότε ούτε και στην ώρα των άθλοπαιδιών.

1925: Όπως και σήμερα, γνωστότατες 'Αθηναίες πρωτοστατούσαν και τότε στη φιλανθρωπική κίνηση. Άνωτοστατούσαν από μία φιλανθρωπική αγορά τέρω ένα στιγμιότυπο τότε μεγάλης επιτυχία. Στο μέσον, που είχε σημειώσει τότε μεγάλη επιτυχία. Στο μέσον, που είχε σημειώσει τότε μεγάλη επιτυχία. Στο μέσον, που είχε σημειώσει τότε μεγάλη επιτυχία.

1922: Το «παιδί - θαύμα» του κινηματογράφου, ο Τζάκι Κούγκαν, που μεσουρανούσε τότε, θάνατι στην Ελλάδα για να μοιράσει δώρα από την 'Αμερική στους πρόσφυγες της μικρασιατικής καταστροφής. Στη φωτογραφία ο Τζάκι λίγο μετά την άφιξή του στας 'Αθήνας.

1926: Το έτος της Οικουμενικής Κυβερνήσεως, μετά την άνατροπή της δικτατορίας Παγκάλου. Στη φωτογραφία διακρίνονται, τα μέλη της Οικουμενικής: Γ. Μερκούρης, Π. Τσαλδάρης, Άλ. Παπαναστασίου, Α. Μιχαλακόπουλος. Πίσω στη μέση, οι Ι. Μεταξάς και Κύρκος.

1928: Μιά παρέα καλλιτεχνών στις άκτες του Σαρωνικού, όταν τα μπάνια ήταν ακόμα τόλημα. Στη μέση ή πρωταγωνίστρια του ελαφρού θεάτρου Ζωζώ Νταλμάς, περιστοιχιζόμενη από συναδέλφους της. Δεξιά, ο ήθοποιός Άνουςάκης. Πίσω, ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος.

1932: Οι τρεις νικήτριες των Καλλιστείων: «Μις 'Αθήνας», δεσποινίς Μυρώ Παλαιολόγου, «Μις Πειραιεύς», δεσποινίς Εύτέρπη Λάμψα και «Μις Θεσσαλονίκης», δεσποινίς Ρίτα Εύαγγελοπούλου. Από αυτές ή «Μις Πειραιεύς» έξελέγη τελικώς «Μις 'Ελλάς».

ΑΚΡΙΒΩΤΕΡΟ ΘΕΑΜΑ

- 'Η είσοδος είναι πέντε χιλιάδες!
- Μά έμεις δέν δέλουμε νά μπουμε.
- Τότε δά πληρώσετε δέκα χιλιάδες!...